

Stephanie Perkins

Ana

ir

prancūzišķas

bučīnys

Alma littera

Stephanie Perkins

Ana

ir

prancūziškas

bučinyš

Romanas

Iš anglų kalbos vertė *Sigitas Parulskis*

Alma littera

Versta iš:
Stephanie Perkins
ANNA AND THE FRENCH KISS
Speak, an Imprint of Penguin Group (USA) Inc., New York, 2011

Ši knyga yra grožinės literatūros kūrinys. Vardai, personažai, vietos ir nutikimai yra arba autorės vaizduotės kūriniai, arba naudojami kaip meninė priemonė. Bet koks panašumas į tikrus įvykius, vietas ar asmenis yra visiškai atsitiktinis.

Šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo ir mokslo įstaigų bibliotekose, muziejuose arba archyvuose, be kūrinio autoriaus ar kito šio kūrinio autorių teisių subjekto leidimo ir be autorinio atlyginimo draudžiama mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

ISBN 9786090113714

Copyright © Stephanie Perkins

All rights reserved.

Cover photography © Michael Frost, 2010

Cover design by Kristina Duewell

© Vertimas į lietuvių kalbą, Sigitas Parulskis, 2014

© Leidykla „Alma littera“, 2014

Iš anglų kalbos vertė *Sigitas Parulskis*

Redaktorė *Rita Markulienė*

Korektorė *Gražina Stankevičienė*

Viršelio dizaino autorė *Kristina Duewell*

Viršelyje panaudotos nuotraukos autorius *Michael Frost*

Viršelį lietuviškam leidimui pritaikė *Albertas Rinkevičius*

E. knygą maketavo *Albertas Rinkevičius*

Džarodui – geriausiam draugui ir mylimajam

pirmas skyrius

Viskas, ką žinau apie Prancūziją: *Madeline* ir *Amélie*, ir *Moulin Rouge*. Eifelio bokštas ir Triumfo arka, nors nė nenumanau, kokia jų paskirtis. Napoleonas, Marija Antuanetė ir daugybė karalių vardu Liudvikas. Tiesą sakant, nelabai žinau, ką jie nuveikė, bet manau, kad tai kažkaip susiję su Prancūzijos revoliucija, o ji kažkaip siejasi su Bastilijos diena. Meno muziejus vadinasi Luvras ir atrodo kaip piramidė, ir ten gyvena Mona Liza kartu su moterimi, praradusia rankas. Ir čia ties kiekvienu gatvės kampu yra kavinių, bistro ar kaip jos ten vadinamos. Ir mimų. Manoma, kad maistas ten puikus, žmonės geria daug vyno ir surūko daug cigarečių.

Girdėjau, jie nemėgsta amerikiečių ir baltų sportbačių.

Prieš keletą mėnesių tėvas įrašė mane į internatinę mokyklą. Jis taip reikšmingai pareiškė, kad gyvenimas užsienyje bus „gera mokymosi patirtis“ ir „atminimo dovana, kurios aš niekad neužmiršiu“, kad jo balsas telefono ragelyje net sutraškėjo. Taigi. Atminimo dovana. Būčiau atkreipusi dėmesį į nevykusiai pavartotą žodį, jeigu nebūčiau iš karto susinervinusi.

Kai tik jis tai pasakė, mėginau šaukti, prašyti, maldauti ir verkti, bet niekaip jo neperkalbėjau. Ir dabar turiu naują moksleivės pasą su viza, kur parašyta: Ana Olifant, Jungtinių Amerikos Valstijų pilietė. Ir dabar aš čia su tėvais – išsikraunu savo mantą kambaryje, mažesniame už mano lagaminą, – naujausia amerikiečių mokyklos Paryžiuje abiturientė.

Nepasakyčiau, kad nesijaučiu dėkinga. Turiu galvoje, tai *Paryžius*. Šviesų miestas! Romantiškiausias miestas pasaulyje! Be abejo, tai daro įspūdį. Bet visa ši akcija su internatu yra skirta labiau jam nei man. Nuo tada, kai išdavė svajonę ir pradėjo rašyti sumautas knygas, kurios virto dar klaikesniais filmais, jis mėgina padaryti įspūdį įtakingiems draugams iš Niujorko demonstruodamas, koks yra kultūringas ir turtingas.

Mano tėvas nekultūringas. Bet jis turtingas.

Anksčiau taip nebuvo. Kai mano tėvai dar gyveno kartu, mes buvome tipiški žemesniosios vidurinės klasės atstovai. Bet maždaug tuo metu, kai pakvipo skyrybomis, visi padorumo požymiai išnyko ir jo svajonė tapti dar vienu didžiu Pietų rašytoju virto troškimu būti dar vienu gausiai leidžiamu autoriumi. Todėl jis pradėjo rašyti romanus, kurių veiksmas vyksta mažame Džordžijos miestelyje, jų veikėjai puoselėja tikrąsias Amerikos vertybes, įsimyli, paskui suseraga mirtina liga ir miršta.

Aš nejuokauju.

Mane tai varo į klaikią depresiją, o ponios ryte ryja. Jos mėgsta mano tėvo knygas, mėgsta jo megztinius, joms patinka niūri jo šypsena ir oranžinis įdegis. Jos pavertė jį populiarių knygų autoriumi ir visišku mulkiu.

Pagal dvi jo knygas jau sukurti filmai, o dar pagal tris kuriami, štai iš kur jis gauna krūvą pinigų. Iš Holivudo. Kažkokiu būdu šie papildomi šlamantieji ir pseudoprestižas taip susuko jam smegenis, kad jis ėmė manyti, jog aš turėčiau gyventi Prancūzijoje. Vienus metus. Viena. Nesuprantu, kodėl jis manęs neišsiuntė į Australiją ar Airiją arba dar kur nors, kur kalbama angliškai. Vienintelis prancūziškas žodis, kurį žinau, yra *oui*, tai reiškia „taip“, ir tik neseniai išmokau jį pasakyti paraidžiui *o-u-i*, o ne *v-e-e*.

Laimė, bent jau mano naujojoje mokykloje žmonės kalba angliškai. Ji buvo įsteigta pretenzingiems amerikiečiams, kurie nemėgsta būti su savo vaikais. Aš visai rintai. Kas siunčia vaikus į pensionus? Labai jau primena Hogvartso burtininkų mokyklą. Tiktai maniškėje nėra žavių berniukų burtininkų, stebuklingų saldinių nei skraidymo pamokų.

Be manęs, čia įkliuvę dar devyniasdešimt devyni mokiniai. Tik dvidešimt penki žmonės abiturientų klasėje, palyginti su šešiais šimtais, buvusiais Atlantoje. Ir aš mokausi tų pačių dalykų, kurie buvo Klermonto vidurinėje, išskyrus tai, kad dabar aš užrašyta į pradinį prancūzų kalbos kursą.

O, taip. Prancūzų kalbos pradžiamokslis. Nė neabejoju, kad teks trintis su naujokais. Apsivožti galima.

Mama sako, kad man reiktų kuo skubiau atsikratyti kandumo, bet juk tai ne ji netenka savo puikios geriausios draugės Bridžitos. Arba nuostabaus darbo Rojal Midtaun gatvėje nr. 14 esančiame kino ir pramogų centre. Arba Tofo, nuostabaus vaikino iš to paties kino ir pramogų centro Rojal Midtaun 14.

Vis dar negaliu patikėti, kad ji mane atskiria nuo mano brolio Šono, kuriam viso labo septyneri ir kuris per mažas likti vienas namuose po pamokų. Be manęs jį greičiausiai pagrobs koks nors šlykštus tipelis, savo langus dangstantis purvinais „Coca-cola“ rankšluosčiais. Arba Šonas netyčia suvalgys ką nors su maisto dažikliu nr. 40, jo gerklė ištins ir nebus kam jo nuvežti į ligoninę. Jis net gali numirti. Galiu lažintis, jie neleis man parsikristi namo į jo laidotuves ir teks aplankyti kapines tiktai kitais metais, o Tėtis jau bus išrinkęs kokį nors pasibaisėtiną granitinį cherubiną ir užrioglinęs ant kapo.

Tikiuosi, jis nemano, kad išsiųsiu prašymą į kokį nors Rusijos ar Rumunijos koledžą. Aš svajoju studijuoti kino teoriją Kalifornijoje. Noriu tapti geriausia amerikiete moterimi kino kritike. Mane kada nors kvies į visus festivalius, aš rašysiu į pagrindinę laikraščio skiltį, vesiu kietą televizijos šou ir dar turėsiu juokingai populiarių tinklalapį. Kol kas turiu tiktai tinklalapį ir jis nelabai populiarius. Kol kas.

Man paprasčiausiai reikia trupučio laiko viskam sutvarkyti, tik tiek.

– Ana, jau metas.

– Kas? – pakeliu akis nuo marškinėlių, kuriuos lanksčiau tobulais kvadratais.

Mama spokso į mane ir žaidžia su vėžlio formos karuliu ant vėrinio. Tėvas, pasipuošęs persiko spalvos polo marškinėliais ir baltais bateliais, žvelgia pro bendrabučio kambario langą. Jau vėlu, bet kitapus gatvės moteris traukia kažkokią operos melodiją.

Tėvams reikia grįžti į viešbutį. Abiejų skrydžiai rytoj anksti iš ryto.

– Ak, – šiek tiek stipriau suspaudžiu marškinėlius rankomis.

Tėtis atsitraukia nuo lango, ir aš su nerimu pastebiu, kad jo akys drėgnos. Pagalvoju apie ašaras vos sulaikantį tėvą – net jeigu jis yra *mano tėvas* – ir gerklėje tuojau pat atsiranda gumulas.

– Taigi, vaike. Ko gero, pagaliau tu jau užaugai.

Mane sukausto šaltis. Jis stipriai apkabina mane ir suspaudžia apmirusias galūnes. Tie jo gniaužtai gąsdinantys.

– Rūpinkis savimi. Stropiai mokykis ir susirask draugų. Ir saugokis kišenvagių, – priduria jis. – Kartais jie dirba poromis.

Linktelėdama baksteliu kakta jam į petį, ir jis mane paleidžia. Tada išeina.

Motina dar pasilieka.

– Tu čia praleisi puikius metus, – sako ji. – Aš tiesiog tai žinau.

Prikandu lūpą, kad nevirpėtų, ir ji mane apglėbia. Stengiuosi kvėpuoti. Įkvepiu. Skaičiuoju iki trijų. Iškvepiu. Jos oda kvepia greipfrutų skonio kūno losjonu.

– Grįžusi namo paskambinsiu, – sako ji.

Namo. Atlanta jau nebe mano namai.

– Myliu tave, Ana.

Aš jau verkiu.

– Ir aš tave myliu. Pasirūpink Šonu dėl manęs.

– Žinoma.

– Ir Kapitonu Džeku taip pat, – sakau. – Prižiūrėk, kad Šonas jį šertų ir keistų pakratus, ir įpiltų vandens į butelį. Ir dar žiūrėk, kad neduotų per daug skanėstų, nes jis per daug nusipenės ir nebegalės išlįsti iš savo iglu. Bet pasirūpink, kad duotų bent keletą jų per dieną, nes jam reikia vitamino C ir jis negeria vandens, kai aš jam įlašinu tų vitaminų lašų...

Ji atšlyja ir užkiša man už ausies nublukintų plaukų sruogą.

– Myliu tave, – vėl ištaria ji.

Ir tada mano mama padaro tai, kam po viso šio dokumentų tvarkymo, lėktuvo bilietų pirkimo ir prisistatymų aš vis dar nepasiruošusi. Po metų tai vis tiek turėtų būti įvykę, nes būčiau išvažiavusi į koledžą, bet nesvarbu, kiek dienų, mėnesių ar metų būčiau to laukusi, vis dar nesu pasiruošusi tam, kas vyksta dabar.

Mano motina išeina. Aš lieku viena.

antras skyrius

Jaučiu, kad tai artinasi, bet negaliu sustabdyti.

PANIKA.

Jie paliko mane. Juk mano tėvai mane metė! Prancūzijoje!

Paryžius šiuo metu keistai tylus. Netgi operos dainininkė nakčiai užsikimšo. Negaliu palūžti. Čia sienos plonesnės nei tvarsčiai, jeigu aš neišlaikysiu, kaimynai – naujieji mano bendraklasiai – viską girdės. Mane tuoj supykins. Tuojau išvemsiu tą keistą tapenadą iš baklažano, kurią valgiau per pietus, ir visi tai girdės, ir niekas nepakvies manęs pažiūrėti, kaip mimai mėgina ištrūkti iš savo nematomų dėžių, ar dar kur nors, kur žmonės čia leidžia savo laisvalaikį.

Nulekiu prie kriauklės apsišlakstyti veido vandeniu, bet šis taip trykšteli, kad aptaško mano marškinėlius. Ir dabar aš verkiu dar smarkiau, nes nespėjau išsiimti rankšluosčių, o šlapi drabužiai man primena kvailas pramogas Šešių Vėliavų vandens pramogų parke, į kurią Bridžita ir Metas nuolat mane nusitempdavo, kur vanduo netikros spalvos ir kvepia dažais, ir jame milijonai trilijonų bakterinių mikrobu. O Dieve. O jeigu šiame vandenyje yra bakterinių mikrobu? Ar prancūzišką vandenį galima gerti?

Beviltiška. Aš esu beviltiška.

Kiek septyniolikmečių viską atiduotų, kad tik galėtų išvažiuoti iš namų? Regis, mano kaimynų neištiko katastrofa. Iš už jų kambarių sienų nesklinda verksmai. Pagriebiu marškinėlius nuo lovos, nusišluostau ir tada į galvą ateina išganinga mintis. *Pagalvė*. Krentu veidu žemyn į garso slopintuvą ir raudu, raudu, raudu.

Kažkas beldžiasi į duris.

Ne. Akivaizdu, tai ne mano durys.

Štai ir vėl!

– Ei? – šaukia mergina koridoriuje. – Sveika! Ar tau viskas gerai?

Ne, niekas man ne gerai. EIK ŠALIN. Bet ji vėl šaukia, ir man tenka nuropoti nuo lovos ir atidaryti duris. Anapus stovi blondinė ilgomis, standžiomis garbanomis. Ji aukšta ir stambi, bet nenusipenėjusi. Atrodo kaip tinklinio žaidėja. Į deimantą panašus nosyje įverto žiedelio akmuo blykčioja koridoriaus šviesoje.

– Ar gerai jautiesi?

Jos balsas švelnus.

– Aš Meredithė, gyvenu šalia. Ar tai tavo tėvai ką tik išėjo?

Mano pabrinkusios akys akivaizdžiausias įrodymas.

– Aš irgi verkiau pirmą vakarą, – ji papurto galvą, pagalvoja ir tada linkteli. – Eime. *Chocolat chaud*.

– Šokolado šou? – Kodėl aš turėčiau norėti pamatyti šokolado šou? Motina mane paliko ir man baisu išeiti iš kambario, o...

– Ne, – ji šypsosi. – *Chaud*. Karštas. Karštas šokoladas, galėčiau pagaminti savo kambaryje.

Ak.

Prieš savo valią seku jai iš paskos. Meredithė sustabdo mane ranka kaip mokyklos perėjos

apsauginis. Ant visų jos pirštų žiedai.

– Neužmiršk rakto. Durys automatiškai užsitrenkia tau išėjus.

– Žinau, – ir kaip įrodymą iš po marškinėlių ištraukiu grandinėlą. Pasikabinau ant jos savo raktą po savaitgalį vykusio Gyvenimo įgūdžių seminaro naujiems mokiniams, kur buvo pasakojama, kaip lengva likti koridoriuje prie užsitrenkusių durų.

Įeiname į jos kambarį. Aš aikteliu. Jis toks pat neįmanomai mažas kaip mano, du metrai iš trijų, toks pat mini stalas, mini bufetas, mini lova, mini šaldytuvas, mini kriauklė ir mini dušas. (Mini tualetu nėra, jis bendras koridoriaus gale.) Bet... kitaip nei mano steriliame narve, čia kiekvienas sienų ir lubų centimetras uždengtas plakatais, piešiniais ir švytinčiu vyniojamuoju popieriumi bei šviesių spalvų klijuojamais lapukais, prirašytais prancūziškai.

– Kiek laiko tu čia gyveni? – klausiu.

Mereditė ištiesia man popierinę servetėlę ir aš garsiai išsišnypščiu, lyg būčiau įpykusi žąsis, bet ji nereaguoja, net nesusiraukia.

– Atvykau vakar. Tai jau ketvirtieji mano metai čia, todėl man nereikia eiti į seminarus. Atskridau viena, taigi užsiėmiau sienų puošyba, kol pasirodys mano draugai. – Įsiremusi rankomis į klubus ji apsižvalgė, gėrėdamasi savo darbu. Ant grindų pastebiu krūvą žurnalų, žirkles bei lipnią juostą ir suprantu, kad procesas vis dar vyksta. – Neblogai, ar ne? Baltos sienos manęs neveža.

Apeinu jos kambarį, apžiūrinėdama viską iš eilės. Greitai suprantu, kad daugelis veidų yra tie patys penki žmonės: Džonas, Polas, Džordžas, Ringo ir kažkoks futbolininkas, kurio nepažįstu.

– Aš klausausi tiktai „Beatles“. Draugai šaiposi iš manęs, bet...

– O kas jis? – parodau į Futbolininką. Jis vilki raudonais ir baltais marškinėliais, antakiai ir plaukai visiškai juodi. Tiesą sakant, neblogai atrodo.

– Čekas Fabregasas. Dieve, jis neįtikėtinas perdavimų meistras. Žaidžia „Arsenale“. Anglų futbolo klubas. Neteko girdėti?

Papurtau galvą. Nesidomiu sportu, nors gal ir turėčiau.

– Gražios kojos, beje.

– Tai žinoma! Su tokiom šlaunim galėtum vintis kalti.

Kol ant karštos kaitlentės Meredithė gamina *chocolat chaud*, aš išsiaiškinu, kad ji taip pat abiturientė ir kad vasarą ji tik žaidžia futbolą, nes mūsų mokykla neturi jokios programos, užtat ji patekdavo į Masačusetso valstijos rinktinę. Ji iš ten, iš Bostono. Ir dar ji man priminė, kad čia turėčiau žaidimą vadinti „futbolu“, o ne „sokeriu“, ir tai – kai pagalvoju – iš tiesų ne toks jau kvailas sumanymas. Ir ji visiškai nesinervina, kai lėndu su visokiais klausimais ar grabalioju jos daiktus.

Jos kambarys nuostabus. Be minėtos sienų puošybos, ji dar turi tuziną porcelianinių arbatos puodelių, pilnų žvilgančių plastikinių žiedų, sidabrinų žiedų su gintarais ir stiklinių žiedų su gėlių įspaudais. Atrodo, lyg ji čia gyventų daugybę metų.

Pasimatuoju žiedą su guminiu dinozauru. Suspaustas tiranozauras žybčioja raudona, geltona ir mėlyna spalva.

– Norėčiau turėti tokį pat kambarį.

Man jis patinka, bet aš per daug tvarkinga, kad galėčiau panašiai gyventi. Man reikalingos švarios sienos, tuščias stalas ir viskas turi būti savo vietose.

Atrodo, Meredithė patinka komplimentas.

– Ar tai tavo draugai? – klausiu.

Padedu dinozaurą atgal į arbatos puodelį ir baksteliu pirštu į nuotrauką, užkištą už veidrodžio rėmo. Ji pilka, su šešeliais ir atspausta ant storo, blizgaus popieriaus. Akivaizdžiai atspausta per mokyklinę fotografijos pamoką. Keturi žmonės stovi priešais didžiulį tuščiavidurį kubą, o stilingi juodi drabužiai ir sąmoningai sušiaušti plaukai išduoda, kad jie priklauso vietinei menininkų klikai. Vis dėlto mane tai šiek tiek stebina. Žinoma, jos kambarys meniškas, ir dar visi tie žiedai ant jos pirštų ir nosyje, bet visa kita ganėtinai padoru – alyvų spalvos megztinis, išlyginti džinsai, švelnus balsas. Tiesa, dar futbolas, bet ji tikrai ne kokia padauža.

Ji plačiai nusišypso, ir žiedas jos nosyje blyksteli.

– Taip. Eli nufotografavo mus prie *La Défense*. Čia Džošas ir Senkleras, aš ir Rašmi. Pamatysi juos rytoj per pusryčius. Na, išskyrus Eli. Ji pernai baigė mokyklą.

Įtampa mano paširdžiuose pamažu atslūgsta. Ar tai kvietimas sėdėti su ja?

– Neabejoju, kad gana greitai ir su ja susitiksi, nes ji draugauja su Senkleru. Ji Paryžiaus Parsono menų akademijoje studijuoja fotografiją.

Niekad apie tokią akademiją negirdėjau, bet linkteliau, tarsi pati kada nors ketinčiau tenai studijuoti.

– Ji tikrai talentinga.

Jos intonacija bylojo ką kita, tačiau aš nusprendžiu neįkyrėti.

– Džošas ir Rašmi taip pat susitikinėja, – priduria.

Mat kaip. Vadinasi, Meredithė neturi poros.

Deja, man tai visiškai suprantama. Namuose penkis mėnesius draugavau su Metu. Jis aukštas, linksmas ir jo plaukai gražūs. Tačiau mūsų draugystę buvo galima apibūdinti taip: kadangi geresnio nėra, gal nori susitikinėti? Mes viso labo tik bučiavomės, ir nepasakyčiau, kad buvo puiku. Per daug seilių. Visą laiką turėdavau nusišluostyti smakrą.

Mes išsiskyrėme, kai sužinojau apie Prancūziją, bet tai buvo ne tragedija. Neverčiau, nesuuntinėjau jam verksmingų elektroninių laiškų ir nesubraižiau raktu jo mamos šeimyninio automobilio. Dabar jis susitikinėja su Šere Miliken, kuri dainuoja chore, o jos plaukai švyti kaip šampūno reklamoje. Bet tai manęs neįaudina.

Na, nelabai.

Be to, išsiskyrusi galėjau laisvai geisti Tofo, neįtikėtinai gražaus kino ir pramogų centro bendradarbio. Žinoma, ir draugaudama su Metu aš jo geidžiau, bet vis dėlto tai kas kita. Tada jausdavau kaltę. Ir tarp mudviejų su Tofu jau pradėjo kai kas megztis – tikrai pradėjo, – o vasara ėmė ir pasibaigė. Taigi Metas ir liko vienintelis vaikinys, su kuriuo susitikinėjau. Kartą jam papasakojau, kad vasaros stovykloje draugavau su vaikinu vardu Stiuartas Tiselbekas. Jo plaukai buvo kaštonų spalvos ir jis grojo kontrabosu. Mes buvome beprotiškai įsimylėję, bet jis gyveno Čatanugoje, o vairuotojo pažymėjimų dar neturėjome.

Metas žinojo, jog aš viską prasimaniau, bet buvo per daug mielas, kad tai pasakytų.

Noriu paklausti Meredithės, kokių dalykų ji mokosi, bet suskamba jos telefonas, pasigirsta keletas pirmųjų „Strawberry Fields Forever“ taktų. Ji užverčia akis ir atsiliepia.

– Mama, čia jau vidurnaktis. Šešių valandų skirtumas, prisimeni?

Žvilgteliu į jos žadintuvą, atrodantį lyg geltonas povandeninis laivas, ir nustembu pamačiusi, kad

ji sako tiesą. Pastatau aukštą tuščią *chocolat chaud* puodelį ant stalelio.

– Jau eisiu, – sušnabždu. – Atleisk, užtrukau.

– Luktelk minutėlę, – Meredithė uždengia delnu telefono mikrofoną. – Buvo smagu susipažinti.

Pasimatysime per pusryčius?

– Taip. Iki, – mėginu tai pasakyti atsainiai, bet esu tokia susijaudinusi, kad iššoku iš jos kambario ir iš karto atsitrenkiu į sieną.

Ak. Ne į sieną. Į vaikiną.

– Oi, – jis susvirduliuoja ir žengteli atgal.

– Atsiprašau! Labai atsiprašau, nežinojau, kad tu čia stovi.

Jis purto galvą, atrodo kiek apsvaigęs. Iškart pastebiu plaukus – į juos visada pirmiausia atkreipiu dėmesį. Jie tamsiai rudi ir netvarkingi, kažkaip kartu ir ilgi, ir trumpi. Galvoje šmėkšteli „Beatles“, nes ką tik mačiau juos Meredithės kambaryje. Tai menininko plaukai. Muzikanto šukuosena. Apsimeta, neva jam šukuosena nerūpi, bet iš tikrųjų labai rūpi.

Nuostabūs plaukai.

– Viskas gerai, aš tavęs taip pat nepastebėjau. Neužsigavai?

O, Dieve. Jis anglas.

– Hm. Ar Mer čia gyvena?

Galiu prisiekti, nepažįstu nė vienos amerikietės merginos, kuri atsispirtų angliškam akcentui.

Vaikinas kosteli.

– Meredithė Chevaljė? Aukšta mergina? Pūsti, garbanoti plaukai?

Tada jis į mane pažiūri taip, lyg būčiau trenkta arba neprigirdinti kaip mano senelė. Ar aš klausčiau, „kokio salotų padažo norėtum?“, ar „kur padėjai senelio dirbtinius dantis?“, jinau tik šypsosi ir purto galvą.

– Atsiprašau. – Jis žengteli į šalį nuo manęs. – Tu turbūtėjai miegoti.

– Taip! Meredithė gyvena čia. Ką tik praleidau su ja dvi valandas! – Pasakiau tai išdidžiai kaip mano brolis Šonas, kieme radęs ką nors bjauraus. – Aš Ana! Aš naujokė! – *O Dieve! Iš kur toksai gąsdinantis entuziazmas? Mano skruostai plyksteli, jaučiuosi susimovusi.*

Gražuolis vaikinai linksmi nusišypso. Jo dantys puikūs – viršuje tiesūs, apačioje išlenkti, teisingas sąkandis. Tokios šypsenos mane žavi, nes mano dantys prasti. Tarp priekinių dantų – razinos dydžio skylė.

– Eitjenas, – sako jis. – Gyvenu aukštu aukščiau.

– Aš gyvenu čia.

Be žodžių baksteliu pirštu į savo kambario pusę, o mano galvoje tuo metu verda darbas: prancūziškas vardas, angliškas akcentas, amerikiečių mokykla. Ana sutrikusi.

Jis dusyk pabeldžia į Meredithės duris.

– Ką gi. Greit pasimatysim, Ana.

Eh-tj-enas mano vardą taria taip: *Ah-na*.

Meredithė atidaro duris.

– Senklerai! – sušunka ji. Ji vis dar kalbasi telefonu. Jiedu juokiasi, apsikabina ir kalba vienas per kitą: „Įeik! Kaip atskridai? Kada tu atvykai? Ar jau matei Džošą? Mama, turiu baigti.“

Meredithės telefonas ir durys užsitrenkia tuo pačiu metu.

Grabalioju rakta, kabanti ant kaklo. Dvi merginos vienodais rožiniais chalatais kikendamos ir plepèdamos praeina pro šalį. Būrys berniūkščių koridoriaus gale prunkščia ir švilpia. Už plonos sienos juokiasi Meredithė ir jos draugas. Mane apima liūdesys, o paširdėje vėl atsiranda gumulas.

Aš vis dar naujokė. Aš vis dar vieniša.

trečias skyrius

Kitą rytą ketinu užsukti Merediths, bet pabijau, todėl einu pusryčiauti viena. Bent jau žinau, kur valgykla (antroji diena: Gyvenimo įgūdžių seminaras). Du kartus patikrinu, ar turiu valgyklos kortelę, ir išskleidžiu „Hello Kitty“ skėtį. Dulkia lietus. Orui nusišikt, kad tai mano pirmoji diena mokykloje.

Pereinu kelią su plepančių mokinių grupe. Jie nekreipia į mane dėmesio, bet mes kartu apeiname balą. Automobilis, toks mažas, kad galėtų būti mano brolio žaislas, prašvilpia pro šalį ir aptaško akiniuotą merginą. Ji keikiasi, o draugai iš jos šaiposi.

Velkuosi iš paskos.

Miestas šviesiai pilkas. Apsiniaukęs dangus ir mūriniai pastatai dvelkia tokia pat šalta elegancija, bet štai priešais mane sumirgulinuoja Panteonas. Jo didžiulis kupolas ir įspūdingos kolonos vainikuoja visą kvartalą. Kai tik jį pamatau, sunku atitraukti žvilgsnį. Tarsi jis būtų pavogtas iš senovės Romos ar, blogiausiu atveju, perkeltas čia nuo Kapitolijaus kalvos. Nieko, ką būtų verta matyti pro klasės langus.

Nežinau, kokia jo paskirtis, bet turbūt greitai man kas nors apie jį papasakos.

Gyvenu Lotynų kvartalo, arba Penktojo *arrondissement*'o, kaimynystėje. Anot mano kišeninio žodyno, tai reiškia apygardą, ir pastatai manajame *arrondissement*'e susilieja vienas su kitu, ties kampais išsilenkia kaip ištaigingi vestuviniai tortai. Šaligatviais plūsta studentai ir turistai, čia pilna vienodų suoloelių ir įmantrių žibintų stulpų, metalinėmis tvorelėmis aptvertų vešlių medžių, gotikinių katedrų ir mažyčių blyninių, stovų su atvirukais ir balkonų su kaltinio metalo išraitymais.

Jeigu tai būtų atostogos, be abejonės, aš būčiau sužavėta. Nusipirkčiau raktų pakabuką su Eifelio bokštu, fotografuočiau grindinio akmenis ir užsisakyčiau lėkštę sraigių. Bet man ne atostogos. Turiu čia gyventi ir jaučiuosi nejaukiai.

Pagrindinis Amerikos mokyklos pastatas tik pora minučių pėsčiomis nuo Lambero rezidencijos, mokinių bendrabučio. Į jį patenkama pro įspūdingą arkų galeriją, o paskui per kiemą su dailiai apkarpytais medžiais. Kiekviename aukšte iš langų nišų svyra pelargonijos ir gebenės, o tamsiai žalių durų, kurios tris kartus aukštesnės už mane, centre išdrožtos didingos liūtų galvos. Abiejose durų pusėse kabo raudonos, baltos ir mėlynos vėliavos – viena Amerikos, kita Prancūzijos.

Visa tai atrodo kaip filmo dekoracijos. „Mažoji princesė“, jeigu veiksmas vyktų Paryžiuje. Kaip gali tokia mokykla iš tikrųjų egzistuoti? Ir kaip atsitiko, kad ir aš į ją patekau? Mano tėvas trenktas, jeigu mano, kad turiu mokytis čia. Vargstu mėgindama suskliausti skėtį ir baksteliu užpakaliu į sunkias medines duris, norėdama jas atidaryti, o tuo metu pro mane prasibrauna puošėiva su dirbtine banglentininko šukuosena. Jis pliaukšteli per mano skėtį, paskui perveria smerkiamu žvilgsniu, tarsi (A) tai mano kaltė, kad jo kantrybė kaip kūdikio, ir (B) tarsi jis dar nebūtų permirkęs nuo lietaus.

Paryžius praranda du taškus. Išgraužk, Gražuoliuk Puošėiva.

Pirmojo aukšto lubos neįtikėtinai aukštos, nusagstytos sietytais ir išpuoštos freskomis su koketuojančiomis nimfomis ir gašliais satyrais. Ore tvyro silpnas apelsininis valymo priemonių ir žymeklio kvapas. Seku paskui guminių padų cypčiojimą valgyklos link. Po mūsų kojomis – marmurinė mozaika, vaizduojanti susikibusius žvirblius. Ant sienos – raiteliai, tolimajame salės gale – valandas mušantis paausuotas laikrodys.

Visa mokykla ir bauginanti, ir įspūdinga. Ji turėtų būti skirta mokiniams su asmens sargybiniais ir Šetlando poniais, o ne tokioms personoms, kurios daugumą drabužių perkasi „Target“ parduotuvėse.

Nors aš jau mačiau ją, kai buvo ekskursija po mokyklą, valgykla mane verčia iš koto. Valgydavau pietus rekonstruotoje gimnastikos salėje, dvokiančioje chlorkalkėmis ir sportininkų kelnaitėmis. Ten buvo ilgi stalai su pritvirtintais suolais, popieriniai puodeliai ir plastikiniai šiaudeliai. Moterys su tinkliukais ant plaukų, sėdinčios prie kasos aparatų, patiekdavo mums šaldytos picos, šaldytų bulvyčių ir kitokio šaldyto maisto, o gazuoto vandens fontanai ir smulkių prekių automatas pasirūpindavo likusia mano vadinamąja mityba.

Bet čia. Ši vieta turėtų vadintis restoranu.

Nepaisant istorinių salės turtų, valgykla yra spindinti ir moderni. Čia prigrūsta apvalių beržinių stalų ir augalų kabančiose pintinėse. Sienos oranžinės ir gelsvai žalsvos, ir čia darbuojasi apsukrus prancūzas su balta virėjo kepure, jis siūlo įvairaus, įtartinais šviežiais atrodančio maisto. Yra keletas dėžių su buteliais, tačiau juose ne cukraus ir kofeino prisotinti gėrimai, o sultys ir tuzinas mineralinio vandens rūšių. Čia netgi yra nedidelis kavos aparatas. *Kavos*. Pažįstu keletą iš „Starbucks“ neišlendančių mokinių Klermonte, kurie viską atiduotų už kavą mokykloje.

Ant kėdžių jau sėdi žmonės, plepa su draugais, garsiai skamba virėjo šūksniai ir barška indai (tikras porcelianas, ne plastikas). Aš sustingstu tarpduryje. Mokiniai plūsta pro mane, sklinda į visas puses. Man suspaudžia krūtinę. Ar iš pradžių turėčiau susirasti stalą, ar pasiimti pusryčius? Ir kaip aš sugebėsiu užsisakyti, jeigu meniu keistąja *prancūzų* kalba?

Išsigąstu – išgirstu kažką šaukiant mano vardą. O prašau, prašau, prašau...

Įdėmiai slenku akimis per pilną salę ir pastebiu plaštaką su penkiais žiedais, mojuojančią kitoje patalpos pusėje. Meredithė rodo pirštu į tuščią kėdę šalia jos, ir aš vingiuodama tarp staliukų pasileidžiu jos link, jausdama dėkingumą ir kone skausmingą palengvėjimą.

– Norėjau pabelsti į duris, būtume atėjusios kartu, bet nežinojau, gal tu rytais mėgsti pamiegoti, – Meredithė susirūpinusi suraukia antakius. – Atsiprašau, turėjau pabelsti. Atrodai tokia sutrikusi.

– Ačiū, kad užėmei man vietą.

Pasidedu daiktus ir atsisėdu. Prie stalo sėdi dar du žmonės ir, kaip buvo žadėta praėjusią naktį, jie abu iš fotografijos prie veidrodžio. Vėl susinervinu ir pasitaisau kuprinę prie kojų.

– Čia Ana, mergina, apie kurią pasakojau, – sako Meredithė.

Išstypęs vaikinukas trumpais plaukais ir ilga nosimi pasveikina mane kilstelėdamas kavos puodelį.

– Džošas, – sako jis. – Ir Rašmi, – linkteli jis galva prie jo sėdinčios merginos pusėn, kuri laiko kitą vaikinuko ranką priekinėje jo sportinio nertinio kišenėje. Rašmi su madingais akiniais mėlynais rėmeliais, o jos plaukai juodi, stori, laisvai pasklidę ant nugaros. Ji tik nežymiai man linkteli.

Viskas gerai. Nieko tokio.

– Dabar visi laukiam Senklero, – sako Meredithė. Iškėlusį galvą ji žvalgosi po valgyklą. – Jis dažniausiai vėluoja.

– Visada, – patikslina Džošas. – Visada vėluoja.

Aš kosteliu.

– Ko gero, sutikau jį vakar. Koridoriuje.

– Gražūs plaukai ir angliškas akcentas? – pasiteiravo Meredithė.

– Hm. Taip. Ko gero, – mėginu kalbėti kuo natūraliau.

Džošas išsiviepa.

– Visos Senklerą įsimylėjusios.

– Ak, užsičiaupk, – sako Meredithė.

– Aš ne, – Rašmi pirmą sykį žvilgteli į mane tyrinėdama, ar galėčiau įsimylėti jos vaikiną, ar ne. Jis paleidžia jos ranką ir teatrališkai atsidūsta.

– Ką gi, o aš įsimylėjęs. Noriu, kad jis vestųsi mane į šokių vakarą. Šie metai priklauso mums, tiesiog žinau tai.

– Šioje mokykloje būna išleistuvių šokių vakaras? – klausiu.

– Dėl Dievo meilės, ne, – atsako Rašmi. – Taip, Džošai, judu su Senkleru tikrai nuostabiai atrodytumėte su vienodais smokingais.

– Su frakais. – Nuo angliško akcento mudvi su Meredithė krūptelime. Vaikinas iš koridoriaus.

Gražuolis vaikinas. Jo plaukai sudrėkę nuo lietaus. – Noriu, kad būtų ne smokingai, o frakai, arba tau skirtą puokštę atiduosiu Stivui Karveriui.

– Senklerai! – Džošas pašoka iš savo vietos ir jie apsikabina, stipriai po du sykius paplekšnodami vienas kitam per nugarą, kaip tai daro vaikinai.

– Ką, nepabučiuosi? Aš sugniuždytas, bičiuli.

– Pamaniau, kad senutė įsižeis. Ji dar nežino apie mudu.

– Tiek jau to, – sako Rašmi, bet dabar ji šypsosi. Jai tai tinka. Ji turėtų dažniau pakilnoti savo lūpų kamučius.

Gražuolis Vaikinas iš Koridoriaus (ar turėčiau jį vadinti Etjenu, ar Senkleru?) numeta savo krepšį ir susmunka ant likusios laisvos kėdės tarp manęs ir Rašmi.

– Ana? – klausia nustebeš, kad mato mane čia, o aš ir vėl išsigąstu. Jis atsimena mane. – Žavus lietsargis. Galėjo būti panaudotas šį rytą.

Jis brūkšteli delnu sau per plaukus, lašai krenta ant mano nuogos rankos. Žodžiai mane apleidžia. Deja, neatsiklausęs prabyla skrandis. Išgirdęs gurgimą, vaikinas išplečia akis, ir aš pastebiu, kokios jos didelės ir rudos. Tarsi jam dar reikėtų papildomų ginklų kovai su moterų gimine.

Ko gero, Džošas teigus. Visos mokyklos merginos turėtų būti jį įsimylėjusios.

– Skamba siaubingai. Turėtum tą daiktą pašerti. Nebent... – jis apsimeta tyrinėjantis mane, paskui palinksta arčiau ir sušnabžda: – Nebent tu viena iš tų merginų, kurios niekada nevalgo. Deja, negaliu to toleruoti. Skiriu tau nevalgymo draudimą ligi gyvos galvos.

Nusprendžiu jo akivaizdoje kalbėti racionaliai.

– Tiesą sakant, nežinau, kaip užsisakyti maisto.

– Paprastai, – sako Džošas. – Atsistoji į eilę. Pasakai jiems, ko nori. Gauni skanumynų. O tada duodi jiems savo maisto kortelę ir litrą kraujo.

– Girdėjau, kad šiais metais jie jau reikalauja pusanthro litro, – sako Rašmi.

– Ir kaulų čiulpų, – sako Gražuolis Koridoriaus Vaikinas, – arba kairios ausies lezgelio.

– Ačiū už patarimus, turėjau galvoje menu.

Mosteliu į kreida prirašytą lentelę virš vieno iš virėjų. Ten dailiai ranka surašyti pusryčių valgiai rožine, geltona ir balta spalvomis. Prancūziškai.

– Tai ne mano gimtoji kalba.

– Tu nemoki prancūziškai? – klausia Meredithė.

- Trejus metus lankiau ispanų kalbos kursus. Niekad nemaniau, kad teks persikraustyti į Paryžių.
- Nieko baisaus, – greitai išpyškina Meredith. – Daugybė žmonių čia nemoka prancūziškai.
- Bet daugelis vis dėlto moka, – pridūrė Džošas.
- Bet daugelis iš jų nelabai gerai, – Rašmi reikšmingai dėbteli į jį.
- Ką gi, pirmiausia išmoksi maisto kalbos. Meilės kalbos. – Džošas patrina savo pilvą tarsi koks perkarės Buda. – *Oeuf*. Kiaušinis. *Pomme*. Obuolys. *Lapin*. Triušis.

– Nejuokinga. – Rašmi baksteli jam į ranką. – Nieko nuostabaus, kad Izidė tave kandžioja.

Kvailys.

Vėl žvilgteliu į valgiaraščio lentelę. Ten vis dar prancūziški žodžiai.

– Hm, ir kas toliau?

– Teisingai. – Gražuolis Koridoriaus Vaikinas atstumia atgal savo kėdę. – Eime. Aš dar nevalgęs.

Negaliu nepastebėti, kaip keletas merginų išsižiojusios spokso į jį, kai mes iriamės per minią.

Blondinė didele kumpa nosimi ir aptemptais marškinėliais be rankovių pradeda burkuoti, vos tik mes atsistojame į eilę.

– *Sveikas*, Senklerai. Kaip tavo vasara?

– Sveikutė, Amanda. Puiki.

– Gyvenai čia ar grįžai į *Londoną*?

Ji atsiremia į savo draugę, neaukštą merginą su paprasta arklio uodega, ir palinksta į priekį, kad kuo geriau matytųsi tarpas tarp jos krūtų.

– Gyvenau su mama San Fransiske. O kaip tavo atostogos?

Jis klausia mandagiai, tačiau man smagu girdėti abejingumą jo balse.

Amanda kresteli plaukus ir staiga tampa panaši į Šerę Miliken. Šerė mėgsta atmesti plaukus, purtyti juos ir vynioti ant piršto. Bridžita įsitikinusi, kad ji savaitgalius praleidžia prie vibruojančio ventiliatoriaus įsivaizduodama esanti modelis, tačiau, mano galva, ji per daug užsiėmusi mirkydama savo garbanas jūros dumblių ir papajos kremuose, nes niekad nesiliauja ieškojusi tobulo plaukų spindesio.

– *Pasakiškos*, – kresteli plaukus. – Mėnesį praleidau *Graikijoje*, likusią vasaros dalį gyvenau Manhatane. Mano tėvas turi nuostabų *prabangų* butą, iš kurio matosi Centrinis parkas.

Kiekviename jos ištartame *sakinyje* kuris nors žodis būtinai *pabrėžiamas*. Aš sušnirpščiau, kad susilaikyčiau nesijuokusi, o Gražuolį Koridoriaus Vaikiną ištinka keistas kosulio priepuolis.

– Bet aš *pasiilgau* tavęs. Argi negavai mano elektroninių *laiškų*?

– Hm, ne. Ko gero, turi neteisingą adresą. Ei! – Jis kumšteli man. – Jau beveik atėjo mūsų eilė. –

Jis atsuka Amandai nugarą, ir jiedvi su drauge susiraukusios žvilgteli viena į kitą. – Metas tavo pirmajai pamokai. Pusryčiai čia paprasti ir pirmiausia susiję su duona – žinoma, kruasanas pats populiariausias. Tai reiškia, kad nėra nei dešrelių, nei kiaušininės.

– Bekono? – klausiu su viltimi.

– Joku būdu, – juokiasi. – Antroji pamoka, tai žodžiai lentelėje. Atidžiai klausyk ir kartok paskui mane. *Granola*. – Aš prisimerkiu, kai jis išplečia akis, apsimesdamas naivuoliu. – Tai reiškia javainis. O štai šis? *Yaourt*?

– Oho, nežinau. Gal jogurtas?

– Puiku! Tai sakai, niekad anksčiau negyvenai Prancūzijoje?

– Ak. Valio. Ak.

Jis šypsosi.

– Ak, štai kaip. Pažįsti mane trumpiau nei vieną dieną ir jau šaipaisi iš mano akcento. Kas bus toliau? Imsi samprotauti apie mano plaukų būklę? Mano ūgi? Kelnes?

Kelnės. Tikrai.

Prancūzas už prekystalio kažką šūkteli mums. Atsiprašau, virėjas Pjeras. Aš šiek tiek apkvaišusi nuo šio anglų prancūzų amerikiečių vaikino kalbų. Minėtasis vaikinys klausia sulėtintai:

– Jogurto su javainiais ir medumi, minkštai virtą kiaušinį ar kriaušę su sviestine bandele?

Neįsivaizduoju, kas ta sviestinė bandelė.

– Jogurto, – sakau.

Jis mūsų užsakymą pakartoja puikia prancūzų kalba. Bent jau mano nesugadintoms ausims ji skamba nepriekaištingai, o virėjas Pjeras atsipučia lengviau. Jis nebespokso piktai, įmaišo į mano jogurtą javainių ir medaus. Prieš ištiesdamas jogurtą man, pabarsto jį mėlynėmis.

– *Merci, monsieur* Butenai.

Paimu padėklą.

– Jokių „Pop tarts“ sausainių? Jokių pūstų kakavos dribsnių? Aš tiesiog bjauriausiai įžeista.

– „Pop tarts“ sausainiai antradieniais, „Eggo“ vafLIAI trečiadieniais, bet pūstų kakavos dribsnių jie neturi. Vietoj jų tau penktadieniais teks tenkintis „Froot Loops“ dribsniais.

– Kaip britas, daug žinai apie amerikietišką ėdalą.

– Apelsinų sulčių? Greipfrutų? Spanguolių?

Baksteliu į apelsinų sultis, ir jis iš ąsočio pripila dvi stiklines.

– Aš ne britas. Aš amerikietis.

Nusišypsau.

– Na, žinoma, kurgi ne.

– Tikrai. Juk žinai, turi būti amerikietis, kad patektum į AMP.

– AMP?

– Amerikiečių mokykla Paryžiuje¹, – paaiškina jis. – AMP.

Puiku. Tėvas mane atsiuntė, kad apsivalyčiau.

Stojame į eilę susimokėti, ir aš stebiuosi, kaip efektyviai viskas veikia. Mano ankstesnėje mokykloje nuolat kas nors lįsdavo be eilės ir siutindavo valgyklos darbuotojas, o čia visi kantriai laukia. Atsisuku kaip tik tuo metu, kai jo akys skenuoja mano kūną nuo viršaus ligi apačios. Man užgniaužia kvapą. Gražuolis vaikinys tyrinėja mane. Jis nepastebi, kad nustvėriau jį tai darantį.

– Mano mama amerikietė, – sako jis ramiai. – Tėvas prancūzas. Gimiau San Fransiske, užaugau Londone.

Stebuklas, bet aš atgaunu žadą.

– Tikras internacionalas.

Jis juokiasi.

– Iš tiesų. Aš nesu pamaiva kaip kiti.

Jau noriu atsilyginti jam tuo pačiu ir paerzinti, kai staiga prisimenu: *Jis turi merginą*. Kažkoks nelabasis nutraukia man nuo akių rožinę skraistę ir aš prisimenu vakarykštį pokalbį su Meredite.

Metas keisti temą.

– Koks tavo tikrasis vardas? Vakar tu prisistatei esąs...

– Senkleras mano pavardė. Vardas Etjenas.

– Etjenas Senkleras. – Mėginu išstarti kaip jis, kad skambėtų užsienietišškai ir snobiškai.

– Siaubinga, ar ne?

Mane ima juokas.

– Etjenas gražus vardas. Kodėl žmonės tavęs taip nevadina?

– Ak, „Etjenas gražus vardas“. Kokia tu maloni.

Už mūsų į eilę atsistojo smulkutis vaikinys ruda oda, spuoguotas ir storais susivėlusiais juodais plaukais. Etjenas apsidžiaugia jį pamatęs ir nusišypso.

– Sveikas, Nihilai. Ar gerai praleidai atostogas?

To paties jis teiravosi ir Amandos, tačiau šį sykį klausimas nuskambėjo nuoširdžiai.

To užtenka, kad vaikinys pradėtų pasakoti apie kelionę į Delį, apie turgus ir šventyklas, ir lietaus sezoną. (Vieną dieną jis skyrė kelionei į Tadž Mahalį. Aš nuvažiavau į Panama Siti Bičą kaip ir visi kiti Džordžijos gyventojai.) Prieina dar vienas vaikinys, perkaręs ir išblyškęs, sulipusiais, į viršų styrančiais plaukais. Nihilas užmiršta apie mus ir sveikina bičiulį taip pat entuziastingai klegėdamas.

Senkleras – nusprendžiu jį taip vadinti, kol dar droviuosi, – vėl atsisuka į mane.

– Nihilas – Rašmi brolis. Jis čia šiomet naujokas. Dar ji turi jaunesnę seserį Sandžitą, kuri mokosi žemesnėje klasėje, ir vyresnę Lylą, ji baigė mokyklą prieš dvejus metus.

– O tu turi brolių ar seserų?

– Ne. O tu?

– Turiu brolį, bet jis namuose. Atlantoje. Džordžijos valstijoje. Gal teko girdėt, pietuose?

Jis pakelia antakį.

– Aš žinau, kur yra Atlanta.

– Ak. Iš tiesų. – Ištiesiu savo maisto kortelę vyrui prie kasos aparato. Kaip ir *monsieur* Butenas, jis vilki baltą aptemptą uniformą ir krakmolytą kepurę. Taip pat jis turi į viršų užriestus ūsus. Hm. Nežinojau, kad jie visi čia ūsuoti. Virėjas Ūsuotasis brūkšteli mano kortelę per dekodavimo įtaisą ir vėl atkiša man, greitai tarstelėdamas *merci*.

Ačiū. Dar vienas žodis, kurį žinojau. Nuostabu.

Kai einame atgal prie stalo, Amanda stebi Senklerą Gražuolėms Puošeivoms būdinga poza. Nesistebiu šalia jos matydama sėdintį Gražuoliuką Puošeivą su dirbtine banglentininko šukuosena ir smerkiančiu žvilgsniu. Senkleras pasakoja apie pamokas – ko turėčiau tikėtis pirmąją dieną, kokie bus mano mokytojai, – bet aš nebesiklausau. Viskas, kas dabar man rūpi, tai jo dailūs lenkti dantys, kai jis šypso, ir jo pasitikinti, elegantiška eisena.

Aš tokia pat kvaiša kaip ir visos kitos.

¹ *School of America in Paris – SOAP. Soap* (angl.) – muilas (vert. past.).

ketvirtas skyrius

Eilė nuo H iki P juda lėtai. Vaikinas priešais mane ginčijasi su mokslo konsultantu. Žvilgtelį į eilę nuo A iki G ir matau, kad Meredith (Chevaljė) su Rašmi (Devi) jau gavo savo pamokų tvarkaraščius ir apsikeitė, kad palygintų.

– Bet aš neprašiau Teatro kurso, aš norėjau Kompiuterių mokslo.

Maža ir stora konsultantė kantri.

– Žinau, tačiau kompiuterių mokslas nesuderinamas su tavo tvarkaraščiu, o štai papildomas dalykas – tinka. Galbūt galėsi vėliau užsirašyti į Kompiuterių mokslo kursą...

– Mano *papildomas* dalykas buvo kompiuterinis programavimas.

Palaukit. Aš vėl suklūstu. Argi jie gali taip elgtis? Užrašyti mus į kursą, kurio mes nepageidavome? Aš mirsiu – MIRSIU, – jeigu man ir vėl teks lankyti kūno kultūrą.

– Tiesą sakant, Deividai, – konsultantė pasirausia popieriuose, – tu nepasirūpinai užpildyti papildomo dalyko formos, todėl mes turėjome tau parinkti kursą. Bet aš manau, kad tau tai pa...

Supykęs vaikinas griebia tvarkaraštį jai iš rankų ir išstypina. Oho. Neatrodė, kad ji būtų dėl to kalta. Žingtelį pirmyn ir kiek įmanoma mandagiau ištariu savo pavardę, kad išsklaidyčiau nemalonią atmosferą, kurią paliko ką tik išėjęs asilas. Konsultantė man nusišypso, ir jos skruostuose atsiranda duobutės.

– Prisimenu tave, mieloji. Geros tau pirmosios dienos, – ir atkiša geltono popieriaus lapuką.

Sulaikau kvėpavimą ir permetu akimis. Fu. Jokių staigmenų. Anglų kalba, matematika – diferencialinis ir integralinis skaičiavimas, prancūzų kalba pradedantiesiems, fizika, Europos istorija ir kažkoks įtartinas dalykas, pavadintas *La Vie* – Gyvenimas.

Kai sudarinėjau norimų dalykų sąrašą, konsultantė „Gyvenimą“ apibūdino kaip vien tik vyresniesiems mokiniams skirtą fakultatyvą, bet kartais kviečiami lektoriai, kurie skaito paskaitas apie tai, kaip tvarkyti čekių knygelę, išsinuomoti patalpas ir pasigaminti apkepą su įdaru. Ar kažką panašaus. Atsidusau lengviau, kai mama leido užsirašyti į šį kursą. Vienas šios mokyklos pranašumų, kad matematika, gamtos mokslai ir istorija abiturientams nėra privalomi. Deja, mama puristė ir neleido man pabaigti mokyklos be šių trijų dalykų. „Niekada neįstosi į padorų koledžą, jeigu užsirašysi į keramikos kursą“, – perspėjo jinai, piktai šnairuodama į mano orientacinį paketą.

Ačiū, mama. Atsiunčia pasisemti kultūros į miestą, kuris garsėja šio meno rūšimi, ir verčia dar metus kankintis su matematika. Velkuosi prie Meredith ir Rašmi jausdamasi kaip penkta šuns koja, bet meldžiuosi, kad tik turėčiau bendrų su jomis pamokų. Man sekasi.

– Trys dalykai su manimi ir keturi su Raš! – švyti Meredith ir atiduoda man tvarkaraštį. Jos vaivorykštinės plastikinės apyrankės barkšteli viena į kitą.

Raš. Kokia nevykusi pravardė. Jiedvi apkalba žmones, kurių nepažįstu, ir mano mintys krypsta į kitą kiemo pusę, kur Senkleras su Džošu laukia eilėje nuo Q iki Z. Įdomu, ar su juo turėsiu bendrų pamokų?

Turiu galvoje, su *jais*. Bendrų pamokų su jais.

Lietus liovėsi, ir Džošas koja teškia klaną vandenį Senklero pusėn. Senkleras juokiasi ir pasako kažką, kas juodu prajuokina dar labiau. Staiga pastebiu, kad Senkleras žemesnis už Džošą. Gerokai

žemesnis. Keista, kad anksčiau nepastebėjau, bet iš jo elgesio nesuprasi, kad yra žemo ūgio. Daugelis arba drovisi, arba iš karto užsiima gynyba, arba abu šie dalykai būna sumišę, o Senkleras pasitikintis ir draugiškas ir...

– Po perkūnais, ar ne per daug spoksai?

– Ką?

Atsisuku, tačiau Rašmi kalba ne su manimi. Ji purto galvą, žiūrėdama į Meredithę, kuri atrodo gana kvailai, deja, aš jaučiuosi lygiai taip pat.

– Tu bežiūrėdama pradeginsi skyles Senklero galvoje. Gana bjaurus vaizdas.

– Užsičiaupk.

Bet Meredithė nusišypso man ir gūžteli pečiais.

Ką gi. Su šituo baigta. Tarsi man reiktų dar kokios nors priežasties jo negeisti. Nuostabūs vaikas oficialiai draudžiamas naudoti.

– Tik nieko jam nesakyk, – sako ji. – Prašau.

– Žinoma, – linktelio aš.

– Akivaizdu, kad mes tik draugai.

– Akivaizdu.

Mes trinamės iš kampo į kampą, kol atvyksta mokyklos direktorė pasakyti sveikinimo kalbos. Direktorė grakšti, jos laikysena kaip balerinos. Kaklas ilgas, o dėl susuktų į kietą mazgą sniego baltumo plaukų ji atrodo gerokai vyresnė. Išoriškai panaši į paryžietę, nors mano priėmimo į mokyklą laiške buvo parašyta, kad ji iš Čikagos. Jos žvilgsnis nuslysta per mus, šimtą jos rinktinių mokinių.

– Sveiki atvykę į Amerikos mokyklą Paryžiuje dar vieniems mokslo metams. Džiaugiuosi matydama tiek daug pažįstamų veidų, ir dar didesnė laimė matyti naujų.

Akivaizdu, kad net Prancūzija negali patobulinti mokyklinių kalbų.

– Moksleivius, kurie lankė mokyklą pernai, kviečiu draugiškai sutikti devintokus, taip pat ir vyresniųjų klasių moksleivius.

Nuaidi kuklūs mandagumo plojimai. Apsižvalgau ir krūpteliu pamačiusi, kad Senkleras žiūri į mane. Jis ploja ir kelia rankas mano pusėn. Nuraustu ir nusisuku.

Direktorė kalba toliau. Susikaupk, Ana. Susikaupk. Bet vis tiek jaučiu jo žvilgsnį, lyg saulė spigintų į pakaušį. Mano oda pasidengia prakaitu. Palendu po vienu iš nepriekaištingai apgenėtų medžių. Kodėl jis spokso? Ar jis vis dar žiūri? Greičiausiai. Kodėl, kodėl, kodėl? Ar tai geras žvilgsnis, ar blogas, o gal tiesiog abejingas? Man žiūrėti negalima.

Bet kai galiausiai pasuku galvą į tą pusę, jis į mane nebežiūri. Jis graužia mažylis pirštelio nagą.

Direktorė baigia kalbą, ir Rašmi nulekia prie vaikinių. Meredithė palydi mane į vidų, į anglų kalbos pamoką. *Professeur* dar neatėjusi, mes atsisėdame klasės gale. Klasė mažesnė, nei buvau įpratusi, tamsi, žvilganti apdaila ir aukšti langai, atrodantys kaip durys. Bet suolai tokie patys, ir lenta, ir prie sienos pritvirtintas pieštukų drožtuvas. Sutelkiu dėmesį į šiuos pažįstamus daiktus, kad nuraminčiau nervus.

– Tau patiks *Professeur* Koul, – sako Meredithė. – Ji linksma ir visada užduoda skaityti geriausias knygas.

– Mano tėtis romanistas, – ištariu nesąmoningai ir iš karto pasigailiu.

– Tikrai? Kokia jo pavardė?

– Džeimsas Ešlis.

Tai jo slapyvardis. Spėju, kad Olifantas pasirodė pernelyg neromantiška.

– Kokia?

Pažeminimo veiksnys didėja.

– „Sprendimas“? „Įėjimas“? Pagal juos buvo sukurti filmai. Užmiršk, visų jų pavadinimai tokie pat migloti...

Ji susidomėjusi palinksta į priekį.

– Ne, mano mamai patinka „Įėjimas“!

Suraukiu nosį.

– Nėra jie tokie blogi. „Įėjimą“ kartą žiūrėjau su ja ir žiauriai žliumbiau, kai mergina mirė nuo leukemijos.

– Kas mirė nuo leukemijos?

Rašmi numeta savo kuprinę šalia manęs. Senkleras atseka paskui ją ir atsisėda priešais Meredithę.

– Anos tėtis parašė „Įėjimą“, – sako Meredithė.

Kosteliu.

– Neturiu kuo didžiuotis.

– Atsiprašau, kas tas „Įėjimas“? – klausia Rašmi.

– Tai tas filmas apie berniuką, kuris padeda lifte pagimdyti, o vėliau tą mergaitę įsimyli, – sako Meredithė, o Senkleras tuo metu atsilošia savo kėdėje ir nustveria jos tvarkaraštį. – Tačiau kitą dieną po sužadėtuvių jai diagnozuojama leukemija.

– Tėvas stumia neįgaliųjų vežimėlį su dukra prie altoriaus, – pridedu aš. – Ir kai jie išvyksta medaus mėnesio, ji miršta.

– Fui! – ištaria Rašmi ir Senkleras vienu metu.

Ganėtinai gėdinga.

– Kur Džošas? – klausiu.

– Jis žemesnėje klasėje, – sako Rašmi tokiu tonu, tarsi turėčiau tai seniausiai žinoti. – Mes jį palikom prie matematikos klasės.

– Mat kaip.

Mūsų pokalbis patenka į aklavietę. Žavu.

– Trys dalykai bendri, Mer. Duok saviškį, – Senkleras palinksta į priekį ir sugriebia mano tvarkaraštį. – Ooo, prancūzų kalba pradedantiesiems.

– Juk sakiau.

– Nėra taip blogai. – Jis ištisia man tvarkaraštį ir šypsosi. – Greitai galėsi perskaityti pusryčių meni be mano pagalbos.

Hm, o gal aš nenoriu mokytis prancūzų kalbos.

Oi! Vaikiniai sugeba merginas paversti tokiomis kvaišomis!

– *Bonjour, classe.*

Į klasę įeina moteris ryškia turkio spalvos suknele ir garsiai taukštelėjusi pastato kavos puodelį ant pulto. Jinai jaunytė, o jos plaukai iš visų mano sutiktų mokytojų patys šviesiausi.

– Tam asmeniui... – jos akys nužvelgia klasę ir galiausiai sustoja prie manęs.

Kas? Ką aš padariau?

– Tam asmeniui, kuris manęs nepažįsta, *je m'appelle Professeur Cole*.

Ji atlieka perdėtą reveransą ir klasė nusijuokia. Visi ima smalsiai sukioti galvas.

– Labas, – pratariu plonu balseliu.

Nuojauta pasitvirtino. Iš dvidešimt penkių žmonių – visos abiturientų klasės – aš vienintelė naujokė. Tai reiškia, kad mano bendraklasiai turi dar vieną pranašumą mano atžvilgiu, nes jie visi pažįstami su mokytojais. Mokykla tokia maža, kad visus ketverius metus kokį nors dalyką moko tas pats *professeur*.

Įdomu, kokio mokinio vietą užėmiau? Tikriausiai kokio nors kur kas šaunesnio nei aš. Kokio nors vyruko virvutėmis susuktais plaukais, išsitatuiravusio pusnuogę merginą ir susijusio su muzikos pramone.

– Matau, kad valytojai vėl ignoruoja mano pageidavimus, – sako *Professeur Koul*. – Visi atsistokite. Žinote, ką turiu galvoje.

Aš nežinau, bet stumių savo suolą kaip ir visi kiti. Sustatome juos dideliu ratu. Keista matyti visus savo bendraklasius vienu metu. Naudojuosi galimybe įvertinti juos. Nemanau, kad kuo nors išsiskiriu, bet jų džinsai, batai ir kuprinės brangesni nei mano. Jie atrodo švaresni, labiau spindintys.

Nieko keisto. Mano mama – vidurinės mokyklos biologijos mokytoja, todėl mes negalim pernelyg švaistytis pinigais. Tėtis moka namo paskolą ir padeda apmokėti sąskaitas, tačiau to neužtenka, o mama per daug išdidi, kad prašytų pinigų. Ji sako, kad jis vis tiek neduotų ir nusipirktų dar vieną elipsinį treniruoklį.

Ko gero, tai šiek tiek panašu į tiesą.

Likusi ryto dalis slenka tarsi per miglą. Man patinka *Professeur Koul*, ir mano matematikos mokytojas *Professeur Babino* ganėtinai mielas. Jis paryžietis, kalbėdamas rauko antakius ir spjaudosi. Tiesą sakant, nemanau, kad spjaudymasis būdingas visiems prancūzams. Manau, jis tiesiog švepluoja. Sunku suprasti, kai kalbama su akcentu.

Vėliau vyksta prancūzų kalbos pradžiamokslio pamoka. *Professeur Žilè* taip pat paryžietė. Suprantama. Jie visuomet siunčia vietine kalba kalbančius mokytojus į užsieniečių klases. Mano ispanų kalbos mokytojai, kai tik pakeldavau ranką, nuolatos vartydavo akis ir aimanuodavo: „Aye, dios mio!“ Jie nuolat susinervindavo, kai nesuprasdavau, jų manymu, akivaizdžių dalykų.

Lioviausi kelti ranką.

Kaip ir tikėjau, klasėje būrys devintokų. Ir aš. Ak, ir vienas vienuoliktokas, dėl tvarkaraščio šį rytą supykęs vaikinukas. Jis entuziastingai prisistatė esąs Deivas, ir galiu prisipažinti, kad mudviem abiem palengvėjo, jog nei jis, nei aš nesame vieninteliai vyresnieji mokiniai šioje klasėje.

Gal Deivas ir nėra visiškai šūdžius.

Atėjus pusiaudieniui apimta panikos einu į valgyklą. Nestoju į pagrindinę eilę, žingsniuojau tiesiai prie savitarnos lentynos, kur gali pasiimti vaisių ir duonos, nors makaronai kvepia nuostabiai. Aš tiesiog baikšti. Jau geriau badausiu, negu užsisakinėsiu prancūziškai. „Oui, oui!“ – sakyčiau, rodydama pirmą pasitaikiusį žodį menu lentelėje. Tada Virėjas Riestaūsis duotų man kokį nors bjaurų patiekalą, ir aš jį turėčiau susigėdusi nusipirkti. *Tai žinoma, kad aš norėjau užsisakyti keptą balandį! Skanumėlis! Lyg močiutės gaminta.*

Mereditė su draugais sėdi prie to paties stalo kaip ir ryte. Giliai įkvepiu ir prisidedu prie jų. Man labai palengvėja, kad niekas tuo nesistebi. Mereditė klausia Senklero, ar jis jau buvo susitikęs su savo mergina? Tas išsidrebia kėdėje.

– Ne, bet šį vakarą mudu susitinkame.

– Ar mateisi su ja šią vasarą? O jai paskaitos jau prasidėjo? Kokius dalykus ji pasirinko šį semestrą?

Ji vis klausinėja apie Elę, o jis trumpai jai atsakinėja. Džošas ir Rašmi bučiuojasi – aš net matau jų liežuvius, – taigi man telieka duona ir vynuogės. Atrodau kaip Biblijos personažas.

Vynuogės mažesnės už tas, kurias valgydavau anksčiau, ir jų odelė šiek tiek grublėta. Ar tai purvas? Aš pamirkau servetėlę vandenyje ir su ja brūkšteliu per mažyčius violetinius rutuliukus. Lyg ir geriau, tačiau vynuogės vis tiek kažkokios šiurkščios. Hm. Senkleras ir Mereditė nutyla. Pakėlusį akis matau, kad jie spokso į mane visiškai sutrikę.

– Kas yra?

– Nieko, – sako jis. – Tęsk vynuogių maudynes.

– Jos buvo nešvarios.

– Ar paragavai nors vieną? – klausia ji.

– Ne, jos vis dar aplipusios mažom purvo dėmelėm.

Pakeliu vieną ir parodau jiems. Senkleras ištraukia ją man iš rankos ir įsimeta į burną. Netekusi žado žiūriu į jo lūpas, jo gerklę, stebiu, kaip jis nuryja.

Aš dvejoju. Kas man svarbiau: švarus maistas ar palanki jo nuomonė apie mane?

Jis paima dar vieną ir nusišypso.

– Išsižiok.

Išsižioju.

Vynuogė brūkšteli per mano apatinę lūpą, kai jis kiša ją man į burną. Paskui ji sprogti burnoje, mane taip išgąsdina jos sultingumas, kad aš pasiruošusi išspjauti. Aromatas toks stiprus, kad labiau primena vynuogių skonio saldainį, o ne vaisių. Jeigu pasakyčiau, kad nieko panašaus nebuvo ragavusi, būtų labai jau santūrus pasakymas. Mereditė ir Senkleras juokiasi.

– Palauk, tu dar paragausi iš jų padaryto vyno, – sako ji.

Senkleras šakute susuka makaronus.

– Na. Tai kaip sekėsi prancūzų kalba?

Taip netikėtai pasikeitus pokalbio temai mane nukrečia šiurpas.

– *Professeur* Žilė baugina. Ji nuolat susiraukusi.

Atplėšiu gabalą ilgo batono. Plutelė trakšteli, atsiveria šviesus ir minkštas duonos vidus. Tai bent! Įsikišu dar vieną gabalą į burną.

Mereditė atrodo susimąščiusi.

– Iš pradžių ji gal ir atrodo bauginanti, bet kai geriau ją pažįsti, ji iš tiesų miela.

– Mer jos klasėje žvaigždė, – sako Senkleras.

Rašmi atsiplėšia nuo Džošo, tas atrodo net kiek apdujęs, pagaliau gavęs įkvėpti šviežio oro.

– Ji lanko prancūzų kalbą pažengusiesiems ir tokio pat lygio ispanų kalbą, – priduria ji.

– Gal galėtum būti mano konsultantė? – klausiu Mereditės. – Man labai blogai su užsienio kalbomis. Ši mokykla į mano ispanų kalbos pažymius žiūrėjo pro pirštus dėl vienintelės priežasties –

nes direktorė skaito kvailus mano tėvo romanus.

– Iš kur tu žinai? – klausia ji.

Pavartau akis.

– Ji tai paminėjo kartą ar du, kai kalbėjomės telefonu.

Vis klausinėjo, kas parinko aktorius filmui „Šviesos namai“. Tarsi tėčio kas nors to klaustų. Arba tarsi man tai rūpėtų. Ji nesuprato, kad mano kino skonis šiek tiek subtilesnis.

– Norėčiau išmokti itališkai, – sako Meredith. – Tačiau čia jie nemoko italų kalbos. Kitais metais noriu stoti į koledžą Romoje. O gal Londone. Aš ir ten galėčiau mokytis italų kalbos.

– Neabejoju, kad Roma tam labiau tinka, – sakau aš.

– Na, taip. – Ji vogčiomis žvilgteli į Senklerą. – Man visada patiko Londonas.

Vargšė Mer. Įsimylėjusi iki ausų.

– Ko tu norėtum? – klausiu jo. – Kur ketini važiuoti?

Senkleras gūžteli. Tai lėtas ir stiprus judesys, stebėtinai prancūziškas. Lygiai taip pat gūžtelėjo padavėjas, kai vakar restorane paklausiau, ar jie turi picų.

– Nežinau. Tai priklauso nuo aplinkybių, nors aš norėčiau studijuoti istoriją. – Jis palinksta į priekį, tarsi ketindamas pasidalinti nepadoria paslaptimi. – Visuomet norėjau būti vienas tų vyrų, kurie duoda išskirtinius interviu BBC arba PBS televizijose. Na, žinai, tie su keistuoliškais antakiais ir zomšos lopais ant alkūnių.

Visai kaip aš! Labai panašu.

– Aš norėčiau dirbti klasikinių filmų kanale ir su Robertu Osbornu diskutuoti apie Hičkoką ir Kaprą. Jis veda daugelį jų programų. Na, žinau, kad jis senis, bet vis dar neįtikėtinais žavus. O apie filmus žino *viską*.

– Tikrai? – Jis atrodo nuoširdžiai susidomėjęs.

– Senkleras visą laiką įbedęs nosį į dideles kaip žodynai istorijos knygas, – įsiterpia Meredith. – Jį sunku ištempti iš kambario.

– Dėl to, kad Elė visą laiką būna ten, – abejingai paaiškina Rašmi.

– O tu galėtum ir patylėti. – Senkleras mosteli Džošo pusėn. – Ką jau kalbėti apie... Anri.

– Anri! – ištaria Meredith, ir jie su Senkleru pratrūksta juoktis.

– Viena nelemta popietė, ir jūs man visą laiką tai prikaišiojat, – Rašmi žvilgteli į Džošą, baksnojantį šakute makaronus savo lėkštėje.

– Kas tas Anri? – man nepavyksta ištartį teisingai. *En-ry*.

– Turistų gidas, kurį sutikom išvykę į ekskursiją Versalyje antraisiais mokslo metais, – sako Senkleras. – Mažas liesas mulkis, tačiau Rašmi metė mus Veidrodžių menėje ir atsidavė jam...

– Neatsidaviau!

Meredith papurtė galvą.

– Jie tik grabaliojosi, ko gero, visą popietę. Visiems matant.

– Visa mokykla autobuse laukė dvi valandas, nes ji užmiršo, kada reikia rinktis važiuoti atgal, – sako jis.

– Nepraėjo DVI valandos...

Meredith pasakoja toliau:

– *Professeur* Hansen galiausiai surado ją kažkur už angliško parko krūmų, ir visas jos kaklas buvo

nusėtas dantų žymėmis.

– Dantų žymėmis! – prunkšteli Senkleras.

Rašmi nervinasi.

– Užsičiaupk tu, Angliškas Liežuvi.

– Nesupratau?

– Angliškas Liežuvi, – pakartoja ji. – Mes visi tave taip vadinom po to, kai tu ir Elė

demonstratyviai neatsiplėšdami bučiavotės gatvės šventėje pernai pavasarį.

Senkleras mėgina protestuoti, bet jam nieko neišeina, nes labai juokiasi. Meredithė su Rašmi ir toliau kažką pliauškia, bet... Aš ir vėl mintimis kažkur nuklystu. Svarstau, kad Metas, ko gero, dabar kur kas geriau bučiuojasi, nes turi labiau patyrusią partnerę. Tikriausiai jis prastai bučiavosi tik dėl to, kad aš visiškai nemokša.

O, ne.

Aš blogai bučiuojuosi. Aš, tai aš.

Kada nors būsiu apdovanota statulėle, kuri atrodys kaip lūpos ir ant kurios bus išgraviruota **BLOGIAUSIAI PASAULIO BUČIUOTOJAI**. Ir Metas rėš kalbą, kad susitikinėjo su manimi tik iš nevilties, bet aš jam nepadėjau, taigi tebuvau laiko švaistymas, nes jis visą laiką patiko Šerei Miliken ir ji žiauriai jam padėjo. Visi tai žino.

O Dieve. Ar ir Tofas mano, kad aš blogai bučiuojuosi?

Tai atsitiko tik kartą. Mano paskutinis vakaras kino teatre buvo apskritai paskutinis vakaras prieš išskrendant į Prancūziją. Viskas vyko lėtai, didžiąją dalį laiko vestibulyje mudu buvome vieni. Galbūt dėl to, kad tai buvo paskutinė mano darbo diena, gal dėl to, kad žinojom, jog nesimatysime keturis mėnesius, o gal kad tai buvo lyg paskutinė proga – nesvarbu, dėl kokių priežasčių, bet mes elgėmės beatodairiškai. Buvome labai drąsūs. Flirtavimas užsitęsė visą vakarą, mudu nuolat primindavom sau, kad metas namo, bet vis nėjome. Mes tiesiog... niekaip negalėjom liautis kalbėtis.

Ir tada galiausiai jis pasakė, kad pasiilgs manęs.

Ir pagaliau jis pabučiavo mane po kino teatro durų stogeliu.

Ir tada aš nuėjau.

– Ana? Ar tau viskas gerai? – kažkas paklausė.

Visi, sėdintys prie stalo, žiūri į mane.

Neverk. Neverk. Neverk.

– Hm. Kur čia tualetas?

Tualetas yra mano mėgstamiausias būdas išsisukti įvairiausiose situacijose. Kai tik jį pamini, visi iš karto liaujasi klausinėję.

– Tualetai koridoriaus gale.

Senkleras atrodo susirūpinęs, bet nediršta klausti. Ko gero, jis bijo, kad prabilsiu apie blogai sugeriantį tamponą ar paminėsiu baimę keliantį žodį iš „M“ raidės.

Likusį pietų laiką praleidžiu būdelėje. Taip pasiilgau namų, kad net jaučiu fizinį skausmą. Galva gaudžia, skrandyje jaučiu šleikštulį ir visa tai atrodo labai neteisinga. Niekad neprašiau, kad mane čia atsiųstų. Turėjau savo draugų, tik man ir jiems suprantamų juokelių, tik man priklausančių slaptų bučinių. Norėčiau, kad tėvai būtų pasiūlę rinktis: „Ar savo abitūros metus norėtum praleisti Atlantoje,

ar Paryžiujė?“

Kas žino? Gal būčiau pasirinkusi Paryžių.

Tik mano tėvai niekad nepagalvojo, kad aš norėčiau pasirinkti pati.

penktas skyrius

Kam: Anai Olifant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>

Iš: Bridžita Saudervik <bridgesandwich@freebiemail.com>

Tema: Dabar nežiūrėk, bet...

...dešinys apatinis tavo lovos kampas neapkamšytas. Cha! Pažiūrėjai. Užteks jau lyginti nematomas raukšles. Rimtai. Kaip Le Academe du Fraunch? Yra seksualių vyrų, apie kuriuos turėčiau žinoti? Beje, jeigu jau prašnekom, atspėk, kas su manim lanko matematiką? Driu! Jis nusidažė plaukus juodai ir į lūpą įsivėrė žiedą. Ir, be to, jis totaliai sėdmeningas (pažiūrėk aukštyn, tingine). Per pietus sėdžiu su ta pačia kompanija, tačiau be tavęs jau nebe tas. Ką jau kalbėt, kad ir keistuolet Šerė pasirodė. Ji nesiliovė kedenti savo plaukų, ir, prisiekiu, kone girdėjau tavo zyzimą apie „Tresemme“ šampūno reklamą. Išsikrapštysiu sau akis su Šono Darto Molo figūrele, jeigu ji sėdės su mumis kasdien. Beje, tavo mama pasamdė mane prižiūrėti jį po pamokų, todėl aš jau eisiu. Nenoriu, kad jis mirtų per mano pamainą.

Tu užknisi. Grįžk namo.

Bridžė

P. S. Rytoj bus paskelbtas orkestro sąrašas. Palinkėk man sėkmės. Jeigu jie atiduos mano vietą Kevinui Kvigliui, iškabinsiu JAM akis su Dartu Molu.

Sėdmeningas. Puiki užpakalio forma. Nuostabu, Bridžė.

Mano geriausia draugė yra pamišusi dėl žodžių. Viena iš didžiausių jos aistrų yra OAKŽ, kuri ji nusipirko pusvelčiui viename iš gatvės išpardavimų. Oksfordo anglų kalbos žodynas yra dvidešimties tomų rinkinys, kuriame ne tik žodžių reikšmės, bet ir istorijos. Bridžita kalbėdama nuolatos kaišioja įmantrius žodžius, nes jai patinka matyti susigėdusius ir mėginančius išsisukti iš nepatogios padėties žmones. Aš jau seniai išmokau neapsimetinėti suprantanti, ką ji kalba. Ji nuolat mane nutverdavo meluojančia.

Taigi Bridžita kolekcionuoja žodžius ir, akivaizdu, mano gyvenimą.

Negaliu patikėti, kad mama pasamdė ją prižiūrėti Šono. Suprantu, ji geriausias pasirinkimas, nes mudvi nuolatos jį prižiūrėdavom drauge, bet vis dėlto. Keista, kad ji tenai viena, be manęs. Keista ir tai, kad ji kalbasi su mano mama, o aš įstrigusi čia, kitame pasaulio krašte. Kita jos naujiena bus ta, kad ji gavo papildomo darbo kino teatre.

Beje, praėjo jau dvi dienos, o Tofas neparašė man elektroninio laiško. Žinoma, nesitikėjau, kad jis rašys kasdien ar bent jau kas savaitę, tačiau... juk mus neabejotinai *kai kas* sieja. Turiu galvoje, mes pasibučiavome. Ar visa tai – kad ir kas tai būtų – baigsis todėl, kad aš čia?

Jo tikrasis vardas Kristoferis, bet jis nekenčia būti vadinamas Krisu, todėl pasirinko trumpinį Tofas. Jo neįtikėtina žalios akys ir nuostabios žandenos. Mes abu kairiarankiai, mes abu mėgstame valgyti dirbtinį načo sūrį iš užkandžių kiosko ir mes abu nekenčiame Kubos Gudingo Jaunesniojo. Aš įsimylėjau Tofą jau pirmąją savo darbo dieną, kai jis pakišo galvą po ledų automatu ir ėmė juos

godžiai ryti tiesiai iš čiaupo, ir tai mane labai prajuokino. Likusį pamainos laiką jo burna buvo gervuogių spalvos.

Nedaugelis žmonių gali susiveikti mėlynus dantis. Bet patikėkite manimi, Tofas gali.

Dar kartą patikrinu elektroninio pašto dėžutę – dėl visa pikta, – bet nerandu nieko naujo. Sėdėjau priešais kompiuterį kaip prikalta net keletą valandų, laukiau, kol Bridžė grįš iš mokyklos. Džiaugiuosi, kad ji man parašė. Dėl kai kurių priežasčių norėjau, kad ji parašytų man pirma. Galbūt norėjau, kad ji galvotų, jog aš tokia laiminga ir užsiėmusi, kad neturėjau laiko brūkštelėti jai. O iš tikrųjų aš liūdna ir vieniša.

Ir alkana. Mano šaldytuvėlis tuščias.

Vakarieniavau valgykloje, bet ir vėl nestojau į eilę prie pagrindinio maisto, vėl prisikimšau duonos, bet negaliu vien tik ja maitintis. Galbūt Senkleras rytoj ir vėl užsakys man pusryčius. Arba Meredith, neabejoju, kad ji galėtų.

Parašiau atsakymą Bridžei, papasakojau apie savo naujuosius neva draugus, keistą valgyklą, kurioje patiekiamas restorano lygio maistas, ir netoliese esantį milžinišką Panteoną. Nenoromis aprašiau Senklerą ir paminėjau, kaip per fizikos pamoką jis pasilenkė pro Meredithę pasiskolinti iš manęs rašiklio, kaip tik tuo metu, kai *Professeur* Veikfildas skirstė poras laboratoriniams darbams. Mokytojas pamanė, kad Senkleras sėdi šalia manęs, ir dabar jis bus mano laboratorinių darbų partneris VISUS METUS.

Tai buvo geriausias dalykas per visą dieną.

Taip pat papasakojau Bridžei apie paslaptinę Gyvenimo, t. y. *La Vie*, kursą, nes mudvi visą vasarą spėliojome. (Aš: „Lažinamės, mes diskutuosim apie didįjį sprogimą ir gyvenimo prasmę.“ Bridžė: „Na, ką tu, ko gero, jie mokys tave kvėpavimo technikos ir kaip maistą paversti energija.“) O šiandien mes tyliai sėdėjom ir ruošėme namų darbus.

Apgailėtina.

Visą pamoką skaičiau pirmąjį per anglų užduotą romaną. Tiesą sakant, oho. Jeigu dar nebuvo įsikirtusi, kad esu Prancūzijoje, tai dabar jau supratau. Kadangi knygoje „Kaip vanduo šokoladui“ yra sekso scenų DAUG sekso. Moters aistra tiesiogine prasme uždega pasatą, tada kareivis užkelia ją nuogą ant žirgo ir jiedu mylisi jodami šuoliais. Puritoniškoje Amerikos dalyje, iš kur atvažiavau, man niekas nebūtų leidęs skaityti tokio romano. Seksualiausia knyga, kurią mes skaitėme, buvo „Purpurinė raidė“.

Reiks papasakoti Bridžei apie šią knygą.

Kai baigiu rašyti atsakymą, jau beveik vidurnaktis, tačiau koridoriuje vis dar triukšminga. Ir jaunesnieji, ir vyresnieji moksleiviai turi gana daug laisvės, nes, bent jau taip turėtų būti, mes pakankamai suaugę, kad nekrėstume kvailysčių. Aš tokia ir esu, bet rimtai abejoju dėl savo bendraklasių. Vaikinas, gyvenantis priešais, prie savo durų jau sukrovė piramidę iš alaus butelių, nes Paryžiuje šešiolikmečiams leidžiama gerti vyną ir alų. Jei tau aštuoniolika, gali gerti stipriuosius gėrimus.

Tiesą sakant, mačiau čia ir tokių butelių.

Įdomu, kai motina sutiko išsiųsti mane mokytis į Paryžių, ar ji bent numanė, kad čia galėsiu legaliai nusigerti. Ji atrodė labai nustebusi, kai apie tai buvo paminėta Gyvenimo įgūdžių seminare, ir

per vakarienę man teko išklausti ilgą paskaitą apie atsakomybę. Bet aš neplanuoju nusigerti. Visada maniau, kad alus dvokia šlapimu.

Čia yra keletas žmonių, dirbančių registratūroje ne visu etatu, bet tik vienas jų gyvena bendrabutyje. Jo vardas Neitas ir jo kambarys yra pirmame aukšte. Jis mokosi kažkokioje aukštojoje mokykloje. Mūsų mokykla turbūt jam gerai moka, kad gyventų su mumis.

Neitas jau perkopęs dvidešimtį metų, jis neaukštas ir išblyškęs, skusta galva. Skamba keistai, bet iš tikrųjų vaikinai gana įdomūs. Neitas švelniakalbis ir atrodo panašus į tokį, kuris gali tave išklausti, bet jo balse girdėti atsakomybė ir neleidžianti su juo juokauti nuostata. Mano tėvams jis patiko. Prie jo durų stovi dubuo su prezervatyvais.

Spėliuoju, kas būtų, jeigu tėvai tai pamatytų. Pirmakursiai ir antrakursiai įkurdinti kitame bendrabutyje. Kambariuose jie gyvena po du, ir jų aukštai suskirstyti pagal lytis, ir dar jie turi daugybę prižiūrėtojų. Ir dar jie privalo laikytis komendanto valandos. O mes ne. Tik turime pasirašyti registracijos žurnale, kai vakare grįžtame arba išeiname, kad Neitas žinotų, jog mes dar gyvi. Taigi. Esu tikra, niekam nė į galvą nešauna pasinaudoti tokio griežto saugumo teikiamomis galimybėmis.

Velkuosi koridoriumi į vonios kambarį. Atsistoju į eilę – čia visada eilė, net vidurnaktį, – už Amandos, tos merginos, kuri per pusryčius atakavo Senklerą. Ji kvailai šypsosi, žiūrėdama į mano išblukusius džinsus ir senoviškus „Orange Crush“ marškinėlius.

Nežinojau, kad ji gyvena mano aukšte. Nuostabu.

Mes nesišnekame. Vedžioju pirštu po gėlėtą raštą ant sienų apmušalų. Lambero rezidencija yra specifinis paryžietiško rafinuotumo ir paaugliams pritaikyto praktiškumo mišinys. Šviesi apdaila suteikia bendrabučio koridoriams gelsvo spindesio, o mūsų kambariuose zvimbia dienos šviesos lempos. Grindys iš blizgančio kietmedžio, bet išklotos pramoniniais kilimėliais. Fojė puošia šviežios gėlės ir „Tiffany“ lempos, bet foteliai nutriušę, o stalai išraižyti inicialais ir nešvankiais žodžiais.

– Vadinasi, tu esi naujasis *Brendonas*, – sako Amanda.

– Atsiprašau?

– Brendonas. Iš dvidešimt penkto kambario. Jį pernai išgrūdo iš mokyklos, kai kažkuris mokytojas jo kuprinėje surado *kokaino*. – Ji ir vėl mane nužvelgia ir susiraukia. – Na, tai iš kur tu?

Bet aš žinau, ko ji iš tiesų klausia. Ji nori sužinoti, kodėl mokyklos vadovybė pasirinko tokią kaip aš į Brendono vietą.

– Iš Atlantos.

– Ak, – sako ji. Tarsi tai paaiškintų mano visišką ir absoliutų provincialumą. Velniop ją. Tai vienas didžiausių Amerikos miestų.

– O judu su Senkleru atrodėt labai *draugiški* per pusryčius.

– Hm.

Ar ji man grasina?

– Tavim dėta, neturėčiau jokių vilčių, – toliau kalba ji. – Net jeigu tu *pakankamai* daili, kad paveržtum jį iš jo merginos. Jie draugauja visą *amžinybę*.

Ar tai buvo komplimentas? Ar ne? Jos maniera nuolat pabrėžti žodžius iš tiesų mane nervina. (Mane *nervina*.)

Amanda apsimestinai, lyg nuobodžiaudama nusižiovauja.

– Įdomūs *plaukai*.

Droviai paliečiu juos ranka.

– Ačiū. Draugė juos nubalino.

Bridžė vos prieš savaitę mano tamsiai rudus plaukus pajvairino storu šviesiu ruožu. Įprastai tą šviesų dryžį užkišu už dešinės ausies, bet šįvakar visus plaukus suėmiau į arklio uodegą.

– Ar tau patinka? – klausia ji. Universalia kalių kalba tai reiškia: *Aš manau, kad tai šlykštu.*

Nuleidžiu ranką.

– Taip. Dėl to taip ir susirišau.

– Žinai, aš nelaikyčiau jų taip surišusi. Nes dabar atrodo kaip *skunkas*.

– Na, ji bent jau nedvokia kaip jis, – man už nugaros pasirodo Rašmi. Ji aplankė Meredithę; girdėjau jų prislopintus balsus už mano kambario sienos. – Nuostabūs kvepalai, Amanda. Kitą sykį pasišlakstyk stipriau. Bijau, kad Londone tavęs dar neužuodžia.

Amanda suniurna:

– Dailūs akiniai.

– Puikūs, – visiškai rimtai atsako Rašmi, bet pastebiu, kad ji vis dėlto pasitaiso juos. Jos nagai žalsvai mėlyni, tokio pat atspalvio kaip akinių rėmeliai. Ji pasisuka į mane.

– Gyvenu dviem aukštais aukščiau, 601 kambarys, jeigu tau ko nors prireiktų. Pasimatysime per pusryčius.

O aš maniau, kad ji manęs nemėgsta! Gal paprasčiausiai Amandos nekenčia labiau nei manęs. Kad ir kaip būtų, aš dėkinga ir atsisveikindama pamojuoju jos tolstančiai figūrai. Ji taip pat pamojuoja ir įeina į laiptinę, o tuo metu iš ten išnyra Neitas. Jis prisiartina prie mūsų tyliai ir draugiškai, kaip jam būdinga.

– Greitai į lovą, panelės.

Amanda saldžiai nusišypso.

– Tai žinoma.

– Puiku. Kaip praėjo pirmoji diena, Ana?

Taip keista, kad čia visi žino mano vardą.

– Gerai. Ačiū, Neitai.

Jis linkteli, tarsi būčiau pasakiusi ką nors, ką verta apmąstyti, tada pasako labanakt ir nueina prie vaikinių, kurie būriuojasi kitame koridoriaus gale.

– *Nekenčiu*, kai jis taip elgiasi, – sako Amanda.

– Kaip elgiasi?

– Tikrina mus. Koks šiknius.

Vonios kambario durys atsidaro ir išėjusi smulkutė rudaplaukė mėgina prasilenkti su Amanda, kuri stypso kaip Slenksčio Karalienė. Mergina, ko gero, metais už mane jaunesnė. Nepamenu, kad būčiau mačiusi ją per anglų kalbos pamoką.

– Dieve, ar tu įkritai į klozetą? – klausia Amanda. Blyški merginos oda nusidažo rožine spalva.

– Ji tik pasinaudojo tualetu, – sakau.

Amanda grakščiai žengia ant vonios kambario plytelių, pūkuotos purpurinės šlepetės pliaukši į jos kulnus. Ji su trenksmu uždaro duris.

– Ar manai, kad man tai rūpi? *Mergaitė Skunke?*

šeštas skyrius

Viena savaitė mokykloje, ir aš jau iki ausų įklimpusi į Nuostabų Tarptautinį Išsilavinimą.

Professeur Koul programoje nėra įprastų Šekspyro ir Steinbeko, bet mes daug dėmesio skiriame verstiems veikalams. Kiekvieną rytą ji rengia diskusiją apie knygą „Kaip vanduo šokoladui“, tarsi mes būtume knygų klubo nariai, o ne kažkokie nuobodūs mokiniai, kuriuos reikia mokyti.

Taigi su anglų kalba viskas puiku.

Kita vertus, mano prancūzų kalbos mokytoja visiškai neišmanėlė. Kaip dar paaiškinti faktą, kad *Professeur* Žilė reikalauja kalbėti tiktai prancūziškai, nors mūsų knygos pavadinimas – „Prancūzų kalba, pirmas lygis“? Taip pat ji mane paklausia dešimtis kartų per pamoką. Niekad nežinau, ką atsakyti.

Deivas ją vadina Madam Giljotina. Tas tai nuostabu.

Jis jau lankė šį kursą, tai jam buvo naudinga, bet akivaizdu, kad *per mažai*, nes neišlaikė pirmojo lygio. Deivo plaukai susivėlę, lūpos papūstos, ir į akis krenta specifinis įdegusios odos ir strazdanų derinys. Keletas merginų jį įsimylėjusios. Jis kartu su manimi mokosi ir istorijos. Lankau ją su jaunesniais mokiniais, nes abiturientai eina vyriausybės temą, o aš jos jau mokiausi. Sėdžiu tarp Deivo ir Džošo.

Per pamoką Džošas tylus ir santūrus, bet per pertraukas jo humoro jausmas panašus į Senklero. Nesunku suprasti, kodėl jie tokie geri draugai. Meredithė sako, kad jie garbina vienas kitą, Džošą žavi įgimta Senklero charizma, o Senklerui Džošas patinka kaip puikus dailininkas. Retai matau Džošą be tušinuko ar eskizų sąsiuvinio. Jo piešiniai neįtikėtini – stori ryškūs brūkšniai ir mažytės subtilios detalės, – o jo pirštai visados ištepinti tušu.

Bet įspūdingiausias mano naujojo mokymosi aspektas yra ne pamokos. Ir apie tai niekas nekalba žvilgančiose brošiūrose. Štai apie ką aš kalbu: lankyti internatą tolygu gyventi vidurinėje mokykloje. Tai niekad nesibaigia. Netgi būdama savo kambaryje girdžiu populiarią muziką, skalbimo mašinų ūžesį nustelbiantį kumštynių triukšmą ir girtą erzelynę laiptinėse. Meredithė tvirtina, kad visa tai nurims, kai žemesniųjų klasių mokiniai išsišėls po atostogų, bet aš nelabai tuo tikiu.

Tiek jau to.

Dabar penktadienio vakaras ir Lambero rezidencija tuščia. Mano bendraklasiai atakuoja barus, o aš pirmą sykį džiaugiuosi ramybe. Užsimerkusi galiu beveik patikėti, kad vėl esu namie. Išskyrus operą. Operos Primadona beveik kiekvieną vakarą dainuoja restorane kitapus gatvės. Būdama tokio galingo balso savininkė, pati yra stebėtinai smulktė. Ji taip pat iš tų žmonių, kurie nusiskuta antakius, o paskui juos nusipiešia pieštuku. Ji atrodo kaip statistė iš filmo „Šiurpusis Rokio šou“.

Bridžė paskambina, kai patogiai įsitaisiusi savo mini lovoje žiūriu filmą „Rašmoras“. Tai Veso Anderso filmas. Vesas nuostabus, tikras režisierius, kuriam rūpi visi filmo aspektai, kiekviename kadre juntamas jo stilius – mažus ir išdaigus, rimtas ir niūrus. „Rašmoras“ – vienas mano mėgstamiausių. Tai pasakojimas apie vaikiną vardu Maksas Fišeris, kuris, be kitų dalykų, yra aistringas privačios mokyklos, iš kurios jį išmeta, gerbėjas. Koks būtų mano gyvenimas, jeigu aš taip aistringai trokščiau AMP, kaip Maksas troško Rašmoro akademijos? Pirmiausia, ko gero, nesėdėčiau savo kambaryje viena, išsitepusi baltu kremu nuo spuogų.

– Annnaaaauuuu, – sako Bridžė. – Nekenčiuuu juuuuuuuuuuu.

Ji netapo žygiuojančio orkestro būgnininkų grupės lydere. Ir tai bjauru, nes visi žino, kad ji talentingiausia būgnininkė mokykloje. Mušamųjų instruktorius pasirinko Keviną Kviglį, nes, jo nuomone, orkestro vaikinai būgnininkai Bridžės negerbtų kaip lyderės – mat ji mergina.

Na, ką gi, dabar jie tikrai jos negerbs. Asilas.

Taigi Bridžė nekenčia orkestro, nekenčia instruktoriaus ir Kevino, kuris viso labo yra mulkis su neproporcingai išsipūtusiu ego.

– Palauk, – sakau jai. – Tu greitai būsi kaip Meg Vait arba Šeila I, ir Kevinas Kviglis visiems girsis, kad *kadaise tave pažinojo*. Jis prieis prie tavęs po didžiulio šou, tikėdamasis ypatingo dėmesio sau ir leidimo užėti į užkulsius. O tu galėsi grakščiau praplaukti pro šalį, tiktai probėgšmais žvilgtelėjusi į jį.

Girdžiu linksmą nuovargio gaidelę jos balse.

– Ir kodėl gi tu vėl išvykai, Banana?

– Nes mano tėvas šlamšto krūva.

– Gryniausios veislės, draugužė.

Kalbamės iki trečios ryto, todėl atsibundu jau po pusiaudienio. Išsirepečkoju ir skubiai rengiuosi, kol neuždarė valgyklos. Šeštadieniais ir sekmadieniais ji veikia tik ligi vėlyvųjų pusryčių. Kai ateinu, ten tylu, tačiau Rašmi su Džošu ir Senkleras sėdi prie įprasto stalo.

Pajuntu įtampą. Jie visą savaitę mane erzino, nes vengiau visko, ką reikia užsisakyti. Atsiprašinėjau paaiškindama („aš alergiška jautienai“, „nėra nieko skaniau už duoną“, „ravioliai yra pervertinami“), bet negaliu taip išsisukinėti visą laiką. *Monsieur* Butenas vėl dirba prie prekystalio. Stveriu padėklą ir giliai įkvepiu.

– *Bonjour*, hm – sriubos? *Sopa? S'il vous plait*.

„Labas“ ir „prašyčiau“. Pirmiausia išmoku mandagumo žodžių tikėdamasi, kad prancūzai man atleis, kad taip bjauriai dariau jų gražios kalbos kūną. Baksteliu pirštu į oranžinės sriubos kubilą. Manau, trinta moliūgų. Kvepia įspūdingai, šalavijais ir rudeni. Ankstyvas rugsėjis ir oras vis dar šiltas. Kada į Paryžių ateina ruduo?

– Ak! *Soupe*, – mandagiai pataiso jis.

– Si, *soupe*. Turiu galvoje, *oui. Oui!* – Mano skruostai plyksteli. – Ir, hm, e – vištienos salotų su šparaginėm pupelėm, kaip ten jos vadinasi?

Monsieur Butenas juokiasi. Tai džiaugsmingas juokas, jis kreta tarsi dubuo, pilnas želė, – taip juokiasi Kalėdų Senelis.

– Vištiena ir pupelės *verts*², *oui*. Žinai, gali kalbėti man anglifkai. Aš labai gerai suprantu.

Raudonis mano skruostuose stiprėja. Žinoma, kad jis turėtų kalbėti angliškai amerikiečių mokykloje. O aš penkias dienas maitinausi kvailomis kriaušėmis ir batonu. Jis ištiesia man dubenį sriubos ir nedidelę lėkštutę vištienos salotų, ir mano skrandis sugurgia, pajutęs šiltą maistą.

– *Merci*, – sakau.

– *De rien*. Nėra už ką. Ir tikiuosi, daugiau niekad nebeatsisakysi maisto, kad tik manęs išvengtum! Jis prispaudžia ranką prie krūtinės, tarsi būtų susisielojęs. Aš nusišypsau ir papurtau galvą. Galiu tai padaryti. Aš galiu. Galiu...

– JUK NEBUVO TAIP SIAUBINGA, TIESA, ANA?! – šaukia Senkleras iš kitos valgyklos pusės.

Pasisuku į jį ir parodau ištiestą didįjį pirštą nepakėlusį rankos, tikėdamasi, kad *monsieur* Butenas nemato. Senkleras atsako šypsodamasis ir iškeldamas britišką versiją, dviejų pirštų kombinaciją, pergale reiškiantį V ženklą. *Monsieur* Butenas geraširdiškai aikčioja man už nugaros. Susimoku už maistą ir atsisėdu šalia Senklero.

– Ačiū. Užmiršau, kaip pasiūsti žmogų angliškai. Kitą sykį panaudosiu teisingą gestą.

– Prašom. Visados malonu pagelbėti.

Jis vilki tuos pačius drabužius kaip ir vakar, džinsai ir nudėvėti marškinėliai trumpomis rankovėmis su Napoleono siluetu. Kai paklausiau apie juos, jis atsakė, kad Napoleonas – jo herojus.

– Ne dėl to, kad buvo šaunus vyrukas, nesuprask klaidingai. Jis buvo subingalvis. Bet neaukštas subingalvis, toks kaip ašen.

Spėju, kad, ko gero, jis nakvojo pas Elę. Gal dėl to ir nepasikeitęs drabužių. Jis kiekvieną vakarą metro važiuoja į jos koledžą. Rašmi ir Mer tai erzino, nes atrodė, tarsi Elė laikytų jas nebevertomis draugauti.

– Žinai, Ana, – sako Rašmi, – daugelis paryžiečių supranta angliškai. Neturėtum dėl to taip drovėtis.

Taigi. Ačiū, kad dar sykį priminei.

Džošas susideda rankas už galvos ir atsilošia kėdėje. Jo marškinių rankovės nusmunka ir aukščiau ant dešinės rankos pasirodo išstatuota kaukolė su sukryžiuotais kaulais. Iš storų linijų galiu spėti, kad tatuiruotė kurta pagal jo paties piešinį. Juodas tušas ant blyškios jo odos. Puiki tatuiruotė, nors ant ilgos liesos rankos atrodo komiška.

– Tai tiesa, – sako jis. – Aš moku vos kelis žodžius, bet dėl to nekyla problemų.

– Nemanau, kad tuo reiktų girtis.

Rašmi suraukia nosį, Džošas pasvyra į priekį ir pakšteli į ją.

– Viešpatie, jie ir vėl pradeda, – pasikaso galvą Senkleras ir nusuka akis į šalį.

– Ar jie visada elgėsi taip bjauriai? – klausiu tyliai.

– Ne. Pernai buvo blogiau.

– Oho. Vadinasi, jie jau seniai kartu?

– A, gal nuo praėjusios žiemos?

– Jau gana netrumpai.

Jis gūžteli ir aš nutylu, svarstydamą, ar noriu išgirsti atsakymą į kitą savo klausimą. Ko gero, ne, bet vis dėlto klausiu.

– Ar judu su Ele seniai susitikinėjate?

Senkleras akimirka susimąsto.

– Manau, apytikriai metus. – Jis gurkšteli kavos – atrodo, čia visi geria kavą, – o tada trinkteli puodelį ant stalo ir pasigirsta duslus garsas, nuo kurio Rašmi ir Džošas krūpteli. – O, atsiprašau, – sako jis. – Ar sutrukdžiau jums?

Jis pasisuka į mane, jo išplėtos rudos akys sklidinios susierzinimo. Giliai įkvepiu. Net kai jis susierzinęs, vis tiek gražus. Su Tofu jo net negalima lyginti. Senklero patrauklumas kitokio pobūdžio, visiškai kitokios rūšies.

– Keičiam temą. – Jis bakšteli pirštu į mane. – Maniau, kad Pietų merginos turėtų kalbėti su pietietišku akcentu.

Papurtau galvą.

– Tiktai kai kalbu su mama. Tada akcentas išryškėja, nes ji taip kalba. O Atlantoje daugelis žmonių kalba be akcento. Dominuoja miesto kalba. Be to, daugelis kalba slengu, – priduriu juokais.

– Ak, šūdas, – atsako jis mandagia angliška tartimi.

Oranžinės sriubos čiurkšlė trykšteli man iš burnos skersai stalą. Senkleras iš nuostabos nusikvatoja, aš irgi juokiuosi taip, kad net suskausta įsitempęs pilvo presas. Jis ištiesia man servetėlę, kad nusivalyčiau smakrą.

– Ak, šūdas, – pakartoja iškilmingai.

Užsikosėju.

– Prašau, niekad nesiliauk to kartojęs. Tai taip... – įkvepiu oro. – Veža.

– Tau nereikėjo to priminti. Dabar turėsiu šį dalyką saugoti išskirtinėms progoms.

– Mano gimimo diena vasario mėnesį. – Kosteliu, paspringstu, sugargiu. – Prašau, neužmiršk.

– O mano buvo vakar.

– Negali būti.

– Taip. Vakar.

Jis nubraukia nuo stalo mano išspjautų pietų likučius. Mėginu pasiekti servetėlių, noriu pati viską nuvalyti, bet jis nustumia mano ranką į šalį.

– Tai tiesa, – sako Džošas. – Žmogau, visai užmiršau. Pavėluotai sveikinu tave su gimtadieniu.

– Juk tai ne tikras tavo gimtadienis, tiesa? Būtum ką nors prasitaręs.

– Aš rimtai. Vakar buvo mano aštuonioliktasis gimtadienis, – jis gūžteli ir numeta saują servetėlių ant savo tuščio padėklo. – Mano šeima nesikrausto iš proto dėl tortų ir šventinių kepuraičių.

– Bet tu turi suvalgyti torto savo gimimo dieną, – sakau. – Tai taisyklė. Tai pati geriausia jos dalis.

Prisimenu „Žvaigždžių karų“ tortą, kurį su mama ir Bridže pagaminom Šonui šią vasarą. Jis buvo žalios citrinos spalvos ir atrodė kaip Jodos galva. Bridžė net nupirko cukraus vatos, iš kurių padarėm plaukus ausyse.

– Žinai, kaip tik dėl to aš niekad jo ir neišvėmiu.

– Bet tu vis tiek vakar nuveikei ką nors ypatingo, tiesa? Turiu galvoje, Elė tave kur nors nusivedė?

Jis pakelia kavos puodelį ir vėl pastato neparagavęs.

– Mano gimtadienis pati paprasčiausia diena. Ir man tai normalu. Ir man nereikia torto, patikėk.

– Gerai, gerai. Puiku, – pakeliu rankas pasiduodama. – Nesveikinsiu tavęs su gimtadieniu. Ir net su pavėluotu penktadieniu.

– Ak, tu gali pasveikinti mane su penktadieniu. – Jis vėl nusišypso. – Aš nesu nusiteikęs prieš penktadienius.

– Beje, jeigu jau prakalbom, – sako man Rašmi. – Kodėl vakar nėjai kartu su mumis?

– Turėjau reikalų. Su savo drauge. Bridžita.

Visi trys žiūri į mane, laukdami paaiškinimo.

– Telefoninių reikalų.

– Bet tu juk buvai kur nors išėjusi šią savaitę? – klausia Senkleras. – Ar apskritai buvai išėjusi iš mokyklos teritorijos?

– Žinoma.

Kadangi tikrai buvau. Tai yra buvau nuėjusi į kitą mokyklos teritorijos dalį.

Senkleras kilsteli antakius.

– Bet juk tu meluoji.

– Palaukit, leiskit man išsiaiškinti, – Džošas sudeda rankas, tarsi ketintų melstis. Jo pirštai liauni kaip ir visas kūnas, o ant vieno smiliaus matyti juodo tušo dėmė. – Tu prabuvai Paryžiuje visą savaitę ir dar nematei miesto? Nė vienos jo dalies?

– Buvau išėjusi su tėvais aną savaitgalį. Mačiau Eifelio bokštą.

Iš tolo, žinoma.

– Su tėvais, nuostabu. O ką ketini veikti šįvakar? – klausia Senkleras. – Turbūt skalbsi drabužius?

Šveisi dušinę?

– Ei! Šveitimas be reikalo nuvertinamas.

Rašmi suraukia kaktą.

– Ir ką ketini valgyti? Valgykla bus uždaryta.

Jos rūpestis nuoširdus, bet suprantu, kad ji nekviečia manęs prisidėti prie jos ir Džošo. Bet aš ir nenorėčiau eiti su jais. O vakarienei ketinau nukeliauti iki bendrabučio maisto automato. Ten nedidelis pasirinkimas, bet man užteks.

– Taip ir maniau, – sako Senkleras, nesulaukęs mano atsakymo. Jis palinguoja galvą. Jo tamsiuose, susivėlusiuose plaukuose šiandien matyti keletas garbanų. Kvapą gniaužiantis reginys, tiesą sakau. Jeigu vyktų plaukų olimpinės varžybos, be abejonės, Senkleras laimėtų, ir be vargo. Dešimt balų, ak! Aukso medalis.

Gūžteliu pečiais.

– Praėjo tik savaitė. Didelio čia daikto.

– Peržvelkime faktus dar sykį, – sako Džošas. – Tai tavo pirmas savaitgalis toli nuo namų?

– Taip.

– Pirmas savaitgalis be tėvų priežiūros?

– Taip.

– Pirmas savaitgalis be tėvų priežiūros *Paryžiuje*? Ir tu nori praleisti jį savo kambaryje? Viena?

Jie su Rašmi susižvalgo gailesčio kupinomis akimis. Žiūriu į Senklerą, tikėdamasi iš jo pagalbos, bet jis spokso į mane palenkęs galvą į šoną.

– Kas yra? – klausiu susierzinusi. – Sriuba ant smakro? Šparaginė pupelė tarp dantų?

Senkleras nusišypso pačiam sau.

– Man patinka tavo dažyta sruoga, – pagaliau sako jis. Ištiesia ranką ir švelniai paliečia ją. – Tavo puikūs plaukai.

² Vert (pranc.) – žalias.

septintas skyrius

Vakarėlių žmonės išėjo iš bendrabučio. Aš čiauoju užkandžius iš automato ir atnaujinu savo internetinį puslapį. Kol kas esu pabandžiusi: (A) „Bounty“ batonėlį, kuris pasirodė esąs tas pats kaip ir „Mounds“, ir (B) „Madeleine“ kriauklės formos pyragaičių, kurie buvo sužiedėję ir sukėlė man troškulį. Nuo šių skanėstų cukraus kiekis kraujyje pakilo ligi pakankamai darbingo lygio.

Kadangi nemačiau jokių naujų filmų, apie kuriuos galėčiau parašyt atsiliepimą „Femme Film Freak“ puslapiui (nes esu atskirta nuo visko, kas yra gero ir gryno, ir nuostabaus Amerikoje – nuo kino), krapštinėjusi su maketu. Kuriu naują reklaminę juostą. Redaguoju seną atsiliepimą. Vakare gaunu Bridžės elektroninį laišką:

Su Metu ir Šere A (kaip Apgaulingas blizgesys) vakarėjome į kiną. Ir spėk, kas nutiko? Tofas klausė apie tave!! Pasakiau jam, kad tau viskas puiku, tačiau tu TIKRAI lauki, kada gruodį galėsi apsilankyti namuose. Manau, jis suprato užuominą. Kiek pakalbėjom apie jo grupę (žinoma, vis dar negroja viešai), bet Metas visą laiką taip raukėsi, kad mes turėjom eiti. Juk žinai, kaip jis nemėgsta Tofo. AK! Ir Šerė mėgino įkalbėti mus pažiūrėti paskutinį tavo tėtės ašaringą filmą. ŽINAU.

Tu užknisi. Grįžk namo.

Bridžė.

Apgaulingas blizgesys. Atrodo patraukliai, bet yra pigu ar veidmainiška. Taip! Tokia ta Šerė. Aš tik viliuosi, kad Bridžei neatrodžiau per daug nusivylusi dėl to mano troškimo, kad Tofas atsiųstų man elektroninį laišką. Ir negaliu patikėti, kad Metas vis dar keistai su juo elgiasi, nors mes jau seniai nesusitikinėjame. Visiems patinka Tofas. Na, gerai, kartais jis erzina vadybininkus, bet tai dėl to, kad jis linkęs užmiršti darbo tvarkaraštį. Ir mėgsta paskambinti, kad susirgo.

Skaitau jos laišką dar kartą, tikėdamasi surasti tokius žodžius: „Tofas sako, kad beprotiškai tave myli ir lauks tavęs visą amžinybę.“ Ne, nieko panašaus nėra. Todėl atsidarau mėgstamą skyrių pažiūrėti, kas ten sakoma apie naujausią tėčio filmą. „Sprendimo“ recenzijos nekokios, nors filmas ir uždirbo krūvą pinigų. Vienas nuolatinis lankytojas „prisukamasapelsinas88“ štai ką rašo: „Tai sumauta kvailystė. Bjauri kvailystė. Tarsi liepos mėnesį bėgčiau kilometrą mūvėdamas kvailas odines kelnes.“

Gana tiksliai pasakyta.

Greitai man tai atsibosta ir į paiešką įvedu knygos pavadinimą „Kaip vanduo šokoladui“. Prieš rašydama esė noriu įsitikinti, kad nepraleidau nė vienos temos. Dar liko dvi savaitės, bet turiu laiko ir dabar. Na, maždaug visą naktį.

Nesąmonės. Nieko įdomaus. Ir jau noriu dar sykį patikrinti elektroninį paštą, kai ši pastraipa iššoka ekrane: „Visame romane karštis yra seksualinio troškimo simbolis. Tita gali kontroliuoti kairią savo virtuvėje, tačiau jos kūno liepsna yra ir tvirtybės, ir destruktijos veiksnys.“

– Ana? – kažkas pabeldžia į mano duris, ir aš išsigandusi pašoku nuo kėdės.

Ne. Tai ne kažkas. Tai Senkleras.

Aš apsilvilkusi senus „Mayfield“ pieninės marškinėlius trumpomis rankovėmis su geltonos ir rudos karvės logotipu ir ryškiai rausvas flanelines pižamines kelnes, išmargintas didžiulėmis žemuogėmis. Aš net be liemenėlės.

– Ana, žinau, kad tu viduje. Matau šviesą.

– Palauk sekundę! – šūkteliu. – Aš tuojau. – Griebiu savo juodą palaidinę su gobtuvu ir skubiai užsisėgu jos užtrauktuką, kad nesimatytų karvės galvos, ir tada trūktelėjusi atidarau duris. – Sveiksatsiprašaukadtekolaukt. Užeik.

Plačiai atveriu duris, bet jis vis dar stovi ir spokso į mane. Negaliu suprasti jo veido išraiškos. Tada jis šelmiškai nusišypso ir įsmunka į vidų.

– Gražios žemuogės.

– Užsičiaupk.

– Ne, rimtai. Labai mielos.

Ir nors tai nereiškia „Aš noriu mesti savo merginą ir pradėti susitikinėti su tavim, mieloji“, kažkas manyje suvirpa. Tai *tvirtybės ir destruktijos veiksnys, kurį* Tita de la Garza puikiai išmanė. Senkleras stovi mano kambario viduryje. Jis pasikaso galvą, marškinėlių šonas pakyla ir pasirodo nuogo pilvo ruoželis.

Plykst! Mano vidinė ugnis įsižiebia.

– Čia iš tiesų... a... švaru, – sako jis.

Ššš. Liepsna užgesta.

– Tikrai?

Žinau, kad mano kambarys tvarkingas, bet aš dar net nenusipirkau tinkamo langų valiklio. Nežinau, kas paskutinį kartą valė mano langus, bet tas žmogus neišmano, kaip naudotis „Windex“ valikliu. Paslaptis paprasta, tereikia laiku truputėlį jo užpurkšti ant stiklo. Daugelis žmonių užpurškia per daug, tada valiklis nuteka į kampus, kuriuos sunku išvalyti nepaliekant ruoželių arba pūkelių.

– Aha. Taip švaru, kad net baugu.

Senkleras sukinėjasi po kambarį, kilnoja daiktus ir apžiūrinėja juos lygiai kaip aš Meredithės kambarielyje. Jis apžiūri bananų ir dramblių kolekciją, išrikiuotą ant mano tualetinio stalelio. Paima stiklinį dramblių ir klausiamai pakelia juodus antakius.

– Tai mano pravardė.

– Dramblys? – Jis papurto galvą. – Atsiprašau, neįsikertu.

– Ana Olifant. Bananų Dramblys. Mano draugė dovanoja man bananus ir dramblis, o aš jai dovanoju žaislinius tiltus ir sumuštinis. Jos vardas Bridžita, o pavardė Sendvik, – paaiškinu. – Bridž – tiltas, o Sendvik kaip „sendvič“, sumuštinis.

Senkleras pastato į vietą stiklinį dramblių ir eina prie mano stalo.

– Vadinas, tave bet kas gali vadinti Drambliu?

– Bananų Drambliu. Bet ne. Tikrai ne bet kas.

– Aš atsiprašau, – sako jis. – Bet ne už tai.

– Kas? Kodėl?

– Tu pataisai viską, ką tik aš paliečiu. – Jis linkteli rodydamas į mano rankas, kurios tuo metu kaip tik pataisė dramblių. – Elgiuosi nemandagiai, ateinu pas tave ir knaisiojuosi po tavo daiktus.

– Ak, nieko tokio, – sakau paskubom ir palieku figūrėlę ramybėje. – Jeigu tik nori, gali liesti

viską, ką aš turiu.

Jis sustingsta. Jo veidą iškreipia kvailoka grimasa, kol suprantu, ką dabar pasakiau. Aš juk kalbėjau ne apie *tai*.

Ir ne dėl to, kad tas *tai* būtų blogai.

Bet man patinka Tofas, ir Senkleras turi merginą. O jeigu situacija ir pasikeistų, Mer vis dar tikisi tapti jo mergina. Niekada nepasielgčiau su ja taip kiauliškai, nes ji buvo man tokia miela pirmą buvimo čia dieną. Ir antrą dieną taip pat. Ir visas kitas šios savaitės dienas.

Be to, jis tik patrauklus vaikiną. Nieko labai jau ypatingo. Turiu galvoje, Europos gatvės pilnos gražuolių vaikinų, tiesa? Gerai prisižiūrintys, dailiomis šukuosenomis ir stilingais paltais. Nors ir nemačiau nė vieno nė iš tolo taip gerai atrodančio kaip mesjė Etjenas Senkleras. Bet vis dėlto.

Jis nusuka veidą nuo manęs. Ar man tik taip atrodo, ar jis sutrikęs? Bet kodėl gi jis turėtų sutrikti? Ir viskas per tą mano kvailą liežuvį.

– Ar tai tavo vaikiną? – Jis parodo į mano kompiuterio ekrano užsklandos nuotrauką, kurioje aš kvailioju su bendradarbiais. Ji padaryta vidurnaktį, prieš naujausio fantastinio filmo, sukurto pagal romaną, demonstraciją. Daugelis mūsų vilkėjome elfų arba burtininkų drabužius. – Tas, kuris užsimerkęs?

– KĄ?

Jis mano, kad aš draugauju su tokiu vaikinu kaip Herkulis? Herkulis yra viršininko pavaduotojas. Jis dešimčia metų už mane vyresnis ir, beje, tai jo tikras vardas. Ir nors yra mielas ir daugiau už bet ką žino apie japonų siaubo filmus, jis dar nešioja ir arklio uodegą.

Arklis uodegą.

– Ana, aš juokauju. Štai šitas. Su žandenom.

Jis parodo Tofą, svarbiausią priežastį, kodėl šią nuotrauką taip mėgstu. Mūsų veidai pasukti vienas į kitą, abu paslaptینگai šypsomės, tarsi ką tik pasidalinę vien mudviem suprantamu pokštu.

– Ak... Hm... ne. Ne visai. Turiu galvoje, Tofas buvo beveik mano vaikiną. Išvykau anksčiau... – pasijutusi nesmagiai nutilau. – Anksčiau, prieš įvykstant kam nors daugiau.

Senkleras nieko neatsako. Po keletą akimirų užtrukusios nesmagios tylos jis susikiša rankas į kišenes ir pasisūpuoja ant kulnų.

– Rūpintis visais.

– Kas? – išsigąstu aš.

– *Tout Pourvoir*. – Jis linkteli į pagalbę ant mano lovos. Tai žodžiai, išsiuvinėti virš vienaragio paveikslo. Mano senelių dovana, o moto ir ornamentas priklauso Olifantų klanui. Prieš daugelį metų mano senelis išvyko į Ameriką, kad vestų mano senelę, tačiau jis vis dar ištikimas visiems tiems škotiškiems dalykams. Jis visada Šonui ir man perka daiktus, papuoštus klano audiniu (mėlyni ir žali langeliai su juodomis ir baltomis linijomis). Pavyzdžiui, mano lovatiesė.

– Taip, žinau, ką tai reiškia. Bet iš kur tu žinai?

– *Tout Pourvoir*. Tai prancūziškas posakis.

Nuostabu. Olifantų klano moto, nuo pat vaikystės kaltas man į galvą, pasirodo, yra PRANCŪZIŠKAS, o aš to net nežinojau. Ačiū, seneli. Tarsi ir be to neatrodyčiau kvaiša. Bet kaip galėjau žinoti, kad škotiškas moto galėtų būti užrašytas prancūziškai? Maniau, kad jie nekentė prancūzų. Ar nekentė tik anglai?

Kad mane kur, aš nežinau. Visą laiką maniau, kad užrašas lotynų ar kokio nors kita mirusia kalba.

– Tavo brolis?

Senkleras parodo pirštu į vienintelę pakabintą nuotrauką. Šonas šypsosi atsisukęs į objektyvą ir rodo į vieną iš mano motinos tyrinėjamų vėžlių, o tas tiesia kaklą ir grasinasi nukąsti broliui pirštą. Ji studijuoja kaimaninių vėžlių dauginimosi įpročius ir keletą kartų per mėnesį aplanko jų jauniklius prie Čatahučio upės. Mano broliui patinka važiuoti su ja, o aš mieliau renkuosi saugumą namuose. Kaimaniniai vėžliai *pikti*.

– Taip. Tai Šonas.

– Gal kiek per daug airiškas vardas šeimai su languotomis lovatiesėmis?

Nusišypsau.

– Tai mūsų šeimos skaudulys. Mamai patinka vardas, bet senelis – tėvo tėvas – vos negavo širdies smūgio jį išgirdęs. Jisai skatino rinktis Malkolmą, Evaną arba Daglą.

Senkleras juokiasi.

– Kiek jam metų?

– Septyneri. Jis antrokas.

– Tarp judviejų didelis metų skirtumas.

– Taigi, jis buvo labiau atsitiktinumas ar paskutinė žūtbutinė pastanga išsaugoti ar sugriauti santuoką. Niekad neišdrįsau paklausti, kuris variantas tikrasis.

Oho. Negaliu patikėti, kad ką tik leptelėjau tai garsiai.

Jis prisėda ant mano lovos krašto.

– Tavo tėvai išsiskyre?

Sustingstu prie kėdės, nes negaliu sėsti šalia jo ant lovos. Galbūt kai priprasiu prie jo buvimo šalia, galėsiu padaryti ką nors panašaus. Bet ne dabar.

– Taip. Tėtis paliko mus, kai Šonui buvo šeši mėnesiai.

– Atleisk. – Galiu prisiekti, kad jis tai pasakė nuoširdžiai. – Maniškiei gyvena atskirai.

Pašiurpstu ir susikišu delnus į pažastis.

– Tuomet ir tu man atleisk. Tai užknisa.

– Viskas gerai. Mano tėvas šunsnukis.

– Maniškis irgi. Turiu galvoje, akivaizdu, kad jis toks, jeigu paliko mus, kai Šonas dar buvo kūdikis. O jis taip ir padarė. Kita vertus, tai dėl jo kaltės aš tūnau čia. Paryžiuje.

– Žinau.

Jis žino?

– Mer man pasakė. Bet užtikrinu, kad mano tėvas blogesnis. Deja, jis yra čia, Paryžiuje, o vieniša mama kažkur toli, už tūkstančių mylių.

– Tavo tėtis gyvena čia?

Aš nustebinta. Žinau, kad jo tėvas prancūzas, bet negaliu įsivaizduoti žmonių, kurie siunčia savo vaiką į pensiją, nors patys gyvena tame pačiame mieste. Juk tai kvaila.

– Jis turi vieną meno galeriją čia, o kitą Londone. Dalį laiko praleidžia ten, kitą čia, Paryžiuje.

– Ar dažnai jį matai?

– Niekad nesimatyčiau su juo, jei tik galėčiau.

Senkleras paniūra ir aš suprantu, kad nė nenumanau, kodėl jis čia atėjo. Taip jam ir pasakau.

– Aš nepasakiau? – Jis atsitiesia. – Ak. Ką gi. Žinojau, kad jeigu kas nors neateis ir neištempis tavęs, tu niekad neišeisi iš kambario. Taigi dabar eisime iš čia.

Pajuntu lengvumą ir kartu labai nemalonų jausmą.

– Šį vakarą?

– Taip.

– Žinoma. – Patyliu. – O Elė?

Jis nugriūva aukštiekninkas ir guli ant mano lovos.

– Mūsų planai sužlugo, – sako jis neaiškiai mostelėdamas ranka ir tai atvėsina mano smalsumą.

Parodau jam savo pižamines kelnes.

– Aš nelabai tinkamai apsirengusi.

– Nagi, Ana. Dėl Dievo meilės, ar mes vėl turėsime visa tai iškeisti?

Aš įtariai dėbteliu į jį, ir man į galvą skrenda pagalvė su vienaaragiu. Trenkiu su ja atgal, jis išsišiepia, nučiuožia nuo lovos ir sugriebęs pagalvę pliaukšteli man iš visų jėgų. Noriu nustverti pagalvę, bet nepavyksta, ir jis trenkia man dar du kartus, prieš leisdamas ją sugauti. Senkleras raitosi iš juoko, aš tvoju jam į nugarą. Jis nori atsiimti pagalvę, bet aš ją stipriai laikau ir mudu tąsome ją į visas puses, kol pagaliau jis paleidžia. Iš inercijos griūvu ant lovos apsvaigusi ir suprakaitavusi.

Senkleras žnekteli šalia manęs sunkiai alsuodamas. Jis guli taip arti, kad jo plaukai kutena man skruostą. Mūsų rankos beveik liečiasi. Beveik. Mėginu iškvėpti, bet nebežinau, kaip kvėpuoti. Ir tada prisimenu, kad esu be liemenėlės.

Dabar aš jau ir paranojiki.

– Gerai, – šnopuoja. – Dabar toks – *uf uf* – planas.

Visiškai nenoriu taip jaustis jo atžvilgiu. Noriu, kad viskas būtų normalu. Noriu būti jo draugė, o ne dar viena kvaila mergina, svajojanti apie tai, kas niekad neišsipildys. Atsikeliu. Mano plaukai po muštynių su pagalve susivėlę ir įsielektrinę, todėl paimu elastingą juostą nuo tualetinio stalelio ir surišu juos ant pakaušio.

– Apsimauk kokias nors tinkamas kelnes, – sako jis. – Ir aš tau parodysiu Paryžių.

– Ir tai viskas. Toks planas?

– Tai ir visas reikalas.

– Oho. „Visas reikalas“. Žavu.

Senkleras kriukteli ir sviedžia pagalvę į mane. Suskamba mano telefonas. Ko gero, mama; šią savaitę ji skambino kiekvieną vakarą. Stveriu mobilųjį nuo stalo ir jau noriu atmesti skambutį, bet pamatau ekrane vardą. Mano širdis apmiršta.

Tofas.

aštuntas skyrius

– Tikiuosi, tu su berete.

Taip Tofas pasisveikina su manimi.

Aš jau juokiuosi. Jis paskambino! Tofas paskambino!

– Dar ne, – mažais žingsneliais judu po kambarį. – Bet galiu tau vieną gauti, jei gu norėtum. Ant jos išsiuvinėčiau tavo vardą. Galėtum dėvėti ją vietoj kortelės.

– Kietai atrodyčiau su berete, – jo balse pasigirsta juoko gaidelė.

– Niekas kietai neatrodo su berete. Netgi tu.

Senkleras tebeguli ant mano lovos. Jis paremia galvą ranka ir stebi mane. Nusišypsau ir parodau į nuotrauką mano kompiuterio ekrane. *Tofas*, – ištariu be garso.

Senkleras papurto galvą.

Žandenos, – pamėginu.

Ak, – atsako jis be garso.

– Vakar buvo atėjusi tavo sesuo.

Tofas Bridžę vadina mano seserimi. Mes tokio pat ūgio, abi lieknos ir abiejų ilgi, tiesūs kaip stagarai plaukai, nors jos šviesūs, o mano rudi. Ir kadangi mudvi kartu praleidžiame marias laiko, net kalbame taip pat. Nors ji vartoja įmantresnius žodžius. Ir nuo būgno mušimo jos rankos raumeningesnės. Tarp mano priekinių dantų yra tarpelis, o ji nešioja kabes. Kitaip tariant, ji kaip ir aš, tik dailesnė, protingesnė ir talentingesnė.

– Nežinojau, kad ji būgnininkė, – sako jis. – Ar ji gera?

– Geriausia.

– Ar taip sakai dėl to, kad ji tavo draugė, ar ji iš tiesų gera?

– Ji geriausia, – pakartuju. Akies kampeliu matau, kaip Senkleras pažiūri į laikrodį ant mano tualetinio stalelio.

– Mano būgnininkas nusiplovė. Manai, ji susidomėtų?

Aną vasarą Tofas sukūrė pankroko grupę „The Penny Dreadfuls“. Pasikeitė daug narių, buvo daug ginčų dėl dainų žodžių, bet neįvyko nė vieno koncerto. Ir tai labai blogai. Galiu lažintis, Tofas puikiai atrodo su gitara.

– Tiesą sakant, – sakau, – manau, kad ji norėtų. Šūdžius mušamųjų instruktorius nepaskyrė jos būgnininkų sekcijos vadove ir jai reiktų išlieti įniršį.

Pasakau jos numerį. Tofas pakartoja jį, o Senkleras tuo metu tapšnoja pirštais per įsivaizduojamą laikrodį ant riešo. Dar tik devynios, todėl nesuprantu, kodėl jis taip skuba. Net aš žinau, kad toks metas Paryžiuje labai ankstyvas. Jis garsiai krenkšteli.

– Ei, atsiprašau. Turiu eiti, – sakau.

– Ar tu ne viena?

– Hm, taip. Čia mano draugas. Jis nori šįvakar išsivesti mane į miestą.

Dunksteli širdis.

– *Jis?*

– Jis tik draugas, – atsuku Sinklerui nugarą. – Jis turi merginą. – Stipriai užsimerkiu. Ir kam tai

pasakiau?

– Vadinasi, tu neketini mūsų užmiršti? Turiu galvoje... – Jo balsas sulėtėja. – Mūsų čia, Atlantoje? Juk neketini mesti mūsų dėl kokio nors prancūzo ir niekad nebegrįžti?

Mano širdis subilda.

– Žinoma, ne. Grįšiu per Kalėdas.

– Gerai. Puiku, Anabele Li. Man reikia grįžti į darbą. Herkulis tikriausiai siunta, kad manęs nėra prie durų. *Ciao*.

– Tiesą sakant, – ištariu, – čia sakoma *au revoir*.

– Koks skirtumas, – juokiasi jis ir mes baigiam pokalbį.

Senkleras atsistoja nuo lovos.

– Pavydus vaikinai?

– Sakiau tau. Jis nėra mano vaikinai.

– Bet tau jis patinka.

Išraustu.

– Na... taip.

Senklero veido išraiška neaiški. Galbūt jis susierzinęs. Linkteli durų pusėn.

– Vis dar nori eiti?

– Ką? – sutrinku. – Taip, žinoma. Tik leisk man persirengti.

Išleidžiu jį į koridorių ir po penkių minučių mes judame į šiaurę. Užsivilkau mėgstamiausią palaidinę, rastą mieloje nebrangioje parduotuvėje, ji labai puikiai prigula prie kūno, apsimoviau džinsus ir apsiaviau juodus brezentinius sportbačius. Žinau, sportbačiai nelabai prancūziška avalynė – turėčiau avėti smailius batukus ar gąsdinančius aukštakulnius – bet jie bent jau ne balti. Ir tai tiesa, ką jie sako apie baltus sportbačius. Tik amerikiečių turistai juos avi, tuos didžiulius bjaurius griozdus, skirtus avėti, kai pjauni žolę ar dažai namą.

Naktis puiki. Paryžius pilnas geltonų, žalių ir oranžinių šviesų. Šiltame ore plevena gatvėje besišnekučiuojančių žmonių balsai ir restoranuose dzingsinčių vyno taurių garsai. Senklero nuotaika pasitaisiusi, jis pasakoja siaubingus epizodus iš Rasputino biografijos, kurią baigė skaityti šią popietę.

– Taigi kiti rusai įdeda jam į maistą tokią dozę cianido, kad užtektų penkiems asmenims nunuodyti, supranti? Bet nuodai nesuveikia, taigi planas B – jie šauna jam į nugarą iš revolverio. Bet ir kulka jo neužmuša. Rasputinui net užtenka jėgų pasmaugti vieną iš jų, taigi jie šauna dar tris kartus. Ir jis vis tiek dar mėgina atsistoti! Taigi jie suspardo jį, suvynioja į antklodę ir įmeta į užšalusią upę. Bet tu tik paklausk...

Jo akys spindi. Taip pat atrodo mama, kai kalba apie vėžlius, arba Bridžę, kai pasakoja apie mušamųjų lėkštes.

– Atliekant autopsiją nustatyta, kad tikroji mirties priežastis buvo hipotermija. Dėl šalto upės vandens! Ne nuodai, ne kulkos ir ne sumušimas. Motina Gamta. Negana to, jo rankos sustingusios ir ištiestos į priekį, tarsi jis būtų mėginęs pradraskyti nagais ledą ir išsikapstyti į paviršių.

– Ką? Negali būti...

Keletas vokiečių turistų pozuoja sustoję prie parduotuvės fasado su apsilaupiusiomis aukso raidėmis. Mes greitai prasmunkame pro juos, kad nesugadintume nuotraukos.

– Paskui dar geriau, – sako jis. – Kai kūnas buvo kremuojamas, jis atsisėdo. Taip, tai tiesa! Galbūt dėl to, kad vyrukas, apdorojęs lavoną, užmiršo perkirpti sausgysles, todėl karštyje jos staiga susitraukė...

Linkteliu galva pritardama.

– Fui, bet jėga. Tęsk.

– ...ir dėl to jo kojos ir torsas susilenkė, bet vis tiek... – Senkleras šypsosi triumfuodamas. – Visiems, kurie matė, stogas pavažiavo.

– O dar sakoma, kad istorija nuobodu.

Aš jam irgi nusišypsau, ir viskas kol kas puiku. Beveik. Nes mes kaip tik praeiname mokyklos vartus, ir dabar aš nuo jos nutolusi taip toli, kaip dar niekad gyvenime. Mano šypsena tampa neryžtinga, nes grįžtu į sau įprastą būseną: nervinga ir keista savijauta.

– Ačiū tau. Kiti mane visą laiką užčiaupia gerokai anksčiau... – Jis pamato, kad mano elgesys kažkaip pasikeitė, ir sustoja. – Ar viskas gerai?

– Taip, viskas gerai.

– Taigi, o ar tau kas nors yra sakęs, kad tu beviltiška melagė? Baisi. Blogiausia.

– Tai tik... – sutrikusi dvejoju.

– Taaaip?

– Paryžius toks... užsienietiškas, – ieškau tinkamo žodžio. – Bauginantis.

– Nee, – tuojau pat paprieštarauja jis.

– Lengva tau sakyti. – Mes apeiname orų džentelmeną, sustojusį surinkti savo šuns, bsethaundo su nukarusiu pilvu, kakučio. Senelis perspėjo mane, kad Paryžiaus šaligatviai nusėti šunų minomis, bet taip toli gražu nėra. – Tu pažįsti Paryžių visą gyvenimą, – sakau aš. – Laisvai kalbi prancūziškai, tavo drabužiai europietiški...

– Atsiprašau?

– Na, žinai. Gražūs drabužiai, dailūs batai.

Jis pakelia savo kairę pėdą, apautą kažkoku nudėvėtu storapadžiu batu.

– Štai šitie?

– Na, gal ir ne. Bet tu juk neavi sportbačių. Aš klaikiai nepritampu. Be to, nemoku prancūziškai, bijau metro ir tikriausiai turėčiau avėti aukštakulnius, bet aš nekenčiu aukštų kulniukų...

– Džiaugiuosi, kad tu ne su aukštakulniais, – įsiterpia Senkleras. – Nes būtum aukštesnė už mane.

– Aš ir *esu* aukštesnė už tave.

– Vos vos.

– Liaukis. Aš bent septyniais centimetrais aukštesnė už tave. O tu dar avi šitokius batus.

Jis stumteli mane petimi, ir aš šypteliu.

– Atsipalaiduok, – sako jis. – Tu su manimi. Aš beveik prancūzas.

– Tu anglas.

Jis išsišiepia.

– Aš amerikietis.

– Amerikietis su anglišku akcentu. Ar prancūzai neturėtų tavęs nekęsti dvigubai?

Senkleras pavarto akis.

– Turėtum nustoti remtis stereotipais ir pradėti formuoti savo nuomonę.

– Aš nesiremiu stereotipais.

– Tikrai? Ką gi, tada apšviesk mane. – Jis parodo į priešais mus einančios merginos pėdas. Ji prancūziškai plepa mobiliuoju telefonu. – Kas yra tai?

– Sportbačiai, – sumurmu.

– Įdomu. O tie ponai štai ten, kitoj pusėj gatvės? Gal malonėtum paaiškint, ką tas iš kairės avi? Tokį ypatingą, keistą dalyką, pririštą prie jo pėdų?

Na taip, ir ten sportbačiai.

– Bet palauk. Ar matai vaikinuką štai ten? – linkteliu galva į vyrą, vilkintį džinsinius šortus ir marškinėlius trumpomis rankovėmis su „Budweiser“ emblema. – Ar į mane pažvelgus irgi taip akivaizdu?

Senkleras pašnairuoja į jį.

– Kas akivaizdu? Kad plinki? Kad turi antsvorio? Kad trūksta skonio?

– Kad esu amerikietė.

Jis melodramatiškai atsidūsta.

– Dėl Dievo, Ana. Turėtum liautis tai dariusi.

– Aš tik nenoriu nieko įžeisti. Girdėjau, jie lengvai įsižeidžia.

– Tu nieko neįžeidinėji, išskyrus mane ir kaip tik šiuo metu.

– O kaip ji? – parodau vidutinio amžiaus poniją su chaki spalvos šortais ir megztiniu, papuoštu žvaigždėmis ir juostomis. Ji prie diržo turi fotoaparata ir ginčijasi su vyru žvejo kepure. Spėju, tai jos sutuoktinis.

– Visiškai pasibjaurėtina.

– Turiu galvoje, ar aš irgi taip akivaizdžiai išsiduodu?

– Atsižvelgiant į tai, kad ji vilki *Amerikos vėliavą*, rizikuočiau pasakyti „ne“. – Jis krimsteli savo nykščio nagą. – Klausyk, manau, kad radau tavo problemos sprendimą, bet tau reiks palaukti. Tik pažadėk, kad liausies prašiusi manęs lyginti tave su penkiasdešimtmetėmis, ir aš viskuo pasirūpinsiu.

– Kaip? Kuo? Gausi man prancūzišką pasą?

Jis prunkšteli.

– Nesakiau, kad padarysiu tave prancūze.

Prasižioju protestuoti, bet jis man neleidžia.

– Sutarėm?

– Sutarėm, – sakau nenoromis. Nemėgstu staigmenų. – Bet tegul tai būna iš tiesų veiksminga.

– O, tai veiksminga, – ir Senkleras atrodo toks savimi patenkintas, kad jau noriu šia proga jam įgelti, kai staiga suprantu, jog nebematau mūsų mokyklos.

Neįtikėtina. Jis mane visiškai išblaškė.

Dabar turėčiau pajusti panikos simptomus, bet mano pėdos spyruokliuoja, o paširdėje jaučiu jaudinantį virpulį. Pagaliau jaučiu malonumą išėjusi iš mokyklos teritorijos!

– Tai kur mes einame? – Man nepavyksta nuslėpti nekantrumo balse. – Prie Senos? Žinau, kad ji kažkur netoliese. Ar mes sėdėsime paupyje?

– Nekalbėk. Tik eik.

Nieko neatsakau. Kas man atsitiko? Jau antrą sykį per minutę leidžiu jam laikyti mane nežinioje.

– O! Bet iš pradžių turi tai pamatyti.

Jis sugriebia mane už rankos ir tempia per gatvę. Supykęs motorolerio vairuotojas signalizuoja, bet signalas toks silpnas, kad mane prajuokina.

– Palauk, kas... – ir tada netenku žado.

Mes stovime priešais žvėriško grožio bažnyčią. Keturios storos kolonos parėmusios gotišką fasadą su įspūdingomis statulomis, apskritais langais ir įmantriais drožiniais. Plonas varpinės bokštas įsmigęs į juodą kaip tušas nakties dangų.

– Kas tai? – sušnabždu. – Ar ji garsi? Turėčiau apie ją žinoti?

– Tai mano bažnyčia.

– Tu ją lankai?

Aš nustebinta. Jis neatrodo iš tų, kurie vaikšto į bažnyčią.

– Ne, – jis linkteli į akmeninę lentelę, duodamas suprasti, kad turiu perskaityti.

– *Saint Etienne du Mont*. Ei! Šventasis Etjenas.

Jis šypsosi.

– Aš visą laiką šiek tiek ją savinausi. Mama vaikystėje mane atsivedavo čia. Mes užkandžiaudavom tiesiog ant laiptų. Kartais ji atsinešdavo piešimo sąsiuvinį, piešdavo balandžius ir taksi.

– Tavo motina menininkė?

– Dailininkė. Vienas jos darbas yra Niujorko moderniojo meno muziejuje.

Jis tai pasako labai didžiudamasis, ir aš prisimenu, ką kartą pasakė Meredith – Senkleras garbina Džošą, nes tas moka puikiai piešti. Ir kad Senklero tėvas – dviejų dailės galerijų savininkas. Ir kad Senkleras šį semestrą lanko meno studiją. Pasidomiu, ar jis taip pat menininkas.

Jis gūžteli.

– Ne visai. Norėčiau toks būti. Nepaveldėjau iš mamos šio konkretaus sugebėjimo, gavau tik jos pritarimą. Džošas kur kas geriau piešia. Beje, Rašmi taip pat.

– Tu gerai su ja sutari? Su savo mama?

– Myliu savo mamą, – ištaria jis paprastai, be jokios paaugliškos gėdos.

Mudu stovime priešais dvivėres bažnyčios duris ir žvelgiame aukštyn, aukštyn ir aukštyn. Įsivaizduoju savo mamą, užrašinėjančią į mūsų namų kompiuterį duomenis apie kaimaninius vėžlius, tai ji daro kone kiekvieną vakarą. Nors dabar Atlantoje ne vakaras. Galbūt ji dabar apsiperka bakalėje. Ką nors rankioja prie Čatahučio upės. Kartu su Šonu žiūri „Žvaigždžių karų“ seriją „Imperija kontratakuoja“. Nė neįsivaizduoju, ką ji veikia, ir tai mane erzina.

Pagaliau Senkleras nutraukia tylą:

– Eime. Dar reikia daug ką pamatyti.

Kuo toliau einame, tuo daugiau sutinkame žmonių. Jis pasakoja apie savo mamą, kaip ji pietums kepa plonyčius šokoladinius blynelius ir paruošia troškinto tuno su makaronais pusryčiams. Kad ji kiekvieną savo buto kambarį išdažė skirtingomis vaivorykštės spalvomis. Kad ji elektroninio pašto šlamšto skyrelyje renka klaidingai užrašyto savo vardo variantus. Bet jis nieko nepasakoja apie tėvą.

Mes praeiname dar vieną didžiulį pastatą, jis atrodo kaip viduramžių pilies griuvėsiai.

– Viešpatie, čia visur mėtosi istorija, – sakau. – Kokia čia vieta? Ar galima užteiti?

– Tai muziejus, žinoma, kad galima. Bet ne šį vakarą. Neabejoju, kad jis uždarytas, – priduria jis.

– Ak. Na taip, žinoma.

Stengiuosi neparodyti nusivylimo. Senkleras patenkintas.

– Tai viso labo tik pirma mokslo metų savaitė. Mes turime galybę laiko aplankyti tavo muziejų. Mes. Kažkodėl apima jaudulys. Senkleras ir aš. Aš ir Senkleras.

Greitai prieiname rajoną, kur turistų daugiau nei mūsų kaimynystėje, čia prikimšta judrių restoranų, parduotuvių ir viešbučių. Gatvių prekiautojai visur šaukia angliškai: „Kuskusas! Jums patinka kuskusas?“, o gatvės tokios siauros, kad automobiliai negali jomis pravažiuoti. Einame gatvės viduriu, per patį minios tirštumą. Visa tai panašu į karnavalą.

– Kur mes esame?

Žinoma, aš norėčiau uždavinėti mažiau klausimų.

– Tarp *rue St. Michel* ir *rue St. Jacques*.

Žvilgteliu į jį nieko nesuprasdama.

– *Rue* reiškia gatvė. Mes vis dar Lotynų kvartale tarp Sen Mišelio ir Sen Žako gatvių.

– Vis dar? Bet mes jukėjome net...

– Kiek? Dešimt? Penkiolika minučių? – paerzina jis.

Fu. Akivaizdu, kad londoniečiai ar paryžiečiai, ar kas jis galų gale yra, visiškai neįpratę mėgautis automobilių savininkų šlove. Pasiilgstu savojo, nors jis sunkiai užsiveda. Ir neturi oro kondicionieriaus. Ir garsiakalbis sugedęs. Papasakoju apie tai ir jis juokiasi.

– Negalėtum naudoti net ir gero, jeigu tokį turėtum. Čia neleidžiame vairuoti, jei neturi aštuoniolikos.

– Tu galėtum mus pavežti, – sakau aš.

– Ne, negalėčiau.

– Sakei, kad buvo tavo gimimo diena! Žinojau, kad meluoji, niekas...

– Aš ne tai turėjau galvoje, – juokiasi Senkleras. – Aš nemoku vairuoti.

– Tu rimtai? – Negaliu sulaikyti piktdžiugiškos šypsenos. – Nori pasakyti, kad yra kai kas, ką aš moku daryti, o tu ne?

Jis taip pat nusišypso.

– Šokiruoja, tiesa? Bet man to niekad nereikėjo. Visuomeninis transportas čia, San Fransiske, Londone – man jo visiškai užtenka.

– Visiškai užtenka.

– Užsikimšk, – vėl nusijuokia jis. – Ei, ar žinai, kodėl ši vieta vadinama Lotynų kvartalu?

Kilsteliu antakį.

– Prieš keletą amžių Sorbonos studentai – štai ten, – jis mosteli ranka. – Tai vienas seniausių pasaulio universitetų. Žodžiu, studentai, kurie ten mokėsi, kalbėjo tarpusavyje lotyniškai. Ir šis žodis prigijo.

Lukteliu.

– Ir tai viskas? Visa istorija?

– Taip. Dieve, tu teisi. Tai viso labo kelnaitės.

Apeinu dar vieną agresyvų kuskuso pardavėją.

– Kelnaitės?

– Šlamštas. Mėšlas. Šūdas.

Kelnaitės. O Viešpatie, tiesiog nuostabu.

Mes pasukame už kampo, ir štai pagaliau ji, Sena. Miesto šviesos sūpuojasi vilnijančiame vandenyje. Giliai įkvepiu. Tai žavinga. Porelės žingsniuoja palei pakrantę, knygų pardavėjai išsirikiavę prie kartoninių dėžių su knygomis ir žurnalais, kuriuos gali apžiūrinėti visi, kurie nori. Vyras raudona barzda barškina gitarą ir dainuoja liūdną dainą. Šiek tiek pasiklausom, Senkleras įmeta keletą eurų į raudonbarzdžio gitaros dėklą.

O tada, kai mes vėl atsisukame į upę, aš pamatau ją.

Dievo Motinos katedrą.

Aišku, atpažįstu ją iš nuotraukų. Bet jeigu Sen Etjeno bažnyčia yra katedra, tai ji yra menkniekis.

NIEKAS, palyginti su Dievo Motinos katedra. Statinys kaip puikus laivas plaukia žemyn upe. Sunkus. Didžiulis. Didingas. Jis apšviestas taip, kad man absurdiškai primena Disnėjaus pasaulį, bet vaizdas kur kas stebuklingesnis, nei Voltas galėjo įsivaizduoti. Daugybė žalių vijoklių sliugia sienomis žemyn ir nyra į vandenį, ir tarsi vainikuoja pasakišką regėjimą.

Lėtai iškvepiu.

– Tai nuostabu.

Senkleras mane stebi.

– Niekados nesu mačiusi nieko panašaus. – Nežinau, ką dar galėčiau pasakyti.

Norėdami priėti prie bažnyčios, turime pereiti tiltą. Nežinojau, kad ji stovi saloje. Senkleras pasakoja, kad mes keliaujame į *Île de la Cité*, į Sitė salą, ir tai pats seniausias Paryžiaus rajonas. Po mumis mirguliuoja Sena, gili ir žalia, ir ilgas laivas, nusagstytas žibintais, slysta po tiltu. Pasižiūriu persisvėrusi.

– Žiūrėk! Tas vaikinukas toks nusitašęs. Jis tikrai iškris per bo... – žvilgtelįu atgal ir matau, kad Senkleras trypinėja ant kelio, metras nuo tilto krašto.

Akimirką sutrinku. O paskui staiga suprantu.

– Ką? Ar tik nebijai aukščio?

Senkleras tebežiūri į priekį, į apšviestą Dievo Motinos katedros siluetą.

– Negaliu suprasti, kodėl reikia stovėti ant atbrailos, kai priešais pakankamas kiekis erdvės žingsniuoti pirmyn.

– Ak, tai mes kalbame apie žingsniavimo erdvę, ar ne?

– Liaukis, antraip imsiu tavęs klausinėti apie Rasputiną. Arba apie prancūzų veiksmožodžių asmenuotes.

Aš pasilenkiu per tilto kraštą ir apsimetu, kad susvirduliuoju. Senkleras išbąla.

– Ne! Nedaryk taip!

Jis ištiesia rankas, lyg norėtų mane gelbėti, o paskui susiima už pilvo, tarsi ketintų vėmti.

– Atsiprašau! – atšoku nuo tilto atbrailos. – Atleisk, nemaniau, kad bus taip blogai.

Jis mosuoja ranka, rodydamas man nekalbėti. Kita ranka vis dar laikosi sustreikavusio skrandžio.

– Labai atsiprašau, – pakartoju kiek palaukusi.

– Užteks jau, – jo balse susierzinimas, tarsi būčiau didžiausias stabdis. Jis mosteli Dievo Motinos katedros pusėn. – Ne dėl jos atsivedžiau tave čia.

Negaliu įsivaizduoti nieko puikesnio už Dievo Motinos katedrą.

– Mes neisime į vidų?

– Uždaryta. Marios laiko pamatyti visa tai vėliau, prisimeni?

Jis nuveda mane į kiemą ir aš turiu galimybę pamatyti jo sėdmenis. Sėdmeningasis. Štai čia šis tas geriau už Dievo Motinos katedrą.

– Čia, – sako jis.

Priešais mus atsiveria puikus fasado vaizdas – daugybė mažyčių figūrų trijose didžiulėse arkose. Statulėlės atrodo kaip akmeninės lėlės, visos atskirai ir savitos.

– Tai neįtikėtina, – sušnabždu.

– Ne ten. Čia, – parodo į mano pėdas.

Žiūriu žemyn ir nustembu pamačiusi, kad stoviu nedidelio akmeninio apskritimo viduryje. Centre, tiesiai tarp mano pėdų, vario spalvos aštuonkampis su žvaigžde. Akmenyje ratu iškalti žodžiai: POINT ZÉRO DES ROUTES DE FRANCE.

– Madmuazele Olifant. Tai reiškia: „Nulinis visų Prancūzijos kelių taškas.“ Kitaip tariant, tai taškas, nuo kurio Prancūzijoje matuojami visi nuotoliai. – Senkleras krenkšteli. – Tai visko pradžia.

Atsisuku. Jis šypsosi.

– Sveika atvykusi į Paryžių, Ana. Džiaugiuosi, kad tu čia.

devintas skyrius

Senkleras susikiša pirštų galiukus į kišenes ir bato nosimi baksnoja grindinio akmenį.

– Na, kaip? – galiausiai paklausia.

– Ačiū, – sakau. Jaučiuosi apstulbusi. – Labai miela, kad atvedei mane čia.

– Gerai jau, – jis atsitiesia, gūžteli pečiais – tas stiprus prancūziškas gūžtelėjimas jam gerai pavyksta – ir reziuumuoja jam būdinga, užtikrinta maniera: – Reikia nuo ko nors pradėti. O dabar sugalvok norą.

– Ką?

Juk esu žodžio meistrė. Turėčiau sukurti didingą eilėrašį ar reklaminį tekstuką kačių maistui.

Jis šypsosi.

– Atsistok ant žvaigždės ir sugalvok norą.

– A. Gerai, žinoma. – Suglaudžiu pėdas, taigi dabar stoviu pačiame centre. – Norėčiau...

– Nesakyk garsiai! – šoka į priekį Senkleras, tarsi norėtų visu kūnu nutildyti mane, ir man suspaudžia paširdę. – Nejau nieko nesi girdėjusi apie norų sugalvojimą? Gyvenime turi ribotą kiekį galimybių. Krintant žvaigždei, pučiant blakstieną arba kiaulpienę...

– Užpučiant žvakes ant gimtadienio torto.

Jis nereaguoja į mano kandų toną.

– Būtent. Taigi tu turi pasinaudoti jais, kai yra tokia proga, nes, anot prietarų, jeigu sugalvosai norą krentant *teisingai* žvaigždei, jis išsipildys. – Jis trumpam nutyla. – Ir tai yra geriau nei tas, kurį man teko girdėti.

– Kad mirsiu skausminga mirtimi nuuodyta, nušauta, sumušta ir nuskandinta?

– Nuo hipotermijos, ne nuskandinta, – nusijuokia Senkleras. Jis juokiasi nuostabiai berniukiškai. – Ne, ne tas. Girdėjau, kad tam, kuris atsistoja čia, lemta kada nors vėl sugrįžti į Paryžių. Bet, kiek suprantu, tau metai Paryžiuje yra vienais metais per daug. Aš teisus?

Užsimerkiu. Prieš akis iškyla mama ir Šonas. Bridžė. Tofas. Linkteliau.

– Ką gi, gerai. Būk užsimerkusi. Ir sugalvok norą.

Giliai įkvepiu. Vėsi drėgmė, sklindanti nuo šalia augančių medžių, plūsta man į plaučius. Ko gi aš noriu? Sudėtingas klausimas.

Noriu grįžti namo, bet, turiu pripažinti, man šis vakaras patiko. O ką, jeigu tai vienintelis sykis mano gyvenime, kai lankausi Paryžiuje? Žinau, ką tik pasakiau Senklerui, kad nenoriu būti čia, tačiau kažkur giliai slypi mažytė, vos matoma dalelytė manęs, kuriai smalsu. Jeigu mano tėvas rytoj paskambintų ir lieptų vykti namo, turbūt nusiminčiau. Dar nemačiau Monos Lizos. Nebuvau Eifelio bokšto viršūnėje. Nepraėjau pro Triumfo arką.

Ko gi dar noriu?

Noriu vėl pajusti Tofo lūpas. Noriu, kad jis lauktų manęs. Bet yra ir dar viena dalis manęs, kurios aš tikrai, tikrai nekenčiu, nes ji žino, kad net jeigu mes ir labai suartėtume, man vis tiek tektų kitais metais išvykti į koledžą. Taigi susitikčiau su juo per Kalėdas ir kitą vasarą, ir tada... kas būtų vėliau?

Ir dar vienas dalykas.

Tai, ką stengiuosi ignoruoti. Ko neturėčiau norėti, ko negaliu gauti.

O jis štai dabar stovi priešais mane.

Taigi ko aš noriu? kažko, ko pati nelabai žinau? Ko galbūt man ir nereikia? Ar to, ko negaliu gauti, ir pati tai žinau?

Velniop. Tegul lemtis pati nusprendžia.

Noriu to, kas man būtų geriausia.

Ir kaipgi tai apibendrinti? Atsimerkiu, vėjas pučia stipriau. Senkleras nubraukia nuo akių plaukų sruogą.

– Turėjo būti geras noras, – sako jis.

Grįžtant jis mane nusiveda prie sumuštinių kiosko užkasti. Gardžiai padvelkia mielėmis, ir mano skrandis jau iš anksto sugurgia. Užsisakome paninių, ant karštų grotelių plokščiai suspaustų sumuštinių. Senklero sumuštinis su rūkyta lašiša, rikotos sūriu ir laiškiniiais česnakais. Aš užsisakau su Parmos kumpiu ir fontinos sūriu, pagardintą šalavijais. Jis tai vadina greituoju maistu, bet mūsų laikomi rankose daiktai nė iš tolo neprimena ištežusių sumuštinių iš metro koridorių.

Senkleras padeda man su eurais. Gerai, kad su jais nesunku susigaudyti. Banknotai ir centai labai panašūs į dolerius, beveik tokios pat vertės. Susimokame ir nužingsniuojame gatve, mėgaudamiesi vakaru. Traškanti duona su plutele. Šiltas, lipnus sūris varva mudviejų smakrais.

Sudejuoju iš malonumo.

– Ar ką tik patyrei maistgazmą? – klausia jis, šluostydamasis rikotą nuo lūpų.

– Kur buvai visą mano gyvenimą? – klausiu nuostabaus sumuštinio. – Kaip atsitiko, kad iki šiol nebuvau ragavusi tokio sumuštinio?

Jis atkanda didelį gabalą.

– Mmmf grmf mrf, – sako šypsodamasis. Aš tai išsiverčiu maždaug taip: „Kadangi amerikietiškas maistas yra šūdas.“

– Mmmf mrga grmfā mmrg. – Išvertus tai reikštų: „Taip, bet mūsų suvožtiniai labai neblogi.“

Prieš išmesdami nulaižome popierių, į kurį buvo įvynioti sumuštiniai. Palaima. Mes jau visai netoli bendrabučio, Senkleras pasakoja apie tuos laikus, kai jie su Džošu būdavo paliekami po pamokų už tai, kad mėtė kramtomąją gumą į dekoruotas lubas – jiedu mėgino vienai iš nimfų priklijuoti trečią spenelį, – o mano smegeninėje ima kažkas kirbėti. Kažkas keisto.

Mes ką tik praėjome jau pro trečią kino teatrą tame pačiame kvartale.

Žinoma, tai maži kino teatrai. Greičiausiai tik su viena žiūrovų sale. Bet jie net trys. Viename kvartale! Kaip anksčiau to nepastebėjau?

Ak taip. Juk šalia žavus vaikinai.

– Ar nors viename iš jų rodomi filmai anglų kalba? – įsiterpiu.

Senkleras atrodo sutrikęs.

– Atsiprašau?

– Štai tie kino teatrai. Ar netoliese yra koks nors, kuriame rodomi filmai anglų kalba?

Jis kilsteli antakį.

– Tik nesakyk, kad nežinai.

– Ko? Nežinau ko?

Jis piktdžiugiškai mėgaujasi, kad žino kai ką, ko nežinau aš. Ir tai užknisa, nes abu suprantame, kad

jis viską žino apie paryžiečių gyvenimą, o aš geriausiai atveju nutuokiu, kas tas šokoladinis raguolis.

– O aš buvau sužavėtas, kad esi didelė kino mėgėja.

– Ką? Ką reikia žinoti?

Senkleras iškilmingai mosteli ranka, akivaizdžiai tuo mėgdamasis.

– Paryžius... yra pasaulinė... kino mėgėjų... sostinė.

Sustoju kaip įbesta.

– Juokauji.

– Nė kiek. Niekur nerasi miesto, kur kinas būtų mylimas labiau. Čia yra šimtai, o gal ir tūkstančiai

kino teatrų.

Toks jausmas, kad mano širdis blaškosi po visą krūtinę. Jaučiuosi apsvaigusi. Tai negali būti tiesa.

– Vien tik mūsų kaimynystėje jų yra daugiau nei dešimt.

– Ką?

– Ir tu, žinoma, nepastebėjai?

– Ne, nepastebėjau! Ir kodėl niekas man to nepasakė?

Turiu galvoje, tai turėjo būti paminėta jau pirmą gyvenimo įgūdžių seminaro dieną. Juk čia labai svarbi informacija! Mes vėl einame ir mano galva sukiojasi į visas puses, kur tik pamatau plakatus ir švytinčius užrašus. *Kad tik būtų angliškai. Kad tik būtų angliškai. Kad tik būtų angliškai.*

– Maniau, tu žinai. Būčiau ką nors pasakęs, – dabar jis jau pradeda atsiprašinėti. – Kinas čia laikomas didžiu menu. Yra daug kino teatrų, kuriuose rodomos premjeros, tačiau gal net daugiau tokių – kaip jūs juos vadinate? – retrospektyvinių kino teatrų. Juose rodoma klasika, sudaromos programos, skirtos atskiriems režisieriams, žanrams ar mažai žinomoms Brazilijos aktorėms ir panašiai.

Kvėpuok, Ana, giliai kvėpuok.

– Ir tai vyksta anglų kalba.

– Na, manau, kad bent jau trečdalyje iš jų.

Trečdalyje! Iš kelių šimtų – ar net tūkstančių! – kino teatrų.

– Kai kurie amerikietiški filmai dubliuoti prancūziškai, bet dažniausiai jie skirti vaikams. O kiti rodomi anglų kalba, tiktai su prancūziškai titrais. Štai, luktelk. – Senkleras iš spaudos kiosko lentynos ištraukia žurnalą „Pariscope“ ir sumoka maloniam vyrui lenkta nosimi. Duoda žurnalą man. – Jis išeina trečiadieniais. „OV“ reiškia originali versija. „PV“ reiškia prancūziška versija, vadinasi, filmas dubliuotas. Taigi tau labiau tiktų OV. Repertuarai taip pat skelbiami ir internete, – priduria jis.

Perverčiu žurnalą, ir mano akys ima spindėti. Niekad nesu mačiusi tiek filmų repertuarų.

– Viešpatie, jeigu būčiau žinojęs, kas tau teikia didžiausią malonumą, nebūčiau kvaršinęs galvos visais tais niekais.

– Myliu Paryžių, – ištariu aš.

– Neabejoju, kad ir jis tave myli.

Jis ir toliau šneka, bet aš nebesiklausau. Šią savaitę vyksta Basterio Kitono filmų maratonas. Ir siaubo filmų paaugliams retrospektyva. O štai visa programa, skirta aštuntojo dešimtmečio filmams su automobilių gaudynėmis.

– Kas? – suprantu, kad jis laukia atsakymo į klausimą, kurio negirdėjau. Kadangi jis neatsako, atitraukiu akis nuo repertuaro. Jo žvilgsnis prikaustytas prie žmogaus, kuris ką tik išėjo iš mūsų

bendrabučio.

Mergina maždaug mano ūgio. Plaukai beveik netvarkyti, tačiau atrodo madingai, paryžietišškai. Ji vilki trumpą sidabro spalvos suknelę, kuri žybčioja žibintų šviesoje, ir dar raudoną švarką. Jos odiniai batai spragsi ir kaukši ant šaligatvio plytelių. Ji kiek susiraukusi žvilgteli per petį į bendrabučio pusę, bet paskui pasisuka ir pamato Senklerą. Ir visa jos esybė nušvinta. Žurnalas mano rankose suglemba. Ji tegali būti vienintelis žmogus.

Mergina pasileidžia bėgti ir puola jam į glėbį. Jie bučiuojasi, ji suleidžia pirštus jam į plaukus. Į jo puikius, nuostabius plaukus. Man suspaudžia paširdę, nosisuku nuo šio spektaklio.

Pagalčiau jie atšlyja vienas nuo kito ir ji pradeda pasakoti. Jos balsas netikėtai žemas – temperamentingas, – bet kalba ji greitai.

– Žinau, kad mes neketinom šį vakarą pasimatyti, bet buvau netoliese ir pamaniau, gal tu norėtum nueiti į tą klubą, apie kurį tau pasakojau. Na, žinai, kurį Matjė rekomendavo? Bet tavęs nebuvo namie, taigi susiradau Mer ir kalbėjausi su ja kokią valandą, o kur tu buvai? Skambinau tau į mobilųjį, bet iš karto atsiliepdavo balso paštas.

Senkleras atrodo šiek tiek sutrikęs.

– A... Ele, čia Ana. Ji visą savaitę nebuvo išėjusi iš bendrabučio, taigi pamaniau, kad turėčiau jai parodyti...

Mano nuostabai, Elė išsišiepia iki ausų. Ganėtinai keista, bet tuo metu aš suvokių, kad nepaisant jos kimaus balso ir paryžietišku drapanų, ji ganėtinai... paprasta. Ir atrodo draugiška.

Bet tai dar nereiškia, kad ji man patinka.

– Ana! Iš Atlantos, teisingai? Ir kurgi jūs buvote?

Ji žino, kas aš? Senkleras pasakoja apie mudviejų kartu praleistą vakarą, o aš kontempluoju šias keistas aplinkybes. Ar jis papasakojo jai apie mane? Ar tai Meredith's darbas? Tikiuosi, kad tai jis, o jeigu ir taip, jis nepasakė nieko, kas jai sukeltų nerimą. Ji neatrodo susinervinusi, kad pastarąsias tris valandas praleidau kartu su jos labai patraukliu vaikinų. Kad buvom tik dviese.

Turbūt smagu štai taip pasitikėti žmonėmis.

– Gerai, brangusis, – nutraukia jinai Senklerą. – Vėliau baigsi pasakoti. Ar pasiruošęs eiti?

Ar jis sakė, kad eis su ja? Neprisimenu, bet jis linkteli.

– Taip. Taip, tik leisk man pasiimti savo, a... – jis žvilgteli į mane, paskui į bendrabučio įėjimą.

– Ką? Tu jau tinkamai apsirengęs eiti. Atrodai puikiai. Eime, – ji trūkteli jį už rankos ir įsikimba į parankę. – Buvo malonu susipažinti, Ana.

Išgirstu savo balsą:

– Taip. Man irgi malonu.

Pasisuku į Senklerą, bet jis nežiūri į mane. Puiku. Na, ką gi. Nusišypsau jam šypsena, kuri reiškia „man nusispjaut, kad turi merginą“ ir linksmai ištariu:

– Iki!

Jis visai nereaguoja. Gerai, metas eiti. Sparčiai patraukiu tolyn nuo jų, tada išsitraukiu durų raktą. Bet rakindama jas nesusilaikau nežvilgtelėjusi atgal. Senkleras ir Elė tolsta į tamsą, vis dar susikibę už parankių, jos burna vis dar žiopčioja.

Man vis dar tebestovint prie durų, Senklero galva grįžteli mano pusėn. Vos akimirkai.

dešimtas skyrius

Taip geriau. Tikrai.

Laikui bėgant supratau, kad džiaugiuosi sutikusi jo merginą. Tai tikras palengvėjimas. Pasaulyje nedaug dalykų, blogesnių, nei įsimylėti ką nors, ko neturėtum įsimylėti, ir man nepatinka kai kurios mano mąstymo kryptys. Ir jau tikrai nenorėčiau būti dar viena Amanda.

Senkleras tiesiog draugiškas. Jis mokykloje patinka visiems – mokytojams, populiariems ir nepopuliariems mokiniams, – ir kodėl neturėtų patikti? Jis protingas, linksmas ir mandagus. Ir, žinoma, juokingai patrauklus. Ir vis dėlto, net visiems patikdamas, jis nedraugauja su daugybe žmonių. Tik su mūsų nedidele grupe. Ir kadangi jo geriausias draugas pametęs galvą dėl Rašmi, jis ėmė draugauti su, hm... *manimi*.

Nuo mūsų pasivaikščiojimo nakties jis valgykloje sėdi šalia manęs visą laiką. Jis erzina mane dėl sportbačių, klausinėja apie mano mėgstamiausius filmus ir linksniuoja mano prancūzų kalbos namų darbus. Ir dar jis mane gina. Pavyzdžiui, praėjusią savaitę Amanda Spiteron-Vats su panieka pavadino mane *La Moufette* ir užsiėmė nosį, kai ėjau pro jos suolą, Senkleras pasakė jai „užsikimšk“ ir klasės akivaizdoje metė jai į plaukus popieriaus gniužulėlį.

Vėliau pasižiūrėjau į žodyną, pasirodo, tas žodis reiškia „skunkas“. Be galo originalu.

Bet paskui, vos tik mane vėl ištinka jausmų sąrėmiai, jis pradingsta. Po vakarienės spoksau pro savo langą, stebiu, kaip šiukšlininkai šviesiai žaliomis uniformomis valo gatvę, o jis išskuba iš bendrabučio ir išnyksta toje pusėje, kur metro.

Kur Elė.

Kai jis grįžta namo vakare, dažniausiai su kitais draugais mokomės vestibulyje. Jis klesteli šalia manęs ir skelia pokštą apie kokį nors vienuoliktoką, už bendrabučio registratūros stalo glamžantį merginą. (Už registratūros stalo visą laiką koks nors girtas vienuoliktokas glamžo merginą.) Ar aš tik įsivaizduoju, ar jo plaukai labiau susitaršę nei įprastai?

Galvodama, kad Senkleras ir Elė užsiima *tais dalykėliais*, pavydžiu labiau, nei tikiuosi galinti sau prisipažinti. Su Tofu susirašinėjame elektroniniu paštu, bet laiškai niekad neperežengė draugiškumo ribos. Nežinau, ar tai reiškia, kad aš jam vis dar rūpiu, ar atvirksčiai, žinau tik tai, kad susirašinėjimas elektroniniu paštu visiškai neprilygsta bučiavimuisi. Arba *tiems dalykėliams*.

Vienintelis žmogus, suprantantis su Senkleru susijusius keblumus, yra Mer, bet aš negaliu jai nieko pasakyti. Kartais nuogaustauju, kad ji gali man pavydėti. Pavyzdžiui, nutveriu ją stebint mudu per vakarienę ir kai paprašau jos paduoti servetėlę, meta ją, užuot padavusi. Arba kai Senkleras paišinėja mano namų darbų sąsiuvinio paraštėse bananus ir dramblis, ji sustingsta ir nutyla.

Galbūt jai darau paslaugą. Aš stipresnė už ją, nes pažįstu ją labai trumpai. Nes jis visą laiką buvo jai nepasiekiamas. Turiu galvoje, vargšė Mer. Bet kuri mergina, kasdien bendraudama su žaviu vaikinų, kurio akcentas mielas, o plaukai nuostabūs, negalėtų atsispirti nepakeliamai, skausmingai, nuolatinei, visa apimančiai aistrai.

Nors man taip neatsitiko.

Kaip jau minėjau. Ir tai didelė paguoda žinoti, kad ir neatsitiks. Taip viskas pasidaro paprasčiau. Daugelis merginų iš jo pokštų juokiasi garsiau nei derėtų ir ieško priežasčių švelniai spustelėti jam

ranką. Prisiliesti prie jo. O aš ginčijuosi, vartau akis ir reaguojau abejingai. Ir kai prisiliečiu jo rankos, paprasčiausiai kumšteliu, o ne spaudžiu. Nes taip elgiasi draugai.

Be to, man rūpi kur kas svarbesni dalykai – filmai.

Praleidau Prancūzijoje visą mėnesį, jau buvau liftu pasikėlusi į *la Tour Eiffel* viršūnę (mane lydėjo Mer, o Senkleras ir Rašmi laukė apačioje ant pievelės – Senkleras bijo aukščio, o Rašmi atsisako daryti viską, kas susiję su turizmu) ir jau vaikštinėjau po *l'Arc de triomphe* apžvalgos aikštelę (žinoma, mane ir vėl lydėjo Mer, o tuo metu apačioje likęs Senkleras grasinosi įstumti Rašmi ir Džošą į beprotiško eismo žiedą), tačiau aš iki šiol dar nebuvo kino teatre.

Žinoma, vis dar nesu viena išėjusi iš mokyklos teritorijos. Lyg ir gėdijuosi.

Bet turiu planą. Ką nors prikalsinsiu eiti į kiną su manimi. Neturėtų būti sudėtinga; visiems patinka kinas. Tada įsidėmėsiu viską, ką tas žmogus sako ir daro, o paskui jau galėsiu eiti į tą kino teatrą ir viena. Vienas kino teatras yra geriau nei visai jokio.

– Rašmi, ką tu veiki šį vakarą?

Mes laukiame, kada prasidės *La Vie* pamoka. Praėjusią savaitę mokėmės, kaip svarbu valgyti iš vietinių maisto produktų pagamintą maistą, o prieš tai – kaip parašyti paraiškos į koledžą esė. Kas žino, ką jie sumanys šiandien? Su mumis nėra tik Merediths ir Džošo, nes jis mokosi žemesnėje klasėje, o Mer turi papildomą kalbos pamoką, ispanų kalbą pažengusiesiems. Kad linksmiau būtų. Beprotybė.

Rašmi barbena rašikliu per bloknotę. Dvi pastarąsias savaites ji rašo esė Brauno universitetui. Tai vienas iš nedaugelio universitetų, kuriame gali įgyti egiptologijos specialybę, ir būtent jame nori mokytis Rašmi.

– Tu nesupranti, – atsakė ji, kai paklausiau, kodėl ji vis dar nepabaigė rašyti. – Brauno universitetas atmeta aštuoniasdešimt procentų pretendentų.

Abejoju, ar jai bus sunku. Šiais metais iš visų dalykų ji gauna tik aukščiausius pažymius, ir bendras balų skaičius buvo puikus. Aš jau išsiunčiau elektroniniu paštu prašymą į savo koledžą. Teks kiek palaukti, kol gausiu atsakymą, bet aš nesijaudinu. Jis nepriklauso aukščiausiai lygai.

Mėginu būti draugiška, bet tai nelengva. Vakar, kai glosčiau jos triušę Izidę, Rašmi man du kartus priminė, kad niekam apie ją neprasitarčiau, nes bendrabučio taisyklės neleidžia laikyti naminių gyvūnėlių. Tarsi būčiau skundikė. Be to, neatrodo, kad Izidė būtų paslaptis. Triušelio šlapimo kvapo prie jos durų koridoriuje su niekuo nesupainiosi.

– Manau, kad nieko, – atsako ji į mano klausimą dėl vakaro.

Giliai įkvepiu, kad nusiraminsčiau. Juokinga, kaip kartais sunku paklausti, kai atsakymas toks svarbus.

– Ar norėtum nueiti į kiną? „La Champo“ rodo filmą „Tai atsitiko vieną naktį“.

Jeigu bijau išeiti į miestą, tai dar nereiškia, kad neišstudijavau nuostabaus „Pariscope“.

– Ką jie rodo? Ir aš neketinu sakyti, kaip bjauriai ką tik sudarkei kino teatro pavadinimą.

– „Tai atsitiko vieną naktį“. Vadina Klarkas Geiblas ir Klodetė Kolber. Filmą laimėjo penkis Akademijos apdovanojimus. Tai buvo didelis įvykis.

– Kokiame amžiuje?

– Cha, cha. Tikrai, tau patiks. Girdėjau, kad jis puikus.

Rašmi patrina smilkinius.

– Nežinau. Tiesą sakant, nemėgstu senų filmų. Ta jų vaidyba: „Ei, drauguži, senas bičiuli.

Užsidėkim savo skrybėles ir patekim į rimtą nesusipratimą.“

– O, liaukis, – Senkleras pakelia akis nuo storos knygos apie Amerikos revoliuciją. Jis sėdi prie manęs iš kitos pusės. Šiek tiek keista, kad jis žino apie Amerikos istoriją daugiau nei aš. – Argi tai ne žavu? Skrybėlės ir nesusipratimai?

– Tai kodėl tu neini su ja? – klausia Rašmi.

– Todėl, kad jis eina pasimatyti su Ele, – sakau aš.

– Iš kur tu žinai, ką aš šį vakarą veiksiu? – pasiteirauja jis.

– Prašau, – maldauju jos. – Labai, labai prašau. Tau jis patiks, tikrai. Ir Džošui, ir Mer taip pat.

Rašmi prasižioja prieštarauti, bet kaip tik ateina mokytoja. Kiekvieną savaitę tai būna kas nors kitas – kas nors iš administracijos arba *professeur*. Šį sykį nustembu pamačiusi Neitą. Spėju, kad tai privaloma visam personalui. Jis patrina savo skustą galvą ir maloniai mums nusišypso.

– Iš kur žinai, ką aš šį vakar veiksiu? – pakartoja Senkleras.

– Prašuuuuuuu, – sakau aš Rašmi.

Ji susitaikydama pasivaipo.

– Gerai. Bet kitą filmą išsirinksiu aš.

Valiooo!

Neitas sukrenkščia, Rašmi ir Senkleras pakelia akis į jį. Štai kodėl man patinka mano naujieji draugai. Jie gerbia mokytojus. Mane siutina, kai mokiniai atsikirtinėja arba ignoruoja juos, nes mano mama mokytoja. Nenorėčiau, kad kas nors su ja elgtųsi šiurkščiai.

– Gerai, žmonės, užteks. Amanda, *gana*, – Neitas užtildo ją ramiai, bet ryžtingai. Ji brūkšteli ranka sau per plaukus ir atsidūsta, tuo pat metu žvilgtelėdama Senklero pusėn.

Jis nekreipia į ją dėmesio. Cha.

– Parengiau jums staigmeną, – sako Neitas. – Kadangi orai prastėja ir liko nedaug šiltų dienų, pamaniau, kad galėtumėt savaitę praleisti mieste, už mokyklos teritorijos.

Mes keliausime į miestą, kad gautume įskaitą. Myliu Paryžių!

– Organizavau paieškos akciją. – Neitas parodo krūvelę popierių. – Čia yra dviejų šimtų objektų sąrašas. Jūs visus juos rasite mūsų rajone, bet jums teks prašyti vietinių gyventojų pagalbos.

Po velnių, tik ne tai.

– Jūs nufotografuosite objektus, o dirbsite pasiskirstę į dvi komandas.

Fu! Kas nors galės susikalbėti su vietiniais.

– Nugalės ta komanda, kuri suras daugiau objektų, bet aš noriu, kad nuotraukos būtų kiekvieno komandos nario telefone ar fotoaparate, jeigu tikitės gauti įskaitą.

NEEEEEEEEEEEEEEE.

– O štai ir prizas, – vėl nusišypso Neitas, pagaliau pelnęs visų mokinių dėmesį. – Komanda, suradusi daugiausia objektų iki ketvirtadienio pamokų pabaigos, galės... praleisti penktadienio pamokas.

Vadinasi, verta vargti. Per klasę nuvilnija šnabždesiai ir plojimai. Neitas išsirenka kapitonus – tuos, kurie garsiausiai siūlėsi. Jais tapo Stivas Karveris – vaikinai su netikra banglentininko šukuosena, ir geriausia Amandos draugė Nikolė. Mudvi su Rašmi sutartinai draugiškai sudejuojame, kas pasitaiko labai retai. Stivas karingai mosteli sugniaužtu kumščiu. Tai bent mėsgalvis.

Prasideda komandų rinkimas, ir Amanda pasirenkama pirmiausia. Žinoma. Paskui geriausias Stivo draugas. O kaipgi. Rašmi baksteli man alkūne.

– Lažinamės iš penkių eurų, kad mane pasirinks paskutinę?

– Lažinamės. Kadangi tai tikrai būsiu aš.

Amanda pasisuka savo kėdėje į mane ir tyliai pasako:

– Užtikrintas laimėjimas, Mergaitė Skunke. Kas gi tavęs norėtų savo komandoje?

Jaučiu, kaip kvailai nukara mano žandikaulis.

– Senkleras! – krūpteliu išgirdusi Stivo balsą. Tai reiškia, kad jis pasirinktas anksti. Visi sužiūra į jį, bet jis spokso į Amanda.

– Aš, – atsako jis į jos klausimą. – Aš noriu, kad Ana būtų mano komandoje, ir tau labai pasiseks, jeigu ją pakviesi.

Amanda nurausta, perveria mane piktu žvilgsniu ir nūsuka. Ką aš jai padariau?

Skamba kitų mokinių vardai. Kitų, bet tik NE mano. Senkleras mėgina atkreipti mano dėmesį, bet aš apsimetu, kad nepastebiu. Sunku net pažvelgti į jį. Jaučiuosi labai pažeminta. Greitai iš nepakviestų į komandas liekame aš, Rašmi ir liesas vaikinukas, kuris nežinia dėl kokios priežasties vadinamas Sūrainiu. Jo veide sustingusi nuolatinė nuostabos išraiška, tarsi kas nors jį kviestų vardu, o jis negalėtų suprasti, iš kur tas balsas sklinda.

– Rašmi, – nė neabejodama ištaria Nikolė.

Mano širdis apmiršta. Dabar likau tik aš ir tas tipas, kurio vardas Sūrainis. Sėdžiu įbedusi akis į savo suolą, į savo portretą, kurį Džošas šiandien nupiešė per istorijos pamoką. Aš apsirengusi kaip viduramžių valstietė (mes mokėmės apie juodąjį marą), pikta susiraukusi, o rankoje iškėlusį laikau negyvą žiurkę.

Amanda kažką pašnabžda Stivui į ausį. Jaučiu, kaip ji kvailai išsiviepusi spokso į mane, ir mano skruostai liepsnoja.

Stivas krenkšteli.

– Sūrainis.

vienuoliktas skyrius

– Tu man skolinga penkis žalius, – sakau.

Rašmi šypsosi.

– Nupirksiu tau bilietą į kiną.

Laimė, kad mudvi bent jau vienoje komandoje. Nikolė padalino Neito sąrašą, todėl mes su Rašmi galime keliauti dviese. Savaitė neturėtų būti *labai* bloga. Rašmi dėka aš tikrai gausiu įskaitą. Ji leidžia man nufotografuoti keletą objektų – statulą, skirtą kažkokiam vaikinui Budė, ir būrelį vaikų, gatvėje žaidžiančių futbolą, – nors tai ji surado abu objektus.

– Pasiilgau futbolo, – susiraukia Meredithė, išgirdusi mūsų istoriją. Net jos spyruokliškos garbanos šįvakar atrodo suglebusios ir liūdnos.

Vėjelis pūsteli plačia alėja, mes stipriau susisiaučiamo savo striukes ir pašiurpstame. Rudų lapų kilimas šnara po kojomis, nes Paryžius yra ant pačios rudens ribos.

– Ar čia nėra kokios nors lygos, prie kurios galėtum prisidėti, ar kažko panašaus? – klausia Džošas, apkabindamas Rašmi. Ji priglunda prie jo.

– Matau, žmonės čia nuolatos visur žaidžia.

– Bū! – tarp manęs ir Mer išdygsta pažįstama susitaršiusi galva, ir mudvi krūptelim kaip išgąsdintos katės.

– Jėzau, – sako Mer. – Dar infarktą gausiu. Ką tu čia veiki?

– „Tai atsitiko vieną naktį“, – sako Senkleras. – „Le Champo“, teisingai?

– Argi neketinai būti su Ele? – klausia Rašmi.

– Vadinasi, manęs nekviečiate? – Jis įsispraudžia tarp manęs ir Meredithės.

– Žinoma, kad kviečiame, – sako Mer. – Tik mes manėme, kad būsi užsiėmęs.

– Tu visą laiką užsiėmęs, – priduria Rašmi.

– Aš nesu *visą laiką užsiėmęs*.

– Taip, esi, – sako ji. – Ir žinai, kas dar keista? Mer vienintelis žmogus, šiemet matęs Eleną. Ar mes jai dabar jau per prasti?

– Oi, liaukis. Nepradėk vėl.

Ji gūžteli.

– Aš tik sakau, kaip yra.

Senkleras purto galvą, bet mes taip ir nesulaukiame, kad jis tai paneigtų. Galbūt Elė ganėtinai draugiška asmeniškai, tačiau akivaizdu, kad jai nebereikia buvusių mokyklos draugų. Net aš tai suprantu.

– O ką jūs veikiate vakarais? – paklausiu aš nespėjusi nė pagalvoti.

– Tą ir veikia, – sako Rašmi. – Jie tuo užsiima. Jis pabėga nuo mūsų, kad pasikruštų.

Senkleras išrausta.

– Žinai, Raš, tu tokia pat nešvanki kaip tie kvaili vienuoliktokai mano aukšte. Deivas, neprisimenu pavardės, ir Maikas Reinardas. Viešpatie, jie tikri subingalviai.

Maikas Reinardas yra geriausias Deivo, kurį sutinku per prancūzų ir istorijos pamokas, draugas. Nežinojau, kad jie gyvena šalia Senklero.

– Galvok, ką kalbi, Senklerai, – sako Džošas. Įprastai ramus ir atsipalaidavęs, dabar ir jis susierzina.

Rašmi šūkteli Senklerui tiesiai į veidą:

– Ar tu mane vadini subine?

– Ne, bet jeigu neatsiknisi, galiu ir pavadinti.

Jų kūnai įsitempę, tarsi būtų ragus surėmę briedžiai iš dokumentinio filmo apie gamtą. Džošas mėgina ją atitraukti, bet Rašmi jį atstumia.

– Viešpatie, Senklerai, tu negali visą dieną būti draugiškas, o paskui kiekvieną vakarą spjauti į mus! Negali vėl sugrįžti kada tik panorėjęs ir apsimesti, kad viskas puiku.

Mer bando juos sustabdyti:

– Ei, ei, ei...

– Viskas ir yra puiku! Kas tau negerai, velniai rautų?

– EI!

Mer pasinaudoja savo dideliu ūgiu bei jėga ir įsispraudžia tarp jų. Mano nuostabai, ji maldaujamai kreipiasi į Rašmi:

– Žinau, tu pasiilgai Elės. Žinau, kad jūs buvot geriausios draugės, bjauru, kad ji išsikraustė, bet tu vis dar turi mus. O tu, Senklerai... taip, ji teisi. Skaudu, kad mes tavęs nebematome. Turiu galvoje, po pamokų. – Atrodo, kad ji tuoj pravirks. – Mes buvom tokie artimi.

Džošas ją apkabina, ir ji taip pat stipriai suspaudžia jį glėbyje. Jis žiūri į Senklerą pro jos garbanas. *Tai tavo kaltė. Daryk ką nors.*

Senkleras atsileidžia.

– Taip. Gerai. Jūs teisūs.

Tai ne visai atsiprašymas, bet Rašmi linkteli galva. Mer su palengvėjimu atsidūsta. Džošas atsargiai išsivaduoja iš jos glėbio ir grįžta prie savo merginos. Žingsniuojame nesmagiai tylėdami. Pasirodo, Rašmi ir Elė buvo geriausios draugės. Ganėtinais sunku ištvirti laikiną išsiskyrimą su Bridže, bet negaliu įsivaizduoti, kaip tai būtų baisu, jeigu ji visiškai nebenorėtų manęs matyti. Jaučiuosi kalta. Nenuostabu, kad Rašmi įsižeidusi.

– Atleisk, Ana, – sako Senkleras, kai tylėdami praeiname dar vieną kvartalą. – Žinau, kad labai džiaugeisi dėl filmo.

– Viskas gerai. Tai ne mano reikalas. Ir mano draugai ginčijasi. Turiu galvoje... mano draugai ten, namuose. Nesakau, kad jūs ne mano draugai. Tik sakau... visi draugai ginčijasi.

Oi. Koks vargas.

Tamsa apgaubia mus kaip tirštas rūkas. Mes ir vėl tylime, o mano mintys nenurimsta. Norėčiau, kad čia būtų Bridžė. Norėčiau, kad Senkleras nedraugautų su Ele, o Elė neskaudintų Rašmi, o Rašmi būtų panašesnė į Bridžę. Norėčiau, kad Bridžė būtų šalia.

– Ei, – sako Džošas. – Jūs tik pažiūrėkit.

Ir tada tamsoje sužimba baltas neonas. Naktį švytinčios *art déco* stiliaus šrifto raidės pasitinka mus pranešdamos, kad atkeliavome prie CINEMA LE CHAMPO. Šių raidžių akivaizdoje pasijuntu tokia mažytė. *Cinema*. Ar yra pasaulyje gražesnis žodis? Mano širdis suplasta, kai einame pro spalvotus filmų plakatus ir įžengiame pro švytinčias stiklo duris. Vestibiulis mažesnis, nei esu įpratusi, ir nors neužuodžiu netikru sviestu pagardintų kukurūzų spragėsių kvapo, kažkas pažįstamo vis

dėlto tvyro ore, kažkoks suplėkusio ir jaukaus oro mišinys.

Tesėdama duotą žodį, Rašmi perka man bilietą. Pasinaudodama proga, išsitraukiu skiautę popieriaus ir rašiklį, kuriuos įsikišau į kišenę labai svarbiam reikalui. Mer prie bilietų kasos stovi už mūsų, o aš fonetiškai transkribuoju, ką ji kalba.

Un plos si vu plė.

Senkleras palinksta man per petį ir sušnabžda:

– Tu neteisingai užsirašei.

Sutrikusi kresteliu galva, bet jis šypsosi. Nudelbiu akis žemyn, plaukai uždengia skruostus. Nuo jo šypsenos raustu labiau nei nuo ko nors kito.

Einame salės taku palei kelią žyminčias mėlynas lemputes. Svarstau, ar jos čia visur mėlynos, – atrodo geriau už švytinčias geltonai Amerikos kino teatruose. Mano širdis plaka greičiau. Viskas čia taip pat.

Tokie pat krėslai. Toks pat ekranas. Tokios pat sienos.

Pirmą sykį Paryžiuje jaučiuosi kaip namie.

Nusišypsau draugams, bet Mer, Rašmi ir Džošas nepastebi, jie ginčijasi dėl kažko, kas atsitiko per vakarienę. Tik Senkleras atsako man šypsena.

– Smagu?

Linkteliu. Jis atrodo patenkintas ir pasilenkęs prasmunka į sėdynę šalia manęs. Visuomet sėdžiu keturios eilės aukštin nuo centro, ir šįvakar mūsų vietos puikios. Krėslai klasikinės raudonos spalvos. Filmą prasideda, pasirodo pavadinimas.

– Ui, ar mums teks žiūrėt visus tuos sąrašus? – klausia Rašmi. Filmą kūrėjų sąrašas parodomas pradžioje, kaip ir visuose senuose filmuose.

Skaitau juos su pasitenkinimu. Man patinka titrai. Man patinka viskas, kas susiję su filmais.

Kino teatro salėje tamsu, išskyrus baltos, juodos ir pilkos spalvos mirgėjimą ekrane. Klarkas Geiblas apsimeta miegantis ir padeda ranką ant tuščios autobuso sėdynės. Truputėlį nervingai padvejojusi, Klodetė Kolber atsargiai nustumia ranką į šalį ir atsisėda. Geiblas šypsosi pats sau, o Senkleras juokiasi.

Keista, bet jaučiu, kad mane kažkas blaško. Pavyzdžiui, tamsoje boluojantys jo dantys. Plaukų garbana, styranti į šalį. Švelnus išskalbtų drabužių minkštiklio aromatas. Jis baksteli man, be žodžių siūlydamas krėslo parankę, bet aš atsisakau, ir jis į ją atsiremia. Jo ranka labai arti manęs, šiek tiek pakelta. Žvilgteliu į jo plaštakas. Maniškės mažytės, palyginti su jo stambiomis, kaulėtomis vaikinio letenomis.

Ir staiga įsigeidžiu jį paliesti.

Ne spustelt ar stumtelt, ar draugiškai apkabinti. Noriu pajusti jo odos raukšleles, jo strazdanas sujungti nematomomis linijomis, pirštais perbraukti jam per delną. Jis pakrypsta. Mane apima keisčiausias jausmas, kad jis galvoja apie mane, kaip ir aš apie jį. Negaliu susikaupti. Personažai ekrane riejasi dėl menkniekių, bet aš nė nenučiuoju, dėl ko jie ginčijasi. Kiek jau laiko nekreipiu dėmesio į tai, kas vyksta ekrane?

Senkleras kosteli ir vėl pakrypsta kėdėje. Jo koja brūkšteli per manąją. Ir pasilieka prigludusi. Aš paralyžiuota. Turėčiau koją patraukti; juk tai nenormalu. Kaip jis gali nepastebėti, kad jo koja liečia manąją? Akies krašteliu matau jo smakro ir nosies kontūrą ir – ak, Dieve mano, – jo lūpų kampą.

Štai. Jis žvilgtelėjo į mane. Žinau, tikrai pažiūrėjo.

Įsmeigiu akis į ekraną, iš paskutiniųjų stengdamasi įrodyti sau, kad filmas man labai įdomus.

Senkleras įtempia koją, bet taip ir nepajudina jos. Ar jis sulaikė kvėpavimą? Manau, kad taip. Ir aš sulaikau. Tada iškvepiu ir susigūžiu, nes nuskamba garsiai ir nenatūraliai.

Ir vėl. Dar kartą žvilgteli. Šį sykį aš pasisuku, automatiškai, kai jis jau nūsuka nuo manęs. Tai panašu į šokį, ir dabar ore tvyro nuojauta, kad kažkuris iš mūsų turėtų ką nors pasakyti. Susikaupk, Ana. Susikoncentruok.

– Ar tau patinka? – sušnabždu.

Jis patyli.

– Filmą?

Laimė, prieblanda slepia mano išraudusius skruostus.

– Man labai patinka, – sako jis.

Surizikuoju žvilgtelti į jį, o Senkleras pažiūri į mane. Jis dar niekad į mane taip nežiūrėjo.

Nūsuku pirmoji, jaučiu, kaip jis nūsuka tik po valandėlės.

Žinau, kad jis šypsosi, ir mano širdis daužosi.

dvyliktas skyrius

Kam: Anai Olifant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>

Nuo: Džeimsas Ešlis <james@jamesashley.com>

Tema: Užuomina

Sveika, mieloji. Jau senokai kalbėjomės. Ar tikrinai balso paštą? Skambinau keletą sykių ir pamaniau, kad esi užsiėmusi Paryžiaus tyrinėjimu. Ką gi, tai tik užuomina, kad paskambintum savo mielam senam Tėčiui ir papasakotum, kaip sekasi mokytis. Ar jau pramokai prancūziškai? Ragavai *foie gras*³? Kokius įdomius muziejus aplankei? Beje, jeigu prašnekom apie įdomumą, neabejoju, kad girdėjai geras naujienas. „Įvykis“ pirmą sykį pakilo į „NY Times“ geriausių knygų sąrašo viršūnę! Atrodo, kad dar nepraradau puikios formos. Kitą savaitę išvykstu į turą pietryčiuose, taigi greitai aplankysiu tavo brolių ir perduosiu jam nuo tavęs linkėjimų. Mokykis maksimaliai susikaupusi, tikiuosi pamatyt TAVE per Kalėdas.

Džošas visu ištįsusiu kūnu palinksta man per petį ir spokso į mano nešiojamąjį kompiuterį.

– Ar man tik taip atrodo, ar tas TAVE skamba kiek grasinamai?

– Taip. Tai ne šiaip sau TAVE, – sakau aš.

– Maniau, kad tavo tėtis rašytojas. „Užuomina“, „maksimaliai susikaupusi“, – kas čia per mėšlas?

– Mano tėvas tikras klišių meistras. Akivaizdu, kad nesi skaitęs nė vieno jo romano. – Patyliu. –

Negaliu patikėti, kad jis turės įžūlumo perduoti Šonui nuo manęs linkėjimų.

Džošas bjaurėdamasis papurto galvą. Savaitgalį su draugais sėdime poilsio kambaryje, nes ir vėl lyja. Niekas apie tai neužsiminė, bet atrodo, kad Paryžiuje įkyri dulksna tokia pat kaip Londone. Anot Senklero, vienintelio, kurio su mumis nėra, tai tiesa. Jis išėjo į kažkokią fotografijos parodą Elės mokykloje. Žinoma, žadėjo greitai sugrįžti.

Bet jis vėluoja. Kaip visada.

Mer ir Rašmi, susirangiusios ant vienos iš vestibulio sofų, skaito ką tik užduotą anglų kalbos knygą „Balzakas ir kinė siuvėjėlė“. Aš vėl skaitau tėvo elektroninį laišką.

Užuomina... tavo gyvenimas suknistas.

Šios savaitės pradžios prisiminimai – sėdžiu tamsioje kino salėje prie Senklero, jo koja šalia manosios, mudu susižvalgome, – jaudulio banga vėl pakyla ir mane užplūsta gėda. Kuo daugiau apie tai galvoju, tuo labiau įsitikinu, kad nieko neįvyko.

Nes ir tikrųjų nieko NEĮVYKO.

Kai išėjome iš kino salės, Rašmi pakomentavo:

– Filmą baigiasi per daug netikėtai. Mes taip ir nespėjam pamatyti nieko pozityvaus.

Ir kol aš stengiausi apginti tokią filmo koncepciją, mes ateiname iki bendrabučio. Norėjau pasikalbėti su Senkleru, sulaukti iš jo kokio nors ženklų, kad *kažkas* mudviejų santykiuose pasikeitė, bet įsiterpė Mer, apkabino jį ir palinkėjo labos nakties. Kadangi negalėjau jo apkabinti, nes mano širdis daužėsi kaip pašėlus, likau stypsoji nuošaly.

O paskui atsisveikindami pasikeitė beviltiška rankų mostelėjimais.

Ir aš nuėjau miegoti sutrikusi kaip visada.

Kas atsitiko? Matyt, mintyse per daug sureikšminau tą jaudinančią atmosferą, tvyrančią tarp mudviejų, nes kitą dieną per pusryčius jis elgėsi įprastai. Kaip visada draugiškai kalbėjomės. Be to, jis turi Elę. Jam nereikia manęs. Man lieka tik spėlioti, kad nerealizuotus jausmus Tofui nukreipiu į Senklerą.

Džošas atidžiai mane stebi. Nusprendžiu paklausti jo anksčiau, nei jis ko nors paklaus manęs.

– Kaip tavo užduotis?

Mano komanda laimėjo *La Vie* žaidimą (žinoma, ne mano dėka), taigi mudviem su Rašmi nereikėjo eiti į pamokas penktadienį. Džošas praleido paskutinę pamoką, kad pabūtų su mumis. Už tai jis buvo paliktas po pamokų ir gavo keletą papildomų puslapių namų darbams.

– Et. – Jis susmunka fotelyje priešais mane ir išsitraukia bloknotę. – Turiu įdomesnių užsiėmimų.

– Bet... ar tau nebus dar blogiau, jei neatliksi užduoties?

Niekad nepraleidinėjau pamokų. Nesuprantu, kaip jis į visa tai gali tiesiog numoti ranka.

– Tikriausiai. – Džošas pamankština ranką ir susiraukia.

Susirūpinu.

– Kas nutiko?

– Sutraukė mėšlungis, – sako jis. – Tai nuo piešimo. Nieko baisaus, taip visada būna.

Keista. Niekad nesu girdėjusi apie menininkų traumas.

– Tu tikrai talentingas. Ar tai ir norėtum daryti? Turiu galvoje, visą gyvenimą?

– Aš kuriu vaizdų romaną.

– Tikrai? Tai puiku, – nustumiu savo kompiuterį į šalį. – Apie ką jis?

Jis šelmiškai šypteli puse lūpų.

– Vaikinas verčiamas mokytis snobiškoje mokykloje užsieniečiams, nes tėvai nebenori jo matyti.

Prunkšteliu.

– Esu tai jau girdėjusi. Ką tavo tėvai veikia?

– Mano tėtis politikas. Dabar jie užsiėmę jo perrinkimo kampanija. Nesikalbėjau su senatoriumi Vasersteinu nuo mokslo metų pradžios.

– Senatorius? Ar tai toks senatorius, kaip ir kiti senatoriai?

– Senatorius kaip ir kiti senatoriai. Deja.

Na štai. Ką mano tėtis galvojo? Atsiuntė mane į mokyklą, kurioje mokosi JAV SENATORIŲ vaikai.

– Nejaugi visų mūsų tėvai siaubingi? – pasiteirauju. – Ar tai būtina priėmimo sąlyga?

Jis linkteli Mer ir Rašmi pusėn.

– Jų tėvai normalūs. Bet Senklero tėvas tikra rakštis subinėje.

– Ir aš girdėjau. – Mane apima nenumaldomas smalsumas ir aš tyliu paklausiu: – Ir ką gi jis daro?

Džošas gūžteli.

– Jis tiesiog šiknius. Su Senkleru ir jo motina jis elgiasi labai griežtai, o su visais kitais be galo mielas. Ir visa tai kažkodėl tik dar blogiau.

Staiga mano dėmesį patraukia keista violetinė ir raudona megzta kepuraitė su bumbulu, nežinia iš

kur atsiradusi vestibulyje. Džošas pasisuka pažiūrėti, į ką spoksau. Meredithė ir Rašmi pastebi jo judesį ir taip pat pakelia akis nuo knygų.

– O Dieve, – prabyla Rašmi. – Jis dėvi Kepuraitę.

– Man patinka Kepuraitė, – sako Mer.

– Kurgi ne, – atsiliepia Džošas.

Meredithė žvilgteli į jį piktai. Pasisuku, kad geriau įsižiūrėčiau į Kepuraitę, ir krūpteliu pamačiusi žmogų man už nugaros. Tai kepuraitės savininkas Senkleras.

– Vadinasi, Kepuraitė grįžo, – sako Rašmi.

– Taip, – patvirtina jis. – Žinau, kad jos pasiilgai.

– Ar yra kokia nors Kepuraitės istorija? – paklausiu.

– Tik tiek, kad mama numezgė ją praėjusią žiemą ir mes visi nutarėm, jog tai bjauriausias aksesuaras Paryžiuje, – sako Rašmi.

– Iš tikrųjų? – Senkleras nusitraukia kepuraitę ir užmaukšlina jai ant galvos. Dvi juodos kaselės komišškai styro iš po kepurės. – Tau puikiai tinka. Tikrai atrodo patraukli.

Ji susiraukia ir meta jam kepuraitę, paskui delnais išlygina sklaidymą. Senkleras vėl užsideda kepuraitę ant susivėlusios galvos ir aš pagalvoju, kad pritariu Mer. Ji iš tiesų visai miela. Su ja jis atrodo nuoširdus ir jaukus kaip pliušinis meškiukas.

– Kaip paroda? – paklausia Mer.

Jis gūžteli.

– Nieko įspūdingo. O jūs ką rezgate?

– Ana dosniai pasidalino iš tėvo gauta užuomina, – sako Džošas.

Senkleras nutaiso pasibjaurėjimo miną.

– Aš jau nebenorėčiau apie tai kalbėti, ačiū, – pasakau ir uždarau savo nešiojamąjį kompiuterį.

– Jeigu baigėi, noriu tau šį tą parodyti, – sako Senkleras.

– Ką? Kam, man?

– Pameni, žadėjau padėti tau atsikratyti amerikietės komplekso?

Nusišypsau.

– Ar gavai man prancūzišką pasą?

Neužmiršau jo pažado, bet maniau, kad jis užmiršo – apie tai mes kalbėjomės prieš kelias savaites. Aš nustebinta ir pamaloninta, kad jis prisimena.

– Geriau. Vakar gavau paštą. Eime į mano kambarį, – sako jis, sugrūda rankas į palto kišenes ir išdidžiai nužingsniuoja laiptinės link.

Įsikišu kompiuterį į krepšį, užsimetu jį ant peties ir gūžteliu į mane žiūrintiems draugams. Mer atrodo įskaudinta ir akimirka pajuntu kaltę. Bet juk aš nevagiu jo iš jos. Aš tik tai jo draugė kaip ir kiti. Įveikiu penkis laiptakius ir pagaliau pamatau priešaky linguojančią Kepuraitę. Mes ateiname į jo aukštą ir jis mane lydi koridoriumi. Jaučiuosi nervinga ir susijaudinusi. Niekad nemačiau jo kambario. Visą laiką susitinkame vestibulyje arba mano aukšte.

– Namai namučiai.

Jis išsitraukia raktų pakabuką su užrašu „Palikau savo □ San Fransiske.“ Manau, tai dar viena motinos dovana. Ant durų priklijuotas eskizas, kuriame jis vaizduojamas su Napoleono kepure. Džošo piešinys.

– Ei, 508! Tavo kambarys tiesiai virš maniškio. Niekad to nesakei.

Senkleras šypsosi.

– Gal nenorėjau būti apkaltintas tuo, kad naktimis mano triukšmingi kaukšintys batai neleidžia tau miegoti.

– Ei, biče! Tu iš tiesų kaukši.

– Žinau. Atsiprašau, – juokiasi jis ir atidaro man duris.

Jo kambarys tvarkingesnis, nei tikėjausi. Visą laiką įsivaizduoju šlykščius vaikinų miegamuosius – krūvos purvinių trumpikių ir prakaitu persisunkusių apatinių marškinėlių, nepaklotos lovos su keletą savaičių nekeista patalyne, alaus butelius ir moteris neoniniais maudymosi kostiumėliais vaizduojantys plakatai, tuščios limonado skardinės ir bulvių traškučių pakeliai, nebaigti lėktuvų modeliukų fragmentai ir nebetinkami naudoti vaizdo žaidimai.

Taip atrodė Meto kambarys. Man tai visuomet sukeldavo pasibjaurėjimą. Niekad nežinojau, kada atsisėsiu ant padažo pakelio iš greitojo maisto užkandinės „Taco Bell“.

Bet Senklero kambarys tvarkingas. Lova paklota, o ant grindų tikrai nedidelė krūvelė drabužių. Čia nėra priklijuotų plakatų, tik antikinio pasaulio žemėlapis virš rašomojo stalo ir du spalvoti tapybos darbai virš lovos. Ir knygos. Niekad nebuvau mačiusi tiek knygų viename kambaryje. Jos sukrautos rietuvėmis palei sienas kaip bokštai – stori istorijos tomai, apdriskusios knygos minkštais viršeliais ir... OAKŽ. Toks pat kaip Bridžės.

– Negaliu patikėti, kad pažįstu du žmonės, kurie tokie trenkti, kad turi įsigiję OAKŽ.

– Tikrai? Ir kas gi antrasis?

– Bridžė. Viešpatie, tavo naujas?

Tomų nugarėlės standžios ir spindinčios. Bridžitos žodynas kelių dešimtmečių senumo ir jo tomų nugarėlės įplyšusios bei atšokusios.

Senkleras atrodo sutrikęs. Naujas Oksfordo anglų kalbos žodynas kainuoja tūkstantį žalių, ir nors mes niekad apie tai nesikalbėjome, jis žino, kad aš nesišvaistau pinigais kaip kiti mūsų bendraklasiai. Bet tai akivaizdu, nes visada, kai tik valgome mieste, aš užsisakinėju pigiausius patiekalus iš valgiaraščio. Gal tėtis ir norėjo suteikti man neįprastą išsilavinimą, bet jis nepasirūpino kasdienėmis išlaidomis. Jau du kartus prašiau, kad padidintų savaitinius kišenpinigius, bet jis atsisakė motyvuodamas, kad aš turiu mokytis gyventi pagal savo išgales. O tai sudėtinga, nes jis paprasčiausiai neskiria man pakankamai lėšų.

– Kaip jai sekėsi su ta grupe? – klausia jis, keisdamas pokalbio temą. – Ar ji bus jų būgnininkė?

– Taip, pirmoji jų repeticija šį savaitgalį.

– Ar tai to vaikinio su žandenomis grupė?

Senkleras žino Tofu vardą. Jis tik mėgina suezinti mane, todėl nekreipiu dėmesio.

– Taigi. Na, ir ką gi tu man parodysi?

– Tas dalykas štai čia.

Jis paima nuo stalo geltoną voką ir ištiesia man, o mano skrandis susitraukia, tarsi tai būtų mano gimimo diena. Atplėšiu paketą. Iš vidaus ant grindų nukrenta nedidelis medžiagos lopinėlis. Tai Kanados vėliava.

Pakeliu ją.

– Hm. Ačiū.

Jis nusviedžia kepuraitę ant lovos ir pirštais patrina galvą. Plaukai styro į visas puses.

– Čia tavo kuprinei, kad žmonės nemanytų, jog tu amerikietė. Europiečiai kur kas atlaidesni kanadiečiams.

Juokiuosi.

– Tada ji man patinka. Ačiū tau.

– Tu neužsigavai?

– Ne, viskas puiku.

– Turėjau ją užsakyti internetu, todėl taip ilgai užtrūko. Nežinojau, kur galėčiau ją gauti Paryžiuje, atleisk. – Jis pasirausia stalo stalčiuje ir ištraukia žiogelį. Iš mano rankos paima mažytę vėliavą su klevo lapais ir atsargiai prisega ją prie mano kuprinės kišenėlės. – Štai. Dabar oficialiai esi kanadietė. Žiūrėk, nepiktnaudžiauk savo nauja galia.

– Kas bus, tas. Šįvakar tikrai ketinu eiti į miestą.

– Gerai. – Jo balsas tampa ramesnis. – Turėtum tai padaryti.

Stovime abu nejudėdami. Jis labai arti manęs. Žvilgsnis įbestas į mane, mano širdis krūtinėje skausmingai daužosi. Žengteliu atgal ir nukreipiu akis į šalį. Tofas. Man patinka Tofas, o ne Senkleras. Kodėl turiu tai nuolat sau priminti? Senkleras turi merginą.

– Ar tai tu nutapei? – desperatiškai mėginu atsikratyti apėmusios nuotaikos. – Tuos paveikslus virš lovos? – Vėl žvilgteliu į jį, o jis tebežiūri į mane.

Prieš atsakydamas jis krimsteli savo nykščio nagą. Jo balsas nuskamba keistai.

– Ne, mano mama.

– Tikrai? Oho, jie atrodo gerai. Tikrai, tikrai... geri.

– Ana...

– Ar tapyti čia, Paryžiuje?

– Ne, tai gatvėje, kurioje užaugau. Londone.

– A.

– Ana...

– Hm? – stoviu nugara į jį, mėgindama apžiūrėti paveikslus. Jie tikrai puikūs. Aš tik negaliu susikaupti. Žinoma, kad tai ne Paryžius. Turėjau pastebėti...

– Tas vaikinai. Žandenos. Jis tau patinka?

Per nugarą perbėga šiurpuliukai.

– Tu jau klausei.

– Aš turėjau galvoje, – sako jis sutrikęs, – ar tavo jausmai nepasikeitė? Nuo tada, kai tu gyveni čia?

Pasvarstau, ką atsakyti.

– Nesvarbu, ką jaučiu, – pagaliau ištariu. – Man jis rūpi, bet... Nežinau, ar aš jam vis dar rūpiu. Senkleras pasislenka arčiau.

– Ar jis dar skambina?

– Taip. Na, nedažnai. Bet skambina.

– Taip. Žinoma, taip, – ištaria jis mirkčiodamas. – Toks tavo atsakymas.

Nudelbiu akis.

– Turiu eiti. Neabejoju, kad esi ką nors sumanęs su Ele.

– Taip. Tai yra ne. Tai yra nežinau. Jeigu tu nieko neveiki...

Atidarau duris.

– Ką gi, pasimatysime vėliau. Ačiū tau už Kanados pilietybę, – plekšteliu per lopinėlių ant kuprinės.

Senkleras atrodo keistai nusiminęs.

– Į sveikatą. Džiaugiuosi galėdamas pagelbėti.

Į savo aukštą nuleikiu žengdama iš karto per du laiptelius. Kas čia ką tik atsitiko? Vieną akimirką mudviem viskas buvo gerai, o paskui staiga apėmė toks jausmas, kad įkliuvau į spąstus. Man būtina iš čia ištrūkti. Turiu išeiti iš bendrabučio. Gal ir nesu šauni amerikietė, bet, manau, galiu būti šauni kanadietė. Kambaryje stveriu „Pariscope“ ir nušoliuoju laiptais žemyn.

Einu pasižvalgyt po Paryžių. Viena.

³ *Foie gras* (pranc.) – paštetas iš žąsų ar ančių kepenėlių.

tryliktas skyrius

–*Un place s'il vous plait.*

Man vieną, prašyčiau. Du kartus pasitikrinu tartį prieš eidama prie bilietų kasos ir įkišu eurus. Bilietus parduodanti moteris nė nemirktelėjusi perplėšia mano bilietą ir ištiesia man šaknelę. Dėkinga paimu ją ir išmikčioju ačiū. Salėje prižiūrėtoja patikrina bilietą. Ji šiek tiek jį įplėšia, ir, kadangi anksčiau stebėjau draugus, žinau, kad dabar už šį niekam nebereikalingą tradicinį ritualą turėčiau duoti jai truputį arbatpinigių. Paliečiu kanadietiškos vėliavos lopelį sėkmei, bet man jos neprisireikia. Patikrinimas baigtas.

Man pavyko. Man pavyko!

Palengvėjimas toks didžiulis, kad net nepastebiu, kaip kojos pačios susiranda kelią į mano mėgstamiausią eilę. Kino teatras beveik tuščias. Gale sėdi trys maždaug mano amžiaus merginos, o priekyje – pagyvenusių žmonių pora, valganti saldainius iš dėžutės. Daugelis žmonių nemėgsta vieni eiti į kiną, tik ne aš. Nes kai užgesta šviesos, svarbūs tikrai mano ir filmo santykiai.

Susmunku į minkštą krėslą ir susikaupusi žiūriu anonsus. Tarp jų įterpta prancūziškų reklamų, linksminuosi mėgindama dar prieš pasirodant produktui atspėti, apie ką jos. Du vyrai vejasi vienas kitą per Didžiąją kinų sieną reklamuodami drabužius. Menkai apsirengusi moteris glaustosi prie krykiančios anties ir tokiu būdu siūlo baldus. Ką nori man pasiūlyti techno muzikos ritmai ir šokantis siluetas? Kviečia į klubą? Išgerti?

Nė nenumanau.

Paskui prasideda „Ponas Smitas vyksta į Vašingtoną“. Džeimsas Stiuartas vaidina naivų, idealistą vyrą, atsiųstą į Senatą, kur visi įsitikinę, kad yra už jį gudresni. Jie mano, kad jis suklys ir bus išmestas, bet Stiuartas parodo jiems, iš kur kojos dygsta. Jis stipresnis, nei apie jį buvo manyta, stipresnis už juos visus. Man patinka.

Galvoju apie Džošą. Spėliuju, koks senatorius jo tėvas.

Dialogų vertimas rodomas ekrano apačioje geltonomis raidėmis. Kino salėje tvyro pagarbi tylą, kol nenuskamba pirmasis pokštas. Juokiuosi kartu su paryžiečiais. Dvi valandos pralekia akimoju, maloniai apsvaigusi mirkčioju gatvių šviesoje, galvodama, kas manęs laukia rytoj.

– Šį vakarą vėl eisi į kiną?

Deivas pažiūri, koks puslapis mano knygoj, ir atsiverčia savo prancūzų kalbos vadovėlį ties skyriumi apie šeimą. Kaip visada, ruošiamės tobulinti kalbėjimo įgūdžius.

– Taip. „Kruvinosios skerdynės Teksase“. Žinai, kad įsijausčiau į šventinę nuotaiką.

Helovinas jau šį savaitgalį, bet dar niekur jokių papuošimų. Ko gero, tai amerikietiški papročiai.

– Originalas ar perdirbinys? – *Professeur* Žilė žingsniuoja pro mūsų suolą ir Deivas greitai priduria: – *Je te présente ma famille. Jean-Pierre est... l'oncle.*

– Hm. Kas?

– *Quoi*, – pataiso *professeur* Žilė. Maniau, kad sustos prie mūsų, bet ji nueina. Fu.

– Žinoma, originalas.

Bet man padaro įspūdį, kad jis žino apie perdirbinį.

- Juokinga, niekad tavęs nepalaikydavau siaubo filmų mėgėja.
- Kodėl ne? – suezina mane tokia išvada. – Mėgstu bet kokius gerai sukurtus filmus.
- Taip, bet daugelis merginų labai jautrios tokių dalykų atžvilgiu.
- Ką tai turėtų reikšti? – ištariu kiek per garsiai ir Giljotina kitame klasės gale kilsteli galvą. –

Marc est mon... frère, – sakau žvilgtelėjusi į pirmą pasitaikiusį prancūzišką žodį. Brolis. Markas mano brolis. Tai bent. Atleisk, Šonai.

Deivas pasikaso strazdanotą nosį.

- Na, žinai. Pana eina į siaubo filmą su vaikinų, kad išsigandusi galėtų į jį įsikibti.

Suaimanuojau.

– Tik nereikia. Esu mačiusi daugybę vaikinų, kurie išbėga iš pusės filmo lygiai taip pat kaip ir išsigandusios merginos...

- O vis dėlto, kiek filmų ketini pamatyti šią savaitę, Olifant? Keturis? Penkis?

Tiesą sakant, šešis. Du pažiūrėjau sekmadienį. Įsisukau į rutiną: pamokos, namų darbai, vakarienė, kinas. Lėtai keliauju per miestą, lankydama kino teatrus vieną po kito.

Gūžteliu pečiais, neketindama jam to pasakoti.

- Ir kada gi mane pakviesi eiti kartu, a? Gal ir man patinka baisūs filmai.

Apsimetu tyrinėjanti šeimos medį savo vadovėlyje.

Jis jau ne pirmą sykį apie tai užsimena. Deivas mielas, bet kaip vaikinai jis man nepatinka. Sunku rimtai galvoti apie vaikiną, kuris vis dar sūpuojasi su kėde, norėdamas paerzinti mokytoją.

- O gal man patinka eiti vienai. Gal tuomet turiu laiko pagalvoti apie savo apžvalgas.

Ir tai tiesa, bet susilaikau nepaminėjusi, kad dažniausiai nebūnu viena. Kartais su manim eina Meredithė, kartais Rašmi ir Džošas. Ir, žinoma, kartais Senkleras.

- Taigi. Tavo apžvalgos.

Jis ištraukia mano bloknotą iš po vadovėlio „Prancūzų kalba, pirmas lygis“.

- Ei! Atiduok!

- Primink dar sykį, koks tavo internetinio puslapio adresas?

Deivas varto bloknotą, o aš mėginu ištraukti jį jam iš rankų. Aš nieko neužsirašinėju žiūrėdama filmą; man labiau patinka tai daryti, kai turiu laiko pagalvoti. Bet po filmo mėgstu brūkštelėti įspūdžius.

- Lyg aš tau būčiau sakiusi. Atiduok.

- Ir kam tau to reikia? Kodėl negali eiti į kiną dėl smagumo kaip normalus žmogus?

– Tai ir yra smagu. Jau anksčiau esu tau sakiusi, kad tai puiki praktika. Be to, namuose negaliu pamatyti tokių klasikinių filmų dideliame ekrane.

Ką jau kalbėti apie tai, kad neįmanoma jų pažiūrėti tokioje nuostabioje tyloje. Paryžiuje niekas nekalba per filmą. Viešpatie apsaugok žmogų, kuris atsineša kokį nors traškantį užkandį ar šnarantį plastikinį maišelį.

- O kam tau reikia praktikos? Juk tai neatrodo labai sudėtinga.

- Tikrai? Norėčiau pažiūrėt, kaip tu parašytum šešių šimtų žodžių atsiliepimą apie kurį nors filmą.

Man patinka. Buvo gerai. Ten buvo sproгимų.

Vėl griebiu savo bloknotą, bet jis iškelia jį sau virš galvos. Juokiasi:

- Penkios žvaigždutės už sproгимus.

– Atiduok man. GREITAI!

Ant mudviejų užslenka šešėlis. Greta stovi Giljotina, laukia, kol mes nustosime. Kiti mokiniai irgi spokso. Deivas paleidžia bloknotą, o aš atsitraukiu į savo vietą.

– E... *très bien, David*, – sakau aš.

– Kai jūs baigti sita žavi dy-skusija, prašau grįžti prie užduoties. – Jos akys susiaurėja. – Ir *deux* puslapiai apie *vos familles, en français, pour lundi matin*.

Mes klusniai linktelime, ir jos kulniukai nukaukši tolyn.

– *Lundi matin*? Ką, po galais, tai reiškia? – šnipšteliu Deivui.

Giljotina nesulėtindama žingsnio paaiškina:

– Pirmadienio rytą, *Mademoiselle* Olifant.

Per pietus trenkiu padėklą su maistu ant stalo. Lęšių sriuba išsilieja iš dubenėlio, o slyva nurieda tolyn. Senkleras sugauna ją.

– Kas tave graužia? – klausia jis.

– Prancūzų kalba.

– Nesiseka?

– Nesiseka.

Jis padeda slyvą į mano padėklą ir nusišypso.

– Greitai įsikirsi.

– Lengva tau kalbėti, Mesjė Dvikalbi.

Šypsena išnyksta nuo jo veido.

– Atleisk. Tu teisi, tai nemandagu. Kartais užmirštu.

Agresyviai pamaišau lęšius.

– *Professeur* Žilė nuolat priverčia mane jaustis kvaiša. Aš nesu kvaiša.

– Žinoma, kad nesi. Būtų kvailystė iš bet kurio mokinio tikėtis, kad jis tuojau pat ims laisvai kalbėti. Bet kam išmokti reikia laiko, o ypač kalbai.

– Jaučiuosi tokia pavargusi keliauti tenai, – parodau langų pusėn, – ir esu tokia bejėgė.

Senklerą nustebina mano nuotaikos.

– Tu nesi bejėgė. Tu eini į miestą kiekvieną vakarą, dažnai visiškai viena. Tai nėra iš tolo nepanašu į tą situaciją, kai tik atvykai čia. Nebūk sau tokia negailestinga.

– Ak.

– Nagi. – Jis pasislenka arčiau. – Prisimeni, ką *Professeur* Koul pasakė, kai kalbėjo apie tai, kad Amerikoje trūksta verstinių romanų? Ji sakė, kad svarbu atsiverti kitoms kultūroms, kitokioms situacijoms. Būtent tai tu ir darai. Tu eini į miestą, išbandai kažką naujo. Turėtum didžiulis savimi. Nusispjaut į prancūzų kalbos pamoką, ji nėra velnio nereiškia.

Jo britiškas įkarštis priverčia mane nusišypsoti. Bet jeigu jau prašnekom apie vertimus...

– Taip, bet *Professeur* Koul kalbėjo apie knygas, ne apie gyvenimą. Tai visiškai skirtingi dalykai.

– Tikrai? O kaip filmai? Argi ne tu nuolatos kalbi apie tai, kad filmai yra gyvenimo refleksija. Ar tai koks nors kitas mano pažįstamas žymus kino kritikas?

– Užsičiaupk. Tai kas kita.

Senkleras juokiasi, nes žino, kad užspeitė mane į kampa.

– Matai? Turėtum mažiau sukti galvą dėl prancūzų kalbos ir daugiau laiko... – jis nutyla, nes jo dėmesį patraukia kažkas, esantis už manęs. Pamažu jo veide atsiranda pasibjaurėjimo grimasa.

Atsisukusi pamatau Deivą, klūpančią ant valgyklos grindų man už nugaros. Jo galva nulenкта, rankose jis laiko ištiestą lėkštutę tiesiai prieš mane.

– Leisk įteikti tau šį eklerą kartu su nuolankiausiais atsiprašymais.

Mano veidą užlieja raudonis.

– Ką tu čia darai?

Deivas pakelia galvą ir nusišypso.

– Atleisk už papildomą užduotį. Tai mano kaltė.

Negaliu pratarti nė žodžio. Kadangi aš neimu deserto, jis atsistoja ir įmantriu mostu padeda lėkštutę priešais mane. Visi žiūri, kas čia vyksta. Jis čiumpa kėdę nuo kaimyninio stalo ir įsispraudžia tarp manęs ir Senklero.

Senkleras negali tuo patikėti.

– Jauskis kaip namie, Deividai.

Atrodo, kad Deivas jo net negirdi. Jis kyšteli pirštą į lipnų šokoladinį glajų ir nulaižo jį. Ar jo rankos švarios?

– Taigi, šį vakarą. „Kruvinosios skerdynės Teksase“. Niekad nepatikėsiu, kad tu nebijai siaubo filmų, jeigu neleisi man tavęs lydėti.

O Dieve. Deivas negali manęs kviesti girdint Senklerui. Senkleras nekenčia Deivo; atsimenu, kaip jis tai sakė dar prieš mums pamatant „Tai atsitiko vieną naktį“.

– Ak... atleisk, – griebiuosi atsiprašymo. – Bet šįvakar neisiu. Jau nebe. Šis tas atsitiko.

– Nagi. Kas gi galėtų būti taip svarbu penktadienio vakarą, – jis gnybteli man ranką ir aš desperatiškai žvilgteliu į Senklerą.

– Fizikos projektas, – įsiterpia jis, rūsčiai stebeilydamasis į Deivo ranką. – Baigiasi terminai. Reikia daug nuveikti. Mudu partneriai.

– Turi visą savaitgalį namų darbams. Atsipalaiduok, Olifant. Pasismagink.

– Tiesą sakant, – prataria Senkleras, – regis, Ana jau gavo krūvą papildomo darbo šiam savaitgaliui. Ačiū tau.

Deivas pagaliau atsisuka į Senklerą. Jiedu piktai žvelgia vienas į kitą.

– Aš atsiprašau, – pratariau. Tai ir turiu galvoje. Bjauriai jaučiuosi jį atstumdama, ypač visų akivaizdoje. Jis mielas vaikinai, kad ir ką manytų Senkleras.

Bet Deivas dar sykį žvilgteli į Senklerą.

– Puiku, – sako jis po valandėlės, – supratau.

– Ką? – klausiu sutrikusi.

– Iš karto nesupratau... – Deivas mosuoja ranka, rodydamas į mane ir Senklerą.

– Ne! Ne. Nieko panašaus. Tai. Turiu galvoje, ką nors netrukus pažiūrėsime. Tiesiog šįvakar užsiėmusi. Su tuo fizikos projektu.

Deivas atrodo supykęs, bet gūžteli pečiais.

– Didelio čia daikto. Ei, ar tu eini rytoj į vakarėlį?

Neitas Lambero rezidencijos gyventojams rengia Helovino išgertuvių vakarėlį. Neketinau prisidėti, bet pameluojau, kad jis pasijustų geriau.

– Taip, tikriausiai. Pasimatysime ten.

Jis atsistoja.

– Puiku. Tu man pažadėjai.

– Taip. Žinoma. Ačiū už pyragaitį! – šūkteliu jam pavymui.

– Nėra už ką, gražuole.

Gražuole. Jis pavadino mane gražuole! Bet palaukit. Man nepatinka Deivas.

Ar man patinka Deivas?

– Šunsnukis, – prataria Senkleras, kai tas nutolsta tiek, kad nebeišgirstų.

– Nebūk šiurkštus.

Jis žiūri į mane nutaisęs visiškai nesuprantamą veido išraišką.

– Nesiskundei, kai padėjau tau išsisukti.

Pastumi eklerą į šalį.

– Jis tiesiog pastatė mane į nemalonią padėtį, tik tiek.

– Turėtum man padėkoti.

– Ačiū tau, – sakau sarkastiškai. Suprantu, kad kiti spokso į mus.

Džošas kosteli ir parodo į pirštu išgleizotą mano desertą.

– Ar valgysi jį? – klausia jis.

– Vaišinkis.

Senkleras atsistoja taip staigiai, kad jo kėdė barškėdama nukrenta.

– Kur eini?

– Niekur.

Jis išstypina, palikdamas mus nuostabos sklidinoje tyloje. Po akimirkos Rašmi palinksta į priekį.

Pakelia juodus antakius.

– Žinot, mudu su Džošu prieš keletą dienų matėme juos besivaidijančius.

– Ką? Senklerą ir Deivą? – paklausia Mer.

– Ne, Senklerą ir Elę. Štai dėl ko jisai toks.

– Tikrai? – nusistebiu.

– Taip, jis visą savaitę buvo kaip nesavas, – sako Rašmi.

Susimąstau.

– Gali būti. Girdėjau jį žingsniuojantį po savo kambarį. Anksčiau taip niekad nedarydavo.

Tai nereiškia, jog specialiai klausausi, bet dabar, kai žinau, kad Senkleras gyvena tiesiai virš manęs, noriu to ar nenoriu, girdžiu, kada jis ateina ir išeina.

Džošas keistai pažiūri į mane.

– Kur juos matėte? – Mer klausia Rašmi.

– Priešais „Cluni“ metro stotelę. Mes ketinome pasisveikinti, bet kai pamatėme jų veido išraiškas, pasukom į kitą pusę. Tai tikrai nebuvo pokalbis, į kurį norėčiau įsiterpti.

– Ir dėl ko jie ginčijosi? – pasidomi Mer.

– Nežinau. Jų nesigirdėjo.

– Tai dėl jos. Ji dabar labai pasikeitusi.

Rašmi susiraukia.

– Ji mano, kad yra už mus kur kas geresnė, nes dabar mokosi Parsono menų akademijoje.

– O kaip ji rengiasi, – sako Mer, ir balse pasigirsta jai neįprasta kandumo gaidelė. – Tarsi manytu, kad ji iš tiesų paryžietė.

– Ji visą laiką buvo tokia, – sumurma Rašmi.

Džošas vis dar tyli. Jis sušveičia eklerą, nusivalo baltu kremu išterliotus pirštus ir išsitraukia eskizų bloknotą. Jis taip įninka piešti, kad atitraukia Mer ir Rašmi nuo jų pokalbio, ir atrodo, kad daro tai... sąmoningai. Mane kankina nuojauta, kad jis apie Senklero padėtį žino daugiau, nei išsiduoda. Ar vaikinai kalba tarpusavyje apie tokius dalykus? Ar tai įmanoma?

Ar Senkleras ir Elė skiriasi?

keturioliktas skyrius

– A nemanot, kad per Heloviną išskylauti šventoriuje yra klišė?

Mes penkiese – Mer, Rašmi, Džošas, Senkleras ir aš – velkamės Per Lašezo kapinėmis, kurios įsikūrusios kalvos šlaite, iš kur atsiveria Paryžiaus vaizdas. Jos atrodo tarsi miniatiūrinis miestas. Platūs takeliai panašūs į kelius, vedančius pro prašmatnius antkapius. Kapai man primena mažyčius gotikinius rūmus su arkinėmis durimis, skulptūromis ir vitražiniais langais. Kapinės juosia mūrinė siena su sargų būdelėmis ir geležiniais vartais. Brandūs kaštonai tiesia šakas virš galvų ir moja paskutiniaisiais dar nenukritusiais auksiniais lapais.

Tai tylesnis miestas nei Paryžius, bet ne mažiau įspūdingas.

– Ei, anegirdėjot, kad Ana ką tik pasakė *anemanot*? – klausia Džošas.

– O Dieve, aš taip nesakiau.

– Tu sakei, – patvirtina Rašmi. Ji pasitaiso kuprinę ant peties ir nuseka paskui Mer dar vienu atsišakojančiu takeliu. Džiaugiuosi, kad mano draugai žino, kur eiti, nes aš jau nebesusigaudau. – Sakiau tau, kad kalbi su akcentu.

– Čia kapinės, ne šventorius, – sako Senkleras.

– O koks skirtumas? – klausiu dėkinga už galimybę ignoruoti Porelę.

– Kapinės yra žemės sklypas, skirtas laidoti, o šventorius visada kieme šalia bažnyčios. Žinoma, dabar, kai žodžių reikšmės susiniveliavusios, tai *iš tiesų* nieko nebereiškia...

– Tavo galva prikimšta nereikalingo šlamšto, Senklerai. Gerai, kad esi velniškai žavus, – sako Džošas.

– O aš manau, kad tai įdomu, – paprieštarauja Mer.

Senkleras šypsosi.

– Kad ir kaip būtų, kapinės skamba klasiškiau. Turėtum pripažinti – ši vieta labai prašmatni. O gal, aš atsiprašau, – jis pasisuka į mane. – Gal tu labiau norėtum būti bendrabučio išgertuvėse? Girdėjau, Deivas Higendugnas atsitemps savo alaus bačką su piltuvu.

– Higenbaumas.

– Aš taip ir sakiau. Higenbumas.

– Gerai, palik jį ramybėj. Beje. Kai ši vieta užsidarys, dar turėsime daugybę laiko nueiti į vakarėlį.

Ištarusi pastarąjį žodį, pavartau akis. Niekas iš mūsų neketino ten eiti, maža ką aš vakar per pietus leptelėjau Deivui. Senkleras baksteli man aukštu termosu.

– Ko gero, tu nusiminusi, kad jis negalės tavęs suvilioti savo stublinamomis žiniomis apie miesto gatvių lenktynes.

Mane tai prajuokina.

– Liaukis, – sakau jam.

– Be to, girdėjau, kad jo skonis labai rafinuotas. Galbūt jis nusives tave į „Skubi Dū 2“ vidurnakčio seansą.

Tvoju Senklerui krepšiu, ir jis juokdamasis atšoka į šalį.

– Aha! Štai čia! – sušunka Mer, sustojusi prie jaukiai žole apaugusio žemės lopinėlio. Ji išvynioja

patiesalą ant nedidelės pievelės, o mudvi su Rašmi tuo metu traukiame iš krepšių obuoliukus, sumuštinis su vytintu kumpiu ir dvokiantį sūrį. Džošas ir Senkleras gainioja vienas kitą aplink šalia esančius paminklus. Jie man primena prancūzų mokinukus, kuriuos matau kaimynystėje. Jiedviem tetrūksta vaikiškų vilnonių megztukų.

Mer iš Senklero termosio visiems įpila kavos, ir aš laiminga gurkšteliu, mėgaudamasi malonia, po visą kūną sklindančia šiluma. Anksčiau maniau, kad kava karti ir bjauri, bet dabar kaip ir visi kiti išgeriu keletą puodelių per dieną. Mes kimbame į maistą, ir tarsi mostelėjus burtų lazdele prie mūsų prisideda vaikinai. Džošas sukryžiaęs kojas atsisėda prie Rašmi, o Senkleras įslysta tarp manęs ir Mer.

– Tavo plaukuose lapai, – sako Mer. Ji sukikena ir iš Senklero garbanų ištraukia rudą lapo skeletą. Jis paima lapo liekanas, sutrina į dulkes ir pūsteli jai į plaukus. Jiedu juokiasi, o man nudiegia vidurius.

– Gal tau reiktų užsidėti Kepuraitę? – sakau. Jis paprašė manęs ją panešti, kai dar buvome bendrabutyje. Metu savo kuprinę jam į sterblę, ir, ko gero, kiek per stipriai. Senkleras aikteli iš skausmo ir susiriečia.

– Atsargiau, – sako Džošas, atsikąsdamas rausvo obuolio, ir toliau samprotauja pilna burna. – Jis ten, apačioje, turi tokių organų, kurių tu neturi.

– Ooo, organai, – apsimetu nustebusi. – Įdomu. Papasakok apie juos daugiau.

Džošas liūdnamai šypteli.

– Atleisk. Tai ypatinga informacija. Tiktai žmonės, turintys tokių organų, gali žinoti apie minėtus organus.

Senkleras išpurto sau iš plaukų lapų likučius ir užsideda Kepuraitę. Rašmi žiūri į jį susiraukusi.

– Tu rimtai? Ir dar šiandien? Viešai? – bamba ji.

– Kiekvieną dieną, – atšauna jis. – Tiek, kiek tu būsi su manimi.

Ji prunkšteli.

– O ką Elė veikia šįvakar?

– E. Ji dalyvauja kažkokiam klaidinam kostiumų vakarėlyje.

– O tau nepatinka kostiumų vakarėliai? – klausia Mer.

– Aš nevirškinu kostiumų.

– Tiktai kepuraites, – lepteli Rašmi.

– Nežinojau, kad kas nors už mokyklos ribų švenčia Heloviną, – sakau aš.

– Yra keletas žmonių, – atsako Džošas. – Prekybininkai prieš metus norėjo šventę paversti komerciniu renginiu. Jiems neišdegė, bet koledžo panelė gavo progą persirengti pasileidusia slauge, ir ji tai padarė.

Senkleras meta *chevre* sūrio gabalą Džošui į galvą, sūris pliaukšteli jam per skruostą.

– Šikniau. Ji neatrodo kaip ištvirkusi slaugė.

– Tiesiog kaip paprasta medicinos sesuo? – klausiu nutaisiusi nekaltą miną. – Su gilia iškirpte ir tokiomis didžiulėmis krūtėmis.

Džošas ir Rašmi plyšta juoku, o Senkleras užsimaukšlina kepuraitę sau ant akių.

– Uiii, nekenčiu jūsų visų.

– Ei, – atsiliepia Meredithė įsižeidusi. – Aš nieko nesakiau.

– Uiii, nekenčių jūsų visų, išskyrus Mer.

Netoli mūsų sustoja nedidelė amerikiečių turistų grupė. Jie atrodo sutrikę. Į trečią dešimtmetį įžengęs barzdotas vaikinys žiojasi klausti, Rašmi jį nutraukia:

– Džimis Morisonas štai į tą pusę, – ir ji parodo taką. Barzdočius su palengvėjimu šypteli, padėkoja, ir turistai nueina.

– Iš kur žinotai, ko jie nori? – klausiu.

– Jie visą laiką nori to paties.

– O juk jie turėtų ieškoti Viktoro Nuaro, – sako Džošas.

Visi juokiasi.

– Ko?

Nemalonu, kai ko nors nežinai.

– Viktoro Nuaro. Žurnalisto, kurį nušovė Pjeras Bonapartas, – sako Senkleras, tarsi tai ką nors paaiškintų. Jis kilsteli Kepuraitę sau nuo akių. – Manoma, kad statula ant jo kapo gali pagelbėti... vaisingumui.

– Jo pimpalas nutrintas ligi blizgesio, – išplėtoja mintį Džošas. – Kad sektųsi.

– Kodėl mes vėl kalbame apie organus? – klausia Mer. – Gal galime kalbėti apie ką nors kita?

– Iš tikrųjų? – pasitikslinu. – Blizgantis pimpalas?

– Labai, – patvirtina Senkleras.

– Štai pagaliau dalykas, kurį turiu pamatyti, – gurkšteliu kavos nuosėdų, nusišluostau duonos trupinius nuo lūpų ir pašoku ant kojų. – Kur Viktoras?

– Aš parodysiu.

Senkleras strykteli iš vietos ir pasileidžia taku. Puolu iš paskos. Jis pasuka tiesiai per nuogus krūmus ir aš pro šakas braunuosi paskui jį. Abu juokiamės, kai pagaliau pasiekiame taką ir kaktomuša susiduriame su kapinių sargu. Jis piktai šnairuoja į mus iš po savo karinio stiliaus kepurės. Senkleras angeliškai nusišypso ir vos gūžteli pečiais. Sargas papurto galvą, bet leidžia mums praeiti.

Senkleras išsisuka iš bet kokios padėties.

Mes žingsniuojame jau kiek nuščiuvę, pagaliau jis parodo ranka į kapinių plotą, pilną fotografuojančių žmonių. Mes sustojame ir laukiame savo eilės. Prakauli juoda katė iššoka iš už aukuro, užversto rožėmis ir vyno buteliais, ir nulekia į krūmus.

– Ką gi. Tai buvo ganėtinai šiurpu. Laimingo Helovino.

– Ar tu žinotai, kad čia gyvena apie trys tūkstančiai kačių? – klausia Senkleras.

– Žinoma. Ši informacija į mano smegenis pateko dėl „Kačių giminės“ zoologijos sodo.

Jis juokiasi. Turistai nuskuba nufotografuoti dar kokios nors įžymybės ir mudu šypsodamiesi prisiartinam prie Viktoro Nuaro kapo. Jo statula natūralaus dydžio, guli aukštiekninka ant antkapio. Akys užmerktos, šalia padėtas cilindras. Nors ji visa pasidengusi pilkai žalsva patina, viena statulos kelnių vieta įspūdingai išsipūtusi, ir ta vieta, žinoma, nutrinta ligi blizgančios bronzos.

– Ar paliesdama turiu sugalvoti norą? – klausiu prisiminusi Nulinį tašką.

– Ne. Viktoras padeda tikrai vaisingumui.

– Nagi. Patrink.

Senkleras atsitraukia prie kito kapo.

– Ne, ačiū tau, – vėl nusijuokia. – Man nereikia tokių problemų.

Man juokas užlūžta gerklėje, kai suprantu, ką jis turi galvoje. Nepasiduok, Ana. Tai neturėtų tau rūpėti. Neišsiduok, kad tau tai svarbu.

– Ką gi. Jei tu nenori paliesti, aš paliesiu. Man negresia joks pavojus. – Apsimestinai pažeminu balsą ir sušnabždu: – Žinai, girdėjau, kad reikia užsiimti seksu, jei nori pastoti.

Matau, kad jis akimirksniu suvokia klausimo esmę. Mėšlas. Galbūt paskubėjau taip pajuokaudama? Senkleras atrodo ir sutrikęs, ir susidomėjęs.

– Vadinasi, e, tu dar skaisti?

KAD MANE KUR! MANE IR MANO ILGĄ LIEŽUVĮ.

Apima nenugalimas noras sumeluoti, bet iš mano lūpų nuskamba tiesa:

– Dar nesutikau tokio, kad man tai būtų labai rūpėję. Tai yra dar nedraugavau su tokiu, kad man tai rūpėtų. – Išraustu ir paglostau Viktorą. – Esu sugalvojusi taisyklę.

– Sakyk.

Statula vis dar šilta nuo ankstesnių lankytojų rankų.

– Užduodu sau klausimą, jeigu atsitiktų blogiausias dalykas – jeigu man užtaisytų vaiką, – ar man būtų nesmagu vaikui pasakyti, kas jo tėvas? Jeigu atsakymas kad ir menkiausią dalelytę teigiamas, tada neverta nė prasidėti.

Jis lėtai linkteli.

– Gera taisyklė.

Staiga suprantu, kad tebelaikau ranką ant Viktoro pasididžiavimo, ir greitai ją atitraukiu.

– Pala, pala, pala, – Senkleras išsitraukia mobilųjį telefoną. – Dar kartą, būsimosioms kartoms.

Iškišu liežuvį ir atsistuju kvaila poza. Jis nufotografuoja.

– Nuostabu, dabar šį vaizdą matysiu visada, kai tu skambinsi... – Ir tada jo telefonas suskamba, jis krūpteli. – Šiurpu.

– Tai Viktoro šmėkla teiraujasi, kodėl nenorėjai jo paliesti.

– Tai tik mama. Lukterk.

– *Uuuuuuu, paglostyk mane, Senklerai.*

Jis atsiliepia, stengdamasis nutaisyti rimtą veidą, o tuo metu mums už nugarų pasirodo Meredithė, Rašmi ir Džošas. Jie tempia mūsų pikniko likučius.

– Ačiū, kad mus palikote, – sako Rašmi.

– Bet juk mes pasakėme, kur einame, – atsakau.

Džošas stveria už statulos tarpkojo.

– Manau, kad dabar septynerius metus būsiu ramus.

Mer atsidūsta.

– Džošua Vasersteinai, ir ką pasakytų tavo motina?

– Ji didžiuotųsi, kad nuostabūs mokslų institutas, į kurį ji mane atsiuntė, moko mane tokių rafinuotų manierų.

Jis pasilenkia ir lyžteli statulą. Mer, aš ir Rašmi sucypiam.

– Tu užsikrėsi pūslėline. – Išsitraukiu savo rankų dezinfekavimo priemonę ir išspaudžiu į delną šiek tiek tepalo. – Rimtai, tau reiktų šiek tiek pasitepti lūpas.

Džošas papurto galvą.

– Tu per daug neurotiška. Ar visur jį nešiojiesi?

– Žinai, – sako Rašmi, – girdėjau, kad jeigu naudoji per daug šito šlamšto, gali susilpninti savo atsparumą mikrobams ir dar dažniau susirgti.

Netenku žado.

– Ką? Nesąmonė.

– CHA! – šūkteli Džošas.

– Odievemento, ar tau viskas gerai?

Mer balsas persmelktas nerimo, ir aš staigiai pasuku galvą į tą pusę.

Senkleras užvirtęs ant antkapio. Tik tai jį ir sulaiko, kad nenugriūtų ant žemės. Keturiese puolame prie jo. Jis tebelaiško telefoną prie ausies, bet nebesiklauso. Mes pratrūkstame vienas per kitą: „Kas atsitiko? Ar tau viskas gerai? Kas yra?“

Jis nieko nesako. Jis net nežiūri į mus.

Neramiai susižvalgome. Ne, mes išsigandę. kažkas tikrai blogai. Mudu su Džošu nuleidžiame jį ant žemės, kad nepargriūtų. Senkleras nustebejęs pasižiūri, kad mes jį laikome. Jis perbalęs.

– Mano mama.

– Kas atsitiko, – klausiu.

– Ji miršta.

penkioliktas skyrius

Senkleras girtas.

Jo veidas įgrūstas man tarp šlaunų. Palankesnėmis aplinkybėmis tai būtų gana jaudinantis reginys. Turint galvoje, kad jis gali tuoj apsivemti, tai jau nėra taip įspūdinga. Stumiu jo galvą sau prie kelių, kad pozicija būtų ne tokia kebli, o jis sudejuoja. Pirmą sykį paliečiu jo plaukus. Jie švelnūs kaip Šono, kai jis dar buvo kūdikis.

Džošas ir Senkleras apsiereiškė prieš penkiolika minučių, dvokiantys tabaku ir alkoholiu. Nors nė vienas iš jų nerūko, akivaizdu, kad sėdėjo bare.

– Atleisk. Jis sakė, mestrim, teit šia. – Džošas įvilko suglebusį draugo kūną į mano kambarį. – Gal galėtum neskyt niekam apie tait. Tait. Cha cha.

Senkleras sunkiai vapaliojo su neaiškiu britišku akcentu:

– Ma tėtis yr galvijas. Aš jį nudėsiu. Nudėsiu jį, aš toooks prisiliuobęs.

Tada jo galva staigiai smigo žemyn ir smakras skaudžiai tekstelėjo į krūtinę. Išsigandusi palydėjau jį iki savo lovos ir pasodinau atremdama į ją, kad nenugriūtų.

Džošas spoksojo į Šono nuotrauką ant mano sienos.

– Tait, – ištarė jis. – Tait.

– Uch, na, jis subinė. Aš *rimtai*.

Senkleras išpūtė akis, kad būtų įtaigiau.

– Žinau, žinau, kad jis toks, – nors aš ir nežinojau. – Gal tu liausies, – riktelėjau ant Džošo. Jis užsirioglines ant mano lovos ir prispaudė nosį prie Šono nuotraukos. – Ar jam viskas gerai?

– Jo mama miršta. Šnemanau' am GERAI. – Džošas dunksteli nuo lovos ant grindų ir stveria mano telefoną. – Pasakiau Rašmi, kad paskambinsiu jai.

– Jo motina nėra kokia nors *na-pats-žinai*. Kaip tu gali taip apie ją kalbėti? – Pasisukau į Senklerą. – Jai viskas bus gerai. Tavo mamai viskas gerai, girdi mane?

Senkleras atsiraugėjo.

– Jėzau. – Aš buvau visiškai nepasiruošusi tokio pobūdžio situacijai.

– Vėžys. – Jis nukorė galvą. – Ji negali sirgti vėžiu, ne.

– Rašmi, šia aš, – ištarė Džošas į mano telefoną. – Mer? Duok Rašmę. Kritiška padėtis.

– Nieko čia kritiško! – sušukau aš. – Jie tik prisigėrė.

Po kelių sekundžių į mano duris pasibeldė Meredith, ir aš ją įleidau.

– Kaip sužinojai, kad mes čia? – suglumęs Džošas suraukė kaktą. – Kur Rašmi?

– Aš girdėjau tave pro sieną, idiote. Ir tu skambinai man, o ne jai.

Ji išsitraukė savo telefoną ir paskambino Rašmi, ši irgi pasirodė po minutės. Jos abi stovėjo ir žiūrėjo, kaip Senkleras vapalioja, o Džošas spokso, ištiktas šoko, nes niekaip negali įsikirsti, iš kur jos taip staiga išdygo. Mano mažas kambarys dar labiau sumažėjo, kai jame susigrūdo penki žmonės.

Galiausiai Mer atsiklaupė prie lovos.

– Kaip jis jaučiasi?

Ji palietė Senklerui kaktą, bet jis nustūmė jos ranką į šalį. Ji atrodė įskaudinta.

– Man viskas gerai. Mano tėvas subinė, o mano mama miršta ir – o Dieve, aš toks prisiliuobęs. –

Senkleras vėl žvilgtelėjo į mane. Jo akys spindėjo kaip juodas marmuras. – Prisiliuobęs.

Prisiliuobęs. Prisiliuobęs.

– Mes žinom, kad tu įsiutęs ant savo tėčio, – pasakiau aš. – Viskas gerai. Tu teisus, jis šūdžius.

Na, o ką aš turėjau sakyti? Jis ką tik sužinojo, kad jo motina serga vėžiu.

– Prisiliuobti britiškai reiškia prisigerti, – pasakė Mer.

– Ak, – ištariau aš. – Ką gi. Tu iš tiesų girtas, be abejonės.

O porelė tuo metu pykosi.

– Kur tu buvai? – paklausė Rašmi. – Sakei, kad būsi namie prieš tris valandas!

Džošas pavartė akis.

– Ten. Mes buvom mieste. Kas nors turėjo jam padėti...

– Ir tu tai vadini pagalba? Jis visiškai gatavas. Ištiktas katatonijos. O tu! Viešpatie, tu dvoki kaip išmetamasis vamzdis ir pažastys...

– Jis negalėjo gerti vienas.

– Tai tu turėjai prižiūrėti jį! O ką, jeigu kas nors būtų atsitikę?

– Alus. Alkoholis. Štaikas atsitiko. Nebūk davatka, Raš.

– Užsikrušk, – pasakė Rašmi. – Rimtai, Džošai, eik ir išdulkinink pats save.

Jis pašoko, bet Mer stumtelėjo jį atgal ant lovos. Jo kūno svoris sujudino čiužinį ir Senklero galva vėl krito žemyn, o smakras dar sykį tekstelėjo į krūtinę. Rašmi išlėkė lauk. Koridoriuje stoviniavo būrelis mokinių ir ji riktelėjo kažką nešvankaus, kad ją praleistų. Mer išlėkė iš paskos šaukdama – „Rašmi! RAŠMI!“ – ir mano durys užsitrenkė.

Štai tą akimirką Senklero galva nusviro man tarp šlaunų.

Kvėpuok, Ana. Kvėpuok giliai.

Atrodo, kad Džošas išsijungė. Nuostabu. Gerai. Su vienu vaikinu tvarkytis bus lengviau.

Ko gero, turėčiau duoti Senklerui vandens. Juk būtent tai duodama girtiems žmonėms? Kad jie neapsinuodytų alkoholiu ir panašiai? Nustumių jį sau nuo kojų ir jis nusitveria mano pėdų.

– Aš tuoj grįšiu, – sakau. – Pažadu.

Jis šniurkščioja. O, ne. Juk jis nepradės verkti, tiesa? Žinau, kokie mieli yra verkiantys vaikinai, bet aš tam nepasiruošusi. Skautės nemokė manęs, kaip elgtis su emociškai nestabiliais girtais vaikinais. Stveriu butelį vandens iš šaldytuvo ir pritupiu. Prilaikau galvą – jau antrą sykį paliečiu jo plaukus – ir pakeliu butelį jam prie lūpų.

– Gerk.

Jis lėtai purto galvą.

– Jeigu gersiu, apsivemsiu.

– Čia ne alkoholis. Tik vanduo.

Pakreipiu butelį, vanduo šliūkšteli jam į burną ir nuvarva per smakrą. Jis paima butelį ir iš karto jį išmeta. Vanduo išsitaško ant grindų.

– O ne, – sušnabžda jis. – Atleisk, Ana. Atsiprašau.

– Viskas gerai. – Jis atrodo toks liūdnas, kad atsigulu greta. Jaučiu, kaip nuo vandens drėksta mano džinsų užpakalis. Oi. – Kas gi atsitiko?

Senkleras atsidūsta. Gilus išsekusio žmogaus atodūsis.

– Jis neleidžia man lankyti mamos.

– Ką? Ką turi galvoje?

– Taip mano tėvas elgiasi, taip jis visada elgėsi. Jis tokiu būdu jaučiasi viską kontroliuojąs.

– Aš nesup...

– Jis pavydi. Kad ji mane myli labiau negu jį. Todėl man neleidžia jos lankyti.

Mano galvoje maišalynė. Juk tai nesąmonė, visiška nesąmonė.

– Kaip jis taip gali? Tavo mama serga. Jai reiks chemoterapijos, jai reiks, kad tu būtum šalia.

– Jis leis man su ja pasimatyti tik per Padėkos dienos atostogas.

– Bet iki jų dar visas mėnuo! Juk jinai gali... – ir aš nutylu. Ir tą akimirką, kai baigiu sakinį

mintyse, pasijuntu bjauriai. Bet taip negali būti. Mano amžiaus vaikų tėvai dar nemiršta. Jai bus skirta chemoterapija ir, žinoma, tai padės. Ji pasveiks. – Ir ką ketini daryti? Vis tiek skrisi į San Fransiską?

– Tėvas mane nudėtų.

– Ir? – pasipiktinu aš. – Tu vis tiek turėtum pasimatyti su ja!

– Tu nesupranti. Mano tėvas labai, labai supykęs. – Jis tai pasako taip lėtai ir apgalvotai, kad man net nugara nueina pagaugais.

– Bet... jeigu ji paprašytų tėčio, kad jis tau leistų? Turiu galvoje, jis juk negalėtų pasakyti jai „ne“? Tik ne dabar, kai ji... serga.

– Ji negalėtų nepaklusti mano tėvui.

Nepaklusti. Tarsi ji būtų vaikas. Pamažu ima aiškėti, kodėl Senkleras niekada nekalba apie tėvą. Maniškis gali būti egocentriškas, bet niekad nesumanytų neleisti man matytis su mama. Jaučiuosi bjauriai. Beveik kalta. Palyginus su juo, mano problemos visai nereikšmingos. Na ką, tėtis išsiuntė mane į Prancūziją. Ak, kokia nelaimė!

– Ana?

– Taip?

Jis patyli.

– Ne, nieko.

– Kas?

– Nieko.

Bet jo tonas akivaizdžiai sako ką kita. Pasisuku į jį, jo akys užmerktos. Jo oda blyški ir sausa.

– Kas? – dar sykį paklausu atsisėdama. Senkleras atsimerkia pajutęs, kad aš sujudėjau. Jis taip pat mėgina atsisėsti, ir aš jam padedu. Kai noriu atsitraukti, jis sugriebia mano ranką.

– Tu man patinki, – sako jis.

Mano kūnas sustingsta.

– Ir ne kaip draugė.

Jaučiuosi lyg prarijusi liežuvį.

– A. Hm. O kaipgi?.. – ištraukiu ranką iš jo delno. Sunkus ir neišstartas jos vardas kabo mums virš galvų.

– Tai neteisinga. Ir neteisinga nuo tada, kai sutikau tave. – Jis užsimerkia ir ima linguoti.

Jis girtas. Jis tik girtas.

Nurimk, Ana. Jis girtas ir dabar jį ištiko krizė. Jisai VISIŠKAI nesupranta, ką dabar šneka. Jokiu būdu. Na, o ką gi aš darau? O Dieve, kaipgi man dabar elgtis?

– Ar aš tau patinku? – klausia Senkleras. Ir pažvelgia į mane savo didelėmis rudomis akimis –

kurios, na, gerai, šiek tiek paraudusios nuo gėrimo ir galbūt šiek tiek nuo ašarų, – ir mano širdis suspurda.

Taip, Senklerai, tu man patinki.

Bet negaliu to ištarti garsiai, nes jis mano draugas. O draugai negali leisti savo girtiems draugams švaistytis pareiškimais ir paskui tikėtis, kad kitą dieną jie visa tai pripažintų.

Bet vis dėlto... tai Senkleras. Gražus, tobulas, nuostabus...

Puiku. Tai tiesiog puiku.

Jis apvemia mane.

šešioliktas skyrius

Šluostau rankšluosčiu jo vėmalus, ir tuo metu kažkas pabeldžia į duris. Atidarau jas alkūne, kad vėmalais neištepčiau durų rankenos.

Tai Elė. Rankšluostis vos neiškrenta man iš rankų.

– O.

Pasileidusi medicinos sesuo. Netikiu savo akimis. Trumpa balta užsagstoma suknelė, raudoni kryžiai ant spenelių. Tarpas tarp krūtų.

– Ana, aš labaaaai atsiprašau, – sudejuoja Senkleras man už nugaros, ir ji nuskuba pas jį.

– O Viešpatie, Senklerai! Ar tu gerai jautiesi?

Ir vėl krūpteliu nuo jos kimaus balso. Tarsi neužtektų, kad vien dėl jos medicinos seselės aprangos jaučiuosi nesubrendusi ir nevisavertė.

– Žinoma, kad jis nesijaučia gerai, – subamba Džošas ant lovos. – Jis ką tik apvėmė Aną.

Džošas nemiega?

Elė trinkteli Džošui į pėdą, nukarusią per mano lovos kraštą.

– Kelkis. Padėk man jį nuboginti į jo kambarį.

– Aš ir pats galiu velniškai puikiai atsistoti. – Senkleras mėgina atsikelti, ir mudvi su Ele tuo pačiu metu palinkstame jo prilaikyti. Ji perveria mane žvilgsniu ir aš atšlyju.

– Iš kur sužinojai, kad jis čia? – klausiu.

– Meredithė skambino, bet aš jau važiauvau. Buvau ką tik gavusi jo žinutę. Jis skambino prieš keletą valandų, bet aš neatsiliepiu, ruošiausi tam kvailam vakarėliui. – Ji nusiminusi parodo į savo kostiumą. – Turėjau eiti tenai. – Ji nubraukia plaukus Senklerui nuo kaktos. – Viskas gerai, mielasis. Aš jau čia.

– Ele? – Senkleras sutrikęs, tarsi tik dabar būtų ją pamatęs. – Ana? Kodėl Elena čia? Jos neturėtų čia būti.

Jo mergina dirsteli į mane neapykantos sklidinu žvilgsniu, ir aš sumišusi gūžteliu.

– Jis labai, *labai* girtas, – sakau.

Ji dar sykį spiria Džošui į pėdą, ir jis nusikrapšto nuo lovos.

– Gerai jau, gerai!

Neįtikėtina, bet jis atsistoja ir trūktelėjęs pakelia Senklerą nuo grindų. Dabar jis balansuoja tarp judviejų pečių.

– Atidaryk duris, – griežtai pasako ji.

Atidarau ir jie išsvirduliuoja lauk. Senkleras atsisuka.

– Ana. Ana, aš atsiprašau.

– Viskas gerai. Aš jau viską išvaliau. Viskas gerai, nieko čia baisaus.

– Ne. Dėl visko.

Elė pikta ir sutrikusi grįžteli į mane, bet aš nekreipiu dėmesio. Jis taip baisiai atrodo. Norėčiau, kad jie paliktų jį ramybėj. Šiąnakt jis galėtų miegoti mano lovoje; aš pernakvočiau pas Mer. Bet jie jau velka jį prie išklerusio lifto. Nustumia į šalį metalines groteles ir susigrūda į vidų. Užsidarant lifto durims Senkleras liūdnai žiūri į mane.

– Jai viskas bus gerai! Tavo motina pasveiks!

Nežinau, ar jis mane išgirsta. Liftas nugirgžda aukštyn. Žiūriu, kol jis dingsta.

Sekmadienis, lapkričio 1-oji, Visų Šventųjų diena Prancūzijoje. Keista, šią dieną paryžiečiai lanko kapines. Sakoma, kad žmonės ateina prie mylimųjų kapų, padeda ant jų gėlių ir atminimo dovanėlių.

Galvoju apie vakar dieną ir tai mane žudo. Tikiuosi, Senkleras neužmiršo, jog šiandien laisva diena.

Nubudusi užsuku pas Meredithę. Ji jau lankėsi prie jo durų, jis arba vis dar atsijungęs, arba nenori nieko matyti. Greičiausiai ir viena, ir kita.

– Geriausia leisti jam pamiegoti, – sako ji.

Visiškai jai pritariu, bet negaliu susilaikyti nesiklausiusi, kas vyksta virš mano kambario. Pirmieji garsai pasigirsta vėlyvą popietę, bet ir jie labai duslūs. Lėtai šliurina ir sunkiai sudunksi.

Jis nepasirodė vakarienės. Džošas, visas persisukęs ir apsiblausęs, sako, kad matė Senklerą pakeliui į piceriją – čia mes visada valgome sekmadienio vakarais, – bet Senkleras norėjo pabūti vienas. Džošas su Rašmi jau nebesibara. Ji atrodo patenkinta matydama, kaip jis kenčia nuo pagirių.

Mano emocijos prieštaringos. Nerimauju dėl Senklero motinos, nerimauju ir dėl Senklero, bet taip pat siuntu ant jo tėvo. Ir visiškai negaliu susikaupti nė akimirkai, nes mano mintys nuolat sukasi apie tą patį.

Aš patinku Senklerui. Daugiau nei draugė.

Manau, jis kalbėjo nuoširdžiai, bet kaip galiu nepaisyti fakto, kad jis buvo girtas? Visiškai, aiškiausiai, šimtą dešimt procentų gatavas. Nors ir labai noriu pamatyti jį, kad savo akimis įsitikinčiau, jog jis gyvas, nežinau, ką jam pasakyčiau. Ar mes apie tai kalbėtume? Ar turėčiau apsimesti, kad to niekad nebuvo?

Dabar jam reikia draugų, o ne santykių dramos. Dėl to tik dar bjauriau, nes pasidarė kur kas sunkiau apgaudinėti save, kad Senklero dėmesys nebuvo toks malonus – ar pageidautinas, – o iš tiesų jis toks buvo.

Apie vidurnaktį paskambina Tofas. Keletą savaitių nekalbėjome telefonu, bet dėl pastarųjų dienų įvykių aš labai išsiblaškiusi. Tik noriu grįžti į lovą. Tai taip sudėtinga. Viskas labai painu.

Senkleras ir vėl nepasirodė per pusryčius. Maniau, kad jis šiandien neis ir į pamokas (ir kas galėtų jį kaltinti?), bet jis ateina į anglų kalbos pamoką, nors ir pavėlavęs penkiolika minučių. Man neramu, kad *Professeur* Koul apšauks jį, bet, matyt, mokyklos personalas jau informuotas apie padėtį, nes ji neištaria nė žodžio. Tik žvilgteli į jį gailėsčio sklidinomis akimis ir tęsia pamoką.

– Taigi, kodėl amerikiečiai nesidomi verstiniais romanais? Kodėl kasmet išverčiama vos keletas užsienietišκών knygų?

Mėginu sugauti Senklero žvilgsnį, bet jis žiūri žemyn į savo knygą „Balzakas ir kinė siuvėjėlė“. O gal labiau žiūri kiaurai ją. Jis išblyškęs, beveik permatomas.

– Ką gi, – sako ji. – Dažnai peršasi nuomonė, kad mūsų kultūrą domina tik greitas pasitenkinimas. Greitas maistas. Savitarnos kasos. Internetu parsisiunčiama muzika, filmai, knygos. Greitai paruošiama kava, momentinės nuolaidos, momentiniai pranešimai. Momentinis svorio atsikratymas! Ar man dar vardinti?

Mokiniai juokiasi, bet Senkleras ramus. Nervingai stebiu jį. Tamsūs šeriai ant jo veido atrodo kaip šešėlis. Neįsivaizdavau, kad jam taip dažnai reikia skustis.

– Užsienietiški romanai mažiau orientuoti į veiksmą. Jų tempas kitoks; jie labiau apmąstantys. Jie kviečia mus ieškoti istorijos, surasti istoriją istorijoje. Pavyzdžiui, „Balzakas...“ Kieno tai istorija? Pasakotojo? Siuvėjėlės? Kinijos?

Noriu ištiesti ranką, suspausti jam plaštaką ir pasakyti, kad viskas bus gerai. Jis neturėtų būti čia. Neįsivaizduoju, ką daryčiau, jeigu man taip atsitiktų. Jo tėtis turėtų pasiimti jį iš mokyklos. Jis turėtų būti Kalifornijoje.

Professeur Koul patapšnoja per knygos viršelį.

– Dai Sijė gimė ir augo Kinijoje. Persikėlė į Prancūziją. Jis šią knygą parašė prancūziškai, bet istorija apie jo gimtinę. Paskui knyga buvo išversta į anglų kalbą. Taigi, kiek žingsnių mus skiria nuo šios istorijos? Ar tik vienas, vertimas iš prancūzų į anglų? Ar turėtume skaičiuoti ir pirmąjį vertimą, kurį autorius atliko mintyse – iš kinų kalbos į prancūzų? Ką mes prarandame kiekvieną sykį, kai istorija keliskart verčiama?

Aš jos beveik nesiklausau. Po pamokos Meredithė, Rašmi ir aš tylėdamos einame su Senkleru į matematiką ir susirūpinusios žvilgčiojam viena į kitą, kai Senkleras nemato. Nors neabejoju, kad jis žino, jog mes susižvalgome. Ir nuo to tik dar blogiau.

Mano įtarimai, kad personalas žino apie Senklero bėdas, pasitvirtina, kai *Professeur* Babino prieš pamoką pasiveda jį į šalį. Negirdžiu viso pokalbio, bet nugirstu mokytoją siūlant Senklerui pabūti medicinos kabinete. Senkleras sutinka. Kai tik jis išeina, Amanda Spiteron-Vats išdygsta priešais mane.

– Kas nutiko Senklerui?

– Nieko.

Imsiu aš jai ir pasakosiu.

Ji kresteli plaukus ir aš su pasitenkinimu pastebiu, kad viena sruoga prilipo prie jos lūpų dažų.

– Nes Stivas sakė, kad jiedu su Džošu šeštadienio vakarą buvo visiškai nusitašę. Jis matė juos svirduliuojančius pro Helovino vakarėlį bendrabutyje, ir Senkleras kažką kliedėjo apie savo tėvą.

– Ką gi, jis blogai nugirdo.

– Stivas sakė, kad Senkleras norėjo užmušti savo tėvą.

– Stivas yra mėšlo gabalas, – įsiterpia Rašmi. – O kur tu buvai šeštadienio vakarą, Amanda? Ar tiek prisisprogai, kad paskui teko pasikliauti Stivo pliuurpalais?

Bet tai ją užčiaupia tik laikinai. Per pietus paaiškėja, kad apie nuotyki žino visa mokykla. Nesu tikra, kas išplepėjo – ar mokytojai, ar Stivas, ar vienas iš jo idiotų draugų ką nors prisiminė iš Senklero šūkaliojimų, bet visa mokinių bendruomenė gaudžia. Kai Senkleras pagaliau pasirodo valgykloje, viskas panašu į sceną iš prasto filmo paaugliams. Spigus klegesys nutyla. Gėrimai, keliami prie lūpų, sustingsta pusiaukelėje.

Senkleras stabteli tarpduryje, įvertina situaciją ir apsisukęs išeina. Mes keturi išsekame jam iš paskos. Pasivejame jį einantį pro mokyklos duris į išorinį kiemą.

– Nenoriu apie tai kalbėti, – sako jis, neatsisukdamas į mus.

– Vadinasi, ir nekalbėsime apie tai, – sako Džošas. – Nueikim kur nors pietų.

– Lietinių? – klausia Mer. Senkleras juos labiausiai mėgsta.

– Skamba puikiai, – įsiterpia Rašmi.

– Aš alkanas, – sako Džošas. – Nagi, varom.

Mes pajudame, tikėdamiesi, kad jis eis paskui mus. Jis eina, ir mes vos susilaikome nepradėję su palengvėjimu dūsauti. Mer su Rašmi eina priekyje, Džošas atsilieka ir žingsniuoja su Senkleru. Džošas tauškia visokius niekus – jis nusipirkęs naują rašiklį dailės pratyboms, jo kaimynas visu garsu klausosi repo dainos apie prakaituotus pasturgalius – ir tai padeda. Senkleras bent jau rodo šiokius tokius gyvybės ženklus. Jis irgi kažką sumurma Džošui.

Aš pėdinu tarp dviejų grupių. Žinau, kad atrodau kaip kokia geruolė, tačiau mane kankina nerimas ne tik dėl Senklero, bet ir dėl to, kad mes išėjome iš pamokų. Nenoriu patekti į bėdą. Žvilgteliu atgal į mokyklą, ir Džošas dėbteli į mane tokiu žvilgsniu, tarsi sakytų: „Šiandien ne mokykla svarbiausia.“

Tikiuosi, jis teisus.

Iki mūsų mėgstamos blyninės vos keletas minučių, o mano baimė dėl praleistų pamokų sumažėja, kai pamatau lietinių kepėją, pilantį tešlą ant keptuvės. Užsisakau savo mėgstamiausią taip pat, kaip visada – baksteliu pirštu paveikslėlį, kur pavaizduotas lietinis su bananu ir „Nutella“, ir pasakau „prašyčiau“. Vyras užpila šilto riešutinio šokolado ant plono, į blyną panašaus lietinio, įvynioja į jį bananą, o paskui dar pašlaksto šokoladiniu kremu. Ir kaip paskutinę puošmeną uždeda kaušelių vanilinių ledų. Tikros vanilės ledų su gelsvai rudais taškeliais.

Suleidusi dantis sudejuoju iš malonumo. Šiltas ir lipnus, šokoladinis ir tobulas skonis.

– Išsitepei smakrą šokoladiniu kremu, – sako Rašmi, rodydama į mane savo šakute.

– Mm, – atsakau.

– Gerai atrodo, – sako Džošas, – kaip barzdelė po lūpa.

Įmerkiu pirštą į šokoladą ir nusipiešiu ūsus.

– Taip geriau?

– Gal būtų neblogai, bet dabar tu panaši į Hitlerį, – sako Rašmi.

Mano nuostabai, Senkleras prunkšteli. Padrąsinta vėl įmerkiu pirštą ir vienoje pusėje nupiešiu užraitą.

– Tu neteisingai darai, – sako Džošas. – Nagi, duokš.

Jis brūkšteli pirštu per mano padažo kraštą ir tvirta menininko ranka atsargiai nupiešia kitą ūsų dalį, o paskui pataiso ir maniškę. Pažvelgiu į savo atvaizdą restorano stikle ir pamatau, kad esu su dideliais, vešliais ūsais. Jie juokiasi ir ploja, o Mer nufotografuoja.

Prie stalo už mūsų sėdintys vyrai įmantriai užrištomis kaklaskarėmis atrodo pasibjaurėję, todėl apsimetu pirštais užsukanti savo riešutinio kremo ūsų galiukus. Draugai plyšta juokais ir pagaliau, pagaliau Senklero veide pasirodo mažiausia iš mažiausių šypsenu.

Ir tai atrodo nuostabiai.

Nusišluostau šokoladą nuo veido ir taip pat nusišypsau. Jis papurto galvą. Bičiuliai leidžiasi į diskusiją apie keistus plaukus ant veido – Rašmi turi dėdę, kuris kartą nusiskuto visus plaukus, išskyrus tuos, kurie augo aplink veidą, – o Senkleras palinksta prie manęs pasikalbėti. Jo veidas šalia manęs, o akys tuščios. Ir kalba lyg būtų užkimęs.

– Dėl to vakaro...

– Užmiršk tai, nieko baisaus neatsitiko, – sakau. – Viskas jau išvalyta.

– Kas išvalyta?

Oi.

– Ne, nieko.

– Ar aš ką nors sudaužiau? – Jis atrodo sumišęs.

– Ne! Tu nieko nesudaužei. Tu tik, tam tikra prasme, na, žinai...

Ir aš pavaizduoju tai mimika. Senkleras nuleidžia galvą ir suaimanuoja.

– Aš labai atsiprašau, Ana. Žinau, kaip švaru tavo kambaryje.

Nusuku akis sumišusi, kad priminiau jam apie tai.

– Viskas gerai. Tikrai.

– Ar aš bent jau tai padariau į kriauklę? Tavo dušinėje?

– Ant grindų. Ir mano kojų. Na, tik truputį! – priduriu, pamačiusi pasibaisėjimo išraišką jo veide.

– Aš apvėmiau *tau kojias*?

– Viskas gerai! Tikrai būčiau padariusi tą patį, jeigu būčiau atsidūrusi tavo vietoje.

Žodžiai išsprūdo anksčiau, nei galėjau juos sustabdyti. O taip stengiausi apie tai neužsiminti. Jo veide kančios išraiška, bet jis imasi ne mažiau skausmingos temos.

– Ar aš... – Senkleras žvilgteli į draugus, norėdamas įsitikinti, ar jie vis dar įsitraukę į pokalbį apie plaukus ant veido. Taip, jie vis dar kalbasi apie tai. Jis prisistumia kėdę dar arčiau ir nuleidžia balsą: – Ar aš pasakiau tau ką nors keisto? Tą vakarą?

Oi oi.

– Keisto?

– Tai tik... Aš labai miglotai prisimenu, kad buvau tavo kambaryje. Bet galėčiau prisiekti, kad mudu kalbėjomės apie... kažką.

Mano širdis ima plakti smarkiau ir pasidaro sunku kvėpuoti. Jis prisimena. Maždaug. Ką tai reiškia? Ką turėčiau sakyti? Labai trokštu atsakymų, bet visiškai nesu pasiruošusi tokiam pokalbiui. Man reikia daugiau laiko.

– Apie ką?

Jis varžosi.

– Ar pasakiau ką nors keisto apie... mūsų draugystę?

Na, štai, pagaliau.

– Ar apie savo merginą?

Na, kaipgi, žinoma. Ilgai žiūriu į jį. Tamsūs ratilai po akimis. Netrinkti plaukai. Nusvirę pečiai. Jis toks nelaimingas, nepanašus į save. Nenoriu dar labiau sustiprinti jo kančios, kad ir labai trokštu tiesos. Negaliu jo apie tai klausti. Nes jeigu jam patinku, dabar jis visai netinkamos būklės santykiams pradėti. Ar užsiimti skyrybomis su buvusią merginą. O jeigu aš jam nepatinku, tada, ko gero, prarasčiau jį kaip draugą. Viskas būtų per daug keista.

O dabar Senklerui reikia draugų.

Mano veidas be jokios išraiškos, bet nuoširdus.

– Ne. Mes kalbėjomės apie tavo mamą. Ir viskas.

Tai teisingas atsakymas. Atrodo, jam palengvėjo.

septynioliktas skyrius

Konditerijoje, *pâtisserie*, yra storos girgždančios kietmedžio grindų lentos ir sietynas, puoštas žvangančiais topazo kristalų vėriniais. Jie spindi kaip medaus lašeliai. Moteris už prekystalio deda ekstravagantiškus pyragaičius į rudais ir baltais dryžiais papuoštas dėžutes ir kiekvieną paketą perriša žalsvai melsvu kaspinu, papuoštu sidabro varpeliu. Žmonių eilė ilga, bet visi kantrūs, mėgaujasi atmosfera.

Mudvi su Mer laukiame tarp dviejų produktų stendų, kurie tokio pat aukščio kaip mes. Vienas iš jų panašus į medį, pagamintą iš *macarons*, apvalių mėsainių formos morenginių saldėsių, trapių kaip kiaušinio lukštas, su tokiu sultingu ir kvapniu įdaru, kad alpstu vien pažiūrėjusi. Kitas stendas sudėliotas iš miniatiūrinių pyragaičių, *gâteaux*, apteptų migdoliniu glajumi ir papuoštų cukrinėmis našlaitėmis.

Mudvi vėl kalbamės apie Senklerą. Mes apie jį tikrai ir tekalbame.

– Bijau, kad jo neišmestu, – sakau pasistiebusi ant pirštų galų. Mėginu žvilgtelėti į stiklinę vitriną, kurią matau eilės priekyje, tačiau vyras, vilkintis kostiumą šviesiais ruoželiais ir ant rankų laikantis nerimstantį šunytį, užstoja man vaizdą. Šiandien parduotuvėje net keletas šunų, Paryžiuje tai įprasta.

Mer papurto galvą ir jos garbanos išsprūsta iš po megztos kepuraitės. Kitaip nei Senklero, jos kepuraitė mėlyna ir labai padori.

Senklero kepuraitė man patinka labiau.

– Jo neišmes, – sako ji. – Džošo neišmetė, o jis praleidinėjo pamokas kur kas dažniau. Be to, direktorė niekad neišvarys mokinio, kurio motina... na, žinai.

Jai nėra labai gerai. Gimdos kaklelio vėžys. Antra B stadija. Komplikuota stadija.

Žodžiai, kurių nenorėčiau išgirsti, jeigu jie asocijuotųsi su kuo nors, ką aš myliu, – spindulinė terapija, chemoterapija, – dabar yra Senklero gyvenimo kasdienybė. Suzana, jo motina, pradėjo gydytis praėjus savaitei po Helovino. Jo tėvas dabar Kalifornijoje, penkias dienas per savaitę vežioja ją į spindulinę terapiją, kartą per savaitę – į chemoterapiją.

Senkleras čia.

Norėčiau užmušti jo tėvą. Jo tėvai jau keletą metų gyvena atskirai, bet tėvas nesutinka skirtis. Jis turi meilužių Paryžiuje ir Londone, o Suzana San Fransiske gyvena viena. Kas keletą mėnesių tėvas aplanko ją. Apsistoja keletui naktų. Atkuria savo viešpatavimą jos atžvilgiu ar kažką panašaus. O tada vėl išvyksta.

Bet dabar *jis* yra tas, kuris ją slaugo, o Senkleras tuo metu kankinasi už devynių tūkstančių kilometrų. Visa ši situacija man tokia šleikšti, kad sunkiai prisiverčiu apie tai galvoti. Akivaizdu, Senkleras keletą pastarųjų savaičių buvo kaip nesavas. Jis praleidinėja pamokas ir jo pažymiai prastėja. Jis niekad nebepasirodo pusryčių, o vakare visada valgo su Ele. Išskyrus pamokas ir pietus, kur jis sėdi kaip akmeninis šalia manęs, aš jį matau tik rytais, kai žadinu į pamokas.

Mudvi su Mer tai darome pakaitomis. Jeigu mes nepabelstume į jo duris, jis apskritai nepasirodytų pamokose.

Konditerijos durys atsidaro ir šaltas vėjas įsiveržia į vidų. Sietynas sūpuojasi kaip drebučiai.

– Jaučiuosi tokia beviltiška, – sakau. – Labai norėčiau kaip nors padėti.

Mer susigūžia ir patrina rankas. Šiandien ji mūvi žiedus iš plono stiklo. Jie atrodo kaip cukraus vata.

– Žinau, aš irgi. Ir vis dar negaliu patikėti, kad tėtis neleido jam aplankyti mamos per Padėkos dieną.

– Neleido? – mane ištinka šokas. – Kada tai atsitiko?

Ir kodėl Mer apie tai žino, o aš ne?

– Kai tėtis sužinojo, kad jo pažymiai prastėja. Džošas sakė, direktorė paskambino jo tėvui – nes ji labai susirūpinusi dėl jo – ir, šis užuot leidęs jam vykti namo, pasakė Senklerui, kad tas nesukris pas motiną tol, kol nepradės vėl „elgtis atsakingai“.

– Bet juk neįmanoma, kad jis galėtų susikaupti bet kokioje srityje, kol nepamatys jos! Ir jai jis ten reikalingas, jai reikia jo paramos. Jie turėtų būti drauge!

– Tai labai būdinga jo tėvui, jis tokias situacijas naudoja savo valdžiai demonstruoti.

Mane ir vėl apima nenumaldomas smalsumas.

– Ar tu jį kada nors matei? Jo tėvą?

Žinau, kad jis gyvena netoli mūsų mokyklos, bet niekad jo nemačiau. O Senkleras, žinoma, neturi įsirišęs jo nuotraukos.

– Taip, – ištaria ji nedrąsiai. – Mačiau.

– Ir?

– Jis... mielas.

– MIELAS? Kaip jis gali būti mielas? Tas žmogus tikras monstras!

– Žinau, žinau, bet jo tokios... nepriekaištingos manieros. Daug šypsosi. Labai patrauklus. –

Staiga ji keičia pokalbio temą. – Ar nemanai, kad Džošas blogai veikia Senklerą?

– Džošas? Ne. Na, gal. Nežinau. Ne.

Papurtau galvą, o eilė pasistumia į priekį. Mes jau beveik matome vitriną. Įžiūriu kraštelį auksinio obuolių pyrago, *tarte tatins*. Taip pat matosi blizganti šokoladinio pyrago su avietėmis, *gâteau*, briauna.

Iš pradžių visa tai atrodė per daug įmantru mano skoniui, bet po trijų mėnesių ėmiau suprasti, kodėl prancūzai garsėja savo virtuve. Maistu čia gardžiojamasi. Restoranuose vakarienė trunka valandas, o ne minutes. Visai kitaip nei Amerikoje. Paryžiečiai kasdien užsuka į parduotuves sunokusių vaisių ir daržovių, dažnai lankosi specializuotose sūrio, žuvies, mėsos, paukštienos ir vyno parduotuvėse. Žinoma, ir pyragų.

Pyragų parduotuvės man patinka labiausiai.

– Regis, Džošas jam nuolat sako, kad neverta dėl visko per daug sukti galvos, – neatlyžta Mer. – O aš jaučiuosi tarsi kokia bjaurybė. „Kelkis. Eik į mokyklą. Ar jau paruošei namų darbus?“ Supranti, ar ne? O Džošas maždaug: „Spjauk į tai, seni. Tegul prasmenga.“

– Taip, bet nemanau, kad jis pataria Senklerui niekuo nesirūpinti. Jis juk gerai supranta, kad Senklerui dabar sunku su viskuo susidoroti.

Bet aš jaučiuosi truputėlį nesmagiai. Norėčiau, kad Džošas labiau jį palaikytų ir padrąsintų.

Ji žiojasi prieštarauti, bet aš ją nutraukiau:

– O kaip futbolas?

– Futbolas, – pakartoja ji ir jos veidas nušvinta.

Mereditė prieš mėnesį įstojo į vietinę merginų lygą ir dabar beveik kiekvieną popietę treniruojasi. Kol priartėjame prie centrinės vitrinos, ji išpasakoja man visus naujausius savo nuotykius per futbolo treniruotes. Vitrina mirguliuoja tvarkingomis eilėmis keturkampių *tarte citrons*, citrininių tortų, purių, lydytu šokoladu apteptų pyragų, karamelinių eklerų, atrodančių kaip baleto bateliai, ir raudonų vaisių pyragų su žemuogėmis, pabarstytų cukraus pudra.

Ir čia dar daugybė morenginių pyragaičių.

Dėžutė prie dėžutės su morenginiais visų įsivaizduojamų skonių ir spalvų pyragaičiais. Žolės žalumo, rausvai raudoni ir ryškiai geltoni. Kol Mer diskutuoja apie pyragus, aš išsirenku šešis.

Rožinį. Juodųjų serbentų. Apelsinų. Figų. Pistacijų. Violetinį.

O tada pastebiu cinamoninį ir su cukruje apkepintais riešutais, ir paprasčiausiai noriu numirti tiesiog čia. Norėčiau ropoti virš vitrinos ir suleisti pirštus į jų gležną plutelę, ir laižyti aromatingą įdarą, kol nebegalėčiau kvėpuoti. Aš tokia užsisvajojusi, kad ne iškart suprantu, jog man už nugaros kažkas į mane kreipiasi.

– A?

Atsisuku ir matau orų poną su basethaundu. Jis šypsosi ir rodo į mano dryžuotą dėžutę. Vyras atrodo pažįstamas. Galiu prisiekti, kad esu jį anksčiau mačiusi. Jis beria žodžius draugiška prancūziška greitakalbe.

– Aa, – beviltiškai mosteliu rankomis ir gūžteliu. – *Je ne parle pas...*

Aš nekalbu...

Jis ima kalbėti lėčiau, bet vis tiek neįsikertu.

– Mer? Padėk man. Mer?

Ji atskuba į pagalbą. Jiedu kokią minutę plepa, ir jo akys spindi, kol ji pasako kažką, kas priverčia ją aiktelėti. „Ce n'est pas possible!“ Man nereikia mokėti kalbos, kad suprasčiau „O, ne!“, kai tai išgirstu. Jis liūdnai nužvelgia mane, ir tada jiedu atsisveikina. Aš taip pat nedrąsiai mosteliu. Mudvi su Mer susimokame už savo skanumynus – ji išsirinko *un millefeuille*, sluoksniuotą tešlos pyragaitį su kremu, – o tada paskui ją išseku iš parduotuvės.

– Kas tai buvo? Ko jis norėjo? Apie ką judu kalbėjotės?

– Vadinasi, tu jo nepažinai? – nustemba ji. – Tas žmogus yra nedidelio kino teatro su raudonomis ir baltomis lempomis Ekol gatvėje savininkas. Jis visą laiką vedžioja Pusą priešais mūsų bendrabutį.

Žingsniuojame per balandžių būrį, kurie nekreipia į mus dėmesio, nors kone lipame ant jų. Jie burkuoja, plaka sparnais ir kelia oro sūkurius.

– Pusą?

– Basethaundas, jo vardas Pusas – Nykštys.

Man palengvėja. Žinoma, kad esu jį mačiusi ir anksčiau.

– Bet ko jis norėjo?

– Jis teiravosi, kodėl pastaruuju metu nemato tavo vaikino. Senklero, – priduria ji kandžiai, o man ištįsta veidas. – Spėju, kad judu tame kino teatre žiūrėjot ne vieną filmą.

– Prieš mėnesį žiūrėjome itališkų vesternų retrospektyvą, – burbteliu suglumusi. Vadinasi, jis manė, kad mudu su Senkleru susitikinėjame?

Ji tyli. Pavydi. Bet Meredith neturi priežasties pavydėti. Juk nieko – nieko – tarp Senklero ir manęs nevyksta. Ir man tai patinka, prisiekiu. Aš per daug nerimauju dėl jo, kad dar imčiau galvoti

apie jį ir *kitaip*. Jam dabar reikia artimo žmogaus, ir Elė yra tokia.

Be to, galvoju apie saviškius. Vėl pasiilgau Tofo. Ilgiuosi jo žalių akių, ilgiuosi tų vėlyvų vakarų kino teatre, kai jis mane prajuokindavo iki ašarų. Bridžė sako, jis teiraujasi apie mane, bet pastaruoju metu aš su juo nesikalbėjau, nes jų grupė labai pasinėrusi į darbą. „The Penny Dreadful“ reikalai gerėja. Jie pagaliau paskelbė pirmąjį koncertą. Jis turėtų įvykti prieš pat Kalėdas, ir aš, Ana Olifant, jame dalyvausiu.

Liko mėnuo. Kaip sunku sulaukti.

Galėčiau pamatyti juos kitą savaitę, bet tėtis nemano, kad verta švaistyti pinigus skrydžiui namo tokioms trumpoms atostogoms, ir mama negali sau to leisti, taigi neprieštarauja. Vadinasi, sėdėsiu per Padėkos dieną čia viena. Nebent... gal ir ne viena.

Vos prieš keletą minučių Mer pranešė naujieną. Senkleras taip pat nevyksta namo per Padėkos dieną. O visi kiti, taip pat ir jo mergina, išskrenda į Valstijas. O tai reiškia, kad mudu liksime čia visam keturių dienų savaitgaliui. Vieni.

Ši mintis neduoda man ramybės visą kelią į bendrabutį.

aštuonioliktas skyrius

– Su Padėkos diena tave! Su Padėkos diena tave! Su Pa-dė-kos, Sen-kleerai...

Jo durys staigiai atsiveria, ir jis dėbteli į mane sunkiu žvilgsniu. Jis vilki paprastus baltus marškinėlius trumpomis rankovėmis, mūvi baltas pizamines kelnes mėlynais dryžiais.

– Liaukis dainuoti.

– Senklerai! Smagu čia tave matyti! – Aš nusišypsau jam taip, kad net pasimato visas mano dantų tarpelis. – Ar žinai, kad šiandien šventė?

Jis nušliurina atgal į lovą, bet duris palieka praviras.

– Girdėjau, – suniurzgia jis.

Įeinu į vidų. Jo kambarys... netvarkingesnis nei pirmą sykį, kai čia lankiausi. Ant grindų – krūvos nešvarių drabužių ir rankšluosčių. Pusiau nugerti vandens buteliai. Po lova – išsibarstęs jo mokyklinio krepšio turinys, suglamžyti popieriai ir tušti užduočių lapai. Neryžtingai trukteliu nosimi. Žolė. Kvepia marichuana.

– Man patinka, kaip puikiai čia įsikūrei. Tiesiog kaip koledžo pupytė.

– Jeigu ketini kritikuoti, grįžk tuo pačiu keliu, kuriuo atėjai, – sumurma jis pro pagalvę.

– Ne. Juk žinai mano nuomonę apie netvarką. Ji kupina visokių galimybių.

Jis atsidūsta, ilgas skausmingas garsas.

Pakeliu krūvą vadovėlių nuo jo kėdės ir iš kažkurios knygos iškrenta keletas eskizų. Anatomiciniai širdies piešiniai angliniu pieštuku. Anksčiau tebuva mačiusi jo piešinėlius, nieko rimto. Ir nors tiesa, kad Džošo, kaip menininko, geresnė technika, šie eskizai puikūs. Piešti su įniršiu. Aistringai.

Pakeliu juos nuo grindų.

– Jie nuostabūs. Kada juos nupiešei?

Tyla.

Atsargiai įkišu širdis atgal į jo vadovėlį apie vyriausybę, stengdamasi jų dar daugiau neišsteplioti.

– Taigi. Mes šiandien švenčiame. Tu likai vienintelis man pažįstamas asmuo Paryžiuje.

Kriukteli.

– Nedaug restoranų tiekia kimštą kalakutą.

– Man nereikia kalakuto, tiktai patvirtinimo, kad ši diena svarbi. Nė vienas ten, – parodau pro langą, nors jis ir nežiūri, – neturi žalio supratimo apie ją.

Jis ligi smakro užsitempia antklodę.

– Aš iš Londono. Aš irgi jos nešvenčiu.

– Prašau. Pirmą dieną, kai susipažinom, sakei man esąs amerikietis. Atsimeni? Tu negali kaitalioti tautybės kaip kostiumo pagal poreikį. O šiandien mūsų šalis kemša pyragus ir mėsos troškinius, ir mes turime būti viso to dalis.

– Cha.

Viskas vyksta ne taip, kaip planuota. Metas keisti taktiką. Atsisėdu ant jo lovos krašto ir pajudinu jo pėdą.

– Prašau. Labai prašau.

Tyla.

– Nagi. Noriu padaryti ką nors linksmo, o tau reikia išeiti iš šio kambario.

Tyla. Mano nusivylimas stiprėja.

– Juk žinai, kad ši diena abiem bjauri. Bet tu ne vienintelis, įkalintas čia. Aš atiduočiau viską, kad tik dabar galėčiau būti namie.

Tyla. Lėtai giliai įkvepiu.

– Puiku. Žinai, kodėl taip elgiuosi? Nes nerimauju dėl tavęs. Mes visi nerimaujame dėl tavęs. Po galais, jau keletą savaičių mes dažniausiai tik apie tai ir kalbėjome, ir aš vienintelė vis dar kalbu apie tai! Tai, kas atsitiko, užknisa, o dar labiau užknisa, kad nė vienas iš mūsų negali nieko pasakyti ar padaryti, kad tai pakeistų. Turiu galvoje, visiškai nieko negaliu padaryti, ir tai mane siutina, nes nekenčiu žiūrėti į tave štai tokį. Bet žinai ką? – aš atsitraukiu. – Nemanau, kad tavo mama norėtų, jog tu baustum save už tai, ko negali kontroliuoti. Jai nepatiktų, kad tu visai nebesistengi nieko daryti. Ir dar manau, ji norėtų išgirsti kuo daugiau gerų naujienų, kai kitą mėnesį grįši namo...

– JEIGU grįšiu kitą mėnesį namo...

– KAI grįši, ji norės tave matyti laimingą.

– Laimingą? – jis susinervina. – Kaipgi aš galiu...

– Gerai, ne laimingą, – greitai įsiterpiu. – Bet tokio tavęs ji irgi nenorės matyti. Jai nepatiks žinia, kad tu nebelankai pamokų, kad lioveisi stengtis. Ji nori pamatyti tave baigiantį mokyklą, prisimeni? Tau tiek nedaug trūksta, Senklerai. Nesumauk visko.

Tyla.

– Puiku. – Man neatrodo nei smagu, nei protinga taip pykti ant jo, bet nieko negaliu padaryti. – Būk kelmas. Iškrisk iš mokyklos. Mėgaukis savo apgailėtina diena lovoje. – Pasuku prie durų. – Galbūt tu visai ne toks žmogus, kokį maniau esant.

– Ir koks gi? – pasiveja kandus klausimas.

– Toks, kuris keliasi iš lovos, net jeigu viskas sumauta. Toks, kuris paskambina motinai, kad pasveikintų su Padėkos diena, užuot vengęs su ja kalbėtis, nes bijo, kad ji ko nepasakytų. Toks, kuris neleidžia, kad jo šiknius tėvas nugalėtų. Bet, ko gero, aš klydau. Visa tai... – mosteliu ranka, rodydama kambarį, nors jis nosisukęs ir nemato. Guli labai ramus. – Matyt, tau labai tinka. Sėkmės tau. Linksmų švenčių. Aš einu į miestą.

Durys spragteli užsidarydamos, kai išgirstu:

– Palauk...

Senkleras praveria duris. Jo akys miglotos, rankos glebios.

– Nežinau, ką pasakyt, – pagaliau prataria.

– Tai nieko ir nesakyk. Nusiprausk po dušu, apsivilk šiltais drabužiais ir ateik pas mane. Būsiu savo kambaryje.

Įleidžiu jį po dvidešimties minučių, su palengvėjimu pastebiu, kad plaukai šlapi. Jis išsimaudė.

– Ateik čia. – Pasodinu jį ant grindų prieš savo lovą ir pastveriu rankšluostį. Trinu juodus jo plaukus. – Tu gali peršalti.

– Žinai, tai tik mitas. – Bet jis nestabdo manęs. Po minutės ar dviejų jis tyliai atsidūsta tarsi atsipalaiduodamas. Aš dirbu lėtai, metodiškai. – Ir kur mes eisim? – klausia jis, kai baigiu šluostyti. Jo plaukai vis dar šlapi, ryškesnės vos keletas garbanų.

– Tavo puikūs plaukai, – sakau, mėgindama atsispirti norui suleisti į juos pirštus.

Jis prunkšteli.

– Aš rimtai. Neabejoju, kad žmonės tau nuolat tai sako, bet plaukai iš tiesų puikūs.

Nematau jo veido išraiškos, tačiau jo balsas tylesnis:

– Ačiū.

– Nėra už ką, – sakau atsainiai. – Nežinau, kur mes eisime. Maniau, tiesiog išeisim iš čia ir...

sugalvosim pakeliui.

– Ką? – klausia jis. – Jokio plano? Jokio iki smulkmenų apskaičiuoto maršruto?

Pliaukšteliu rankšluosčiu jam per pakaušį.

– Saugokis. Tuoju bus tau.

– O ne. Tik ne tai.

Pagalvoju, kad jis rimtai, bet kai pasisuka, jo veide kažkas panašaus į šypseną. Trinkteliu jam dar sykį, bet, tiesą sakant, man taip palengvėjo nuo tos jo pusiau šypsenos, kad galėčiau apsižliumbti.

Nieko panašaus nemačiau jau keletą savaičių.

Susikaupk, Ana.

– Batai. Man reikia batų. – Nusitraukiu sportbačius ir stveriu žieminį palatą, kepurę ir pirštines. –

Kur tavo kepuraitė?

Jis pašnairuoja į mane.

– Mer? Ar tai tu? Ar man užsirišti šaliką? Mamyte, ar lauke šalta?

– Puiku, gali mirtinai sušalt. Man visai nerūpi.

Bet jis iš palto kišenės išsitraukia megztą kepuraitę ir užsimaukšlina ant galvos. Šį sykį jis šypsosi plačiai ir kerinčiai, ir tai mane užklumpa iš pasalų. Mano širdis sustoja.

Spoksau, kol jo šypseną išblėsta ir jis klausiamai pažvelgia į mane.

Dabar jau aš prabyļu tylesniu balsu:

– Eime.

devynioliktas skyrius

– Štai jis! Tai mano planas.

Senkleras pažvelgia mano rodoma kryptimi, į didžiulį kupolą. Violetinis pilkas dangus, toks, koks virš Paryžiaus yra kiekvieną dieną nuo tada, kai atvėso, regis, slegia kupolą, slopina jo auksinį švytėjimą, bet mane jis vis tiek labai domina.

– Panteonas? – paklausia jis atsargiai.

– Žinai, pragyvenau čia tris mėnesius ir vis dar nežinau, kas tai yra.

Žengiu į perėją, vedančią milžiniško statinio link. Jis gūžteli pečiais.

– Tai Panteonas.

Stabteliu, kad rūsčiai nužvelgčiau jį, o jis tuo metu stumteli mane į priekį, kad nepakliūčiau po mėlynu turistiniu autobusu.

– Gerai. Panteonas. Kodėl neturėčiau juo domėtis?

Senkleras žvilgteli į mane akies krašteliu ir nusišypso.

– Panteonas reiškia vietą, kur yra kapų – žymių, svarbių tautai žmonių kapų.

– Ir viskas?

Aš lyg ir nusivylusi. O atrodo taip, lyg ten turėjo būti karūnuoti bent keletas karalių ar kažkas panašaus.

Jis kilsteli antakį.

– Turiu galvoje, kad čia visur vien kapai ir monumentai. Tai kuo gi jis toks išskirtinis?

Mes kopiname laiptais, artėjančių kolonų aukštis stulbinantis. Niekad nebuvau taip arti jų.

– Nežinau. Turbūt niekuo. Tai truputį antrarūšis dalykas.

– Antrarūšis? Gal juokauji. – Dabar aš jau kone įsižeidžiu. Man patinka Panteonas. Ne, aš MYLIU Panteoną. – Kas čia palaidoti? – pasiteirauju.

– Hm. Ruso, Marija Kiuri, Luisas Brailis, Viktoras Hugo...

– Tas, kuris parašė „Paryžiaus katedrą“?

– Tas pats. Volteras. Diuma. Zola.

– Oho. Matai? Negali sakyti, kad tai neįspūdinga.

Atpažįstu pavardes, net jeigu nežinau, ką tie žmonės yra nuveikę.

– Aš ir nesakau.

Jis išsitraukia piniginę ir sumoka už mudviejų įėjimą. Noriu pati užmokėti – nes tai buvo mano sumanymas, – bet jis nenusileidžia.

– Su Padėkos diena, – sako jis, duodamas man bilietą. – Eikim pažiūrėt į numirėlius.

Mus pasitinka neįsivaizduojama daugybė kupolų, kolonų ir arkų. Viskas čia didelių gabaritų ir apvalu. Ant sienų – milžiniškos šventųjų, karių ir angelų freskos. Žingsniuojame marmuru pagarbioje tyloje, tik kartais jis parodo ką nors svarbaus, pavyzdžiui, Žaną d'Ark ar šventąją Genovaitę, Paryžiaus globėją. Anot jo, šv. Genovaitė išgelbėjo Paryžių nuo bado. Manau, ji buvo realus asmuo, bet gėdijuosi paklausti. Kai aš su juo, visada suprantu, kiek daug nežinau.

Pačiame kupolo centre kabo siūbuojantis varinis rutulys. Gerai, nebegaliu ištvirti:

– Kas tai?

Senkleras gūžteli ir žvalgosi užrašo.

– Aš šokiruota. Maniau, kad tu žinai viską.

Jis randa užrašą.

– Fuko švytuoklė. Ak. Žinoma.

Jis gėrėdamasis žvelgia aukštyn.

Užrašas prancūziškas, todėl aš laikiu jo paaiškinimo. Bet nesulaukiu.

– Na ir?

Senkleras parodo ant grindų ratą su skaičiais.

– Tai Žemės sukimosi demonstracija. Matai? Švytuoklės svyravimo plokštuma keičiasi kas valandą. Žinai, tai visai įdomu, – sako jis, neatitraukdamas akių nuo lubų. – Bet eksperimentas neturi būti toks griozdiškas norint tai įrodyti.

– Kaip prancūziška.

Jis šypsosi.

– Eikš, apžiūrėkim kriptas.

– Kriptas? – aš sustingstu. – Turi galvoje tas kriptas, kurios *kriptos*?

– O kur, tavo nuomone, dedami lavonai?

Sukosėju.

– Gerai. Žinoma. Kriptos. Pirmyn.

– Nebent tu bijai.

– Aš juk nebijojau kapinėse, tiesa?

Jis įsitempia, o mane apima siaubas. Negaliu patikėti, kad priminiau Per Lašezo kapines.

Atitraukti. Man būtina kuo nors atitraukti jo dėmesį! Lepteliu pirmą į galvą šovusį dalyką:

– Palenktyniaukim! – ir pasileidžiu artimiausios kriptos įėjimo link. Mano dundantys žingsniai nuaidi per visą statinį, o turistai sužiūra į mane.

Aš mirsiu. Iš gėdos.

O tada – pro mane pralekia jis. Juokiuosi iš netikėtumo ir bėgu greičiau. Bėgame visiškai greta ir jau beveik pasiekiamo tikslą, kai priešais mus iššoka piktas prižiūrėtojas. Mėgindama sustoti, užkliūvu už Senklero. Jis sugriebia mane, kad nepargriūčiau, o tuo metu prižiūrėtojas prancūziškai šaukia ant mūsų. Mano skruostai išrausta, bet nespėju nė pabandyti atsiprašyti, Senkleras tai padaro už mus abu. Prižiūrėtojas atlyžta ir šiek tiek švelniai pabaręs leidžia eiti.

Ir vėl kaip Per Lašezo kapinėse. Senkleras žingsniuoja beveik pasipūtęs.

– Tu išsisuki iš bet kokių situacijų.

Jis juokiasi. Nesiginčija, nes žino, kad tai tiesa. Bet jo nuotaika iš karto pasikeičia, kai pamatome laiptus. Į kriptas veda statūs ir siauri spiraliniai laiptai. Mano susierzinimas virsta nerimu, kai pamatau jo akyse baimę. Buvau užmiršusi, kad jis bijo aukščio.

– Žinai... iš tiesų aš nenoriu apžiūrinėti tų kriptų, – sakau.

Senkleras meta į mane žvilgsnį ir aš užsičiaupiu. Jis ryžtingai atsiremia į šiukščių plytų sieną ir lėtai pajuda žemyn. Žingsnis. Žingsnis. Dar vienas žingsnis. Laiptai neilgi, bet procesas kankinantis. Pagaliau mes pasiekiamo grindis, o už mūsų jau trypia nekantrių turistų kaimenė. Aš pradėdau atsiprašinėti – buvo kvaila tempti jį čia, – bet jis mane nutraukia:

– Jos didesnės, nei maniau. Kriptos. – Jis kalba įsitempęs ir skubėdamas. Ir nežiūri į mane.

Pokalbio temos keitimas. Gerai. Užuominą suprantu.

– Žinai, – sakau atsargiai, – girdėjau kažką sakant, kad kriptos užima visą plotą po statiniu.

Įsivaizdavau nesibaigiančias katakombas, papuoštas kaulais, o čia viskas ne taip jau ir blogai.

– Bent jau nėra kaukolių ar šlaunikaulių, – ir dirbtinai nusijuokia.

Tiesą sakant, kriptos gerai apšviestos. Čia apačioje gana vėsu, bet švaru, erdvu ir balta. Nepanašu į kalėjimo rūšį. Bet Senkleras vis dar susijaudinęs ir sutrikęs. Prišoku prie statulos.

– Ei, žiūrėk! Ar čia Volteras?

Mes einame koridoriais. Stebiuosi, kaip čia tuščia. Labai daug vietos, patalpų būsimiems kapams.

Kai praeina šiek tiek laiko apžiūrinėjant, Senkleras vėl atsipalaiduoja ir mudu šnekučiuojamės apie smulkmenas, pavyzdžiui, apie praėjusios savaitės matematikos testą ir keistą odinį Stivo Karverio švarką, kurį jis vilki pastaruoju metu. Jau keletą savaitių mes normaliai nesikalbėjome. Toks jausmas, kad viskas kaip ir... anksčiau. O tada sau už nugarų išgirstame gergždžiantį amerikiečio balsą:

– Neikim paskui jį. Galim užstrigti visai dienai.

Senkleras įsitempia.

– Jis turėtų sėdėti namie, jeigu jau bijo keleto laiptelių.

Noriu atsisukti, bet Senkleras spusteli mano ranką.

– Nereikia. Jis to nevertas.

Jis nukreipia mane į kitą koridorių ir aš mėginu perskaityti sienoje iškaltą vardą, bet esu tokia įsiutusi, kad akyse vien tik dėmės. Senkleras tarsi sustingęs. Turiu ką nors daryti.

Žiūriu prisimerkusi į vardą, kol pagaliau jis išryškėja.

– Emilija Zola. Tai tik antra moteris, kurią čia mačiau. Kaip tai suprasti?

Nespėja Senkleras atsakyti, vėl pasigirsta gergždžiantis balsas:

– Tai Emilis. – Mes atsisukame ir pamatom savim patenkintą vyruką, vilkintį sportinį nertinį su užrašu „Euro Disney“. – Emilis Zola yra vyras.

Mano skruostai išrausta. Siekiu Senklero rankos ir noriu nešdintis su juo iš čia kuo toliau, bet Senkleras jau atgavęs savitvardą.

– Emilis Zola buvo vyras, – pataiso jis. – O tu esi šiknius. Gal gali užsiimti savo sumautais reikalais ir palikti ją ramybėje!

Palikti ją ramybėje, ramybėje, ramybėje! Jo šūksnis nuaidi požemiuose. Eurodisnėjus, krūptelėjęs nuo tokio emocijų protrūkio, atsitraukia prie savo žmonos, o ši tikrai aikteli. Kiti turistai spokso net išsižioję. Senkleras trūkteli mane už rankos ir nutempia prie laiptų, o aš susinervinu pagalvojusi apie tai, kas dabar bus. Adrenalino jam užtenka vienai laiptų įvijai įveikti, bet paskui jo kūnas, tarsi supratęs, kas vyksta, staiga sustoja ir Senkleras pavojingai siūbteli atgal.

Prilaikau jį iš nugaros.

– Aš čia, – sakau.

Jis mirtinai sugniaužia mano pirštus. Švelniai lydžiu jį aukštyn, kol grįžtame po kupolą su kolonomis ir arkomis, kol pasiekiamo atvirą pagrindinio aukšto erdvę. Senkleras atsitraukia nuo manęs ir susmunka ant artimiausio suolelio. Jis nukaria galvą, tarsi jį pykintų. Laukiu, kol ką nors pasakys.

Jis nekalba.

Atsisėdu ant suolelio greta jo. Suolelis skirtas Antuanui de Sent Egziuperi, parašiusiam „Mažąjį prinčą“, atminti. Jis žuvo lėktuvo katastrofoje, todėl spėju, kad nebuvo jokių palaikų, kuriuos būtų galima palaidoti apačioje. Stebiu žmones, fotografuojančius freskas. Matau prižiūrėtoją, kuris neseniai mus apšaukė. Bet nežiūriu į Senklerą.

Galiausiai jis pakelia galvą. Jo balsas ramus:

– Gal paieškom kalakuto vakarienei?

Kelias valandas studijuojam valgiaraščius, kol randam kažką tinkamo. Šis tyrinėjimas virsta žaidimu, paieška, kuri padeda mums užsimiršti. Mes turime užmiršti vyrą kriptose. Turime užmiršti, kad esame nenamie.

Kai pagaliau surandame restoraną, reklamuojantį „Amerikietišką Padėkos dienos vakarienę“, šūktelį iš džiaugsmo, o aš šoku pergals šokį. Metrdotelis sunerimsta dėl mūsų entuziazmo, bet vis dėlto nuveda mus prie stalo.

– Nuostabu, – sako Senkleras, kai atkeliauja pagrindinis patiekalas. Jis pakelia stiklinę su gazuotu vandeniu ir nusišypso: – Už tai, kad sėkmingai suradom tikrą vakarienę su kalakutu Paryžiuje.

Aš taip pat nusišypsau.

– Už tavo mamą.

Jo šypsena akimirksniu nublinksta, o paskui vėl atgyja kiek švelnesnė.

– Už mamą.

Mudu susidaužiame stiklinėmis.

– Taigi, hm. Tu neprivalai apie tai kalbėti, jeigu nenori, bet kaip ji laikosi? – žodžiai išsprūsta iš burnos, man nespėjus net pagalvoti. – Ar spindulinė terapija ją nuvargina? Ji pakankamai valgo? Skaičiau, kad jeigu kiekvieną vakarą nesitepsi losjonu, gali atsirasti nudegimų, ir aš pamaniau... – Nutylu, pamačiusi jo veido išraišką. Žiūri į mane, tarsi man būtų išaugusios iltys. – Atleisk. Būnu per daug smalsi, aš užsikimšiu...

– Ne, – nutraukia jis. – Tai ne dėl to. Tik... tu pirmas žmogus, ką nors apie tai žinantis. Kaip... iš kur tu?..

– Ak. Hm. Man rūpėjo, taigi šiek tiek pasidomėjau. Tu žinai ir aš noriu... žinoti, – užbaigiu mikčiodama.

Jis patyli.

– Ačiū tau.

Žiūriu žemyn į servetėlę savo sterblėje.

– Juk tai menkniekis...

– Ne, visai ne menkniekis. Tai labai svarbu. Kai mėginu kalbėtis apie tai su Ele, ji neturi žalio supratimo... – Jis nutyla, tarsi būtų pasakęs per daug. – Tiek to. Ačiū tau.

Vėl pagaunu jo žvilgsnį ir pastebiu, kad jis sklaidinas nuostabos.

– Nėra už ką, – sakau.

Likusią dalį vakarienės kalbame apie jo motiną. Ir kai išiname iš restorano, nesiliaujame apie ją kalbėję. Vaikštinėjame palei Seną. Danguje pilnatis, šviečia lempos, o jis kalba, kol, regis, pajunta palengvėjimą, lyg kalnas nuo pečių būtų nuslinkęs. Tada nutyla.

– Neketinau to daryti.

Kvėpuoju giliai, įtraukdama malonaus upės kvapo.

– Džiaugiuosi, kad padarei.

Atsiduriame gatvėje, kuria turėtume pasukti, kad grįžtume atgal į bendrabutį. Jis neryžtingai pažiūri tolyn ir tada lepteli:

– Pažiūrėkim filmą. Dar nenoriu grįžti atgal.

Jam nereikia manęs prašyti dukart. Susirandame kino teatrą, kuriame rodomos neseniai išleistos amerikietiškos komedijos apie dykinėtojus, ir už vieną kainą nusiperkame bilietus į du seansus. Neatsimenu, kada paskutinį sykį taip smarkiai juokiausi, o šalia sėdintis Senkleras juokiasi kone dar smarkiau. Į bendrabutį grįžtame antrą valandą nakties. Registratūroje tuščia, Neito kambaryje nebedega šviesa.

– Manau, kad mes vieninteliai visame pastate, – sako jis.

– Tada niekas neprieštaraus, kai darysiu šitaip!

Užsoku ant registratūros stalo ir pavaikštinėju po jį. Senkleras plėšia dainą, o aš kūno judesiais mėginu pritarti jo skleidžiamiems garsams. Kai jis baigia, nusilenkiu labai iškilmingai mosuodama rankomis.

– Greičiau! – sako jis.

– Kas? – nušoku nuo stalo. Ar pasirodė Neitas? Jis pamatė mane?

Bet Senkleras bėga į laiptinę. Jis atplėšia duris ir surinka. Mudu krūptelime nuo aido, o tada kartu vėl surinkame iš visų plaučių. Tai mudu labai įkvepia. Senkleras vejasi mane iki lifto, ir tada kylame iki stogo. Jis laikosi atokiau, bet juokiasi, kai aš nuo stogo krašto mėginu apspjauti moteriško apatinio trikotožo reklamą. Pučia smarkus vėjas, o mano taikinyš tolokai, taigi nuleikiu du laiptakius žemyn. Mūsų laiptinė plati ir saugi, todėl jis atsilieka vos keliais žingsniais. Mes atbėgam į jo aukštą.

– Ką gi, – sako jis. Mūsų pokalbis, trukęs keletą valandų, pagaliau baigiasi.

Stengiuosi nežiūrėti į jį.

– Hm. Labanakt.

– Pasimatysime rytoj? Vėlyvų pusryčių blyninėje?

– Būtų puiku.

– Nebent... – ištaria jis ir staiga nutyla.

Nebent kas? Jis dvejoja, apsigalvoja. Tinkama proga praleista. Dar sykį klausiamai pažvelgiu į jį, bet jis nosisuka.

– Gerai, – sakau. Man sunku nuslėpti nusivylimą balse. – Pasimatysime ryte.

Žengiu žemyn ir žvilgteliu atgal. Jis žiūri į mane. Pakeliu ranką ir pamojuoju. Jis atrodo keistai sustingęs. Įeinu pro savo aukšto duris purtydama galvą. Nesuprantu, kodėl mums viskas iš pradžių būna tobula, o paskui baigiasi kažkokiais nesusipratimais. Tarsi mes negalėtume normaliai bendrauti.

Užmiršk tai, Ana.

Laiptinės durys staigiai atsidaro.

Mano širdis apmiršta.

Senkleras atrodo susinervinęs.

– Buvo puiki diena. Tai buvo pirma gera diena per labai ilgą laiką, – jis lėtai eina manęs link. – Nenoriu, kad ji baigtųsi. Nenoriu dabar likti vienas.

– Hm. – Negaliu kvėpuoti.

Jis sustoja priešais mane, atidžiai žiūrėdamas man į veidą.

– Ar nieko prieš, jeigu likčiau su tavimi? Nenoriu, kad jaustumėis nesmagiai...

– Ne! Noriu pasakyti... – man svaigsta galva. Aš beveik negaliu blaiviai galvoti. – Taip. Taip, žinoma, viskas gerai.

Senkлерas kiek patyli. Paskui linkteli.

Išsitraukiu pakabuką ir įkišu raktą į spyną. Jis laukia man už nugaros. Rakinu duris, o mano rankos virpa.

dvidešimtas skyrius

Senkleras sėdi ant grindų. Jis meta savo batus per kambarį ir jie garsiai tekštelėję atsitrenkia į duris. Tai pirmasis mūsų sukeltas garsas nuo to laiko, kai čia atėjome.

– Atsiprašau, – sako sutrikęs. – Kur man juos padėti?

Bet aš nespėju pasakyti, o jis vėl ima postringauti:

– Elė mano, kad turėčiau skristi į San Fransiską. Jau ne kartą vos nenusipirkau lėktuvo bilieta, bet mama to nenorėtų. Jeigu mano tėvas nenori, nenori ir ji. Tai tiktai sustiprintų stresą.

Mane šiek tiek apstulbina toks jo protrūkis.

– Kartais pagalvoju, kad ji – Elė – kad ji, na, žinai, – jo balsas prityla. – Nori, kad aš išvykčiau.

Jis niekad nekalba apie savo merginą. Kodėl prabilo dabar? Negaliu patikėti, kad turiu ją ginti.

Pastatau jo batus palei duris, vengdama į jį žiūrėti.

– Galbūt ji tiesiog pavargo matyti tave nusiminusį. Kaip ir mes visi, – priduriu. – Esu tikra...

Neabejoju, ji myli tave kaip ir anksčiau.

– Hm.

Jis stebi mane nusiaunančią batus ir ištuštinančią kišenes.

– O kaip tu? – klausia patylėjęs.

– Ką aš?

Senkleras įsistebeilija į savo laikrodį.

– Žandenos. Po mėnesio tu su juo pasimatysi.

Jis nori atkurti... ką? Leistinas ribas? Nori pasakyti, kad jis turi merginą, o aš taip pat nelaisva?

Bet aš nesu užimta. Ne visai.

Tačiau dabar, kai jis paminėjo Elę, negaliu susilaikyti nepasakiusi:

– Taip, negaliu sulaukti, kada jį pamatysiu. Jis linksmas vyrukas, tau patiktų. Eisiu į jo grupės koncertą per Kalėdas. Tofas puikus vaikinai, tau jis tikrai patiktų. Ak. Aš jau sakiau tai, ar ne? Bet tau patiktų. Jis tikrai... linksmas.

Užsičiaupk, Ana. Už-si-čiaupk.

Senkleras atsega, užsega ir vėl atsega laikrodžio apyrankę.

– Aš nusivariusi, – sakau.

Ir tai tiesa. Kaip ir visada, mudviejų pokalbiai mane išsunkia. Įropoju į lovą ir spėlioju, ką darys jisai. Atsiguls ant grindų? Grįš į savo kambarį? Bet jis padeda laikrodį ant mano stalo ir įsiropščia į lovą. Išsitiesia šalia manęs. Jis ant apkloto, aš po juo. Mes vis dar su drabužiais, tiktai be batų, ir ši situacija yra daugiau nei kebli.

Jis šoka iš lovos. Pagalvoju, kad išeina, ir net nesusigaudau, ar jausti palengvėjimą, ar nusivylimą, tačiau... jis išjungia šviesą. Kambaryje tamsu, nors į akį durk. Jis atšlepsi iki lovos ir atsitrenkia į ją.

– Oi, – šūkteli jis.

– Ei, čia lova.

– Ačiū už perspėjimą.

– Nėra už ką.

– Čia vėsu. Gal turi šildytuvą ar ką nors panašaus?

– Tai dėl vėjo. Mano langas sandariai neužsidaro. Mėginau užkišti rankšluosčiu, bet nelabai padeda.

Jis apeina aplink lovą ir vėl atsigula šalia.

– Oi, – staiga ištaria.

– Kas?

– Mano diržas. Ar būtų labai nenormalu, jeigu...

Laimė, jis nemato, kaip išraustu.

– Žinoma, ne.

Girdžiu, kaip pliaukšteli oda, kai jis atsisega diržo sagtį. Jis švelniai padeda diržą ant kietmedžio grindų.

– Hm, – sako jis. – Ar būtų labai nenormalu...

– Taip.

– Gerai jau, nesinervink. Aš ne apie kelnes. Tik noriu po apklotu. Klaikiai šalta.

Jis palenda po antklode ir dabar mudu gulime liesdamiesi šonais. Mano siauroje lovoje. Juokinga, bet aš niekad neįsivaizdavau, kad pirmą sykį su vaikinų miegosiu taip, tarsi miegočiau svečiuose pas draugę.

– Mums dabar trūksta tik „Šešiolikos žvakių“ ir žaidimo „Tiesa ar drąsa“.

Jis kosteli.

– K-ko?

– Tai filmas, iškrypėli. Tiesiog pagalvojau, kad jau senokai miegojau ne viena.

Pauzė.

– Ak.

– ...

– ...

– Senklerai?

– Taip?

– Tavo alkūnė tuojau sulaužys man šoną.

– Po velnių. Atsiprašau.

Jis pasisuka, paskui dar sykį, ir dar kartą, kol galiausiai įsitaisome patogiai. Viena jo koja visai greta manęs. Nors tarp mudviejų yra jo ir mano kelnių medžiagos, jaučiuosi nuoga ir nesaugi. Jis dar kartą pasisuka, ir dabar visa mano koja nuo blauzdos iki klubo priglunda prie jo. Užuožiu jo plaukus. Gardumėlis.

NE!

Nuryju seiles, ir tai padarau labai garsiai. Jis dar kartą sukosėja. Stengiuosi nejudėti. Po kelių minučių, nors atrodo, kad praėjo keletas valandų, jo kvėpavimas sulėtėja, o kūnas atsipalaiduoja. Aš taip pat pradėdau atsipalaiduoti. Noriu įsiminti jo kvapą ir odos prisilietimą – viena jo ranka dabar šalia manęs, – ir jo kūno stangrumą. Nesvarbu, kas bus, aš tai įsiminsiu visam gyvenimui.

Apžiūrinėju jo siluetą. Jo lūpas, nosį, blakstienas. Jis toks gražus.

Vėjas barškina stiklus, o koridoriuje jaukia dūzgia lempos. Jis miega garsiai alsuodamas. Prieš kiek laiko jis normaliai išsimiegojo? Man suspurda širdis. Kodėl taip rūpinuosi juo ir kodėl noriu, kad taip nebūtų? Kaip gali tas pats asmuo mane nuolat trikdyti?

Kas tai? Ar tai geismas? Ar visai kas kita? Ar apskritai man priimtina jausti ką nors jam, nors šie jausmai ne abipusiai? Jis sakė, kad jam patinku. Sakė. Ir nors buvo girtas, jis nebūtų taip pasakęs, jeigu tai nors šiek tiek nebūtų tiesa. Teisingai?

Nežinau.

Kaip ir visada, kai aš su juo, nieko nesuprantu. Jis per miegus prisiglaudžia prie manęs. Jo alsavimas šildo man kaklą. Nieko nesuprantu. Jis toks gražus, toks puikus. Norėčiau, kad jis... kad aš...

Šviesos spindulys paliečia mano akis ir aš prisimerkusi žvalgausi, nesuprasdama, kur esu. Dienos šviesa. Raudoni mano laikrodžio skaičiai rodo 11:27. Oho. Ar ketinau ilgai miegoti? Kokia šiandien diena? Ir tada pamatau kūną greta manęs. Ir vos negaunu širdies smūgio.

Vadinasi, tai nebuvo sapnas.

Jis prasižiojęs, antklodė nusmukusi. Viena ranka ant pilvo. Jo marškinėliai atsismaukę ir aš matau pilvą. Mano žvilgsnis sustingsta iš nuostabos.

Velniai griebtų. Aš miegojau su Senkleru.

dvidešimt pirmas skyrius

Turiu galvoje, aš NEPERMIEGOJAU su juo. Akivaizdu. Bet miegojau su juo.

Miegojau su vaikinui! Vėl įsirausiu į antklodę ir šypsausi. Negaliu SULAUKTI, kada galėsiu papasakoti Bridžei. Nors... o jeigu ji pasakys Tofui? Ir negaliu pasakoti Mer, nes ji imtų pavydėti, o tai reiškia, kad negaliu pasakoti taip pat nei Rašmi, nei Džošui. Staiga paaiškėja, kad nėra žmogaus, kuriam galėčiau apie tai papasakoti. Ar tai reiškia, kad pasielgiau blogai?

Guliu lovoje kiek tik tai įmanoma, bet galiausiai mano šlapimo pūslė nugali. Kai grįžtu iš vonios, jis žvalgosi pro langą. Atsisuka ir juokiasi.

– Tavo plaukai. Jie styro į visas puses.

Senkleras ištaria *pusies* ir iliustruoja teiginį, pridėdamas sau prie galvos išskėstus rankų pirštus lyg briedžio ragus.

– Kam kalbėt, o tau tylėt.

– A, bet mano šukuosena atrodo tyčia taip sumanyta. Sugaišau daugybę laiko, kol supratau, kad geriausias būdas išsaugoti tą susišiaušusios galvos įvaizdį – tai visiškai į ją nekreipti dėmesio.

– Vadinasi, nori pasakyti, kad ant mano galvos tokia šukuosena atrodo kaip mėšlo krūva?

Žvilgteliu į veidrodį ir išsigąstu, nes tikrai esu panaši į raguotą pabaisą.

– Ne, man patinka, – šypsosi jis, pakelia nuo grindų savo diržą. – Pusryčių?

Paduodu jam batus.

– Jau pusiaudienis.

– Ačiū. Pietų?

– Leisk man iš pradžių palįsti po dušu.

Išsiskiriame valandai ir paskui susitinkame jo kambaryje. Durys parentos, kad neužsidarytų, visas koridorius griaudėja nuo prancūziško pankroko. Įeinu į vidų ir nustembu, kad jis jau susitvarkęs.

Nešvarių drabužių ir rankšluosčių krūvos surūšiuotos skalbti, o tušti buteliai ir traškučių pakuotės išmestos.

Jis žiūri į mane viltingai.

– Tai pradžia.

– Atrodo puikiai.

Ir atrodo tikrai geriau. Nusišypsau.

Mes ir vėl praleidžiame dieną šlaistydami. Užsukame į Denio Boilo filmų festivalį ir dar sykį žingsniuojame palei Seną. Mokau jį akmenimis „kepti blynus“ ant vandens; negaliu patikėti, kad jis nemoka to daryti. Pradeda lynoti, todėl mes įlendame į knygyną priešais Dievo Motinos katedrą. Geltonas ir žalias užrašas skelbia: „Shakespeare and Company“.

Viduje tikras chaosas. Minia pirkėjų apsupusi prekystalį, ir kur tik pasisuku, visur knygos, knygos ir dar sykį knygos. Bet tai nepanašu į tvarkingą seką, kur viskas kruopščiai sudėliota į lentynas ir skyrius. Čia knygos stovi pasvirusiomis krūvomis, krenta nuo kėdžių ir byra nuo įlinkusių lentynų. Čia stovi ir knygų prikrautos kartoninės dėžės, o ant laiptų šalia knygų krūvos snaudžia juodas katinas. Bet labiausiai stulbina, kad visos knygos yra angliškai.

Senkleras pastebi nuostabą mano veide.

– Niekad anksčiau čia nebuvai?

Papurtau galvą ir jis nustemba.

– Tai gana garsi vieta. Ei, pažiūrėk... – pakelia „Balzako ir kinės siuvėjėlės“ egzempliorių. –

Pažįstama, ar ne?

Žvalgausi apstulbusi, apimta jaudulio gimtosios kalbos apsuptyje ir baimės ką nors nuverstį.

Vienas neatsargus judesys sugriautų knygyną. Viskas subyrėtų, o mus užverstų gelstelėjusio popieriaus lavina.

Lietus tekšena į langą. Prasispraudžiu pro turistų grupę ir apžiūrinėju grožinės literatūros sekciją. Nežinau, kodėl jo ieškau, bet negaliu atsispirti. Žiūriu iš kito galo. Ostin, Osteris, Kristi, Keiter, Koldvelas... O štai ir Ešlis. Džeimsas Ešlis.

Mano tėvo knygų eilė. Šešios. Ištraukiu iš lentynos „Atsitikimo“ egzempliorių kietais viršeliais ir susiraukiu pamačiusi pažįstamą saulėlydžio nuotrauką.

– Kas tai? – klausia Senkleras.

Aš krūpteliu. Nežinojau, kad jis stovi šalia manęs.

Jis paima iš manęs romaną, akys išsiplečia, akivaizdu, kad suprato. Jis apverčia knygą ir mudviem nusišypso tėčio nuotrauka. Tėvas per daug įdeges, o jo dantys spindi netikru baltumu. Jis vilki šviesiai violetinius polo marškinėlius, o jo plaukai švelniai pašiaušti vėjo.

Senkleras kilsteli antakius.

– Nematau tarp judviejų panašumo. Jis atrodo *kur kas* geriau.

Kažką nervingai burbteliu, ir jis pliaukšteli knyga man per ranką.

– Blogiau, nei maniau, – juokiasi. – Ar jis visą laiką taip atrodo?

– Taip.

Jis atsiverčia knygą ir skaito aplanką. Neramiai stebiu jį. Pamažu jo veide atsiranda suglumusi išraiška. Matau, kad jis nustoja skaitęs ir vėl grįžta į tos pačios pastraipos pradžia. Senkleras žvilgteli į mane.

– Ji apie vėžį, – sako jis.

O Dieve mano.

– Ši moteris serga vėžiu. Kas jai atsitinka?

Negaliu nuryti seilių.

– Mano tėvas idiotas. Sakiau tau, jis visiškai šiknius.

Kankinanti pauzė.

– Jis daug jų parduoda, tiesa?

Linkteliu.

– Ir žmonėms tai patinka? Jiems tai kaip pramoga, ar ne?

– Atleisk, Senklerai.

Mano akyse tvenkiasi ašaros. Dar niekad taip nesiutau ant tėvo, kaip dabar. Kaip jis taip gali? Kaip drįsta kalti pinigus iš kažkieno nelaimės? Senkleras užverčia knygą ir pastato atgal į lentyną. Jis paima kitą, tai „Įėjimas“. Romanas apie leukemiją. Mano tėvas vilki marškiniais su keliomis viršuje atsainiai neužsegtomis sagomis. Rankos sunertos ant krūtinės, veide ta pati kvaila šypsena.

– Jis nenormalus, – sakau aš. – Visiškai... apkiutęs iškrypėlis.

Senkleras prunkšteli. Jis prasižioja kažką sakyti, bet pamato, kad verkiu.

– Ne, Ana. Ana, aš atsiprašau.

– Tai aš atsiprašau. Tu neturėjai to pamatyti.

Stveriu knygą ir grūdų atgal į lentyną. Kita krūvelė romanų pasvyra ir nukrenta ant grindų tarp mūsų. Mes puolame jų rinkti ir susidaužiame galvomis.

– Oi! – šūkteliu.

Senkleras pasitrina kaktą.

– Tau viskas gerai?

Ištraukiu knygas jam iš rankų.

– Taip, viskas gerai. Tiesiog puiku.

Sukraunu knygas ant dėžės ir klupinėdama nuskubu į knygyno gilumą kuo toliau nuo savo tėvo. Po kelių minučių Senkleras ir vėl šalia manęs.

– Tai ne tavo kaltė, – sako jis tyliai. – Tu nepasirenki tėvų. Žinau tai gerai kaip niekas kitas, Ana.

– Nenoriu apie tai kalbėti.

– Suprantu.

Jis laiko rankose eilių rinkinį. Pablas Neruda.

– Skaitei?

Papurtau galvą.

– Gerai. Kadangi ką tik nupirkau ją tau.

– Ką?

– Ji kitame semestre įtraukta į mūsų anglų kalbos programą. Tau vis tiek jos prireiktų. Atversk ją, – sako jis.

Sumišusi atsiverčiu. Tituliniame puslapyje antspaudas. SHAKESPEARE AND COMPANY, Nulinis kilometras, Paryžius. Sumirkčioju.

– Nulinis kilometras? Ar tai tas pats, kaip ir Nulinis taškas?

Aš turiu galvoje tą mudviejų pirmąjį pasivaikščiojimą po miestą.

– Senųjų laikų atminimui, – šypsosi Senkleras. – Nagi, lietus liovėsi. Varom iš čia.

Gatvėje man vis dar nesinori kalbėti. Pereiname tiltą kaip ir tą pirmąjį vakarą – aš pakraščiu, Senkleras tilto viduriu, ir jis mėgina palaikyti pokalbį už mus abu.

– Ar esu tau sakęs, kad lankiau mokyklą Amerikoje?

– Ką? Ne.

– Taip, metus. Aštuntoje klasėje. Tai buvo siaubinga.

– Aštunta klasė siaubinga visiems, – sakau aš.

– Ką gi, tuomet man buvo dar blogiau. Mano tėvai buvo ką tik išsiskybę, mama išvyko atgal į Kaliforniją. Aš ten nebuvau nuo kūdikystės, bet ji išsivežė mane kartu ir įrašė į baisią valstybinę mokyklą...

– O, ne! *Valstybinę* mokyklą.

Jis baksteli man pečiu.

– Vaikai buvo negailestingi. Jie nesiliaudami juokėsi iš manęs – iš mano ūgio, akcento, drabužių stiliaus. Prisiečiau, kad niekad ten negrįšiu.

– Bet amerikietės merginos mėgsta britišką akcentą, – leptelėjau nepagalvojusi ir iš karto ėmiau

melstis, kad tik jis nepamatytų, kaip išraudau.

Senkleras paima nuo žemės akmenuką ir meta į upę.

– Tik ne vidurinėse klasėse, ten jos nemėgsta. Ypač jeigu tai susiję su vyruku, kuris joms tesiekia kelius.

Jis mane prajuokina.

– Taigi po metų tėvai man surado kitą mokyklą. Norėjau grįžti į Londoną, kur liko visi mano draugai, bet mano tėvas išrinko Paryžių, esą čia jis galėsias mane prižiūrėti. Štai taip patekau į Amerikiečių mokyklą.

– Ar dažnai grįžti? Į Londoną?

– Ne taip dažnai, kaip norėčiau. Vis dar turiu draugų Anglijoje ir mano seneliai – tėvo tėvai – ten gyvena, taigi vasaras man tekdavo dalinti tarp Londono ir San...

– Tavo seneliai anglai?

– Senelis anglas, o močiutė prancūzė. O kiti seneliai, žinoma, amerikiečiai.

– Oho. Tu tikras mišrūnas.

Senkleras nusišypso.

– Man sako, kad aš labiausiai panašus į anglą senelį, bet tai tik dėl akcento.

– Na, nežinau. Man tu labiau panašus į anglą. Ir ne tik dėl kalbos, tu ir atro dai kaip anglas.

– Tikrai? – stebisi jis.

Nusišypsau.

– Taip, dėl to... blyškumo. Aišku, gerąja prasme, – priduriu, pamačiusi nerimą jo veide. – Tikrai.

– Hm, – Senkleras pažiūri į mane skersomis. – Nesvarbu. Praėjusią vasarą nenorėjau matyti savo tėvo, taigi pirmą sykį visas atostogas praleidau su mama.

– Ir kaip sekėsi? Galiu lažintis, kad merginos jau nebesišaipė iš tavo akcento.

Jis juokiasi.

– Ne, nebesišaipė. Bet nieko negaliu padaryti su ūgiu. Visą laiką būsiu neaukštas.

– O aš visą laiką būsiu nenormali kaip mano tėtis. Visi sako, kad aš panaši į jį. Jis toks...

tvarkingas, kaip ir aš.

Jis atrodo nuoširdžiai nustebęs.

– O kuo blogai būti tvarkingam? Norėčiau būti ūkiškesnis. Ir dar, Ana, nesu matęs tavo tėvo, bet garantuoju, kad tu visai nepanaši į jį.

– Iš kur tu žinai?

– Na, pirmiausia jis atrodo kaip lėlė Kenas. O tu gražuolė.

Aš klupteliu ir parkrentu ant šaligatvio.

– Ar neužsigavai? – žvelgia sunerimęs.

Nusuku akis, kai jis ima mane už rankos ir padeda atsistoti.

– Viskas gerai. Puiku! – sakau valydamasi žvyrą nuo delnų. O Dieve, AŠ TIKRAI nenormali.

– Juk esi mačiusi, kaip vyrai į tave žiūri, tiesa? – tęsia mintį jis.

– Jeigu jie ir žiūri, tai tik todėl, kad nuolat apsikvailinu.

Kilsteliu aukštyn savo nubrozdintas rankas.

– Štai anas vaikinai net ir dabar nužiūrinėja tave.

– Kas?.. – aš pasisuku ir matau jaunuolį juodais ilgais plaukais, spoksantį į mane. – Kodėl jis į

mane žiūri?

– Tikiuosi, jam patinka tai, ką mato.

Aš nuraustu, o jis nesiliauja kalbėjęs:

– Paryžiuje įprasta pripažinti, kad kas nors yra patrauklus. Prancūzai nenusuka akių, kaip tai daroma kitur. Argi tu nepastebėjai to?

Senkleras mano, kad aš patraukli. Jis pavadino mane gražuole.

– Hm, ne, – sakau. – Nepastebėjau.

– Ką gi. Atsimerk pagaliau.

Bet aš žiūriu į nuogas medžių šakas, į vaikus su balionais, į japonų turistų grupę. Į bet ką, tik ne į jį. Mes vėl sustojom priešais Dievo Motinos katedrą. Parodau pažįstamą žvaigždę ir kostelium.

– Norėtum sugalvoti norą?

– Tu pirma.

Jis stebi mane suglumęs, tarsi mėgintų ką nors išsiaiškinti. Net kramto savo nykščio nagą.

Dabar nebegaliu susilaikyti. Visą dieną galvojau apie tai. Apie mūsų paslaptį.

Norėčiau ir vėl praleisti naktį kartu su Senkleru.

Jis atsistoja ant varinės ir bronzinės žvaigždės po manęs ir užsimerkia. Suprantu, kad jo noras turbūt susijęs su mama, ir jaučiuosi kalta, kad ji nė nešmėkštelėjo mano sąmonėje. Mano mintys sukasi tiktai apie Senklerą. Ir kodėl gi jis turi merginą? Ar viskas būtų kitaip, jeigu būčiau sutikusi jį dar prieš Elę? Ar būtų kitaip, jeigu jo mama nesirgtų?

Jis sakė, kad esu gražuolė, bet aš nežinau, ar tai tik Senklero, kuris draugauja su visais, koketavimas, ar tai susiję su asmeniškėmis dalykais. Ar Senkleras su visais taip elgiasi? Ne, nemanau. Bet galėčiau supainioti mūsų draugystę su kažkuo daugiau, nes noriu, kad ji virstų kažkuo daugiau.

Per vakarienę nerimas pamažu išsisklaido. Mūsų restoranas papuoštas gebenėmis, o malkomis kūrenami židiniai suteikia jam jaukumo. Paskui mes žingsniuojame prisikimšę pilvus šokoladinių putėsių ir apimti malonios ekstazės.

– Eikime namo, – sako jis, ir nuo šių žodžių mano širdis ima daužytis.

Namai. Mano namai yra ir jo namai.

Kai mes grįžtame, registratūroje vis dar nė gyvos dvasios, tačiau Neitas kyšteli galvą pro savo kambario duris.

– Ana! Etjenai!

– Sveikas, Neitai, – pasisveikiname.

– Ar gerai atšventėte Padėkos dieną?

– Taip. Ačiū, Neitai, – atsakome.

– Ar man jus patikrinti vėliau? Taisykles žinote. Jokių miegojimų kitos lyties kambariuose.

Mano veidas plyksteli raudoni, Senklero skruostus išmuša dėmėmis. Tai tiesa. Tokia taisyklė. Kaip tik ta, kurią mano smegenys – mano taisykles mėgstančios, taisykles palaikančios smegenys – praėjusią naktį patogiai blokavo. Visi žino, kad šią taisyklę ignoruoja ir aptarnaujantis personalas.

– Ne, Neitai, – sakome mudu.

Jis palinguoja skustą galvą ir grįžta į kambarį. Bet durys greitai vėl prasiveria, pro plyšį išlekia

sauja kažkokių smulkių daiktų, ir jos vėl užsitrenkia.

Prezervatyvai. O Dieve, koks pažeminimas.

Senkleras pasilenkęs renka nuo grindų mažyčius sidabrinius kvadratėlius ir kiša juos į savo palto kišenę, o jo veidas skaisčiai raudonas. Mes nesikalbame, net nežiūrimė vienas į kitą lipdami laiptais iki mano aukšto. Mano pulsas tankėja sulig kiekvienu laipteliu. Ar jis eis paskui mane į kambarį, ar Neitas sugriovė bet kokias galimybes?

Ateiname iki laiptų aikštelės, Senkleras pasikrapšto galvą.

– A...

– Taigi...

– Nueisiu persirengti nakčiai. Tinka? – Jo balsas rimtas, jis atidžiai stebi mano reakciją.

– Taip. Aš irgi. Persirengsiu... nakčiai.

– Po minutės susitinkam?

Su palengvėjimu atsipučiu.

– Ar čia apačioje, ar viršuje?

– Patikėk manim, tu nenorėtum miegoti mano lovoje.

Jis juokiasi, o man tenka nusukti veidą į šalį, nes aš norėčiau, velniai mane griebtų, labai norėčiau. Bet suprantu, ką jis turi galvoje. Iš tiesų mano lova švaresnė. Nuskubu į kambarį ir užsivelku žemuogines pižamines kelnes ir marškinėlius su Atlantos filmų festivalio užrašu. Neatrodo, kad norėčiau jį suvilioti.

Tarsi apskritai žinočiau, kaip tai daroma.

Senkleras po kelių minučių pasibeldžia, jis taip pat mūvi jau matytas baltas pižamines kelnes su mėlynais dryžiais ir juodus marškinėlius trumpomis rankovėmis su prancūzų grupės emblema, jos muzikos klausėsi iš ryto. Man sunku alsuoti.

– Kambarių aptarnavimas, – sako jis.

Mano galvoje staiga... tuščia.

– Cha, cha, – teišspaudžiu.

Jis nusišypso ir išjungia šviesą. Įsliuogiam į lovą, ir tai visiškai, akivaizdžiausiai, absoliučiai kebli situacija. Kaip visada. Pasisuku ant šono į savąjį lovos kraštą. Mudu abu sustingę ir įsitempę, saugomės, kad tik neprisiliestume vienas kito. Aš turbūt mazochistė, jeigu nuolat patenku į tokias situacijas. Man reikia pagalbos. Man reikia lankytis pas psichoanalitiką, mane reiktų uždaryti veltiniu išmuštoje palatoje, įkišti į tramdomuosius marškinius ar *kažką panašaus*.

Kai, regis, praeina amžinybė, Senkleras garsiai atsidūsta ir pasisuka. Jo koja atsitrenkia į manąją ir aš krūpteliu.

– Atsiprašau, – sako jis.

– Nieko.

– ...

– ...

– Ana?

– Taip?

– Ačiū, kad ir vėl man leidi čia miegoti. Praėjusią naktį...

Mano krūtinė, regis, tuoj sprogs. Kas? Kas, kas, kas?

– Jau šimtą metų taip gerai nemiegojau.

Kambaryje tylu. Po akimirkos vėl pasisuku ant nugaros. Lėtai, lėtai tiesiu koją, kol pėda brūkšteli per jo kulksnį. Jis garsiai, energingai įkvepia. Ir tada nusišypsau, nes žinau, kad tamsoje jis negali matyti mano veido išraiškos.

dvidešimt antras skyrius

Šeštadienis buvo dar viena diena, kai mudu klaidžiojom po miestą, valgėme ir žiūrėjome filmus, ir patyrėm keblumų kalbėdamiesi ant laiptų. Paskui jo kūno šiluma mano lovoje, greta. Neryžtingi prisilietimai. Galiausiai miegas.

Nors būta ir smulkių nepatogumų, tai buvo geriausios mano mokyklinės atostogos.

Bet sekmadienio rytą viskas keičiasi. Kai nubundame, Senkleras rąžosi ir netyčia trinkteli man per krūtis. Ne tik skauda, bet mudviem abiem pasidaro baisiai gėda. Paskui per pusryčius jis pamažu ima atsiriboti. Tikrina telefono žinutes, kol aš kalbu. Spokso pro kavinės langą. Ir, užuot su manim tyrinėjęs Paryžių, sako turįs bendrabutyje daryti namų darbus.

Neabejoju, kad jam reikia mokytis. Mokslus jis gerokai apleidęs. Bet jo tonas mano atžvilgiu pasikeitęs, ir aš žinau tikrąją jo atsitraukimo priežastį. Šiandien grįžta mokiniai. Vakare čia jau bus Džošas, Rašmi ir Mer.

Ir, žinoma, Elė.

Nenoriu per daug įsijausti, bet tai skaudu. Ketinu eiti į filmą, bet kažkodėl lieku namie ir ruošiu istorijos namų darbus. Bent jau pati save įtikinėju tai daranti. Mano ausys gaudo kiekvieną garsą viršuje, jo kambaryje, visiškai negaliu susikaupti. Jis taip arti ir kartu taip toli. Mokiniai grįžta. Lambero rezidencija tampa vis triukšmingesnė ir galiausiai pasidaro sudėtinga atskirti pavienius garsus. Netgi nesu tikra, ar jis apskritai savo kambaryje.

Apie aštuntą įgriūva Meredith ir mes einame vakarieniauti. Ji plepa apie atostogas Bostone, bet mano mintys kitur. *Jis, ko gero, jau dabar su ja.* Prisimenu, kai juos pamačiau pirmą sykį kartu – jų bučinį, jos pirštus, suleistus į jo plaukus, – ir visai prarandu apetitą.

– Tu pasibaisėtinau nekalbi, – sako Mer. – Kaip tavo atostogos? Ar ištraukei Senklerą iš kambario?

– Trumpam.

Negaliu jai pasakoti apie mudviejų naktis, bet dėl kažkokių priežasčių nenoriu pasakoti ir apie mudviejų dienas. Noriu pasilaikyti prisiminimus sau. Jie tik mano.

Jų bučinys. Jos pirštai, suleisti į jo plaukus. Man suka vidurius.

Ji atsidūsta.

– O aš tikėjausi, kad jis išlįs iš savo kiaukuto. Pasivaikščios, įkvėps gryno oro, na, žinai, ką nors panašaus.

Jų bučinys. Jos pirštai, suleisti...

– Ei, – sako ji. – Ar judu, bičiuliai, neiškrėtėt kokios nors kvailystės, kol mūsų nebuvo?

Vos nepaspringstu kava.

Keletas savaičių skendi migloje. Mokytojai susirūpinę pusmečio planų vykdymu, taigi per pamokas dirbama rimčiau. Mokomės net naktimis, kad tinkamai pasiruoštume egzaminams. Pirmą sykį įsitikinu, kokia ši mokykla konkurencinga. Mokiniai čia mokosi labai rimtai, bendrabutyje šiuo metu tylu beveik taip pat, kaip per Padėkos dieną, kai visi buvo išvykę.

Gauname atsakymus iš universitetų. Mano prašymus patvirtino visos mokyklos, kurioms parašiau,

bet dabar nėra laiko švęsti. Rašmi vyks į Brauno universitetą, o Meredith taip pat sulaukė patvirtinimų iš labiausiai norėtų mokslo įstaigų – ir iš Londono, ir iš Romos. Senkleras apie koledžą nekalba. Niekas iš mūsų nežinome, kur jis siuntė prašymą, jeigu jis apskritai siuntė, o kai apie tai prabylame, jis keičia pokalbio temą.

Jo motinai chemoterapijos kursas baigėsi, dabar paskutinė išorinės spindulinės terapijos savaitė. Kitą savaitę, kai būsime namie, jai bus pradėtas vidinės spindulinės terapijos kursas. Ji turės gulėti ligoninėje tris dienas, ir aš džiaugiuosi, kad Senkleras tuo metu bus su ja. Anot jo, ji gerai nusiteikusi ir tvirtina, kad jaučiasi gerai – gerai, kiek galima tikėtis tokiomis aplinkybėmis, – bet jis nekantrauja pats tuo įsitikinti.

Šiandien pirmoji Chanukos diena ir jos garbei mes atleidžiami nuo namų darbų ir testų.

Tiesą sakant, Džošo garbei.

– Vienintelis žydas mokykloje, – sako jis, vartydamas akis. Galima suprasti jo susierzinimą, nes šiknius Stivas Karveris per pusryčius baksnojo jam į petį ir dėkojo.

Mes su draugais universalinėje parduotuvėje, mėginame apsipirkti, nes popietė laisva. Parduotuvė išpuošta įprastai. Nuo kabančių vainikų nutįsę švytintys raudoni ir geltoni kaspiniai. Žalios girliandos ir mirksinčios baltos lemputės puošia eskalatorius ir parfumerijos prekystalius. O iš garsiakalbių sklinda Amerikos muzikantų dainos.

– Sakyk, – klausia Mer Džošo. – Ar tau niekur nereikia eiti?

– Kai saulė nusileis, mano mažoji drauge katalike, per saulėlydį. Tiesą sakant... – jis žvilgteli į Rašmi. – Mums reiktų eiti, jeigu norime laiku pavakarieniauti Marė kvartale. Žiauriai noriu bulvinių blynų.

Ji žvilgteli į laikrodį telefone.

– Tu teisus. Mums reiktų lėkti.

Jiedu atsisveikina ir mes liekame trise. Džiaugiuosi, kad yra Meredith. Nuo Padėkos dienos mudviejų su Senkleru santykiai regresuoja. Elė jo mergina, o aš esu jo draugė, ir manau, kad jis jaučiasi kaltas peržengęs tam tikras ribas. O aš jaučiuosi kalta jį tam paskatinusi. Nė vienas iš mūsų nė neužsimena apie tą savaitgalį, ir nors mes tebesėdime šalia valgykloje, dabar tarp mūsų tvyro *tai*. Mudviejų draugystės lengvumas išgaravo.

Laimė, niekas nepastebėjo. Bent aš taip manau. Vieną sykį pastebėjau, kaip Džošas kažką sakė Senklerui ir paskui linktelėjo mano pusėn. Nežinau, ką jis sakė, tačiau Senkleras paneigdamas papurtė galvą. Bet tai galėjo būti visai apie ką kita.

Kažkas patraukia mano dėmesį.

– Ar tik tai... ne „Linksmųjų melodijų“ tema iš animacinių filmų?

Mer ir Senkleras suklūsta.

– Manau, kad taip. Ko gero, – sako Senkleras.

– Prieš porą minučių girdėjau „Meilės trobelę“, – sako Mer.

– Oficialus pranešimas, – sakau aš. – Amerika pagaliau sunaikino Prancūziją.

– Vadinasi, jau galim eiti? – Senkleras kilsteli nedidelį maišelį. – Aš jau.

– Ooo, ir ką gi pirkai? – klausia Mer. Ji paima jo maišelį ir ištraukia švelnų mirguliuojantį šaliką.

– Ar jis Elei?

– Šūdo.

Mer patyli.

– Tu nieko nenupirkai Elei?

– Ne, tai mamai. Fuuu. – Jis perbraukia pirštais per plaukus. – Ar jūs nieko prieš, jeigu prieš grįždami namo užsuktume į Seneljė parduotuvę?

Tai puiki nedidelė dailės reikmenų parduotuvė, kurioje man kyla noras kokia nors dingstimi nusipirkti aliejinių dažų ir pastelių. Su Mer ir Rašmi ten lankėmės praėjusį savaitgalį. Rašmi Chanukos proga nupirko Džošui naują eskizų albumą.

– Oho. Sveikiname, Senklerai, – sakau. – Tu laimėjai šios dienos Nevykėlio Vaikino apdovanojimą. O aš maniau, kad Stivas didžiausias blogiukas – matėt, kas atsitiko per matematiką?

– Turi galvoje, kai Amanda nutvėrė jį rašantį nešvankybes Nikolei? – klausia Mer. – Maniau, kad ji suvarys jam rašiklį į kaklą.

– Buvau užsiėmęs, – sako Senkleras.

Žvilgtelį į jį.

– Aš tik erzinu.

– O tau nereiktų žiopsoti kaip kokiai sumautai vėplai.

– Aš nebuvau vėpla. Nebuvau netgi šliundra ar bjaurybė, ar dar kokia nors tavo sumauta britiška - ybė...

– Atšok.

Jis ištraukia savo maišelį Meredithi iš rankų ir rūšciai dėbteli į mane.

– EI! – sako Mer. – Juk Kalėdos. O ho ho. Puoškime sales. Liaukitės peštis.

– Mes nesipešėm, – ištariam abu kartu.

Ji papurto galvą.

– Gerai, Senkleras teisus. Einame iš čia. Ši vieta mane šiurpina.

– O aš manau, kad čia miela, – sakau. – Beje, mieliau žiūrėčiau į kaspinus nei į negyvus triušius.

– Tik jau vėl nepradėk apie zuikius, – sako Senkleras. – Tu bjauri kaip ir Rašmi.

Mes braunamės per kalėdinę pirkėjų minią.

– Galiu suprasti, kodėl ji taip nusiminė! Kai jie kaba, atrodo taip, tarsi būtų mirę nuo kraujavimo iš nosies. Tai baisu. Vargšė Izidė.

Visos parduotuvės Paryžiuje neriasi iš kailio reklamuodamos save įmantriomis vitrinomis, mėsinės ne išimtis. Kaskart, kai traukiu į kiną, praeinu pro negyvus triušius.

– Jeigu kartais nepastebėjai, – sako jis, – Izidė visiškai gyva ir sveika šeštame aukšte.

Pro stiklines duris išeiname į gatvę. Pirkėjai skuba pro šalį, ir akimirka pasijuntu taip, tarsi būčiau svečiuose pas tėvą Manhatane. Bet paskui pastebiu pažįstamus gatvių žibintus, suolelius ir bulvarus, ir iliuzija išnyksta. Dangus pilkšvas. Atrodo, kad tuoj snigs, bet niekad nesninga. Per minią nusiiriame metro link. Oras šaltas, bet ne itin, ir jame galima užuosti kaminų dūmų kvapą.

Mudu su Senkleru tebesipešame dėl triušių. Žinau, kad jam irgi nepatinka vitrinos su negyvais triušiais, bet kažkodėl jis nori ginčytis. Mer susierzina:

– Ar judu pagaliau liausitės? Jūs žudote šventinę atmosferą.

– Jeigu jau prašnekom apie šventiškumo žudymą, – prieš pasisukdama į Mer, reikšmingai žvilgtelį į Senklerą. – Aš vis dar norėčiau pasikelti vienu iš apžvalgos ratų, kurie stovi palei Eliziejaus laukus. Arba tuo didžiuliu, puikiai apšviestu Santarvės aikštėje.

Senkleras dėbteli į mane.

– Paprašyčiau tavęs, – sakau jam, – bet žinau, ką į tai atsakytum.

Lyg būčiau pliaukštelėjusi jam antausį. O Viešpatie. Kas man darosi?

– *Ana*, – sako Mer.

– Aš atsiprašau, – išsigandusi žiūriu į savo batus. – Nežinau, kodėl taip pasakiau.

Priešais esančioje parduotuvėje raudonskruostis vyras garsiai keikiasi. Jis pardavinėja krepšelius, pilnus ledais šaldomų austrių. Turbūt jam šąla rankos, bet aš nedvejodama pasikeisčiau su juo vietomis. *Prašau, Senklerai. Prašau, pasakyk ką nors.*

Jis gūžteli pečiais, nors matosi, kad prisiversdamas.

– Viskas gerai.

– Ana, ar yra naujienų iš Tofo? – klausia Mer, žūtbūt norinti pakeisti pokalbio temą.

– Taip. Kaip tik vakar vakare gavau elektroninį laišką.

Tiesą sakant, buvau nustojusi galvoti apie Tofą. Bet kadangi Senkleras ir vėl akivaizdžiai neabejotinai nuo manęs atsiribojo, mano mintys vėl ėmė suktis apie Kalėdų atostogas. Nedaug žinių sulaukdavau iš Tofo ar Bridžės, nes jie buvo užsiėmę muzikos grupe, o be to, visi dar plušome su trimestro egzaminais, taigi vakar gautas elektroninis laiškas nustebino – ir sujaudino.

– Ir ką jis rašo?

atleisk, kad nerašiau. tikra beprotybė su tom repeticijom. prajuokinai rašydama apie balandžius, lesinamus kontraceptiniais grūdais. tie pamišę paryžiečiai. jie turėtų tokių sėklų įdėti į picą ir mūsų mokykloje, šiemet čia mažiausiai šešios merginos pastojo. bridžė sako, ateisi į mūsų koncertą. nekantriai laikiu, anabele li. iki greito. tofas.

– Ne kažin ką. Bet jis nekantriai laukia susitikti, – priduriu.

Mer nusišypso.

– Tu turbūt labai užsivedusi.

Mes krūptelime nuo dūžtančio stiklo garso. Senkleras nuspyrė butelį į nutekamąjį griovį.

– Viskas gerai? – klausia ji.

Bet jis pasisuka į mane.

– Ar turėjai progos atsiversti poezijos knygą, kurią daviau?

Aš nustembu, prieš atsakydama turiu pagalvoti.

– Hm, ne. Mums ją reiks skaityti tik kitą semestrą, tiesa? – Pasisuku į Mer ir paaiškinu: – Jis man nupirko Nerudos knygą.

Ji staigiai pasuka galvą į Senklerą, o jis, vengdamas įdėmaus jos žvilgsnio, nusuka veidą į šalį.

– Ką gi. Aš tik pasidomėjau. Kadangi tu nieko apie ją nesakei... – Jis nutyla ir atrodo nuliūdęs.

Nutaisau jam juokingą miną ir atsisuku į Mer. Ji taip pat nusiminusi ir man kyla įtarimas, kad kažko nesuprantu. Ne, aš paprasčiausiai *žinau*, kad kažkas čia neaišku. Plepu, kad tik nutraukčiau nemalonią tylą.

– Aš taip džiaugiuosi, kad skrisiu namo. Mano skrydis šį šeštadienį šeštą ryto, todėl man reikia keltis beprotiškai anksti, bet juk verta. Turėčiau tai padaryti daugybę kartų, kad pamatyčiau „The Penny Dreadfuls“.

– Jie koncertuoja šeštadienio vakare, – priduriu.

Senkleras kilsteli galvą.

– Kada tavo skrydis?

– Šeštą ryto, – pakartuju.

– Mano taip pat, – sako jis. – Skrendu per Atlantą. Neabejoju, kad mudu skrendame tuo pačiu lėktuvu. Turėtume važiuoti vienu taksi.

Mane persmelkia keistas jausmas. Nežinau, ar to noriu. Labai jau keista pyktis, o paskui nebesipykti. Mėginu sugalvoti, kaip atsisakyti, o tuo metu mes einame pro benamį vyrą susivėlusia barzda, jis guli priešais metro, pasiklojęs kartoninių dėžių, kad būtų šilčiau. Senkleras rausiasi savo kišenėse ir visus rastus eurus įmeta į vyro puodelį.

– *Joyeux Noël!*⁴ – Paskui atsisuka į mane. – Na? Kaip dėl taksi?

Prieš atsakydama žvilgteliu į benamį. Jis neatsistebi, priblokštas tokio pinigų kiekio. Saldus glajus užlieja mano sudiržusią širdį.

– Kada turėtume susitikti?

⁴ Linksmų Kalėdų (pranc.).

dvidešimt trečias skyrius

Kažkas kumščiu beldžia į mano duris. Staigiai atsimerkiu, ir pirmas dalykas, ką aiškiai suvokių, yra: - ai, -as, -a, -âmes, -âtes, -èrent. Kodėl sapnuoju būtojo laiko veiksmazodžio galūnes? Aš išsekusi. Labai pavargusi. Labai mie.... KAS KAS KAS? Dar viena įnirtinga dūžių serija galutinai išbudina mane ir prisimerkusi įsižiūriu į laikrodį. Koks ten asilas daužo mano duris ketvirtą ryto?

Palaukit. Ketvirtą ryto? Ar tik neturėjau aš ko nors?..

O, ne. NE NE NE.

– Ana? Ana, ar tu namie? Aš laukiau vestibulyje penkiolika minučių. – Už durų pasigirsta šlamėjimas, ir Senklero balsas jau atsklinda pro durų apačią. – Ir matau, kad pas tavo nedega šviesa. Nuostabu. Galėjai ir užsiminti, kad nusprendei išvažiuot be manęs.

Strykteliu iš lovos. Aš pramiegojau! Negaliu patikėti, pramiegojau! Kaip tai galėjo atsitikti?

Duslūs Senklero žingsniai tolsta koridoriumi, girdėti, kaip iš paskos jis tempia sunkų lagaminą. Atlapoju duris. Nors naktį jų šviesa blausesnė, elektrinės koridoriaus žvakidės priverčia mane sumirkčioti ir prisidengti akis.

Senkleras atsisuka. Jis apstulbęs.

– Ana?

– Padėk, – žiopteliu. – Padėk man.

Jis numeta lagaminą ir bėga manęs link.

– Tau viskas gerai? Kas nutiko?

Įsitraukiu jį į kambarį ir įjungiu šviesą. Pasimato visa netvarka. Lagaminas atsegtas, drabužiai sukrauti į pavojingai pasvirusias krūvas. Tualetiniai reikmenys išmėtyti aplink kriauklę. Paklodės lovoje susisukusios kaip virvės. O aš pati. Per vėlai prisimenu, kad ne tik mano plaukai atrodo beprotiškai, o veidas išteptas kremu, bet vis dar vilkiu flanelinę Betmeno pižamą.

– O, ne, – piktdžiugiauja jis. – Tu pramiegojai? Aš tave pažadinau?

Pasilenkiu ir kaip pašėlusį grūdu drabužius į lagaminą.

– Tu dar net nesusikrovusi daiktų?

– Ketinau baigti šį rytą! Po velnių, gal jau galėtum padėti?

Mėginu užsegti lagaminą. Geltonas Šikšnosparnio atvaizdas ant pižamos patenka į užtrauktuką ir aš iš nevilties surinku.

Mes pavėluosim į lėktuvą. Mes pavėluosim, ir tai mano kaltė. Ir kas žino, kada bus kitas lėktuvas, mes užstrigsim čia visai dienai, ir aš niekaip nespėsiu į Bridžės ir Tofo koncertą. O Senklero mama apsiverks, nes jai reiks vienai vykti į ligoninę pirmam spindulinio švitinimo etapui, mat jis bus įstrigęs oro uoste kitoje pasaulio pusėje, ir visa tai tik DĖL MANO KALTĖS.

– Gerai, gerai.

Jis suima užtrauktuką ir ima trūkčioti, mėgindamas ištraukti mano pižamines kelnes. Man ištrūksta keistas garsas, kažkas tarp aimanos ir klyksmo. Pagaliau užtrauktukas išlaisvintas, Senkleras uždeda rankas man ant pečių, kad nusiramintčiau.

– Apsirenk. Nusišluostyk veidą. Viskuo kitu pasirūpinsiu aš.

Gerai, be panikos, viską iš eilės. Aš galiu tai padaryti. Aš galiu.

PO GALAIS!

Jis krauna mano drabužius. Negalvok, kad jis liečia tavo apatinius. Negalvok, kad jis liečia tavo apatinius. Stveriu savo kelioninius drabužius – laimė, pasiruošiau juos vakar – ir sustingstu.

– Hm.

Senkleras atsisuka ir žiūri į mane, laikančią rankose džinsus. Jis ima murmėti:

– Aš, aš, aš išeisiu...

– Nusisuk. Tik nusisuk, nebėra laiko!

Jis greitai nusisuka ir palinksta virš lagamino, kad visa povyza parodytų, kaip smarkiai jis nežiūri.

– Tai kas atsitiko?

– Nežinau.

Dar kartą žvilgteliu, kad įsitikinčiau, jog jis smarkiai nežiūri, ir vienu mostu nusiplėšiu naktinius drabužius. Dabar aš visiškai nuoga viename kambaryje su gražiausiu, kokį tik pažįstu, vaikinu. Juokinga, bet šią akimirką įsivaizdavau visai ne taip.

Ne. Nejuokinga. Šimtu procentu juokingumui priešinga situacija.

– Manau, nors miglotai prisimenu, galbūt nuspaudžiau žadintuvo mygtuką „snausti“, – pliauškiu, kad kaip nors sušvelninčiau gėdą. – Spėju, kad turbūt paspaudžiau „išjungti“. Bet aš nustačiau žadintuvą ir savo telefone, nežinau, kodėl jis nesuveikė.

Užsimaunu apatinius.

– Ar tu vakar įjungei telefono garsą?

– Ką?

Įsmunku į džinsus, atrodo, kad jis šį garsą visiškai ignoruoja. Jo ausys raudonos kaip obuoliai.

– Jukėjai į kiną, tiesa? Argi neišjungti telefono garso kino teatre?

Jis teisus. Aš tokia kvaiša. Jei nebūčiauėjusi su Meredith į „Sunkios dienos vakarą“, į filmą apie „Beatles“, kurį ji labai mėgsta, nebūčiau išjungusi telefono garso. Dabar mes jau būtume taksi pakeliui į oro uostą.

– Taksi! – užsitraukiu per galvą megztinį ir pamatau, kad stoviu tiesiai priešais veidrodį, esantį kitoje pusėje kambario.

Ir Senkleras stovi priešais veidrodį.

– Viskas gerai, – sako jis. – Paprašiau, kad vairuotojas palauktų. Mums tik reiks jam duoti papildomų arbatpinigių.

Jis vis dar stovi nuleista galva. Nemanau, kad jis ką nors matė. Aš kosteliu ir jis pakelia akis. Mūsų žvilgsniai susitinka veidrodyje ir jis krūpteli.

– O Dieve! Aš nežiūrėjau... Turiu galvoje, aš tik dabar...

– Puiku. Taip, nuostabu.

Nežinau, kur dėti akis, taigi žiūriu į šalį, jis elgiasi taip pat. Jo skruostai liepsnoja. Prasmunku pro jį ir gramdau baltą kremo plutelę nuo veido, o jis tuo metu į lagaminą šluoja mano dantų šepetukus, dezodorantą ir makiažo reikmenis, o tada mudu lekiam laiptais žemyn, į vestibulį.

Laimė, vairuotojas palaukė, nors stovi su lūpų kampe smilkstančia cigarete ir nepasitenkinimo išraiška veide. Jis piktai prancūziškai mums priekaištauja, Senkleras įsarkmiai jam atšauna kažką ir greitai mes jau lekiam Paryžiaus gatvėmis, švilpdami per raudonas šviesas, nardydami tarp kitų automobilių. Išsigandusi spaudžiu sėdynę ir užsimerkiu.

Taksi staigiai sustoja, mes atvykome.

– Atvažiuoju. Viskas gerai? – klausia Senkleras.

– Taip. Puikiai, – sumeluoju.

Jis sumoka vairuotojui ir tas nulekia neskaičiavęs. Mėginu įbrukti Senklerui keletą banknotų, bet jis purto galvą ir sako, kad už taksi moka jis. Aš per daug išsigandusi, kad ginčyčiausi. Ir ką gi, kai mes nulekiame į reikiamą terminalą, atiduodame lagaminus, pereiname saugumo kontrolę ir susirandame vartus, jis pagaliau sako:

– Taigi. Vadinasi, Betmenas, ar ne?

Prakeiktas Senkleras.

Suneriu ant krūtinės rankas ir sudrimbu plastikiniame krėsle. Visiškai neturiu nuotaikos tokiam šlamštui. Jis atsisėda šalia ir užmeta ranką ant šalia esančios tuščios kėdės atkaltės. Vyras priešais mus įsigilinęs į savo nešiojamąjį kompiuterį, ir aš apsimetu, kad taip pat labai domiuosi jo kompiuteriu. Na, jo nugarėle.

Senkleras panosėje kažką niūniuoja. Kadangi nereaguojau, jis tyliai uždainuoja:

– „Skamba varpeliai, Betmeno kvapelis, Robinas laukais nuskrido...“

– Taip, puiku, supratau. Cha, cha. Kokia aš kvaila.

– Ką? Tai tik kalėdinė daina, – išsišiepia jis ir uždainuoja kiek garsiau: – „Betmenas prarado automobilio ratą M1 autostradoj, ir niekas jo nerado, o!“

– Palauk, – susiraukiu. – Kaip?

– Kas kaip?

– Tu neteisingai dainuoji.

– Ne, teisingai. – Jis patyli. – O kaip tu dainuoji?

Patapšnoju per palto kišenę, pasitikrinu, ar tebėra pasas. Fu. Vis dar yra.

– Turėtų būti taip: „Skamba varpeliai, Betmeno kvapelis, Robinas kiaušinį dėjo...“

Senkleras prunkšteli.

– Kiaušinį dėjo? Robinas nepadėjo kiaušinio...

– „Betmenas prarado automobilio ratą, o Džokeris laukais nuskrido...“

Jis akimirką spokso į mane, paskui visiškai užtikrintai sako:

– Ne.

– Taip. Turiu galvoje, rimtai, kokio ten nesąmonė su autostrada?

– M1 autostrada. Tarp Londono ir Lidso.

Nusiviepiu.

– Betmenas amerikietis. Jis nevažiuoja M1 autostrada.

– Kai atostogauja, važiuoja.

– Kas sakė, kad Betmenas turi laiko atostogoms?

– Kodėl mes ginčijamės dėl Betmeno? – Jis palinksta į priekį. – Tu nori mus atitraukti nuo pagrindinės temos. O faktas tas, kad tu, Ana Olifant, šiandien pramiegojai.

– Ačiū.

– Tu, – jis baksteli pirštu man į koją. – Pramiegojai.

Vėl įbedu žvilgsnį į vaikiną su kompiuteriu.

– Taip. Tu jau minėjai.

Jis kreivai nusišypso ir gūžteli pečiais, ir tas stiprus judesys jį iš anglo paverčia prancūzu.

– Ei, mes suspėjome, ar ne? Nieko blogo neivyko.

Iš kuprinės išsitraukiu knygą, Rodžerio Eberto mėgstamiausių recenzijų rinkinį apie blogus filmus „Tavo filmas užknisa“. Akivaizdi užuomina jam palikti mane ramybėje. Senkleras užuominą supranta. Jis pėda trypčioja ir brūžina bjauriai mėlyną kiliminę dangą.

Jaučiuosi blogai, kad esu tokia bjauri. Jeigu ne jis, būčiau nespėjusi į lėktuvą. Senkleras išsiblaškęs pirštais barbena sau per pilvą. Jo juodi plaukai šį rytą dar labiau susišiaušę. Abejoju, ar jis atsikėlė daug anksčiau už mane, bet kaip visada susivėlę plaukai jam tinka labiau. Pajuntu skausmingus dilgtelėjimus, kaip prisimenu tuos kitus rytus drauge. Padėkos dieną. Apie kurią mes vis dar nepasikalbėjome.

Nuobodžiaujanti moteris skelbia eiles, kuriose sėdintys keleiviai turėtų eiti į lėktuvą, iš pradžių prancūziškai, paskui angliškai. Nusprendžiu būti maloni ir padedu knygą į šalį.

– Kur mes sėdime?

Jis pažvelgia į savo įlaipinimo bilieta.

– 45G. Ar dar turi pasą?

Dar sykį patikrinu paltą.

– Yra.

– Gerai.

Ir tada jis įkiša ranką į mano kišenę. Man apmiršta širdis, bet jis nekreipia dėmesio. Senkleras ištraukia pasą ir atverčia jį.

PALAUK. KODĖL JIS TURI MANO PASĄ?

Jo antakiai pakelti. Mėginu atgauti pasą, bet jis laiko taip, kad negalėčiau pasiekti.

– Kodėl tavo akys žvairios? – juokiasi jis. – Ar tavo akis operavo ir tu man apie tai nesakei?

– Atiduok! – Dar kartą mėginu sugriebti, dar kartą nepasiseka, tada pakeičiu taktiką ir šoku prie jo palto. Pagriebiu jo pasą.

– NE!

Aš atverčiu jį, o ten... vaikelis Senkleras.

– Vaikine, kiek metų šiai nuotraukai?

Jis meta man mano pasą ir atsiima savąjį.

– Aš buvau vidurinėje mokykloje.

Nespėju atsakyti, paskelbiama mūsų eilė. Laikome pasus priešais save ir stojam į eilę.

Nuobodžiaujanti skrydžių palydovė įkiša Senklero bilieta į aparatą, kuris jį pažymi, ir jis nueina. Ištiesiu savąjį.

– Dapar laipinami keleiviai, zėdintys nuo keturiasdešimtos iki penkiasdešimtos eilės. Palaukite, kol pakviesiu jūzų eilę.

Ji atiduoda man bilieta, o jos lakuoti nagai kaukšteli į popierį.

– Kaip? Mano juk keturiasdešimt penka...

Bet tai netiesa. Štai mano eilė, išspausdinta juodu šriftu. Dvidešimt trečia. Užmiršau, kad mes nesėdėsime kartu, ir tai kvaila, nes mes, matote, ne kartu užsisakėme bilietus. Tai tik atsitiktinumas, kad mes tame pačiame lėktuve. Senkleras laukia manęs prie takelio. Aš bejėgiškai gūžteliu ir iškeliu įlaipinimo bilieta.

– Dvidešimt trečia eilė.

Jis nustebeš. Jis irgi užmiršo.

Kažkas man už nugaros suniurzgia prancūziškai. Verslininkas nepriekaištinga šukuosena nori paduoti savo bilietą skrydžių palydovei. Sumurmu atsiprašydama ir pasitraukiu į šalį. Senklero pečiai nusvirę. Jis pamojuoja man ir dingsta už kampo.

Kodėl mes negalime sėdėti kartu? Kam apskritai reikalinga ta vietų rezervacija? Nuobodžiaujanti moteris praneša mano eilės numerį, ir aš galvoju apie ją bjaurius dalykus, kol ji kiša mano bilietą į aparatą. Na, bent jau sėdžiu prie lango. Viduryje ir prie tako sėdi verslininkai. Vėl išsitraukiu knygą – laukia ilgas skrydis, – kai greta pasigirsta mandagus angliškas akcentas.

– Atleiskite, bet gal jūs neprieštarautumėte pasikeisti vietomis? Matote, čia sėdi mano mergina ir ji nėščia. Kadangi skrendant ją pykina, pamaniau, kad jai praverstų kas nors šalia, kas palaikytų suėmęs jos plaukus, kai ji... na... – Senkleras parodo nemokamą vėmimo maišelį ir pakrato jį. Popierius dramatiškai sutraška.

Vyras pašoka iš savo vietos, o mano veidas plyksteli raudoni. Jo *nėščia mergina?*

– Ačiū. Mano vieta keturiasdešimt penkta G.

Jis įsmunka į atsilaisvinusį krėslą ir prieš prabildamas palaukia, kol vyras nueis. Vyrukas prie tako žiūri į mus su nerimu, bet Senkleras nekreipia dėmesio.

– Mane pasodino prie kažkokios klaikios poros su vienodais havajietiškais marškinėliais. Nėra prasmės skrydžio metu kankintis vienam, jeigu galime kankintis kartu.

– Labai malonu, ačiū.

Bet aš juokiuosi, o jis atrodo patenkintas – kol lėktuvas pradeda kilti ir jis mirtinai sugniaužia parankes, o jo veido spalva kelia nerimą savo panašumu į žaliųjų citrinų pyragą. Mėginu prablaškyti jį pasakodama, kaip susilaužiau ranką žaisdama Piterį Peną. Paaiškėjo, kad neužtenka gerai nusiteikus šokti pro langą – dar reikia mokėti skraidyti. Senkleras atsipalaiduoja tik tuomet, kai pakylame virš debesų.

Aštuonių valandų skrydis neprailgsta.

Mes nekalbame apie tai, kas mūsų laukia kitoje vandenyno pusėje. Nei apie jo motiną. Nei apie Tofą. Užtat tyrinėjame „SkyMall“ katalogą. Žaidžiame žaidimą „Jeigu tau reiktų nusipirkti vieną daiktą iš kiekvieno puslapio“. Jis juokiasi, kai išsirenku dešrainių skrudintuvą, o aš jį erzinu dėl nerasojančio dušinės veidrodžio ir didžiausios pasaulyje galvosūkio dėlionės.

– Na, jie bent jau praktiški, – sako jis.

– Ir ką tu veiksi su milžinišku galvosūkio plakatu? „Oi, atleisk, Ana. Negaliu šį vakarą eiti į kiną. Plūsu su dviejų metrų skersmens „Norvegijos paukščiai giesmininkai“ dėlione.“

– Na, aš bent jau neperku Didžiulio Plastikinio Akmens, kuriame laikomi „nemalonūs, bet naudingi dalykai“. Ar supranti, kad neturi pievelės?

– Galėčiau jame laikyti kitokį šlamštą. Pavyzdžiui... nepavykusius prancūzų kalbos testus. Arba nelegalų naminės varymo aparatą. – Jis net susirietęs nuostabiai berniukiškai juokiasi, aš taip pat nusišypsau. – Bet ką tu darysi su motorizuotu užkandžių padėklų, skirtu baseinui.

– Panaudosiu vonioje. – Jis nusišluosto nuo skruosto ašarą. – Ooo, žiūrėk! Rašmoro kalno skulptūra su prezidentų veidais sodui. Kaip tik tai, ko tau reikia, Ana. Ir tik keturiasdešimt dolerių! Pirk!

Mes įstringame puslapyje su golfo reikmenimis, todėl pradėdam bjauriai piešti lėktuve esančius žmones, o paskui ir žiaurius vaikino su „Euro Disnejaus“ marškinėliais vaizdus. Kai Senklerais piešia nuo Panteono spiralinių laiptų krentantį vyrą, jo akys spindi.

Piešinyje daug kraujo. O vyras su Peliuko Mikio ausimis.

Po kelių valandų jis užsnūsta. Jo galva nusvyra man ant peties. Bijau pajudėti. Kyla saulė, dangus rausvas ir oranžinis, man primena šerbetą. Uostau jo plaukus. Ne dėl kokių keistuoliškų užmačių. Jie tiesiog... šalia.

Ko gero, jis kėlėsi anksčiau, nei maniau, nes plaukai kvepia šampūnu. Jie švarūs. Sveiki. Gardus kvapas. Užsnūstu, o paskui išgirstu traškantį lėktuvo kapitono balsą. Mes atskridome.

Aš namie.

dvidešimt ketvirtas skyrius

Aš nervinuosi. Tarsi robotizuotų žaislų muzikos ansamblis rengtų pobūvį mano pilve. Niekada nemėgau robotizuotų žaislų muzikos. Ir kodėl apie tai dabar galvoju? Nežinau, kodėl nervinuosi. Aš tik vėl pasimatysiu su mama. Ir Šonu. Ir Bridže! Ji sakė, kad ateis.

Senklero skrydis į San Fransiską tik po trijų valandų, todėl mes sėdame į traukinį, kursuojantį tarp terminalų, ir jis mane palydi iki atvykimo zonos. Nuo to laiko, kai išlipome iš lėktuvo, mes tylime. Manau, mudu pavargom. Prieiname apsaugos punktą, jis toliau nebegali eiti. Kvaili Transporto saugumo administracijos nuostatai. Norėčiau supažindinti jį su savo šeima. Ansamblis mano pilve užgroja linksčiau, nors tai ir keista, nes aš juk nesinervinu, kad *mudu* išsiskiriam. Po dviejų savaitių vėl susitiksim.

– Gerai, Banana. Manau, turim atsisveikinti.

Jis suima kuprinę už diržų, aš savąją taip pat. Dabar mes turėtume apsikabinti. Kažkodėl negaliu to padaryti.

– Perduok savo mamai nuo manęs linkėjimų. Na, žinau, kad jos nepažįstu. Bet man atrodo, kad ji labai miela. Ir tikiuosi, kad jai viskas gerai.

Jis švelniai nusišypso.

– Ačiū. Perduosiu.

– Paskambinsi man?

– Taigi, tu tik taip sakai. Būsi užsiėmusi su Bridže ir tuo, koks ten jo vardas, taigi visai užmirši savo anglą draugužį Senklerą.

– Aha! Tai tu vis dėlto anglas! – kumšteliu jam į pilvą.

Jis sugriebia mano ranką ir mes juokdamiesi galynėjamės.

– Aš... nepretenduoju... į jokią tautybę.

Aš liaujuosi stumdytis.

– Šiaip ar taip, aš tave tikrai pričiupau. Oi!

Žilstelėjęs vyras su saulės akiniais savo languotu lagaminu trinkteli man į kojas.

– Ei, tu! Atsiprašyk! – šūkteli Senkleras, bet vyras jau gana toli, kad išgirstų.

Patrinu blauzdas.

– Viskas gerai, mes patys stovim ant kelio. Turiu eiti.

Ir vėl reiktų apsikabinti. Kodėl mes negalime to padaryti? Galiausiai žingteliu į priekį ir apkabinu jį. Jis sustingsta ir tai gana keista, kadangi mudu abu su kuprinėmis. Vėl užuodžiu jo plaukus. O dangau.

Atšlyjame vienas nuo kito.

– Pasilinksmink šį vakarą koncerte, – sako jis.

– Būtinai. Gero tau skrydžio.

– Ačiū.

Jis kramto nykščio naga, o aš keliauju per saugumo punktą ir leidžiuosi eskalatoriumi. Paskutinį kartą atsisuku. Senkleras šokinėja vietoje mojuodamas man. Pradedu juoktis, ir jo veidas nušvinta. Eskalatorius slysta žemyn. Jis dingsta iš akių.

Sunkiai nuryju seiles ir apsisuku. Ir tada pamatau juos. Mamos veide plačiausia šypsena, o Šonas straksi ir mojuoja visai kaip Senkleras.

– Paskutinę minutę Bridžė atsiprašė, kad negali atvažiuoti. – Mama sumoka irzliai moteriai, sėdinčiai oro uosto stovėjimo aikštelės rinkliavų būdelėje. – Jai reikia repetuoti prieš koncertą.

– Žinoma. Nors mes ir nesimatėme ketvertą mėnesių.

– Bridžė ROKO ŽVAIGŽDĖ, – nuo galinės sėdynės sako Šonas. Jo balsas sklidinas pamaldžios pagarbos.

Ohoho. Kai kas jau įsimylėjo.

– Ką tu sakai?

– Ji sako, kad jos grupę vieną dieną rodys MTV, bet ne per tą nusmurgusią, o per kietai varančią, kurią gali matyti tikrai per specialų kabelinės televizijos kanalą.

Atsisuku atgal. Mano brolis atrodo keistai patenkintas savimi.

– Iš kur tu žinai apie specialius kabelinės kanalus?

Šonas makaluoja kojomis. Vienas jo strazdanotos kojos kelis užklijuotas elastingais pleistrais su „Žvaigždžių karų“ atvaizdais. Kokie septyni ar aštuoni pleistrai.

– Ooo. Bridžė sakė.

– Aaa. Dabar aišku.

– Ji taip pat pasakojo apie vabalus maldininkus. Kaip merginos vabalai suėda vaikinų vabalų galvas. Ji taip pat man pasakojo apie Džeką Skerdiką ir NASA, ir dar rodė, kaip pasigaminti makaronų su sūriu. Geras dalykas, su tarkuotu sūriu.

– Dar ką nors?

– Daugybę kitų dalykų.

Na, man užtenka ir tiek. Pajuntu grėsmę.

– Ak. Ei, aš irgi turiu tau šį tą.

Atsegu kuprinę ir ištraukiu plastikinę pakuotę. Tai originalus „Žvaigždžių karų“ Smėlio Žmogus. Pirkau jį „eBay“ ir jis prarijo visos savaitės mano maistpinigius, bet buvo verta. Jis labai jo norėjo. Ketinau padovanoti žaislą vėliau, bet matau, kad man skubiai reikia prisimeilinti.

Parodau pakuotę. Pikta maža figūrėlė spaudžia savo lazda ir spokso į galinę sėdynę.

– Sveikas sulaukęs Kalėdų anksčiau laiko!

Šonas sukryžiuoja rankas.

– Aš jau turiu tokį. Bridžė man padovanojo.

– Šonai! Ką tau sakiau apie dėkojimą žmonėms? Pasakyk seseriai „ačiū“. Jai tikriausiai teko pavargti, kad gautų tau šį žaislą.

– Viskas gerai, – sumurmu ir įkišu žaislą į kuprinę. Neįtikėtina, kaip man gali sugadinti nuotaiką mažas įširdęs septynmetis.

– Jis tavęs labai pasiilgo. Kalbėjo apie tave neužsičiaupdamas. Jis tiesiog nemoka to parodyti, kai tu jau čia. Šonai! Liaukis spardyti sėdynę! Ką tau sakiau apie mano sėdynės spardymą, kai vairuoju?

Šonas piktai dėbteli.

– Ar galim važiuoti į „Makdonaldą“?

Mama žvilgteli į mane.

– Ar tu alkana? Ar lėktuve pamaitino?

– Galėčiau pavalgyti.

Mes išvažiuojame iš magistralės ir užsukame į įvažiuojamą restoraną. Jie dar neturi pietų, ir Šonas supyksta. Nusprendžiame paimti bulvinių blynų. Mama su Šonu užsisako kokakolos, aš kavos.

– Dabar tu geri kavą? – nustemba mama paduodama puodelį.

Gūžteliu pečiais.

– Mokykloje visi geria kavą.

– Ką gi, tikiuosi, tu vis dar geri ir pieną.

– Tarsi Šonas dabar gertų pieną.

Mama grikšteli dantimis.

– Tai ypatinga proga. Jo vyresnioji sesuo grįžo namo Kalėdoms. – Ji parodo į Kanados vėliavėlę ant mano kuprinės. – Kas čia?

– Mano draugas Senkleras man ją nupirko. Kad nesijausčiau nejaukiai.

Ji vėl išvažiuoja į kelią, o jos antakiai pakyla.

– Ar Paryžiuje daug kanadiečių?

Mano veidas ima kaisti.

– Na, žinai, tiesiog iš pradžių jaučiausi kvailai. Tarsi būčiau viena iš tų apkiautėlių amerikiečių turistų su baltais sportbačiais ir fotoaparatu ant kaklo. Todėl jis nupirko man ją, kad nesijausčiau... nejaukiai. Kaip amerikietė.

– Būti amerikiečiu nėra gėda, – atšauna ji.

– Dieve, mama, žinau. Tik norėjau pasakyt – pamiršk tai.

– Ar tai tas anglas vaikinąs, kurio tėvas prancūzas?

– Tai visiškai nieko nereiškia, – pykstu aš. Man nepatinka tai, ką ji turi omenyje. – Be to, jis amerikietis. Jis juk gimė čia? Jo mama gyvena San Fransiske. Lėktuve mudu sėdėjome greta.

Sustojame degant raudonam šviesoforo signalui. Mama žiūri į mane.

– Jis tau patinka.

– O, DIEVE – MAMA.

– Taip. Tau patinka tas vaikinąs.

– Jis tik draugas. Jis turi merginą.

– Ana turi vaikiiiiiną, – užtraukia Šonas.

– Neturiu!

– ANA TURI VAIKIINĄ!

Gurkšteliu kavos ir užspringstu. Ji bjauri. Kaip tirščiai. Ne, tai blogiau nei tirščiai – jie bent jau natūralūs. Šonas vis dar erzina mane. Mama ištiesia ranką ir sugriebia Šoną už kojos, kuria jis ir vėl spardo jos sėdynę. Ji mato, kaip raukiasi nuo kavos.

– Vaje, vaje. Vienas semestras Prancūzijoje, ir staiga mes jau Panelė Išmintingoji. Tavo tėvas apsidžiaugs.

Tarsi tai būtų mano pasirinkimas! Tarsi tai aš norėjau vykti į Paryžių! Ir kaip ji drįsta minėti tėtį.

– ANAAAA TURI VAIKINAAAA!

Mes įsiliejame į magistralę. Dabar piko valanda, eismas į Atlantą sustojęs. Automobilis už mūsų dusliai sutūtoja. Iš priešais stovinčios mašinos pliūpteli išmetamųjų dujų debesis tiesiai į mūsų

ventilācijas angas.

Dvi savaitēs. Liko tikai divi savaitēs.

dvidešimt penktas skyrius

Sofija mirusi. Mama ją buvo paėmusi tik tai tris kartus nuo to laiko, kai išvykau, dabar ji riogso kažkokiame garaže Ponse de Leon gatvėje. Galbūt mano mašina – tik raudono metalo laužo krūva, bet tai mano metalo laužo krūva. Užmokėjau už ją savais pinigais, kol juos uždirbau, mano plaukai dvokė kino teatro spragėsiais, o rankos buvo nuolat išteptos netikru sviestu. Ji pavadinta mano mėgstamiausios režisierės Sofijos Kopolos vardu. Kopola filmuose sukuria ypatingą impresionistinę atmosferą, o jos stilius lengvas, bet nepriekaištingas. Ji taip pat viena iš dviejų amerikiečių moterų, kurios buvo pristatytos „Oskarui“ geriausio režisieriaus nominacijoje už filmą „Pasiklydę vertime“.

Ji turėjo laimėti.

– Kodėl nevažiuoji su draugais? – klausia mama, kai pasiskundžiu nenorinti į „Penny Dreadfuls“ koncertą važiuoti jos autobusiuku.

– Bridžė ir Tofas jau bus ten. Jie turi pasiruošti.

Jūrų kiaulytė Kapitonas Džekas cypsi, kaulydamas maisto, įkišu apelsino gabaliuką į jo narvelį ir pakasau jam paausį.

– Gal Metas galėtų tave pavėžėti?

Nekalbėjau su juo jau keletą mėnesių. Manau, kad jis važiuos į koncertą, bet ak, tai reiškia, kad Šerė Miliken irgi važiuos. Ne jau, ačiū.

– Neskambinsiu Metui.

– Ką gi, Ana. Arba Metas, arba autobusiukas. Pati turi pasirinkti.

Renkuosi buvusį vaikiną. Mes buvome geri draugai, ir aš neva panorau vėl jį pamatyti. Gal net Šerė ne tokia bjauri, kokią prisimenu. Deja, ji tokia pat. Ji visiškai tokia pat. Vos po penkių minučių jos draugijoje negaliu įsivaizduoti, kaip Bridžė išveria kasdieną sėdėti šalia jos per pietus. Ji atsisuka į mane, sėdinčią gale, ir jos plaukai švysteli kaip vitaminais prisotinto plaukų šampūno reklaminė uždanga.

– Na. Tai kaip vaikinai Paryžiuje?

Gūžteliu pečiais.

– Paryžiečiai.

– Cha, cha. Juokingai pasakei.

Jos bedvasis juokas tėra mažiausia iš visų blogybių. Ir ką Metas joje įžvelgia?

– Ir nė vieno ypatingo? – nusišypso Metas ir žvilgteli į mane galinio vaizdo veidrodyje.

Nežinau kodėl, bet užmiršau, kad jo akys rudos. Kodėl vieni rudaakiai atrodo nuostabiai, o kiti – visiškai vidutiniškai? Tas pats ir su rudais plaukais. Kalbant statistiškai, Senkleras ir Metas beveik vienodi. Akys: rudos. Plaukai: rudi. Rasė: europidai. Žinoma, akivaizdus ūgio skirtumas, bet vis dėlto. Lyginti juos tas pats, kaip gurmanišką triufelį ir šokoladuką „Mr. Goodbar“.

Galvoju apie triufelį. Ir jo merginą.

– Nelabai.

Šerė pradeda Metui pasakoti, kas įvyko choro repeticijoje, puikiai žinodama, kad negalėsiu dalyvauti pokalbyje. Ponas Gudbaras paaiškina man, kas yra kas, bet aš galvoju visai apie ką kita. Bridžita ir Tofas. Ar Bridžė atrodo taip pat? Ar mudu su Tofu pajusime tą patį ryšį, kuris buvo

atsiradęs prieš mudviem išsiskiriant?

Tai iš tiesų mane jaudina. Tuoju pamatysiu Tofą.

Kai paskutinį sykį matėmės, mes pasibučiavome. Negaliu liautis fantazavusi apie mūsų susitikimą. Tofas susiranda mane minioje, negali atplėšti nuo manęs akių, skiria man dainą. Susitinkame už kulisų. Bučiuojamės tamsiame kampe. Aš kone pasiruošusi visas žiemos atostogas praleisti glamonėdamasi su Tofu. Kai atvykstame į klubą, mano skrandis susitraukęs, bet nepykina.

Tačiau kai Metas atidaro man duris, suprantu, kad mes ne muzikos klube. Labiau panašu į... boulingo klubą.

– Ar mes atvažiuom į reikiamą vietą?

Šerė linkteli.

– Visos pradedančios grupės groja čia.

– Mat kaip.

Bridžė neminėjo, kad ji groja boulingo klube. Bet tai nieko blogo, tai vis dar labai svarbus įvykis. Buvau užmiršusi, kad jų grupė tėra pradedančioji. Ir tai gana kvaila, nes aš juk gyvenau Prancūzijoje ne taip ilgai.

Viduje sužinome, jog turime užsisakyti boulingo takelį, kad galėtume pasiklausyti koncerto. O tai taip pat reiškia, kad mes privalome nuomotis boulingo batus. Hm, ne. Jokiu būdu neavėsiu *boulingo batų*. Šimtai žmonių juos avi, o aš turėčiau tikėti, kad vienas dezinfekcinio skysčio „Lysol“ purkštelėjimas sunaikina visus jų bjaurius dvokiančių pėdų mikrobus? Aš taip nemanau.

– Viskas gerai, – sakau, kai vyras numeta juos ant prekystalio. – Man jų nereikia.

– Panele. Neleidžiama žaisti be batų.

– Aš nežaisiu.

– Panele. Imkite batus. Jūs sulaukote eilę.

Metas nustveria juos. Jis papurto galvą.

– Atsiprašau. Užmiršau, kad tau kyta problemų su tokiais dalykais.

Šerė iš karto įsižeidžia, todėl jis paima ir jos batus. Jis pakiša juos po oranžinėmis plastikinėmis kėdėmis ir mes nužingsniuojame link scenos, priglaustos prie tolimiausios sienos. Ten jau susirinkęs nedidelis būrelis žmonių. Bridžės ir Tofas nesimato, o daugiau nieko nepažįstu.

– Manau, jie pasirodys pirmieji, – sako Metas.

– Turi galvoje, jie bus apšildančioji grupė pradedančiųjų grupių koncerte boulingo klube? – klausiu aš.

Jis dėbteli į mane ir aš pasijuntu lyg būčiau pusmetro ūgio. Juk jis teisus. Tai vis dar nuostabu! Tai pirmasis jų koncertas! Bet mane vėl apima silpnumo jausmas, kai mes pasisukiojame minioje. Ant milžiniškų alaus mėgėjų pilvų užtempti nemokamai dalijami marškinėliai trumpomis rankovėmis. Pūsti NFL švarkeliai ir padribę pagurkliai. Žinoma, aš boulingo klube, bet skirtumas tarp amerikiečių ir paryžiečių šokiruojantis. Man gėda matyti savo šalį prancūzų akimis. Argi šie žmonės išeidami iš namų negalėtų bent jau susišukuoti?

– Noriu saldymedžio šaknies lazdelės, – sako Šerė. Ji nužingsniuoja prie užkandžių skyriaus, o aš tegaliu galvoti, kad vieną dieną ji bus tokia pat kaip visi šie žmonės.

Nuo to man pasidaro šiek tiek linksmiau.

Kai ji grįžta, paaiškinu jai, kad viso labo vienintelis jos skanėsto kąsnelis su maistiniais dažais

galėtų nužudyti mano brolių.

– O Dieve, kaip tai liguista, – sako ji.

O aš ir vėl pagalvoju apie Senklerą. Kai jam prieš tris mėnesius pasakiau tą patį, jis, užuot apkaltinęs mane liguistumu, nuoširdžiai smalsiai pasiteiravo: „Kodėl?“

O tai jau mandagumo gestas, kai kas nors tau siūlo įdomią temą pokalbiui.

Spėliuju, ar Senkleras jau pasimatė su mama. Hm, jis Kalifornijoje apie dvi valandas. Jo tėvas turėjo jį paimti iš oro uosto ir nuvežti tiesiai į ligoninę. Ko gero, dabar jis kaip tik su ja. Turėčiau jam nusiųsti žinutę su geriausiais linkėjimais. Išsitraukiu mobilųjį telefoną kaip tik tada, kai nedidelis būrelis žmonių pratrūksta plojimais.

Užmirštu apie žinutę.

„The Penny Dreadful“ susijaudinę ir energingi išeina pro... personalo kambario duris. Na, ką gi. Tai ne taip žavu, kaip išėjimas iš užkulisių, bet jie atrodo PUIKIAI. Na, bent jau du iš jų.

Bosistas tas pats kaip ir anksčiau. Redžis ateidavo į kino teatrą ir prašinėdavo Tofo nemokamų bilietų į vėliausius kino seansus pagal komiksų knygas. Jo ilgi kirpčiai krenta ant pusės veido ir uždengia akis, ir negalėčiau pasakyti, ką jis apskritai galvoja. Pavyzdžiui, jeigu paklausdavau: „Kaip tau naujasis „Geležinis žmogus“?, jis savo nuobodžiaujančiu balsu atsakydavo: „Neblogas.“ Kadangi jo akių nesimato, niekad nesuprasdavau, ar jis turi omenyje neblogas gerąja prasme, ar tik šiaip neblogas, ar neblogas ties šlamšto riba. Tai erzindavo.

Bet Bridžita spinduliuoja. Ji vilki berankovius marškinėlius, apnuoginančius įdegusias rankas, o šviesūs plaukai susukti į kuodus ir perverti valgomosiomis lazdelėmis kaip princesės Lėjos iš „Žvaigždžių karų“. Spėju, kad tai Šono sumanymas. Ji mane iš karto susiranda akimis ir nušvinta kaip Kalėdų eglutė. Pamojuoju jai, o ji iškelia lazdeles virš galvos, tris kartus kaukšteli vieną į kitą ir ima pašėlusiai daužyti būgnus. Redžis prisijungia pritardamas bosine gitara, o Tofas – pasilikau jį pabaigai, nes žinau, kad kai tik jį pamatysiu, nebegalėsiu atitraukti akių.

Kadangi Tofas vis dar žiauriai seksualus.

Jis brūžina savo gitarą, tarsi norėtų ją uždegti, išgaudamas įniršusį pankrokui būdingą klyksmą, o jo kakta ir žandenos jau blizga nuo prakaito. Jo kelnės aptemptos ir šviesiai melsvai languotos, NĖ VIENAS mano pažįstamas negalėtų tokių užsimauti, tai man primena Mėlynais Avietiniais Ledais išteptą Burną, ir tai taip mirtinai seksualu, kad galėčiau mirti.

Ir tada... jis pamato mane.

Tofas pakelia antakius ir nusišypso, ir ta tingi jo šypsena mane tiesiog išsprogdina. Su Metu ir Šere blaškomės ir šokinėjame, o nuotaika tokia puiki, kad man visai nė motais, jog šoku su Šere Miliken.

– Bridžė fantastiška! – šaukia ji.

– Žinau!

Mano krūtinę užplūsta pasididžiavimas. Nes ji *mano* geriausia draugė, ir aš visą laiką žinojau, kokia ji talentinga. Dabar tai sužinos visi. Net nežinau, ko tikėjausi – galbūt kad Redžio kirpčiai trukdys jam groti, – bet jis taip pat puikus. Jo ranka laksto stygomis, išgaudama nuostabius duslius garsus, kurie mus tiesiog verčia siautėti.

Vienintelė, vos įžiūrima silpna jų grupės grandis yra... Tofas.

Nesupraskite manęs neteisingai. Jo maištaujančios eilės, tvirtinančios „Aš esu nevykėlis“, puikios.

Lengvai įsimenamos. Jose tiek įniršio ir aistros, kad net mulkis už boulingo batų prekystalio pritariamai linguoja galvą. Be abejo, Tofas atrodo kaip reikiant.

Tik štai jo gitara skamba silpnokai. Aišku, nedaug teišmanau apie gitaras. Esu tikra, kad tai sudėtingas instrumentas, repetuodamas jis gerokai patobulės. Sunku ko nors gerai išmokti, kai stypsai prie užkandžių prekystalio. Jis groja garsiai ir tai mus užveda. Užmirštu, kad esu boulingo klube, užmirštu, kad klausausi muzikos kartu su buvusiu vaikinu ir jo mergina, ir viskas baigiasi labai greitai.

– Mes esame „Penny Dreadfuls“, ačiū, kad atėjote paklaustyti. Aš esu Tofas, bosine gitara grojo Redžis, o ta seksuali mergina už mūsų yra Bridžė.

Šūkauju ir džiūgauju.

Ji šypsosi Tofui. Jis kilsčioja antakius, tada pasisuka į klausytojus ir visus klastingai nužvelgia.

– Taip, ir dar štai kas. Nedrįskite jos dulkinti, nes tai darau aš. IŠGRAUŽK, ATLANTA.

LABANAKT!

dvidešimt šeštas skyrius

Palaukit. Ką?

Atsiprašau, ką jis ką tik pasakė?

Tofas iškelia koją virš mikrofono stovo, parodo bjaurų nešvankų gestą ir jie visi trys nušoka nuo scenos. Vis dėlto tai nelabai įspūdinga, mat jie iš karto turi grįžti pasiimti savo įrangos, nes po jų gros kita grupė. Mėginu sugauti Bridžės žvilgsnį, bet ji nežiūri į mane. Jos akys įsmeigtos į būgnų lėkščių stovus. Tofas gurkšteli iš butelio vandens, pamojuoja man, paskui stveria savo stiprintuvą ir patraukia stovėjimo aikštelės link.

– Oho! Jie pasirodė puikiai! – sako Šerė.

Metas paplekšnoja man per nugarą.

– Ką manai? Ji man davė paklausyt keletą jų gabalų prieš porą savaitių, žinojau, kad bus nuostabu.

Sumirkčioju, kad nesimatytų ištryškusių ašarų.

– Hm. Ką jis ką tik pasakė?

– Jis sakė, prieš porą savaitių ji davė mums paklausyt keletą jų dainų, – pakartoja Šerė, visiškai prisikišusi prie mano veido.

Atsitraukiu atgal.

– Ne. Ką pasakė Tofas? Prieš pat pabaigą, dar prieš „Atlantą“?

– Ar turi galvoje „nedulkinkit mano merginos“? – pasitikslina Šerė.

Negaliu kvėpuoti. Mane ištiko širdies smūgis.

– Tau viskas gerai? – klausia Metas.

Kodėl Bridžė nežiūri į mane? Svirduliuodama žengiu pirmyn, bet Metas griebia mane už rankos.

– Ana. Juk tu žinojai, kad ji susitikinėja su Tofu? Žinojai?

– Turiu pakalbėt su Bridže. – Man užgniaužia kvapą. – Nesuprantu...

Metas susikeikia.

– Negaliu patikėti, kad ji tau nepasakė.

– Ar... ar seniai?

– Nuo Padėkos dienos, – sako jis.

– Nuo Padėkos dienos? Bet ji nesakė... ji niekad neprasitarė...

Šerė sklidina piktdžiugos.

– Tu nežinojai?

– NE, AŠ NEŽINOJAU.

– Eime, Ana.

Metas mėgina išvesti mane lauk, bet aš pastumiu jį ir užšoku ant scenos. Prasižioju, tik negaliu ištarti nė žodžio.

Pagaliau Bridžė pažvelgia į mane.

– Aš atsiprašau, – sušnabžda ji.

– Tu atsiprašai? Tu visą mėnesį susitikinėjai su Tofu ir tu atsiprašai?

– Tiesiog taip atsitiko. Norėjau tau pasakyti, ketinau pasakyti...

– Bet praradai kalbos dovaną? Bet juk tai paprasta, Bridže. Kalbėti paprasta. Pažiūrėk į mane! Aš kalbu...

– Tu žinai, kad tai nėra paprasta! Neketinau taip pasielgti, bet taip atsitiko...

– O, tu neketinai sugriauti mano gyvenimo? Tiesiog taip atsitiko?

Bridžė atsistoja, bet mudvi vis dar skiria būgnai. Tai neįmanoma, tačiau dabar ji aukštesnė už mane.

– Ką turi omenyje, sakydama „sugriauti tavo gyvenimą?“

– Nevaidink kvaišos, puikiai žinai, ką turiu omenyje. Kaip galėjai taip su manimi pasielgti?

– Kaip pasielgti? Juk tu su juo nesusitikinėjai!

Netekusi vilties rikteliu:

– Dabar mes jau tikrai nesusitikinėsime!

Bridžita išsišiepia.

– Žinai, sunku susitikinėti su tuo, kas tavimi nesidomi.

– MELAGĖ!

– O ką, tu iškeiti mus į Paryžių ir tikiesi, kad mes paskirsime tau savo gyvenimą?

Iš nuostabos išsižioju.

– Į nieką jūsų neiškeičiau. Jie mane išsiuntė.

– O, taip. Į Paryžių. O aš kiurksau čia, Džordžijos valstijoje, Šiklantoje, toj pačioj šūdinoj mokykloj, ir užsiimu šūdiniais auklės darbais...

– Jeigu prižiūrėti mano brolių tau šūdinis darbas, kodėl tai darai?

– Ne tai turėjau galvoje...

– O gal tai darai, nes nori ir jį nuteikti prieš mane? Puiku. Sveikinu, Bridže. Tau pavyko. Mano brolis myli tave, o manęs nekenčia. Taigi tu vėl gali atsikraustyti, kai išvyksiu, nes tu to ir nori, tiesa? Mano gyvenimo?

Ji piktai papurto galvą.

– Eik po velnių.

– Imk mano gyvenimą. Gali jį pasilaikyti sau. Tik būk atsargi su ta dalimi, kur mano GERIAUSIA DRAUGĖ MANE IŠDURIA!

Spiriu į lėkščių stovą, ir varis krenta ant scenos su kurtinančiu trenksmu, perveriančiu visą boulingo klubą. Metas šaukia mane vardu. Ar jis visą laiką mane šaukė? Jis stveria man už rankos ir vedasi pro elektros laidus, lizdus, paskui nusileidžiame ant grindų ir einame tolyn, tolyn, vis tolyn.

Visas boulingo klubas spokso į mane.

Nuleidžiu galvą, plaukai uždengia veidą. Verkiu. Taip nebūtų nutikę, jeigu nebūčiau Tofui davusi jos telefono numerio. Visos tos vėlyvos vakarinės repeticijos ir – jis sakė, kad jie dulkinosi! O ką, jeigu jie tai darė mano namuose? Ar jis ateina, kai ji prižiūri Šoną? Ar jie eina į mano miegamąjį?

Tuoj apsivemsiau. Tuoj apsivemsiau. Tuoj...

– Tu neapsivemsi, – sako Metas, ir aš jau nežinau, ar tai pasakiau garsiai, bet man nerūpi, nes mano geriausia draugė susitikinėja su Tofu. Ji susitikinėja su Tofu. Susitikinėja su Tofu. Ji – ir Tofas.

Tofas čia.

Tiesiai priešais mane, automobilių aikštelėje. Jo lieknas kūnas atsipalaidavęs, melsvai languota medžiaga aptemptomis šlaunimis atsišliejęs į automobilį.

– Kaip einasi, Anabele Li?

Aš jam niekad nerūpėjau. Ji taip sakė.

Tofas išskečia rankas apsikabinimui, bet aš jau lekiu į Meto mašiną. Girdžiu jo susierzinusį balsą: „Kas jai?“ ir pasipiktinusį Meto atsakymą, bet aš nesiklausau, tik bėgu, bėgu ir bėgu, ir tenoriu būti toli nuo jų, toli nuo šio vakaro, taip toli, kaip tik įmanoma. Norėčiau gulėti lovoje. Norėčiau būti *namie*.

Norėčiau būti Paryžiuje.

dvidešimt septintas skyrius

– Ana. Ana, ramiau. Ar Bridžita susitikinėja su Tofu? – klausia Senkleras telefonu.

– Nuo Padėkos dienos. Ji man me... melavo visą tą laiką!

Pro automobilio langą matyti miglotas Atlantos dangus. Dangoraižiai papuošti melsvomis ir baltomis lemputėmis. Jie atrodo labiau padriki nei Paryžiaus pastatai; jie vienas su kitu neturi ryšio. Tai viso labo kvaili stačiakampiai, sukurti tik tam, kad būtų aukštesni, geresni už kitus.

– Noriu, kad giliai įkvėptum, – sako jis. – Gerai? Giliai įkvėpk ir pradėk iš pradžių.

Metas ir Šerė stebi mane galinio vaizdo veidrodėlyje, o aš iš naujo pasakoju istoriją. Telefono ragelyje tylą.

– Ar tu dar klausaisi? – klausiu. Krūpteliu, kai man panosėje atsiranda rožinė popierinė servetėlė. Ją laiko Šerė. Ji atrodo prasikaltusi.

Paimu servetėlę.

– Taip, aš čia. – Senkleras piktas. – Atleisk man, kad nesu ten. Su tavimi. Norėčiau būti ten, kad ką nors padaryčiau.

– Norėtum primušti ją už mane?

– Tuoju pat susidedu savo svaidomąsias žvaigždes.

Aš išsišnarpščiu ir nusišluostau nosį.

– Aš tikra idiotė. Negaliu patikėti: maniau, kad jam patinku. Blogiausia tik dabar sužinoti, kad jis niekad manimi nesidomėjo.

– Nesąmonė. Jis domėjosi.

– Ne, nesidomėjo, – prieštarauju. – Bridžė taip sakė.

– Nes ji pavydi! Ana, aš juk buvau tą pirmą naktį, kai jis skambino tau. Mačiau, kaip jis žiūri į tave nuotraukose. – Mėginu protestuoti, bet jis mane nutraukia. – Bet koks vyrukas būtų nesveikas, jeigu tu jo netrauktum.

Telefone bežadė tylą ir anoje, ir šioje pusėje.

– Žinoma, dėl to, kad tu esi be galo protinga. Ir linksma. Tu nesi nepatraukli. Nes tu tokia esi. Patraukli. Ak, po šimts velnių...

Aš tyliu.

– Ar tu dar klausaisi, ar jau išjungei telefoną, nes aš prakeiktas kvailys?

– Klausausi.

– Dieve, tu mane privertei paplušėti.

Senkleras sakė, kad aš patraukli. Jau antrą sykį.

– Su tavim taip lengva kalbėtis, – toliau kalba jis, – kad kartais net užmirštu, jog tu ne vaikas.

Tai netinka. Jis mano, kad aš Džošas.

– Užmiršk tai. Dabar negaliu būti lyginama su vaikinų...

– Aš ne tai turėjau galvoje...

– Kaip tavo mama? Atleisk, kalbėjau vien tik apie save, o juk turėjom pašnekėt apie ją, ir aš net nepaklausiau...

– Tu paklausei. Tai buvo pirmieji žodžiai, kai atsiliepei. Ir iš tiesų tai aš tau skambinau.

Skambinau, norėdama sužinoti, kaip sekėsi koncertas, todėl mes ir kalbėjome apie jį.

– A. – Vartau rankose kimštą pandą, kurią pakėliau nuo Meto automobilio grindų. Ji papuošta atlasine širdimi, ant kurios parašyta „MYLIU TAVE“. Be abejonės, Šerės dovana. – Ir kaip ji laikosi? Tavo mama?

– Mama... gerai. – Jo balsas staiga atrodo pavargęs. – Nežinau, ar ji atrodo geriau, ar blogiau, nei tikėjausi. Tam tikra prasme, ir viena, ir kita. Įsivaizdavau blogiausią atvejį – pamėlusi ir panaši į griaučius – ir man palengvėjo, kad ji ne tokia, tačiau kaip žmogus... ji neteko daug svorio. Be to, ji išsekusi ir vis dar tame ligoninės švino kambaryje. Su visais tais plastikiniais vamzdeliais.

– Ar tau leidžiama būti su ja? Ar tu dabar tenai?

– Ne, aš jos bute. Dėl radiacijos poveikio man leidžiama tik trumpai ją aplankyti.

– O tavo tėtis tenai?

Kurį laiką jis nieko nesako, ir aš išsigąstu, kad persistengiau. Bet galiausiai jis prabyla:

– Jis čia. Ir aš su juo bendrauju. Dėl mamos.

– Senklerai?

– Taip?

– Man labai gaila.

– Ačiū tau. – Jo balsas vos girdimas, o Metas įsuka į mano rajoną.

Atsidūstu.

– Man reikia eiti. Mes beveik atvažiavom. Metas ir Šerė mane pavėžėjo.

– Metas? Tavo buvęs vaikinys, Metas?

– Mano Sofija dabar remontuojama.

Pauzė.

– Hm.

Baigiam pokalbį, o Metas įsuka į mūsų įvažos keliuką prie namų. Šerė atsisuka ir spokso.

– Įdomu. Kas tai buvo?

Metas atrodo nepatenkintas.

– Kas yra? – klausiu jo.

– Tu kalbiesi su tuo vaikinu, bet visiškai nekalbi su mumis.

– Atleiskit, – sumurmu ir išlipu iš jo mašinos. – Jis tiesiog draugas. Ačiū, kad pavežei.

Metas taip pat išlipa. Šerė irgi nori eiti iš paskos, bet jis griežtai žvilgteli į ją.

– Ir ką gi tai reiškia? – klausia jis. – Ar mes jau nebe draugai? Tu nusiplauni nuo mūsų?

Velkuosi namų link.

– Metai, aš pavargusi. Einu į lovą.

Jis vis tiek seka iš paskos. Rausiuosi ieškodama namų raktų, o jis nustveria mane už riešo ir neleidžia atsirakinti durų.

– Klausyk, žinau, kad nenori apie tai kalbėti, bet aš turiu tai pasakyti, o paskui gali eiti ir verksti, kol užmigi...

– Metai, prašau...

– Tofas nėra mielas vaikinys. Jis niekad toks nebuvo. Nežinau, ką tu jame įžvelgei. Jis su visais atsikalbinėja, yra visiškai nepatikimas, dėvi tuos kvailus drabužius...

– Kodėl tu man tai sakai?

Vėl pravirkstu. Ištraukiu riešą iš jo gniaužtų.

– Žinau, aš nepatikau tau taip, kaip tu man. Žinau, kad mieliau būtum buvusi su juo, ir susitaikiau su tuo jau seniai. Su tuo jau baigta.

Tiesiog neįtikėtina gėda. Nors ir žinojau, kad Metas numano apie tai, jog man patinka Tofas, siaubinga tai girdėti iš jo paties.

– Bet aš vis dar tavo draugas. – Jis susierzinęs. – Ir man bjauru, kai matau, kad tu švaistai jėgas tam asilui. Tu visą šį laiką bijojai kalbėti apie tai, kas tarp judviejų vyksta, bet jeigu būtum nepatingėjusi tik paklausti jo, būtum supratusi, kad jis to nevertas. Bet tu nepaklausei. Tu juk niekad jo nepaklausei, tiesa?

Skausmas darosi tiesiog nepakeliamas.

– Prašau, išeik, – sušnabždu. – Prašau, palik mane.

– Ana. – Jo balsas ramus ir jis laukia, kol pažvelgsiu į jį. – Vis dėlto neteisinga, kad jie su Bridže tau nepasakė. Sutinki? Tu nusipelnei šio to geresnio. Nuoširdžiai tikiuosi, kad tas, su kurio tu ką tik kalbėjaisi... – Metas mosteli į telefoną mano krepšyje, – yra kur kas geresnis.

dvidešimt aštuntas skyrius

Kam: Anai Olifant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>

Kas: Etjenas Senkleras <etiennebonaparte@soap.fr>

Tema: LINKSMŲ KALĖDŲ

Ar tu jau pripratai prie laiko skirtumo? Prakeikimas, aš negaliu miegoti. Paskambinčiau, bet nežinau, ar tu jau atsibudusi, o gal ką nors veiki su šeima ar panašiai. Įlankoje toks tirštas rūkas, nieko nematau pro langą. Bet jeigu matyčiau, esu beveik tikras, suvokčiau, kad aš vienintelis gyvas žmogus San Fransiske.

Kam: Anai Olifant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>

Kas: Etjenas Senkleras <etiennebonaparte@soap.fr>

Tema: Užmiršau tau pasakyti

Vakar ligoninėje mačiau vaikiną su „Atlantos kino festivalio“ marškinėliais. Paklausiau, ar jis pažįsta tave, bet jis sakė, kad ne. Taip pat sutikau didžiulį plaukuotą vyrą šelmiškos Kalėdų Senelės drabužiais. Jis dalino dovanas vėžiu sergantiems ligoniams. Mama nufotografavo mane su juo, siunčiu nuotrauką. Ar aš visada atrodau toks išsigandęs?

Kam: Anai Olifant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>

Kas: Etjenas Senkleras <etiennebonaparte@soap.fr>

Tema: Ar jau pabudai?

Pabusk. Pabusk. Pabusk.

Kam: Etjenai Senklerui <etiennebonaparte@soap.fr>

Kas: Ana Olifant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>

Tema: Re: Ar jau pabudai?

Aš nemiegu! Šonas jau prieš tris valandas pradėjo šokinėti ant mano lovos. Mes atplėšinėjome dovanas ir valgėme pusryčiams cukrinius sausainius. Tėtis man padovanojo širdies formos auksinį žiedą. „Tėčio širdelėi“, – pasakė jis. Tarsi būčiau tokio tipo mergina, kurios nešioja širdies formos žiedus. IR DAR DOVANOTUS TĖVO. Šonui jis padovanojo daugybę „Žvaigždžių karų“ šlamšto ir akmenų apdirbimo įrankių komplektą, ir man būtų kur kas labiau patikę gauti tokį dalyką. Negaliu patikėti, kad mama jį pakvietė Kalėdų. Ji sako, tai dėl to, kad jų išsiskyrimas draugiškas (hm, ne), o Šonui ir man reikia tėvo mūsų gyvenime, tačiau jiedu nesiliauja vaidytis. Šį rytą susipyko dėl mano plaukų. Tėtis nori, kad perdažyčiau juos kaip anksčiau, nes, jo nuomone, atrodau kaip „eilinė prostitutė“, o mama nori, kad juos nusibalinčiau. Tarsi kuris nors iš jų galėtų nuspręsti. Oi, turiu lėkti. Atvažiavo mano seneliai, ir senelis baubia reikalaudamas

savo mielos mergaitės. Tai yra manęs.

P. S. Miela nuotrauka. Kalėdų Senelė akivaizdžiai tyrinėja tavo užpakalį. Ir reikia sakyti *Laimingų Kalėdų*, keistuoli.

Kam: Anai Olifant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>

Kas: Etjenas Senkleras <etiennebonaparte@soap.fr>

Tema: CHACHACHA!

Ar tai buvo SUŽADĖTUVIŲ ŽIEDAS? Ar tėvas tau padovanojo SUŽADĖTUVIŲ ŽIEDĄ?

Kam: Etjenai Senklerui <etiennebonaparte@soap.fr>

Kas: Ana Olifant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>

Tema: Re: CHACHACHA!

Neatsakysiu į tai.

Kam: Anai Olifant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>

Kas: Etjenas Senkleras <etiennebonaparte@soap.fr>

Tema: Neeilinės prostitutės

Neturiu ką pasakyti apie prostitutes (nors tu būtum klasiška prostitutė, jų profesija labai jau nešvari), tik norėjau taip užrašyti. Argi ne keista, kad mums abiem tenka sutikti Kalėdas su tėčiais? Kalbant apie nemalonus dalykus, ar jau kalbėjaisi su Bridže? Tuoju sėsiu į autobusą ir važiuosiu į ligoninę. Grįžęs tikiuosi rasti išsamią tavo kalėdinės vakarienės analizę. Neseniai suvalgiau dubenį javainių. Ir kaip mama valgo tokį šlamštą? Jaučiuosi taip, lyg būčiau graužęs sienojus.

Kam: Etjenai Senklerui <etiennebonaparte@soap.fr>

Kas: Ana Olifant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>

Tema: Kalėdinė vakarienė

Javainiai? Dabar Kalėdos, o tu valgai GRŪDUS? Mintyse tau siunčiu lėkštę iš mūsų namų. Kalakutas orkaitėje, padažas ant viryklės, o bulvių košė ir troškinyš gaminami, kol rašau tau. Palauk. Galiu lažintis, tu valgai duonos pudingą su mėsos gabaliukais ir panašiai, ar ne? Ką gi, mintyse siunčiu tau duonos pudingo. Kad ir kas tai būtų. Ne, dar nesikalbėjau su Bridže. Mama nesiliauja raginusi atsiliepti į jos skambučius, bet žiemos atostogos mane jau visiškai užkniso. (KODĖL mano tėtis čia? RIMTAI. PRIVERSK JĮ IŠVAŽIUOTI. Jis vilki didžiulį baltą megztinį ir atrodo kaip išsipūtęs sniego senis, ir dar jis nesiliauja viską perstatinėjęs mūsų virtuvės spintelėse. Mama pasiruošusi jį nudėti. ŠTAI DĖL KO JINAI NETURĖTŲ JO KVIESTI PER ŠVENTES.) Tiek to. Verčiau neprisidėsiu prie šios dramos.

P. S. Tikiuosi, tavo mamai geriau. Man labai gaila, kad šią dieną turi praleisti ligoninėje. Tikrai labai norėčiau nusiųsti judviem lėkštę su kalakutiena.

Kam: Anai Olifant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>

Kas: Etjenas Senkleras <etiennebonaparte@soap.fr>

Tema: Re: Kalėdų vakarienė

Ar TAU gaila MANEŠ? Aš ne vienintelis niekad neragavau duonos pudingo. Ligoninėje viskas kaip ir anksčiau. Nenoriu įgristi tau pasakodamas smulkmenas. Nors valandą stypsojau laukdamas autobuso atgal ir pradėjo lyti. Dabar aš jau bute, o tėvas išvažiavo į ligoninę. Mudu kaip kino žvaigždės, puikiai mokame apsimesti, kad vienas kitam neegzistuojam.

P. S. Mama sako, kad perduočiau tau „Linksmų Kalėdų“. Taigi Linksmų Kalėdų nuo mano mamos, bet nuo manęs – Laimingų Kalėdų.

Kam: Etjenai Senklerui <etiennebonaparte@soap.fr>

Kas: Ana Olifant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>

Tema: Gelbėk mane

Pati blogiausia vakarienė! Užteko vos penkių minučių, kad viskas subyrėtų. Tėtis mėgino priversti Šoną valgyti troškinį su šparaginėm pupelėm, o kai jis atsisakė, tėtis apkaltino mamą, kad ši mano broliui duoda per mažai daržovių. Tada ji trenkė šakutę ir pasakė tėčiui, kad jis neturi teisės jos mokyti, kaip auginti vaikus. Ir tada jis leptelėjo sumautą frazę: „Aš jų tėvas“, o ji atsakė sumauta fraze: „Tu juos metei“, tuo metu mano puskurtė močiutė šaukė „KUR DRUSKA? TROŠKINYS BESKONIS! PADUOKITE DRUSKOS! O tada senelis pasiskundė, kad mamos kalakutas buvo „šiek tiek sausokas“, ir ji neišlaikė. Turiu galvoje, mama pradėjo rėkti.

O tai išgąsdino Šoną ir jis nubėgo į savo kambarį verkti, ir kai užėjau pas jį, jisai jau buvo beveik IŠVYNIOJĘS ČIULPINUKĄ! Neįsivaizduoju, iš kur jisai jį gavo. Jis žino, kad negali valgyti valgomųjų dažų Nr. 40! Aš atėmiau saldainį ir jis pradėjo dar smarkiau verkti, o mama atbėgo ir apšaukė MANE, tarsi tai aš būčiau davusi jam kažkokį šlamštą. Užuoat pasakiusi: „Ačiū, Ana, už vienintelio mano sūnaus gyvybės išgelbėjimą.“ Tada atėjo tėtis ir barnis tęsėsi, ir jiedu net nepastebėjo, kad Šonas vis dar rauda. Aš jį išsivedžiau iš kambario ir pavaišinau sausainiais, o dabar jis laksto aplinkui ratais, o mano seneliai vis dar prie stalo, tarsi mes visi ketintume grįžti į savo vietas ir baigti vakarieniauti.

KAS TAI MANO ŠEIMAI? O dabar tėtis beldžiasi į mano duris. Puiku. Ar dar gali šios kvailos atostogos būti blogesnės??

Kam: Anai Olifant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>

Kas: Etjenas Senkleras <etiennebonaparte@soap.fr>

Tema: Gelbėju tave

Teleportuojuosi į Atlantą. Pasiimu tave ir mes keliaujame ten, kur šeimos mūsų neras. Mes pasiimsim ir Šoną. Ir leisim jam bėgioti ratais, kol jis nuvargs, o tada mudu labai ilgai vaikščiosim. Kaip per Padėkos dieną. Atsimeni? Ir mes kalbėsime apie viską, išskyrus tėvus... o gal mes apskritai nesikalbėsime. Tiktai eisime. Ir mudu eisime, kol visas pasaulis liausis egzistavęs.

Atleisk, Ana. Ko norėjo tavo tėvas? Prašau, pasakyk, ką galėčiau padaryti.

Kam: Etjenui Senklerui <etiennebonaparte@soap.fr>

Kas: Ana Olifant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>

Tema: Man tai patiktų

Ačiū tau, viskas gerai. Tėtis norėjo atsiprašyti. Akimirką jis buvo beveik žmogus. Beveik. Paskui mama atsiprašė, dabar jie plauna indus ir apsimeta, kad nieko neatsitiko. Nežinau. Nenorėjau, kad visa tai nuskambėtų kaip tragedija, juk tavo problemos kur kas bjauresnės nei mano. Atleisk man.

Kam: Anai Olifant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>

Kas: Etjenas Senkleras <etiennebonaparte@soap.fr>

Tema: Ar tu kvaištelėjai?

Mano diena buvo nuobodi. Tavo – tikras košmaras. Kaip tu jautiesi?

Kam: Etjenui Senklerui <etiennebonaparte@soap.fr>

Kas: Ana Olifant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>

Tema: Ar tu kvaištelėjai?

Viskas gerai. Džiaugiuosi, kad galiu su tavim pasikalbėti.

Kam: Anai Olifant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>

Kas: Etjenas Senkleras <etiennebonaparte@soap.fr>

Tema: Vadinasi...

Ar tai reiškia, kad galiu tau dabar paskambinti?

dvidešimt devintas skyrius

Bjaurių atostogų istorijoje šios pačios bjauriausios. Bjauresnės už tas, kai per Liepos 4-osios šventę senelis atėjo pažiūrėti fejerverkų pasipuošęs kiltu ir, užuot dainavęs „Gražioji Amerika“, reikalavo, kad visi dainuotų „Škotijos gėlę“. Bjauresnės nei Helovinas, kai mudvi su Trude Šerman atėjom į mokyklą apsirengusios Gerosios Raganos Glindos kostiumais ir ji visiems aiškino, kad jos kostiumas geresnis, nes pro mano drabužius gali pamatyti purpurines kelnaites „Monday“, ir JOS IŠ TIESŲ MATĖSI.

Nesikalbu su Bridžita. Ji skambina kasdien, bet aš ją ignoruojau. Viskas baigta. Kalėdų dovana, kurią jai atvežiau, – mažytis paketas, įvyniotas į raudonai ir baltai dryžuotą popierių, – įkištas į patį mano lagamino dugną. Tai Naujojo tilto, seniausio Paryžiaus tilto, modelis. Tai buvo traukinio modeliuko geležinkelio dalis, ir dėl prastos mano prancūzų kalbos Senkleras penkiolika minučių įkalbinėjo pardavėją parduoti tiltą man atskirai.

Tikiuosi, galėsiu jį gražinti.

Tik vieną kartą apsilankiau Rojal Midtaun 14 gatvėje, ir nors ėjau susitikti su Herkuliu, Tofas taip pat ten buvo. Jis pasakė kažką panašaus į: „Sveika, Ana. Kodėl nenori kalbėtis su Bridže?“, ir man teko bėgti į tualetą. Viena iš neseniai dirbančių merginų palydėjo mane į vidų ir pasakė mananti, jog Tofas yra neįtrauktas bukagalvis močkrušys ir aborto auka, ir kad neturėčiau leisti jo žeminama. Tai girdėti buvo labai malonu, bet man nepadėjo.

Paskui mudu su Herkuliu žiūrėjome prastą kalėdinį filmą ir šaipėmės iš aktorių šventinių megztinių. Jis man papasakojo apie paslaptinę paketą su jautienos kepsniu, kurį rado šeštoje salėje, ir dar sakė, kad jam patinka mano tinklalapis. Jo nuomone, mano apžvalgos darosi geresnės. Bent jau buvo malonu.

Smagu buvo ir tada, kai išvyko tėtis. Jis nesiliovė manęs klausinėti apie Prancūzijos paminklus ir erzino nuolat skambinėdamas savo reklamos agentui. Mums visiems palengvėjo, kai jis išvažiavo. Vienintelis stabilus šviesos spindulys buvo Senkleras. Mes kalbėjomės kasdien – skambinomės, siuntėme vienas kitam elektroninius laiškus, telefonines žinutes. Ir tai nepraslydo pro mano akis – kai mudu su Tofu nebesimatėme, mudviejų bendravimas išsikvėpė, o štai dabar, nors ir nematau Senklero kasdien, mes kalbamės kur kas daugiau.

Tai mane verčia dar labiau graužtis dėl Tofo. Jeigu būtume buvę artimesni draugai, būtume nuolat bendravę. Buvo kvaila manyti, kad turime galimybę bendrauti per atstumą. Negaliu patikėti, kad ne kas nors kitas, o Metas paaiškino man, kaip beviltiškai elgiausi. Tiesą sakant, dabar, kai turiu laiko tai apmąstyti, suprantu, kad Tofas nėra didelis praradimas. Skaudžiausia, kad su juo susijusi Bridžita. Kaip ji galėjo slėpti tai nuo manęs? Jos išdavystė labai skaudi.

Atėjus Naujiesiems metams neturiu kur eiti, taigi mudu su Šonu liekam namie. Mama išėjo švęsti su keliais kolegomis iš darbo. Aš užsakau picą su sūriu ir mudu žiūrime „Fantomo grėsmę“. Tokiu būdu noriu įrodyti broliui, kaip aš jį myliu – sėdžiu ir žiūriu į tą keistą padarą Džar Džar Binksą iš „Žvaigždžių karų“. Paskui, kai žiūrime televizijos reportažą iš Taimso aikštės, kur skaičiuojamos paskutinės metų minutės, jis išsitraukia filmo veikėjų figūreles.

– Pšū! Pšū! – Hanas Solo apšaudo mano Audros Karį ir pasislepia už sofos pagalvėlės.

– Gerai, kad aš dėviu nuo lazerio spindulių apsaugančią liemenę, – sakau žygiuodama į priekį.

– Nėra tokio dalyko, kaip nuo lazerio spindulių apsauganti liemenė! Tu ŽUVAI! – Hanas

pasileidžia bėgti per sofos atlošą. – JE-AAA!

Pasiimu Karalienę Amidalą.

– Hanai, tau gresia pavojus! Eik kitu keliu! Audros Karys vilki nuo lazerio apsaugančią liemenę.

– An-uuuu, stop! Pšū, pšū!

– Puiku, – sako Amidala. – Palik moteriai atlikti vyro darbą. – Ji galva trenkia į galvą Audros Kariui. – Buuummm! – Karys krenta nuo sofos.

Hanas nušoka ant kilimo ir vėl pradeda šaudyti.

Paimu jaunąjį Obį Vaną Kenobį.

– Ooo, Amidala. Tu atro dai nuostabiai. Bučkis, bučkis, bučkis.

– Ne! – Šonas stveria Obį Vaną man iš rankos. – Jokių bučinių.

Ištraukiu dar vieną figūrėlę iš Šono žaislų dėžės. Tai Smėlio Žmogus, turbūt tas, kurį jam nupirko Bridžita. Na, ką gi, gerai.

– Ooo, Amidala. Bučkis, bučkis, bučkis.

– Smėlio žmonės nesibučiuoja! Jie ATAKUOJA! RARRRR! – jis ištraukia iš manęs ir šią figūrėlę, bet paskui ima tyrinėti gruoblėtą mažytę galvą. – Kodėl tu nekalbi su Bridže? – staiga paklausia jis. – Ar ji tave įskaudino?

Aš krūpteliu.

– Taip, Šonai. Ji šį tą padarė, ir tai nebuvo labai gražu.

– Ar tai reiškia, kad ji daugiau manęs nebeprižiūrės?

– Ne, neabejoju, kad prižiūrės. Tu jai patinki.

– O ji man nepatinka.

– Šonai!

– Ji pravirkdė tave. Dabar tu visą laiką verki. – Jis meta Smėlio Žmogų į žaislų dėžę. – Ar tu dar turi tą, kurį man nupirkai?

Nusišypsau. Pasiimu kuprinę ir jau traukiu iš jos žaislą, bet staiga mane apninka abejonė.

Atsidūstu.

– Gausi jį su viena sąlyga. Turėtum būti jai švelnesnis. Arba Bridžita, arba senelis, mama daugiau neturi iš ko pasirinkti auklės tau. O senelis jau per senas tokiems dalykams, – mosteliu į krūvą sugadintų kareivių figūrėlių.

– Gerai, – sako jis droviai. Atiduodu jam pakuotę, ir jis atsargiai laiko ją rankose. – Ačiū.

Virtuvėje suskamba telefonas. Be abejonės, tai mama mus tikrina. Šonas nueina atsiliepti, o aš ieškau tinkamo naujo vaikinio Amidalai.

– Aš jūsų nesuprantu, – sako Šonas. – Prašau, kalbėkite angliškai.

– Šonai? Kas ten? Padėk ragelį.

Aha! Lukas Skaivokeris! Jis be rankos, bet bus gerai. Amidala ir Lukas pasibučiuoja. Ar tik ji – ne jo mama? Numetu Luką į šalį, tarsi jis būtų asmeniškai mane įžeidęs, ir vėl rausiuosi dėžėje.

– Tavo balsas keistas. Taip, ji čia.

– Šonai?

– Ar čia jos VAIKINAS? – maniakiškai juokiasi mano brolis.

Šoku į virtuvę ir griebiu telefono ragelį.

– Alio? Senklerai? – ragelyje girdžiu juoką. Šonas iškiša liežuvį, o aš stumiu jį lauk, uždėjusi delną ant galvos. – EIK LAUK.

– Atsiprašau? – sako balsas ragelyje.

– Sakiau Šonui. Ar tai tu?

– Taip, tai aš.

– Kaip gavai šį numerį?

– Na, žinai, yra tokia knyga. Joje balti puslapiai. Ir surašyta daugybė telefonų numerių. Ji taip pat yra ir internete.

– Ar tai tavo vaikiiii-nas? – klausia Šonas tiesiai į telefono ragelį.

Aš vėl jį stumiu į šalį.

– Jis yra tiesiog mano draugas. Eik žiūrėti televizoriaus, kaip skaičiuojamos paskutinės šių metų minutės.

– Kas nutiko tavo mobiliajam? – klausia Senkleras. – Ar užmiršai pakrauti?

– Negaliu patikėti! Man tai visai nebūdinga.

– Žinau, buvau sukrėstas, kai man pasiūlė pasinaudoti balso paštu. Bet džiaugiuosi, kad dabar turiu tavo namų numerį. Tiesiog jei kartais prireiktų.

Mane pradžiugina, kad jam prireikė papildomų pastangų paskambinti man.

– O ką tu veiki? Ar neturėtum dabar švęsti?

– Taigi. Mama nelabai gerai jautėsi, nutariau likti su ja. Dabar ji miega, vadinasi, Naujuosius sutiksiu vienas.

Jo mama prieš keletą dienų grįžo namo iš ligoninės. Jos būklė tai pagerėdavo, tai pablogėdavo.

– O kaip Elė? – leptelėjau nė nepagalvojusi.

– Aš, a... kalbėjau su ja anksčiau. Šiaip ar taip, tai juk Naujieji metai Paryžiuje. Ji grįžo į Prancūziją iškart po Kalėdų, – priduria jis.

Įsivaizduoju, kaip jiedu kalbėdami telefonu skleidžia bučiavimosi garsus, kaip kad aš dariau su Amidala. Nusimenu.

– Ji išėjo į vakarėlį, – sako, o jo balse nusivylimas.

– Gaila, kad esu tau antroje vietoje.

– Juokauji? Tik trečioje. Mama miega, prisimeni? – vėl juokiasi.

– Ačiū. Ką gi, gal man reiktų baigti pokalbį, kol mano pirmaeilių pareigų objektas neužmigo.

Žvilgteliu į Šoną, kuris tyliai sėdi kitame kambaryje.

– Nesąmonė, aš ką tik paskambinau. O kaip tavo vyrukas? Iš balso atrodo gerai nusiteikęs, net jeigu ir nesuprato nė žodžio, ką jam sakiau.

– Tu juokingai kalbi. – Nusišypsau. Man patinka jo balsas.

– Kalbėk už save, Atlanta. Girdėjau prasimušantį pietietišką akcentą...

– Ne!

– Taip! Šią savaitę keletą sykių.

Suniurnu, tačiau šypsausi dar plačiau. Per atostogas keletą kartų kalbėjausi ir su Meredith, tačiau ji niekad nebuvo tokia linksma kaip Senkleras. Nueinu su telefonu į svetainę, kur susirangęs Šonas su mano dovanotu Smėlio Žmogumi. Žiūrim televizorių kartu. Aš trim valandom lenkiu Senklėrą, bet

mums tai nerūpi. Kai pas mane išmuša vidurnaktį, mes pučiam įsivaizduojamus ragelius ir mėtome įsivaizduojamus konfeti.

O po trijų valandų, kai vidurnaktį išmuša pas jį, mes vėl švenčiame.

Ir nuo tada, kai grįžau namo, pirmą sykį jaučiuosi visiškai laiminga. Keista. Namai. Kaip ilgai norėjau vien tik grįžti namo, o grįžusi namų neradau. Esu čia, savo namuose, ir suprantu, kad dabar namai kažkur kitur.

Nors tai irgi ne visai tiesa.

Ilgiuosi Paryžiaus, bet tai ne namai. Panašu, kad ilgiuosi... šito. Tos šilumos, sklindančios iš telefono ragelio. Ar įmanoma, kad namai būtų žmogus, o ne vieta? Anksčiau mano namai buvo Bridžita. Galbūt dabar naujieji mano namai – Senkleras?

Mąstau apie tai, o mūsų pavargę balsai nusilpsta ir mes liaujamės kalbėtis. Tiesiog palaikome vienas kitam kompaniją. Aš alsuoju. Jis alsuoja. Aš. Jis.

Negalėčiau jam to sakyti, bet tai tiesa.

Tai namai. Mudu esame namai.

trisdešimtas skyrius

Liūdna, kad keliaudama atgal į Prancūziją jaučiu tokį palengvėjimą. Skrydis ramus ir ilgas. Pirmą sykį skrendu viena. Lėktuvui leidžiantis Šarlio de Golio oro uoste, jau nekantrauju grįžti į Amerikiečių mokyklą, nors tai reiškia, kad turėsiu pati susigaudyti metro sistemoje. Tarsi niekad nebūčiau bijojusi juo važiuoti.

Nebus gerai. Ar bus?

Bet kelionė traukiniu į Lotynų kvartalą sklaidi ir lengva, ir štai aš jau rakinu kambario duris ir iškraunu daiktus. Lambero rezidencija maloniai gaudžia nuo atvykstančių studentų. Žvilgteliu pro užuolaidas į restoraną kitapus gatvės. Operos dainininkės nesimato, bet kol kas dar tik popietė. Vakare ji sugrįš. Taip pagalvojusi nusišypsau.

Paskambinu Senklerui. Jis atskrido aną naktį. Oras nesezoniškai šiltas, ir jiedu su Džošu tuo naudojasi. Leidžia laiką ant Panteono laiptų, ir Senkleras pasiūlo prisidėti prie jų. Žinoma, taip ir padarysiu.

Negaliu to paaiškinti, bet eidama gatve staiga pradėdu nervintis. Kodėl aš virpu? Tai viso labo tik dvi savaitės, tačiau kokios ypatingos savaitės. Senkleras, su kuriuo anksčiau santykiai buvo gana sudėtingi, dabar tapo artimiausiu draugu. Ir jis jaučiasi taip pat. Man nereikia jo klausti; tiesiog žinau, lyg tai būtų mano pačios atspindys.

Susiimu ir ilgai einu Panteono link. Miestas nuostabus. Štai pasirodo gražuolė Šv. Etjeno du Mont bažnyčia, ir aš galvoju apie iškylos sumuštinis ruošiančią ir balandžius piešiančią Senklero motiną. Mėginu įsivaizduoti ją, lakstantį aplink ją su vaikiška mokykline uniforma, trumpomis kelnėmis ir nubrodintais keliais, tačiau man neišeina. Galiu įsivaizduoti tik žmogų, kurį pažįstu: jis ramus ir pasitikintis, rankos kišenėse, išdidi eisena. Šis žmogus skleidžia natūralų magnetinį lauką, kuris visus įtraukia ir sužavi.

Išlenda sausio saulė ir šildo mano skruostus. Du vyrai, nešini vyriškomis rankinėmis, sustoja pasigėrėti dangumi. Tvarkinga moteris, avinti batelius smailiais kulniukais, irgi stabteli nustebusi. Aš šypsausi ir praeinu pro juos. Tada pasuku dar už vieno kampo, ir man taip stipriai, taip skausmingai suspaudžia krūtinę, kad nebegaliu kvėpuoti.

Nes ten jis.

Jis įnikęs į didžiulę knygą, susikūprinęs ir labai susikaupęs. Vėjelis kedena jo tamsius plaukus, o jis kramto nagus. Džošas sėdi kiek atokiau, atsivertęs juodą eskizų bloknotą darbuojasi tušinuku. Dar keletas žmonių džiaugiasi retais saulės spinduliais, bet juos užmirštu vos pamačiusi. Kadangi svarbiausias čia jis.

Atsiremiu į lauko kavinės stalelio kraštą, kad nepargriūčiau. Valgytojai sunerimę žiūri į mane, bet man tai nerūpi. Man svaigsta galva ir trūksta oro.

Kaip galėjau būti tokia kvaila?

Kaip galėjau nors akimirką suabejoti, kad įsimylėjau jį?

trisdešimt pirmas skyrius

Stebiu jį. Jis kramto kairės rankos mažylio nagą, vadinasi, jo skaitoma knyga turėtų būti gera. Mažylį pirštą jis kramto susijaudinęs arba iš pasitenkinimo, o nykštį – susimąstęs arba susirūpinęs. Pati nustembu, kad žinau tokias jo elgesio subtilybes. Vadinasi, aš labai juo domėjausi?

Pro šalį sliūkina dvi pagyvenusios moterys su kailiniais ir prie jų derančiomis skrybėlaitėmis. Viena stabteli ir atsisuka. Ji kreipiasi į mane prancūziškai. Ne viską suprantu, bet žinau, kad ji teiraujasi, ar man viskas gerai. Linkteliu ir padėkoju. Ji dar sykį susirūpinusi žvilgteli į mane ir nueina.

Negaliu pajudėti. Ką turėčiau pasakyti? Ištisas keturiolika dienų kalbėtasi telefonu, o dabar, kai jis štai priešais mane, abejoju, ar galėsiu išlemti „labas“. Vienas iš kavinės lankytojų atsistoja man padėti. Paleidžiu apvalų stalą ir netvirtai žingsniuoju per gatvę. Man linksta kojos. Kuo labiau artėju, tuo sunkiau darosi eiti. Panteonas milžiniškas. Laiptai atrodo labai toli.

Jis pakelia galvą.

Mūsų akys susitinka ir jis pamažu nusišypso. Mano širdis daužosi vis smarkiau ir smarkiau. Jau beveik atėjau. Jis pasideda knygą ir atsistoja. Ir tada – tą akimirką, kai jis ištaria mano vardą, – viskas staiga pasikeičia.

Jis jau nebe Senkleras, visų bičiulis, visų draugas.

Jis Etjenas. Etjenas kaip tą vakarą, kai susipažinome. Jis yra Etjenas, jis yra *mano* draugas.

Jis yra kai kas daugiau. Mano pėdos juda trijų skiemenų ritmu. Et-je-nas. Et-je-nas. Et-je-nas. Jo vardas užlieja liežuvį kaip tirpstantis šokoladas. Jis toks gražus, toks nuostabus.

Man užima kvapą, kai jis išskečia rankas ir apkabina mane. Širdis daužosi kaip pašėlus, ir mane tai trikdo, nes žinau, kad jis tą jaučia. Atšlyjam vienas nuo kito ir aš žingteliu atgal. Jis nutveria mane, nes jau būčiau nukritusi nuo laiptų.

– Oho, – sako jis. Bet turbūt negalvoja, kad iš tiesų krisiu.

Nuraustu ir verčiu kaltę nerangumui.

– Taip, galėjo būti blogai.

Oi. Bent jau balsas nedreba. Jis atrodo nustebęs.

– Ar gerai jautiesi?

Suvokiu, kad jo rankos vis dar man ant pečių, o visas kūnas sustingęs nuo jo prisilietimo.

– Taip. Puikiai. Nuostabiai!

– Sveika, Ana. Kaip praleidai atostogas?

Džošas. Užmiršau, kad jis čia. Etjenas atsargiai mane paleidžia, kai imu bendrauti su Džošu, tačiau visą laiką, kai mes plepame, aš noriu, kad jis ir vėl pieštų ir paliktų mudu ramybėje. Po minutės jis žvilgteli kažkur už manęs – ten, kur stovi Etjenas, – ir jo veide atsiranda juokinga išraiška. Jis nutyla ir įbeda nosį į eskizų sąsiuvinį. Žvilgteliu atgal, bet Etjeno veidas visiškai ramus.

Sėdime kartu ant laiptų. Būdama su juo taip nesinervinau nuo pirmosios savaitės mokykloje. Galvoje painiava, liežuvis sumedėjęs, skrandis susitraukęs.

– Ką gi, – sako jis po nepakeliamai ilgos pauzės. – Ar mes jau viską iškalbėjome per atostogas?

Nors viduje įtampa, vis dėlto kalbėti galiu.

– Spėju, kad man reiktų grįžti į bendrabutį.

Apsimetu, kad stojuosi, jis nusijuokia.

– Turiu tau šį tą. – Jis trūkteli mane už rankovės, kad sėsčiausi. – Pavėluota Kalėdų dovana.

– Man? Bet aš nieko neturiu tau!

Jis įkiša ranką į palto kišenę ir ištraukia sugniaužtą kumštį, laikydamas delne kažkokį nedidelį daiktą.

– Tai ne kažin kas, todėl per daug neįsijausk.

– Ooo, kas gi tai?

– Pamačiau tai, kai buvom išėję pasivaikščioti su mama, ir pagalvojau apie tave...

– Etjenai! Nagi!

Išgirdęs savo vardą jis sumirkčioja. Aš išraustu ir mane apima nenugalima nuojauta, kad jis visiškai tiksliai žino, ką aš galvoju. Nustebęs jis sako:

– Užsimerk ir ištiesk ranką.

Vis dar išraudusi, ištiesiu ranką. Jo pirštai brūkšteli man per delną, ranka šokteli taip, tarsi ją būtų krėtusi elektra. Kažkas krenta ir vos girdimai cakteli už mūsų. Atsimerkiu. Jis apstulbęs žiūri į mane.

– Oho, – pratariau.

Jis palenkia galvą prie manęs.

– Manau... manau, kad nukrito kažkur čia. – Atsistoju, bet net nežinau, ko ieškoti. Nejaučiau, ką jis įdėjo man į delną. Jaučiau tiktai *ji*. – Nieko nematau! Tik akmenukus ir balandžių mėšlą, – priduriu, stengdamasi elgtis normaliai.

Kur tas dalykas? Kas tai yra?

– Štai.

Jis suima pirštais ir pakelia kažkokį mažytį geltoną daiktą nuo laiptelio priešais. Atsisėdu ir vėl ištiesiu delną, nusiteikdama dar vienam kontaktui. Etjenas lukteli ir tada, laikydamas savo ranką keliolikos centimetrų atstumu nuo manosios, numeta tą daiktą man į delną. Tarsi ir jis bijotų prisiliesti prie manęs.

Stiklinis karoliukas. Bananas.

Jis kosteli.

– Žinau, tu sakei, kad tik Bridžita gali vadinti tave Banana, bet aną savaitgalį mama jautėsi geriau, taigi nusivedžiau ją į jos mėgstamą karoliukų parduotuvę. Pamačiau ją ir pagalvojau apie tave. Tikiuosi, tu neprieštarausi, kad dar kas nors papildys tavo kolekciją. Ypač kai judvi su Bridžita... na, žinai...

Suspaudžiu delne karoliuką.

– Ačiū tau.

– Mama klausinėjo, kam man jo reikia.

– Ir ką jai pasakei?

– Kad tai tau, žinoma, – ištaria jis tokia intonacija, tarsi tai būtų savaime suprantama.

Šypsaisi. Karoliukas toks lengvas, kad vos jį jaučiu, ir tai tik kaip kažką smulkų ir vėsų savo delne. Beje, apie vėsą...

Aš pašiurpstu.

– Ar temperatūra nukrito, ar tik man taip atrodo?

– Imk.

Etjenas nusivynioja juodą šaliką, kurį buvo laisvai apsimuturiavęs aplink kaklą, ir ištiesia man. Atsargiai jį paimu ir apvynioju sau kaklą. Jis mane svaigina. Kvepia ką tik išsipraususiu vaikinū. Kvepia juo.

– Tavo plaukai gerai atrodo, – sako jis. – Vėl juos nusibalinau.

Susidrovėjusi paliečiu sruogą.

– Mama man padėjo.

– Šis vėjelis užknisa, einu kavos. – Džošas pliaukšt užverčia eskizų sąsiuvinį. Ir vėl buvau užmiršusi, kad jis čia. – Jūs einat?

Etjenas žiūri į mane, laukdamas, ką atsakysiu.

Kava! Mirštu, kaip noriu puodelio tikros kavos. Nusišypsau Džošui.

– Skamba nuostabiai!

Ir tada gražiausiame pasaulio mieste žingsniuojau prašmatnaus, balto, mirguliuojančio Panteono laiptais. Einu su dviem patraukliais, protingais, linksmis vaikiniais išsišiepusi ligi ausų. Jeigu dabar Bridžita matytų mane.

Turiu galvoje, kam reikalingas *Kristoferis*, kai pasaulyje yra Etjenas Senkleras?

Bet kai tik pagalvoju apie Tofą, man ima sukti vidurius, nes dabar taip visada atsitinka, kai tik apie jį pagalvoju. Gėda, kad aš apskritai galvojau, jog jis gali laukti. Tiek laiko iššvaisčiau jam. Priekyje Etjenas juokiasi iš kažkokio Džošo pokšto. Ir tas juokas pamažu manyje ima kelti paniką, nes suvokimas vis plūsta ir plūsta į mano sąmonę.

Ką dabar darysiu? Įsimylėjau savo naują geriausią draugą.

trisdešimt antras skyrius

Tai psichinė negalia. Etjenas. Kaip stipriai aš jį myliu.

Aš myliu Etjeną.

Man patinka jo pakeltas antakis, kai aš ką nors pasakau, o jam tai atrodo protinga ar linksma. Man patinka klausytis jo sunkių batų dunksėjimo viršuje, kai jis eina per savo kambarį. Man patinka, kad jo vardo kirtis vadinamas akūtu ir tai, kaip jis sako „o kur tu?“ – jo tartis apskritai labai miela.

Man tai patinka.

Patinka sėdėti per fizikos pamoką šalia jo. Lyg netyčia prisiliesti per laboratorinius užsiėmimus. Jo netvarkingi užrašai ranka ant mūsų lapų su užduotimis. Man patinka po pamokos paduoti jam kuprinę, nes tada mano pirštai bent dešimtį minučių kvepia juo. Ir kai Amanda sako ką nors kvaila, jis susiranda mane akimis, kad pasikeistume pasipiktinimo žvilgsniais, – man taip pat tai patinka. Man patinka berniukiškas jo juokas, susiglamžę marškiniai ir juokinga megzta kepuraitė. Man patinka jo didelės rudos akys ir tai, kaip jis graužia nagus, o jo plaukai taip patinka, kad galėčiau mirti.

Yra tik vienas su juo susijęs dalykas, kuris man nepatinka. *Ji*.

Aš ir anksčiau nemėgau Elės, bet nepalyginsi su tuo, ką jaučiu dabar. Nesvarbu, kad galiu ant vienos rankos pirštų suskaičiuoti, kiek kartų mudvi matėmės. Tas pirmasis vaizdinys, kurio negaliu atsikratyti. Po gatvės žibintu. Jos pirštai, suleisti į jo plaukus. Kai tik lieku viena, mano mintys grįžta į tą naktį. Vaizduotė kuria tęsinį. Ji paliečia jam krūtinę. Vaizduotė nepasotinama. Jo kambarys. Jis nurengia ją, jų lūpos susilieja, kūnai susiglaudžia, ir – o Dieve – man pakyla temperatūra, pradeda pykinti.

Fantazuuju apie jų išsiskyrimą. Kaip jis galėtų ją įskaudinti, kaip ji galėtų jam atsilyginti ir apie visus įmanomus būdus, kaip aš galėčiau įskaudinti ją. Noriu stverti jos paryžietiška apkirptus plaukus ir trūktelėti taip stipriai, kad nuplėščiau nuo kaukolės. Noriu suleisti savo nagus į jos akių obuolius ir išdraskyti juos.

Pasirodo, aš nesu miela būtybė.

Mudu su Etjenu ir anksčiau retai apie ją kalbėdavomės, bet dabar ji tapo visišku tabu. Man tai kančia, nes kai tik grįžome po žiemos atostogų, jiedviem, regis, ir vėl kyla bėdų. Kaip apsėsta persekiotoja skaičiuuju vakarus, kuriuos jis praleidžia su manimi, ir tuos, kuriuos praleidžia su ja. Aš laimiu.

Tai kodėl jis jos nemeta? Kodėl, kodėl, kodėl?

Šis klausimas kankina mane, kol neišlaikau, kol vidinis spaudimas tampa nebepakeliamas ir man būtina su kuo nors pasikalbėti arba aš paprasčiausiai susprogsiu. Pasirenku Meredithę. Man regis, ją, kaip ir mane, be galo domina susiklosčiusi situacija. Mudvi jos kambaryje ir ji man padeda rašyti esė apie mano jūrų kiaulytę prancūzų kalbos pamokai. Ji vilki futbolininkės šortus ir kašmyro megztinį, nors ir atrodo kvailokai, bet tai Meredithės stiliaus žavesys. Ir dar ji daro atsilenkimus. Dėl smagumo.

– Gerai, bet tai esamasis laikas, – sako ji. – Tu juk ne *dabar* maitini Kapitoną Džeką morkų gabaliukais.

– Ak. Iš tiesų.

Kažką greitosiomis brūkšteliu, bet visiškai negalvoju apie veiksmoždžius. Mėginu sugalvoti, kaip

tarsi atsitiktinai kalbą pasukti apie Etjeną.

– Perskaityk dar kartą. O, ir panaudok tą savo juokingą intonaciją! Tą nenatūralų prancūzišką akcentą, kai anądien su Senkleru užsakinėjai kavos su grietinėle.

Nebuvo numatyta kalbėtis apie blogą mano prancūzų kalbos tartį, bet aš naudojuosi atsiradusia proga.

– Žinai, vienas dalykas man neduoda ramybės. – Jaučiu virš mano galvos švytintį ženklą, kurio raidės labai akivaizdžiai blykčioja – AŠ! MYLIU! ETJENA! – bet vis tiek tęsiu. – Kodėl jie su Ele vis dar kartu? Turiu galvoje, jie beveik nebesimato. Tiesa?

Mer tyli, atsilenkia ir... aš suprantu. Ji žino, kad aš jį taip pat įsimylėjusi.

Bet matydama, kaip sunku jai atsakyti, suprantu, kad ją, kaip ir mane, kankina dramatiški išgyvenimai. Ji netgi neatkreipia dėmesio į keistą mano intonaciją.

– Taip. – Ji lėtai atsigula ant grindų. – Bet tai nėra taip paprasta. Jie kartu jau visą amžinybę. Jie kaip sena sutuoktinių pora. Ir, beje, abu labai... apdairūs.

– Apdairūs?

– Taip. Juk žinai. Senkleras niekad nesielgia neapgalvotai. Ir Elė taip pat. Ji visą amžinybę rinkosi universitetą ir galiausiai išsirinko tą, kuris visiškai netoliese. Turiu galvoje, Parsono menų akademija yra prestižinė mokslo įstaiga ir visa kita, tačiau jinai pasirinko šią vietą todėl, kad ji pažįstama. O dabar štai Senklero mamos liga, manau, kad jis bijo dar ką nors prarasti. Ir Elė nesiskirs su juo, bent jau kol mama serga vėžiu. Net jeigu tai ir nėra labai normalūs santykiai.

Spragteliu tušinuku. Spragtspragtspragtspragtspragt.

– Vadinasi, manai, kad jiedu nelaimingi?

Ji atsidūsta.

– Na, jie nėra nelaimingi, bet... ir ne laimingi. Galbūt pakankamai laimingi. Argi tai svarbu?

Žinoma, kad taip. Ir to negaliu pakęsti. Spragtspragtspragtspragtspragt.

Tai reiškia, kad nieko negaliu sakyti jam, nes rizikuočiau mūsų draugyste. Turiu ir toliau apsimesti, kad niekas nepasikeitė, kad nejaučiu jam nieko daugiau nei, pavyzdžiui, Džošui. O šis rytojaus dieną visiškai ignoruoja mūsų istorijos paskaitą jau turbūt milijardą kartą iš eilės. Sau ant kelių pasidėjęs Kreigo Tompsono vaizdų romaną „Sudie, Čanki Raisai“ Džošas kažką keverzoja eskizų bloknote. Jis užsirašinėja, bet tikrai ne apie Bastilijos puolimą.

Per pietus Džošas ir Rašmi vėl susipyko. Daugiau niekas nebesirūpina dėl Etjeno iškritimo iš mokyklos, bet Džošo dažnai praleidinėjamos pamokos jau kelia nerimą. Jis visiškai liovėsi ruošęs namų darbus. Ir kuo labiau Rašmi jį spaudžia, tuo labiau jis visko šalinasi.

Professeur Hansenas vaikštinėja priešais klasę. Jis neaukštas vyras, nešioja akinius storais stiklais, o jo plaukai tokie ploni, kad kiekvieną sykį, kai jis ką nors pabrėždamas trinkteli per suolą, jie pakyla aukštyn. Jis dėsto sunkius istorijos laikotarpius ir niekados neverčia mūsų įsiminti datų. Suprantu, kodėl Etjenui patinka istorija, nes šis mokytojas dėsto ją jau ketverius metus.

Norėčiau liautis viską sieti su Etjenu.

Žiūriu į mane supančius žemesnių klasių moksleivius ir suprantu, kad ne mane vieną kankina hormonų audros. Kai Emilija Midlstoun pasilenkia pasiimti nukritusio trintuko, Maikas Reinardas geidulingai įsispokso į jos krūtis. Šlykštu. Dar blogiau jam, kad jai patinka jo geriausias draugas Deivas. Trintukas buvo numestas tyčia, bet Deivas nekreipia į ją dėmesio. Jo sustiklėjusios akys seka

vaikštinėjantį priešais klasę mokytoją Hanseną.

Deivas pajunta mano žvilgsnį ir atsitiesia. Greitai nosisuku. Emilija žvilgteli į mane, aš jai abejingai šypteliu. Po atostogų ji grįžo su dažyta sruoga plaukuose. Ji rožinė, o likę plaukai gelsvi, taigi tai ne visai kaip mano šukuosena. Bet vis tiek.

Professeur Hansenas pasakoja Marijos Antuanetės egzekucijos detales. Negaliu susikaupti. Mudu su Etjenu po pamokų einame į kiną. Na, gerai, Džošas su Rašmi taip pat eina – Mer negali, nes jai futbolo treniruotė, – bet vis dėlto šios savaitės rezultatas: Ana – 4, Elė – 1. Mokytojas trinkteli per dar vieną suolą ir rudaplaukė man iš kairės krūpteli, o nuo jos suolo nukrenta kažkokie popieriai.

Pasilenkiu padėti jai surinkti ir net krūpteliu pamačiusi pilną lapą piešinėlių su man pažįstama kaukolės tatuiruote. Žiūriu nustebusi, ir jos veidas pasidaro toks pat raudonas kaip ir jos plaukai. Žvilgteliu Džošo pusėn, o paskui atsisuku į ją ir kilsteliu antakius. Jos akys išsiplečia iš baimės, bet aš papurtau galvą ir nusišypsau. Aš neprasitarsiu.

Koks jos vardas? Ailė. Ailė Martin. Ji gyvena mano aukšte, bet ji tokia tyli, kad dažnai užmirštu apie jos egzistavimą. Ji turėtų būti triukšmingesnė, jeigu jau jai patinka Džošas. Jie abu drovūs. Gaila, nes jiedu kartu atrodytų labai šauniai. Turbūt ir peštųsi mažiau nei dabar Džošas su Rašmi. Kodėl niekad nebūna kartu tie, kurie tinka vienas kitam? Kodėl žmonės taip bijo nutraukti santykius net ir žinodami, kad tie santykiai niekam tikę?

Galvoju apie tai ir vėliau, kai mudu su Etjenu laukiame prie Džošo durų pirmame aukšte, pasiruošę eiti į kiną. Etjenas priglaudžia ausį prie durų, bet paskui atšoka nuo jų kaip nuo gaisro.

– Kas ten?

Jis nusiviepia.

– Jie vėl susitaikė.

Einu paskui jį į lauką.

– Ar Rašmi viduje?

– Jie dabar užsiėmę, – sako jis stačiokiškai. – Geriau jau netrukdykim.

Džiaugiuosi, kad jis priekyje, todėl nemato mano veido. Ne dėl to, kad būčiau pasirengusi su kuo nors permiegoti – aš nepasirengusi, – bet tarp mūsų tebestūkso ta kvaila siena. Visą laiką žinau apie tai. Ir dabar vėl galvoju apie Etjeną ir Elę. Jis pirštų galiukais braukia per jos nuogą petį. Jos praverta burna prie jo nuogo kaklo. Liaukis galvoti apie tai, Ana.

Liaukis, liaukis, LIAUKIS!

Nusuku kalbą apie jo motiną. Jos gydymas baigtas, bet tikrai kovo mėnesį bus aišku, ar liga atsitraukė. Gydytojais turi palaukti, kol organizmas atsigaus nuo švitinimo, kad galėtų atlikti tyrimus. Etjenas visą laiką blaškosi tarp baimės ir vilties, todėl aš, kai tik yra proga, kreipiu jį vilties link.

Šiandien ji jaučiasi gerai, todėl ir jo nuotaika gera. Jis man pasakoja kažką apie jos vaistus, tačiau aš negaliu susikaupti, nes apžiūrinėju jo profilį. Mintimis grįžtu į Padėkos dieną. Tos pačios blakstienos, ta pati nosis, ryškėjanti mano kambario prieblandoje.

Dieve, koks jis gražus.

Mes einame į mūsų mėgstamą kino teatrą, kurį praminėm „Motušės ir tėtušio mylimiausio basethaundo kino teatras“. Jis vos už kelių kvartalų, ir šis vieną žiūrovų salę turintis kino teatras priklauso ponui, vaikštinėjančiam su Nykščiu, šunimi, kurį sutikome konditerijoje. Nemanau, kad yra kokia nors „Motušė“, Nykščio šeimnininkas labiau primena „tėtis ir tėtis“ tipo vyruką, – bet kino

teatrui pravardė tinka. Mes įeiname į vidų ir draugiškai, orus vyras už prekystalio šūkteli:

– Džo-dža! Atlanna, Džo-dža!

Nusišypsau jam. Aš su juo tobulinau savo prancūzų kalbą, o jis su manimi – anglų. Jis prisimena, kad esu iš Atlantos miesto Džordžijos valstijoje (Džo-dža!), ir mudu trumpai paplepame apie orą. Tada jo paklausiu, ar Nykštys laimingas šuo ir ar jis, jo šeimininkas, mėgsta gerą maistą. Na, bent jau mėginu to klausti.

Šią popietę rodomas filmas „Atostogos Romoje“, teatras visiškai tuščias. Etjenas ištiesia kojas ir išsidrebia kėdėje.

– Gerai, štai ką pasakysiu. Būdamas blogas...

– ...dar niekad nesijaučiau taip gerai.

– Taip!

Jo akys žybteli. Tai vienas mėgstamiausių mūsų žaidimų, kai vienas pasako kokios nors populiarios frazės pradžią, o kitas ją užbaigia.

– Kai turi tokių draugų...

Jis nutaiso kimų kaip mano balsą ir pats užbaigia:

– ...tai nebereikia ir priešų.

Mano juokas atsimuša į užuolaidomis uždengtas sienas, o Etjenas stengiasi išlaikyti rimtą veido išraišką. Bet jam nepavyksta, dėl to jis dar labiau išsišiepia. Vaizdas, kurį matau, verčia mano širdį smarkiau plakti, tačiau tubūt mano išraiška keista, nes jis prisidengia burną.

– Liaukis spoksojusi.

– Ką?

– Mano dantys. Tu žiūri į mano apatinius dantis.

Aš vėl nusijuokiu.

– Tarsi turėčiau teisę juoktis iš kieno nors dantų. Žinai, galiu neįtikėtinau toli švirkštelėti vandens pro šį tarpelį. Bridžė nuolat mane erzindavo... – ir pasijutusi blogai staiga nutylu. Aš iki šiol dar nesikalbėjau su Bridžita.

Etjenas atitraukia delną sau nuo burnos. Jo veidas rimtas, galbūt net prasikaltęs.

– Man patinka tavo šypsena.

Man taip pat tavoji patinka.

Bet neišdrįstu to ištarti garsiai.

trisdešimt trečias skyrius

Pamačiusi mane, mergina registratūroje nusišypso.

– Turiu tau siuntinį!

Lambero rezidencijos durys vėl prasiveria ir paskui mane įeina draugai. Mergina ištiesia man didelę rudą dėžę ir aš džiaugsmingai pasirašau, kad ją gavau.

– Ar tai mama atsiuntė? – klausia Mer. Jos skruostai nuo šalčio paraudę.

– Taip!

Šiandien mano gimimo diena. Ir aš tiksliai žinau, kas viduje. Nekantraudama nusinešu dėžę ant vestibulio sofas ir imu raustis kišenėse, kuo čia ją atidaryti. Džošas išsitraukia kambario raktą ir brūkšteli per lipnią juostą.

– AAA! – rikteli jis.

Rašmi, Mer ir Etjenas dirsteli į vidų, o aš nužvelgiu juos pergalingai.

– Ne! – sako Mer.

– Taip, – atkertu aš.

Etjenas paima ploną žalią dėžutę.

– Sausainiai?

Džošas ištraukia dėžutę jam iš rankų.

– Tai ne šiaip sau sausainiai, mano mielas drauguži angle. Mėtiniai „Thin Mints“. – Jis atsisuka į mane. – Galiu atidaryti?

– Žinoma! – Kasmet mano šeima švenčia mano gimimo dieną vaišindamasi Mergaičių skaučių sausainiais, o ne tortu. Tam visuomet tinkamas laikas.

Rašmi ištraukia „Lemon Chalet Creme“ sausainių dėžutę.

– Tavo mama pati geriausia.

– Ir kuo gi jie ypatingi... šitie „Tagalongs“ meduoliai? – klausia Etjenas, atidarydamas dar vieną dėžutę.

– „TAGALONGS“? – Mer išplėšia dėžutę jam iš rankų.

– Tai skaniausi dalykėliai visoje planetoje, – paaiškinu Etjenui. – Jie parduodami tik šiuo metų laiku. Ar tu niekad nesi ragavęs Mergaičių skaučių sausainių?

– Ar kažkas ką tik pasakė „Mergaičių skaučių sausainiai“?

Nustebusi pamatau, kad man per petį spokso Amanda Spiteron-Vats. Jos akys net išsprogsta, kai pamato mano gėrybes.

– Mergaičių skaučių sausainiai? – šalia mūsų išnyra dar vienas kaip visada sutrikęs veidas. Tai Sūrainis. Amanda pasibjaurėjusi patempia lūpą ir pasisuka į mane.

– Tu privalai man duoti mėtinį sausainį, – sako ji.

– Hm, žinoma. Be abejo, – atsakau. Džošas susiraukia, bet aš vis tiek ištiesiu jai sausainį. Amanda suleidžia dantis į šokoladinį vaflių ir sugriebia Etjeno ranką. Ji sudejuoja iš pasitenkinimo. Jis mėgina ištraukti ranką, bet ji tvirtai įsikibusi. Ji apsilaižo lūpas. Nustembu, kad jai aplink burną nėra nė vieno trupinėlį. Kaip jai tai pavyksta?

– Ar esi kada nors jų ragavęs? – klausia ji Etjeno.

– Taip, – sumeluoja jis.

Rašmi prunkšteli.

Kažkas už manęs kosteli, atsisukusi pamatau Sūrainį, nervingai žiūrintį į mano dėžę. Rūsčiai dėbteiliu į Amandą Rankos Laikytoją ir ištraukiu visą dėžutę mėtinių sausainių.

– Vaišinkis, Sūraini.

Jis nustebęs žiūri į mane, kita vertus, jis visą laiką taip žiūri.

– Oho. Ačiū, Ana.

Sūrainis paima sausainius ir nuspūdina laiptų link. Džošas pasibaisėjęs.

– Kodėltušvaistaisausainiais?

– Iš tikrujų. – Mer piktai žvilgteli į Amandą. – Eikim kur nors į nuošalesnę vietą.

Ji paima mano dėžę ir nusineša ją laiptais aukštyn. Mer nuolat viskam pasiruošusi, todėl jos šaldytuvėlyje yra šviežio pieno. Jie mane pasveikina su gimimo diena ir mes visi susidaužiame stiklinėmis. O tada prisikemšame tiek skanumynų, kad kone sprogstame.

– Mmm, – sudejuoja Etjenas ant grindų. – Meduoliai.

– Sakiau tau, – prataria Mer, laižydama nuo savo žiedų šokoladinį žemės riešutų sviestą.

– Atleisk, kad mes nieko tau nepadovanojom, – susikremta Rašmi. – Bet ačiū, kad mus pavaišinai.

Nusišypsau.

– Man taip pat smagu.

– Tiesą sakant, – atsisėda Etjenas, – ketinau tai padovanoti per vakarienę, bet manau, kad dabar pati geriausia proga. – Jis įkiša ranką į savo kuprinę.

– Betgi tu nekenti gimimo dienų! – sakau aš.

– Dar nedėkok man. Be to, nejaučiu joms neapykantos, aš tik nešvenčiu savo gimimo dienos.

Atleisk, kad jis neįvyniotas, – ir ištiesia man spiralinį bloknotą.

Sutrinku.

– A.... ačiū.

– Jis kairiarankiams. Matai? – Jis atverčia bloknotą iš kitos pusės. – Tavo senasis bloknotas jau beveik pilnas užrašų ir filmų apžvalgų, taigi pamaniau, kad tau reiktų naujo.

Niekas niekad neprisimena, kad aš kairiarankė. Man gerklėje atsiranda gumulas.

– Jis nuostabus.

– Žinau, kad tai menkniekis...

– Ne. Jis puikus. Ačiū tau.

Jis krimsteli savo rausvą nagą ir mes vienas kitam nusišypsoms.

– Ak, Senklerai. Kaip miela, – sako Džošas.

Etjenas sviedžia jam į galvą vieną iš Mer pagalvių.

– Tu man taip niekad ir nepaaiškinai, – sako Rašmi. – Ką tu ten darai? Kokios ten apžvalgos?

– O, – atitraukiu akis nuo Etjeno. – Aš visą laiką norėjau tuo užsiimti. Man patinka kalbėti apie filmus. Kadangi sunku į šį verslą patekti – na, daugmaž, jeigu jau kritikas, tai visam gyvenimui, – todėl turiu labai daug praktikuotis.

– Kodėl nenori būti režisierė? Arba scenaristė, aktorė ar dar kažkas? – klausia ji. – Niekas nenori būti kritikas, tai nenormalu.

– Tai nėra nenormalu, – sako Etjenas. – Manau, kad tai šaunu.

Gūžteliu pečiais.

– Man tiesiog patinka... išsakyt savo nuomonę. Tai galimybė kam nors suteikti didelį džiaugsmą. Nežinau, Atlantoje kalbėdavausi su labai rimtu kritiku – jis gyvena prie mano kino teatro, taigi ateidavo pažiūrėti filmų, – ir vieną sykį jis ėmė samprotauti, kad nėra garsių moterų kritikių, nes jos per švelnios. Kad jos bet kokiam kvailam filmui skiria keturias žvaigžduotes. Noriu įrodyti, kad tai netiesa.

Mer išsišiepia.

– Žinoma, kad netiesa.

Etjenas pasiremia ranka į grandis.

– Nemanau, kad tie, kurie tave pažįsta, pasakytų, jog lengva gauti gerą tavo įvertinimą.

Suglumusi žiūriu į jį.

– Ką tai reiškia?

– Aou, – neva nusižiovauja Džošas, nors akivaizdu, kad daro tai dirbtinai. – Tai ką veiksime?

Laukiu, kol atsilieps Etjenas, bet jis tyli. Išsiblaškiusi pasisuku į Džošą.

– A?

– Nesėdėkim čia visą vakarą. Eikim kur nors.

Jis nesiūlo eiti į kiną. Aš pasimuistau.

– Man patinka būti namie.

Džošo akys blizga.

– Ana, ar tu kada nors buvai prisigėrusi?

– Žinoma, – sumeluoju. Tačiau paraudę skruostai mane išduoda. Jie visi ima šaukti.

– Kaip tu galėjai pusę metų prasimokyti ir neišgerti? – klausia Rašmi.

Pasijuntu nesmagiai.

– Aš tik... negeriu. Juk tai vis dar nelegalu.

– Tu Prancūzijoje, – sako Džošas. – Tu bent jau turėtum pamėginti.

Ir dabar jie jau visi šokinėja iš džiaugsmo. Galima pagalvoti, kad tai jie tapo metais vyresni.

– TAIP! Nugirdykim Aną! – šaukia jie.

– Nežinau...

– Nenugirdykim, – nusišypso Etjenas. Jis vienintelis iki šiol tebesėdi. – Padarykim ją... laimingą.

– Laimingo gimtadienio išgertuvės, – patikslina Džošas.

– Laimingą, – pakartoja Etjenas. – Nagi, Ana. Žinau puikią vietą švęsti.

Kadangi tai sako jis, mano burna aplenkia mano protą.

– Gerai, – sutinku aš.

Sutariam susitikti vėliau vakare. Ir ką aš galvojau? Mieliau būčiau likusi namie ir žiūrėjusi Mišelio Gondri filmų maratoną. Man pašlyja nervai, o dar amžinybę užtrunka, kol randu, ką apsirengti. Mano drabužinėje ne visai tie drabužiai, su kuriais derėtų trintis baruose. Kai galiausiai nusileidžiu į vestibulį, visi jau susirinkę, net Etjenas. Nustembu, kad jis nors kartą nevēluoja. Stovi nugara į mane.

– Gerai, – sakau aš. – Tegul vakarėlis prasideda.

Išgirdęs mano balsą jis atsisuka. Ir jo galva staigiai lošteli atgal.

Aš su trumpu sijonu. Pirmą sykį jį čia užsivilkau, bet mano gimimo diena atrodo tam tinkama

proga.

– Oho, Ana! – Rašmi apsimesdama pasitaiso akinius. – Kodėl iki šiol tai slėpei?

Etjenas spokso į mano kojas. Aš susidrovėjusi įsisupu į lietpaltį, jis krūpteli ir atitrenkia į Rašmi.

Galbūt ji teisi. Gal turėčiau dažniau segėti sijonus.

trisdešimt ketvirtas skyrius

Grupė klube groja labai garsiai, žviegia gitaros, būgnai pašėlusiai daužosi, klykia solistas, aš sunkiai girdžiu net savo mintis. Vienintelis dalykas, kurį žinau, – jaučiuosi gerai. Tikrai gerai. Kodėl niekad anksčiau negėriau? Buvau tikra kvaiša – juk tai visai paprasta. Dabar man visiškai aišku, kodėl žmonės geria. Nežinau, ką gėriau, žinau tik, kad tai buvo kažkas su vaisiais. Iš pradžių buvo bjauru, bet kuo daugiau gėriau, tuo darėsi geriau. Arba aš mažiau į tai kreipiau dėmesio. Kažkas panašaus. O Dieve, jaučiuosi keistai. Galingai.

Kur Etjenas?

Nužvelgiu tamsią patalpą, pilną besiblaškančių nusivylusių jaunų paryžiečių kūnų, kurie atsikrato savo pykčio gaudami gerą dozę prancūziško pankroko. Galiausiai pamatau jį atsirėmusį sienos ir kalbantį su Mer. Kodėl jis kalbasi su ja? Ji juokiasi ir pešioja savo garbanotus plaukus. Ir tada paliečia jam ranką.

Mereditė tapo Rankų Laikytoja. Negaliu patikėti.

Man dar nespėjus susivokti, kojos pačios neša mane jų link. Muzika užia mano venose. Užkliūvu už kažkokio vaikinio kojos, jis iškeikia mane prancūziškai, išlemenu atsiprašymą ir nusvirduliuoju toliau. Kas jam nepatinka?

Etjenas. Man reikia pasikalbėti su Etjenu.

– Sveikas! – rikteliu jam į veidą, jis krūpteli.

– Jėzau, Ana. Ar gerai jautiesi? Kiek jau išgėrei? – klausia Mer.

Pamojuoju ranka. Rodau tris pirštus. Keturis. Penkis. Apytiksliai tiek.

– Pašok su manimi, – sakau Etjenui.

Jis nustebeš, bet paduoda savo alų Mer. Ji piktai dėbteli į mane, bet man nerūpi. Jis labiau mano draugas nei jos. Griebiu jį už rankos ir nusitempiu į šokių aikštelę. Muzika dar labiau pašėlsta ir aš atsiduoju jai. Etjenas akimis seka mano kūną. Jis pajunta ritmą ir mudu judame kartu.

Patalpa sukasi aplink mus. Jo plaukai prakaituoti. Mano plaukai prakaituoti. Prisitraukiu jį arčiau ir jis neprieštarauja. Rangydamasi pagal muzikos ritmą leidžiuosi žemyn palei jo kūną. Kai pakylu, jo akys užmerktos, lūpos šiek tiek pravertos.

Mudu judame sinchroniškai, tuo pačiu ritmu. Grupė užgroja naują dainą. Garsiau ir garsiau. Minia įsisiautėja. Etjenas rėkia kartu su kitais priedainio žodžius. Aš nemoku žodžių – net jeigu mokėčiau prancūziškai, abejoju, ar suprasčiau tekstą per tokį riaumojimą, – bet gerai žinau, kad šie muzikantai KUR KAS GERESNI negu „The Penny Dreadfuls“. CHA!

Mes šokame, kol jau nebegalime pajudėti. Kol imame sunkiai gaudyti orą, mūsų drabužiai permirkę prakaitu ir mudu vos laikomės ant kojų. Jis palydi mane iki baro, aš iš paskutiniųjų įsikimbu jo. Jis šlepteli šalia manęs. Mes juokiamės. Aš taip smarkiai juokiuosi, kad net ašaros trykšta.

Keista mergina šaukia mums kažką prancūziškai.

– Atsiprašau? – atsisuka Etjenas, ir kai pamato ją, jo akys iš netikėtumo išsiplečia. Mergina glotniais plaukais ir griežto veido. Ji vis dar šaukia, ir aš suprantu keletą rinktinių keiksmazodžių. Jis atsako prancūziškai, iš jo laikysenos bei balso tono aišku, kad jis teisinasi. Mergina dar sykį rikteli, paskutinį sykį paniekinamai nužvelgia, tada apsisuka ir nusiiria per pulsuojančią minią.

– Kas čia buvo? – klausiu.

– Šūdas. Šūdas.

– Kas ji? Kas atsitiko? – pakeliu plaukus, kad šiek tiek atvėsinčiau kaklą. Man karšta. Čia labai šilta.

Etjenas panikuodamas tapšnoja per savo kišenes.

– Po velnių, kur mano telefonas?

Pasirausiu rankinėje ir ištraukiu savo mobilųjį.

– IMK MANO! – šaukiu griaudėjant muzikai.

Jis papurto galvą.

– Negaliu skambinti iš tavojo. Ji supras. Po galais, ji viską supras.

Jis tįpteli sau už plaukų ir, netaręs man nė žodžio, patraukia durų link. Aš einu iš paskos.

Prasibrauname pro žmones ir išgriūvame iš klubo į šaltą naktį.

Ore sukasi snaigės. Negaliu patikėti. Paryžiuje niekad nesninga! O dabar sniegas per mano gimimo dieną! Iškišu liežuvį, bet nejaučiu ant jo krentančių snaigių. Iškišu liežuvį dar labiau. Jis vis dar kaip pasiutęs ieško telefono. Galiausiai randa jį palto kišenėje. Jis kažkam skambina, bet niekas neatsiliepia, taigi jis rikteli ir vėl įsikiša telefoną į kišenę.

Atšoku atgal.

– Kas čia vyksta?

– Kas čia vyksta? *Kas čia vyksta?* Pasakysiu tau, kas čia vyksta. Atsimeni tą merginą, kuri norėjo mane nudėti? Ji Elės kambariokė. Ji matė mus šokančius, paskambino jai ir viską papasakojo.

– Na ir kas? Mes tikrai šokome. Kam tai rūpi?

– Kam rūpi? Jinai jau ir taip šėlsta dėl tavęs! Ji negali pakęsti, kad mes būnam kartu, o dabar pagalvos, kad kažkas vyksta...

– Ji nekenčia manęs? – nustembu aš.

Ką aš jai padariau? Aš jos net nemačiau keletą mėnesių.

Jis vėl surinka ir spiria į sieną, paskui sustaugia iš skausmo.

– MĖŠLAS!

– Nurink! Dėl Dievo, Etjenai, kas tau?

Jis purto galvą ir jo veidas suakmenėja.

– Neturėjo viskas taip baigtis. – Jis perbraukia delnu per savo drėgnus plaukus.

Kas turėjo baigtis? Su ja ar su manim?

– Viskas jau seniai byrėjo...

O Dieve. Ar jie skiriasi?

– Bet aš tiesiog tam dar nepasiruošęs, – pabaigia jis.

Mano širdis suledėja. Eina jis velniop. Iš tiesų. VELNIOP JĮ.

– Kodėl, Senklerai? Kodėl tu tam nepasiruošęs?

Išgirdęs savo pavardę, jis žvilgteli į mane. Senkleras, ne Etjenas. Jam skaudu, bet man tai nerūpi. Jis ir vėl Senkleras. Flirtuojantis visų draugas Senkleras. NEKENČIU jo. Jis nespėja nieko atsakyti, o aš jau svirinėju šaligatviu tolyn. Nebegaliu daugiau jo matyti. Kokia kvaila buvau. Aš tikra idiotė.

Kaip su Tofu, vėl viskas iš naujo.

Jis šaukia mane vardu, bet aš nesustoju. Einu lėtai, koja už kojos. Taip susikaupusi į ėjimą, kad net

atsitrenkiu į gatvės žibintą. Susikeikiu ir spiriu į jį. Dar kartą ir dar, ir dar, ir staiga Senkleras atitraukia mane nuo jo, o aš spardausi ir šaukiu, aš tokia pavargusi, tenoriu tik NAMO.

– Ana. Ana!

– Kas atsitiko? – paklausia kažkas.

Šalia mūsų atsiranda Meredithė, Rašmi ir Džošas. Kada jie atėjo? Ar ilgai jie mudu stebėjo?

– Viskas gerai, – sako Senkleras. – Ji tik šiek tiek išgėrusi...

– Aš nesu IŠGĖRUSI.

– Ana, tu išgėrusi ir aš išgėręs, ir visa tai gana kvaila. Eikime namo.

– Nenoriu eiti namo su tavimi!

– Koks velnias tave apsėdo?

– Kas mane apsėdo? Tu gana įžūlus, jeigu to klausi. – Nusvyruoju prie Rašmi. Ji baimingai žvilgteli į Džošą ir prilaiko mane. – Pasakyk man vieną dalyką, Senklerai. Tenoriu sužinoti vieną dalyką.

Jis žiūri į mane. Įtūžęs. Sutrikęs.

Susikaupiu, kad balsas nevirpėtų.

– Kodėl tu vis dar su ja?

Tyla.

– Puiku. Neatsakyk man. Ir žinai ką? Nebeskambink man daugiau. Viskas baigta. *Bonne nuit*⁵.

Ir nelaukdama atsakymo drožiu namų link.

– Nes dabar aš nenoriu likti vienas, – nuaidi jo balsas naktyje.

Atsisuku pažiūrėti į jį paskutinį kartą.

– Tu nebūtum vienas, šikniau.

⁵ Labos nakties (pranc.).

trisdešimt penktas skyrius

– Oho, Ana. Tu išgėrusi tokia pikta.

Užsitraukiu ant galvos antklodę. Skambina Rašmi. Mano galva tiesiog plyšta.

– Kiek judu vakar su Senkleru išgėrėte?

Etjenas. Kas vakar atsitiko? Prisimenu klubą. Prisimenu muziką ir... Ar ten buvo šokama? Manau, kad šokiai buvo... ir, o taip, kažkokia mergina šaukė ant mūsų, ir tada mes išėjome iš klubo, ir... o ne.

O ne, o ne, o ne.

Staigiai atsisėdu ir odiebulėliauaukštelninkas mano galva TVINKČIOJA. Užsimerkiu, nes nuo šviesos skauda akis, ir lėtai, lėtai atsigulu atgal į lovą.

– Nes judu vakar šokių aikštelėje beveik mylėjotės.

Iš tikrųjų?

Aš atsimerkiu ir iš karto dėl to pasigailiu.

– Ko gero, man gripas, – krankteliu.

Mane troškina. Burna visiškai išdžiūvusi. Bjauru. Lyg joje būtų pilna Kapitono Džeko išmatų.

– Gal labiau pagirios. Turėtum išgerti vandens. Bet ne per daug, nes vėl apsivemsi.

– Vėl?

– Pažiūrėk į savo kriauklę.

Sudejuoju.

– Geriau nežiūrėsiu.

– Mudu su Džošu kone parnešėm tave į kambarį. Turėtum man padėkoti.

– Ačiū. – Visiškai nesu nusiteikusi skirti dėmesio Rašmi. – Ar Etjenui viskas gerai?

– Nemačiau jo. Jis vakar nuėjo pas Elę.

Vien nuo tos minties man pasidarė bloga. Gniaužau pagalvės kampus.

– Ar aš, e, vakar pasakiau jam ką nors keisto?

– Na, tik elgeisi lyg būtum pavydi jo mergina ir pasakei, kad niekad nebenorėsi su juo kalbėtis, daugiau nieko. Ne. Visiškai nieko keisto.

Aš tik dejuoju, kai ji man smulkiai dėsto, kas vyko vakar.

– Klausyk, – sako ji pabaigus. – Kas tarp judviejų vyksta?

– Ką turi galvoje?

– Žinai, ką turiu galvoje. Judu neperskiriami.

– Išskyrus tada, kai jis su savo mergina.

– Teisingai. Tai kas gi vyksta?

Aš vėl sudejuoju.

– Nežinau.

– Ar judu jau... na, žinai... ką nors nuveikėt?

– Ne!

– Bet tau jis patinka. Ir tu jam patinki.

Liaujuosi gniaužyti pagalvę.

– Manai?

– Dėl Dievo meilės. Vaikiną ištinga erekcija kaskart, kai tik tu įeini į kambarį.

Mano akys vėl staigiai atsimerkia. Ar tai tik vaizdingas jos posakis, ar ji iš tiesų ką nors pastebėjo? Ne. Ana, susikaupk.

– Tai kodėl...

– Kodėl jis su Ele? Jis tau vakar pasakė. Jis vienišas ar bent jau bijo likti vienas. Džošas sako, kad dėl visų tų nesąmonių su motina jis tiesiog bijo ką nors keisti savo gyvenime.

Vadinasi, Meredithė teisi. Etjenas bijo pokyčių. Kodėl aš apie tai nepasikalbėjau su Rašmi anksčiau? Dabar tai tiesiog akivaizdu. Žinoma, kad ji turi slaptos informacijos, nes Etjenas kalbasi su Džošu, o Džošas kalbasi su Rašmi.

– Tu tikrai manai, kad jam patinku? – neišlaikau nepaklaususi.

Ji atsidūsta.

– Ana. Jis tave nuolat erzina. Tai klasikinis atvejis, kai berniukas tampo mergaitę už kasos. Ir jeigu kas nors kartais pasako bent žodelį apie tave ką nors pašiepiamo, jis iš karto tave užsistoja ir liepia užsikimšti.

– Hm.

Ji patyli.

– Jis tau iš tiesų patinka, taip?

Iš visų jėgų valdausi, kad nepravirkčiau.

– Ne. Nieko panašaus.

– Melagė. Ar ketini šiandien keltis, ar ne? Tau reiktų pasimaitinti.

Sutariu su ja susitikti po pusvalandžio valgykloje, bet nesuprantu kodėl, nes kai tik atsikeliu iš lovos, iš karto įsinoriu ropoti atgal į ją. Jaučiu šleikštulį, o mano galva lyg būtų sudaužyta lazda. Ir tada užuodžiu savo pačios kvapą. Mano poros dar užsikimšusios alkoholiu ir rūgštimi. Mano plaukai dvokia senom nuorūkom. O mano drabužiai! O, klaikuma. Bėgu prie kriauklės, labai troškina.

O tada randu vakarykščius vėmalus. Ir apsvėmiu. Vėl.

Dušinėje ant blauzdų ir pėdų pastebiu keistas mėlynės. Neįsivaizduoju, iš kur jos atsirado. Įslenku į mažytį plytelėmis išklotą kampatį ir atsuku karštą vandenį. Jis teka. Ir teka. Dvidešimt minučių pavėluoju pusryčių. Ar pietų. Kad ir kas tai būtų. Paryžius užklotas keliolika centimetrų sniego. Kada prisnigo? Kaip galėjau pramiegoti pirmą sniegą Paryžiuje? Baltas spindesys verčia mane prisidegti akis.

Laimė, kai įslenku į valgyklą, Rašmi prie mūsų stalo viena. Dabar negalėčiau matyti nieko daugiau.

– Labas rytas, saulute, – šypteli ji matydama mano drėgnus plaukus ir paburkusias akis.

– Niekaip nesuprantu, kodėl žmonės mano, kad girtauti linksma.

– Tau buvo labai linksma, kai vakar šokai.

– Deja, nieko neprisimenu.

Rašmi pastumia man lėkštę su paskrudintos duonos riekele.

– Suvalgyk. Ir išgerk vandens, bet ne per daug. Tave gali vėl supykinti.

– Mane jau supykino.

– Ką gi. Nekoks startas.

– Kur Džošas?

Atsikandu nedidelį kašnelį skrebučio. Fui. Aš nealkana.

– Pasijusi geriau, jei suvalgysi, – linkteli ji į lėkštę. – O jis vis dar miega. Juk žinai, kad mes nebūname visą laiką kartu.

– Taip. Žinoma. Štai kodėl mudvi nuolat kartu.

Oi.

Ruda Rašmi oda parausta.

– Žinau, Ana, kad tai tave priblošk, bet ne tu viena turi problemų. Mudu su Džošu dabar ne per geriausiai sutariame.

Susigūžiu kėdėje.

– Atsiprašau.

Ji krapštinėja sulčių dangtelį.

– Nieko.

– O... kas gi vyksta?

Kokią minutę turiu ją įkalbinėti, bet paskui ji prabyla ir tai panašu į pralaužtą užtvanką. Paaiškėja, kad jie pykstasi kur kas dažniau, nei aš maniau. Dėl Džošo praleidžiamų pamokų. Dėl jos priekaištų jam. Rašmi nuomone, jis nusiminęs dėl to, kad ji baigia mokyklą, o jis dar ne. Mes visi išvyksim į koledžus, o jis liks.

Niekad anksčiau apie tai nepagalvojau.

Ir dar ji nusiminusi dėl savo jaunesniosios sesers Sandžitos, kuri trinasi su Amandos šutve, ir dar susirūpinusi dėl brolio Nihilo, kuris darosi bjaurus ir priekabus, ir dar ji pyksta ant savo tėvų, kurie nesiliauja jos lyginę su vyresniąja seserimi Lyla, kuri Amerikiečių mokyklą baigė prieš dvejus metus. O Mer visą laiką užsiėmusi futbolu ir su ja niekur nenuėisi, o mudu su Etjenu neperskiriami, o ji... prarado geriausią draugę.

Elė iki šiol taip ir nepaskambino jai.

Visą laiką, kol ji pasakojasi, man vis labiau gėda. Niekad nešovė į galvą, kad ji neturi su kuo pasikalbėti. Na, žinojau, kad Elė buvo jos geriausia draugė, o dabar jau nebėra, bet kažkaip užmiršau, kad Rašmi daugiau nieko ir neturi. Arba maniau, kad jai užtenka Džošo.

– Bet mudu susidorosime, – sako apie jį. Vos tramdo ašaras. – Kaip ir visada. Tiesiog tai nelengva. – Ištiesiu jai servetėlę ir ji išsišnirpščia. – Ačiū.

– Žinoma. Ačiū už skrebutį.

Ji šypteli puse lūpų, bet šypsena iš karto dingsta, kai ji kažką pamato man už nugaros. Atsisuku pažiūrėti, ką ji pamatė.

Ten jis.

Jo plaukai visiškai susivėlę, jis vilki savo Napoleono marškinėlius, kurių dar nesu mačiusi taip susiglamžusių. Jis žingsniuoja prie *monsieur* Buteno, rankoje laikydamas lėkštę su... skrebučiu. Jis atrodo taip, tarsi būtų savaitę nemiegojęs. Ir vis tiek jis gražus. Mano širdis ima daužytis.

– Ką man sakyti? Ką turėčiau jam pasakyti?

– Giliai įkvėpk, – pataria Rašmi. – Tiesiog giliai kvėpuok.

Neįmanoma kvėpuoti.

– O jeigu jis nekalbės su manimi? Juk liečiau jam niekada nebesikalbėti su manimi.

Ji pasilenkia ir suspaudžia man delną.

– Tu atrodai puikiai. Jis ateina, taigi aš nešu mėsas. Elkis natūraliai. Atrodai puikiai.

Taip. Puikiai. Žinoma.

Jis skausmingai lėtai artėja prie mūsų stalo. Užsimerkiu. Bijau, kad jis neatsisės prie mūsų, kad jis iš tiesų NIEKAD nebesikalbės su manimi, bet jo padėklas tarkšteli priešais mane. Nebepresimenu, kada paskutinį kartą jis neatsisėdo šalia manęs, bet nieko baisaus. Svarbiausia, kad jis čia.

– Labas, – sako jis.

Atsimerkiu.

– Labas.

– Po šimts! – sako Rašmi. – Turiu paskambinti Džošui. Žadėjau jį pažadinti prieš pavalgydama ir visiškai užmiršau. *Pasimatysimieliejivėliau.*

Ir ji nudumia, tarsi mes sirgtume kokia užkrečiama liga.

Stumdau skrebutį lėkštėje. Dar sykį atsikandu. Sprangu.

Etjenas sukosėja.

– Kaip jautiesi?

– Blogai. O tu?

– Visiškai sumautai.

– Tu ir atrodai sumautai.

– Pasakyk tai merginai, kuri atrodo kaip šlapias graužikas.

Aš lyg ir nusijuokiu. Jis tarsi gūžteli pečiais.

– Labai tau ačiū, Etjenai.

Jis pabaksnoja savo skrebutį, bet neima į ranką.

– Vadinasi, aš vėl Etjenas?

– Turi per daug vardų.

– Turiu tik vieną vardą. Tik žmonės neįsikerta.

– Na, šiaip ar taip. Tu vėl Etjenas.

– Gerai.

Spėlioju, ar ši įžanga įskaitoma kaip atsiprašymas.

– Kaip jinai? – Nenoriu ištarti jos vardo.

– Įsiutusi.

– Man labai gaila. – Iš tiesų nelabai gailiuosi, bet mane apėmęs nenumaldomas poreikis įsitikinti, kad mes vis dar galime būti draugai. Tiesiog kažkur giliai viduje jaučiu, kad man jo reikia. – Nenorėjau visko sugadinti, nežinau, kas mane apsėdo...

Jis pasitrina smilkinius.

– Prašau, neatsiprašinėk. Tu dėl to nekalta.

– Bet jeigu nebūčiau tempusi tavęs šokti...

– Ana, – ištaria lėtai Etjenas. – Tu neprivertei manęs daryti nieko, ko pats nenorėjau.

Mano veidas nukaista, tarsi žinia, kurią išgirdau, būtų sprogsi kaip dinamitas.

Aš jam patinku. Aš tikrai patinku Etjenui.

Vos tai suprantu, iš karto pasijuntu sutrikusi, nes suvokiu, kaip mano emocijos pasibjaurėtinai blaškosi į visiškai skirtingas puses.

– Bet tu... vis dar su ja?

Jis skausmingai užsimerkia.

Nebegaliu valdyti balso.

– Tu praleidai naktį su ja!

– Ne! – Etjenas vėl atsimerkia. – Ne, nepraleidau. Ana, aš ne... jau seniai *nepraleidau nakties* su

Ele, – jis žiūri į mane maldaujamai. – Jau nuo Kūčių.

– Nesuprantu, kodėl nenori nutraukti su ja santykių?

Aš verkiu. Labai skaudu būti visiškai prie to, ko noriu, bet kartu ir labai toli.

Jis atrodo išsigandęs.

– Buvau su ja labai ilgai. Mes daug kartu patyrėme ir tai sudėtinga...

– Tai nesudėtinga. – Aš atsistoju ir pastumi padėklą per stalą. Skrebutis išlekia iš lėkštės ir nukrenta ant grindų. – Aš tau atsivėriau, o tu mane atstūmei. Daugiau šios klaidos nebedarysiu.

Lekiu lauk iš valgyklos.

– Ana! Ana, palauk!

– Olifant! Ar geriau jautiesi?

Atšoku atgal, nes vos neatsitrenkiau į Deivą. Jis šypsosi. Jo draugai, Maikas ir Emilija Midlstoun, ta pati Mergina su Rausva Sruoga, stovi už jo su valgyklos padėklais.

– Hm. Ką?

Atsisuku, matau, kad Etjenas atsistojęs. Matyt, norėjo sekti man iš paskos, bet dabar, pamatęs Deivą, suabejojo. Deivas juokiasi:

– Mačiau tave vakar vestibulyje. Spėju, kad neatsimeni. Tavo draugai vargo tempdami tave į liftą, todėl aš jiems padėjau tave nešti.

Rašmi to neminėjo.

– Atpylei šį tą bjauraus į savo kriauklę.

Ar Deivas buvo mano kambaryje?

– Ar gerai jautiesi šiandien? – jis nubraukia nepaklusnią plaukų sruogą sau už ausies.

Dar sykį žvilgteliu į Etjeną. Jis žingteli į priekį ir vėl sudvejoja. Atsisuku į Deivą, manyje prabunda kažkoks naujas ir bjaurus jausmas.

– Jaučiuosi puikiai.

– Jėga. Mes šįvakar einame į airių alaus barą Monmartre. Nori kartu?

Neseniai iki soties prisigėriau.

– Ačiū, bet geriau liksiu namie.

– Tai jėga. Galbūt kitą sykį? – jis nusišypso ir kumšteli mane. – Kai jausies geriau?

Noriu nubausti Etjeną, įskaudinti taip, kaip ir jis mane.

– Taip. Būtų neblogai.

Deivo antakiai pakyla, matyt, iš nuostabos.

– Jėga. Ką gi, tada pasimatysim.

Jis vėl nusišypso, šį sykį droviai, ir tada nueina paskui draugus prie jų įprasto stalo kitapus patalpos.

– Jėga, – ištaria Etjenas už manęs. – Iš tiesų buvo jėga pasikalbėti su tavim.

Atsisuku.

– Kas tau nepatinka? Vadinasi, tu gali ir toliau susitikinėti su Ele, o aš negaliu net pasikalbėti su Deivu?

Etjenas atrodo susigėdęs. Jis spokso į savo batus.

– Aš atsiprašau.

Aš net nežinau, kaip man dabar elgtis.

– Aš atsiprašau, – pakartoja jis. Ir dabar jis žiūri į mane. Maldauja. – Žinau, kad nesąžininga to prašyti tavęs, bet man reikia daugiau laiko. Kad viską sutvarkyčiau.

– Turėjai visus metus. – Mano balsas ledinis.

– Prašau, Ana. Prašau, būk mano draugė.

– Tavo draugė, – karčiai nusijuokiu. – Žinoma. Be abejo.

Etjenas bejėgiškai žiūri į mane. Noriu pasakyti jam „ne“, bet NIEKADA negalėjau jam to pasakyti.

– Prašau, – ištaria jis dar sykį.

Kad jausčiausi saugesnė, suneriu rankas ant krūtinės.

– Žinoma, Senklerai. Būkim draugai.

trisdešimt šeštas skyrius

– Negaliu patikėti, kad tu pietavai su Deividu.

Mer žiūri, kaip jis išdidžiai žingsniuoja koridoriumi, ir purto galvą. Mes einame į kitą pusę, fizikos kabineto link.

– Su Deivu, – pataisau ją. – O ką? Jis mielas vaikinai.

– Žinoma, jeigu mėgsti graužikus, – sako Senkleras. – Su tokiais didžiuliais atsikišusiais dantimis jam turėtų būti sunku kramtyti.

– Žinau, kad jo nemėgsti, bet gali pasistengti būti bent jau mandagus.

Susilaikau nepriminusi, kad mudu jau kalbėjome apie savo ne itin tobulus dantis. Keletas pastarųjų savaičių buvo klaikios. Mudu su Senkleru vėl draugai – teoriškai, – bet dabar vėl atsirado įtampa, netgi stipresnė ir bjauresnė, nei buvo po Padėkos dienos. Ji tokia didelė, kad tiesiog fiziškai juntamas jos svoris ir materialumas neleidžia mudviem suartėti.

– Kodėl? – jo balsas įtarus. – Ar dabar judu susitikinėjate?

– Taip, mes organizavome pirmąjį pasimatymą iš karto po to, kai jis paprašė manęs už jo tekėti. Dėl Dievo meilės. Mes tik draugai.

Mer nusiviepa.

– Deivas nenori būti tik draugas.

– Ei, ar jūs girdėjote, ką uždavė namų darbų per anglų kalbos pamoką? – klausiu aš.

– Pokalbio temos keitėja, jos vardas Ana, – sako Rašmi. Bet draugiškai. Kai papusryčiavome kitą rytą po mano gimimo dienos, mudviem bendrauti pasidarė kur kas lengviau.

– Aš nekeičiu pokalbio temos. Aš tik neišgirdau, ką uždavė namų darbų.

– Labai keista, – sako Senkleras. – Nes mačiau, kaip užsirašei.

– Tikrai?

– Taip, – patvirtina jis. Tai iššūkis.

– Nagi, liaukitės judu, – sudraudžia Mer. Mūsų draugams jau bloga nuo mūsų kivirčių, nors jie ir nežino tikrosios mudviejų santykių situacijos smulkmenų. Ir man tai patinka. – Ana, reikia parašyti lyginamąją esė apie dvi istorijas iš „Virtuvės“. Atsimeni?

Žinoma, kad atsimenu. Tiesą sakant, laukiu šios užduoties. Mes ką tik baigėme skaityti japonų autorės Banana Jošimoto knygą, ir man ji labai patinka. Abi jos istorijos apie sielvartą ir gedulą, bet jos persmelktos... paprastumo ir romantikos. Negaliu nepagalvoti apie savo tėvo knygas.

Jis irgi rašo apie meilę ir mirtį. Bet jo knygos sklidinios sentimentalios melodramos, o Jašimoto apmąsto gijimo procesą. Jos veikėjai taip pat kenčia, bet mėgina ir toliau gyventi. Mokosi vėl mylėti. Jos istorijos sunkesnės, bet iš jų daugiau ir gauni. Veikėjai kenčia pradžioje ir viduryje, bet ne pabaigoje. Ji pozityvi.

Turėčiau nusiųsti tėvui egzempliorių. Raudonai apibrėžusi laimingas pabaigas.

– E, – sako Senkleras. – Tai ar mes padirbėsime kartu su tuo rašiniu? Šį vakarą?

Jis mėgina būti draugiškas. Bet tai žeidžia. Jis vis nesiliauja to bandęs, o aš nesiliauju iš jo šaipytis.

– Nežinau, – sakau. – Man reikia pasimatuoti savo vestuvių suknelę.

Senklero veide nusivylimas, bet kažkodėl nejaučiu pasitenkinimo, kokį turėčiau jausti. Et, gerai jau.

– Žinoma, – sakau. – Tai būtų... puiku.

– Tiesa, man reiktų pasiskolinti tavo matematikos užrašus, – sako Mer. – Aš turbūt kažką praleidau. Šiandien man visai neveikė galva.

– Ak, – sako Senkleras. Tarsi tik dabar būtų pastebėjęs, kad ji stovi šalia. – Žinoma. Gali pasiskolinti. Kai prisidėsi prie mūsų.

Rašmi išsiviečia, bet nieko nesako. Jis pasisuka į mane.

– Ar tau patiko knyga?

– Patiko. – Įsivyrauja nesmagi tylą. – O tau?

Senkleras akimirką susimąsto.

– Labiausiai man patinka autorės vardas, – galiausiai ištaria. – Ba-nah-na.

– Neteisingai jį tari, – sakau jam.

Jis švelniai kumšteli mane.

– Ir vis tiek man jis labiausiai patinka.

– Olifant, ką įrašei į devintą? – šnabžda Deivas.

Mes atliekame testą. Nepasakyčiau, kad man labai gerai sekasi, nes veiksmožodžių asmenavimas nėra mano stiprybė. Su daiktavardžiais galiu susidoroti – laivas, batų raištelis, vaivorykštė. *Le bateau, le lacet, l'arc-en-ciel*. Bet veiksmožodžiai? Nebent viskas būtų pasakyta esamuoju laiku.

Aš einu į parduotuvę vakar pieno!

Vakar jis važiuoja autobusu dvi valandas!

Prieš savaitę aš dainuoju tavo katei paplūdimyje!

Prieš atsakydama Deivui įsitikinu, ar *Professeur* Žilė nežiūri į mane.

– Neįsivaizduoju, – sušnabždu. Nors iš tikrųjų žinau atsakymą. Bet negaliu pakęsti sukčiavimo. Jis iškelia šešis pirštus, ir aš papurtau galvą. Tikrai nežinau atsakymo į šį klausimą.

– Šeštas numeris? – šnypščia jis, manydamas, kad jo nesupratau.

– Mesjė Higenbaumai!

Artinantis Madam Giljotinai, Deivas įsitempia. Ji ištraukia jam iš rankų testą, ir man nereikia mokėti prancūziškai, kad suprasčiau, ką ji sako.

– Ir jūs, madmuazele Olifant. – Ji pačiumpa ir mano testo lapą.

Tai visiškai neteisinga!

– Bet...

– Nepakenčiu sukčiavimo.

Ir ji taip griežtai suraukia antakius, kad noriu slėptis po suolu. Ji nužingsniuoja atgal į klasės priekį.

– Kas per velniava? – sušnabžda Deivas.

Tildau jį, bet Giljotina vėl atsisuka į mus.

– Mesjė! Madmuazele! Manau, kad aiškiai pasakiau – testo metu niekas nesikalba.

– Atsiprašau, mokytoja, – sakau aš, o Deivas protestuoja nieko nesakęs. Ir tai kvaila, nes visi girdėjo jį kalbant.

Ir tada... *Professeur Žilė* mus išvaro iš klasės.

Negaliu tuo patikėti. Niekad nebuvo išvaryta iš pamokos. Mums paaiškinama, kad turime laukti koridoriuje, kol baigsis pamoka, bet Deivas turi kitokių sumanymų. Jis pirštų galiukais nutipena į šalį ir pamoja man sekti paskui jį.

– Nagi. Nueikim į laiptinę, ten galėsime pasikalbėti.

Bet aš nenoriu eiti. Mes jau ir dabar ganėtinai prisidirbę.

– Ji nesužinos. Grįšim prieš pat pamokos pabaigą, – sako jis. – Pažadu.

Deivas mirkteli, aš papurtau galvą, bet vis tiek nuseku paskui jį. Kodėl dailiems vaikinams negaliu pasakyti „ne“? Tikiuosi, kad laiptinėje jis sustos, bet jis leidžiasi žemyn. Mes išeiname iš pastato ir atsiduriame gatvėje.

– Čia geriau, tiesa? – klausia jis. – Kas norėtų kiurksoti viduje tokią dieną kaip šiandien?

Lauke šąla, ir aš mieliau būčiau mokykloje, bet prilaikau liežuvį. Mes atsisėdame ant vėsaus suoloelio ir Deivas ima plepėti apie slidinėjimą snieglyne ar slidėmis ir panašiai. Negaliu susikaupti. Spėliuju, ar *Professeur Žilė* įvertins mano testą. Spėliuju, ar ji išėjo patikrinti koridoriaus. Galvoju, kad turbūt galiu patekti dar į didesnę bėdą.

– Žinai, beveik džiaugiuosi, kad mus išvarė, – sako Deivas.

– Hm? – mano dėmesys vėl nukrypsta į jį. – Kodėl?

Jis šypsosi.

– Niekad nesu matęs tavęs vienos.

Ir tada – lyg niekur nieko – Deivas palinksta ir mes pasibučiuojam.

Aš bučiuojuosi. Su Deivu Higenbaumu.

Ir tai... malonu.

Pro mus praslenka šešėlis ir aš atsitraukiu nuo jo burnos, kuri jau darėsi per aktyvi.

– Mėšlas, ar mes pražiopsojom skambutį? – klausia jis.

– Ne, – atšauna Senkleras. – Jūs dar turite penkias minutes pasimėgauti dantų brūžinimu.

Susigėdusi atsitraukiu atgal.

– Ką jūs čia veikiat?

Už jo stovi Meredith, rankose laikydama šūsnį laikraščią. Ji šypsosi.

– Tai mes turėtume tavęs to klausti. O mes vykdome *Professeur Hanseno* užduotį.

– A, – ištariu aš.

– Sveikas, Deivai, – pasisveikina Mer.

Jis linkteli jai, bet stebi Senklerą, šio veidas šaltas ir griežtas.

– Na ką gi! Mes netrukdysim jus užsiimti... kuo užsiimate. – Mer akys žybteli, kai ji trukteli Senklerą už rankos. – Iki, Ana. Viso, Deivai!

Senkleras susigrūda rankas į kišenes. Jis vengia mano žvilgsnio ir stypina tolyn, o mano viduriai tiesiog persiverčia.

– Kas tam vaikinui yra? – klausia Deivas.

– Kam? Etjenui? – nustembu, kad man išsprūsta šis vardas.

– Etjenui? – jis kilsteli antakius. – Maniau, jo vardas Senkleras.

Noriu paklausti: „Tai kodėl tu sakai „tam vaikinui“?“ Bet tai nemandagu. Gūžteliu pečiais.

– Ir vis dėlto, kodėl tu su juo būni? Merginos dėl jo kraustosi iš proto, bet aš jame nematau nieko

ypatingo.

– Jis linksmas, – sakau. – Jis tikrai mielas vaikinai.

Mielas. Anądien Senklerui lygiai taip pat apibūdinai Deivą. Kas man darosi? Tarsi Deivas būtų toks pat kaip ir Senklerai. Bet jis atrodo nepatenkintas, ir aš pasijuntu blogai. Negarbinga sakyti komplimentus Senklerui Deivo akivaizdoje. Ypač ką tik pasibučiavus su juo.

Deivas susikiša rankas į kišenes.

– Turėtume grįžti.

Pėdinam laiptais, o aš jau įsivaizduoju *Professeur Žilė*, laukiančią mūsų, pro jos šnerves veržiasi dūmai kaip įsiutusiam drakonui. Bet kai atiname, koridorius tuščias. Žvilgteliu pro jos klasės langą, ar ji jau baigia pamoką. Ji pamato mane ir linkteli.

Negaliu patikėti.

Deivas buvo teišus. Ji nesužinojo, kad buvom išėję.

trisdešimt septintas skyrius

Gerai, Deivas ne toks patrauklus kaip Senkleras. Jis šiek tiek nevikrus ir jo dantys kiek atsikišę, bet jo tamsi strazdanota nosis labai žavi. Ir man patinka, kaip jis nuo akių nusibraukia susivėlusius plaukus, o jo koketuojanti šypsena vis dar užklumpa mane nepasiruošusią. Žinoma, jis šiek tiek nesubrendęs, bet nepalyginsi su jo draugu Maiku Reinardu, kuris nuolat kalba apie Merginos su Rausva Sruoga krūtine. Net tada, kai ji visai netoliese ir gali išgirsti. Ir nors nemanau, kad Deivas kada nors susižavėtų istorijos knygomis arba dėvėtų mamos numegztą kepurę, svarbu yra štai kas: Deivas laisvas, o Senkleras ne.

Jau savaitė praėjo nuo to laiko, kai pasibučiavome, ir dabar iš inercijos susitikinėjame. Na, kažkas panašaus. Mes keletą sykių pasivaikščiojom, jis kelis kartus sumokėjo už pietus ir nuolat bučiuojamės įvairiausiose mokyklos teritorijos vietose. Bet aš nebūnu su jo draugais, o jis nebendrauja su maniškiais. Ir tai gerai, nes jie nesiliaudami erzina mane dėl Deivo.

Drybsau su jais vestibulyje. Vėlus penktadienio vakaras. Todėl čia nedaug žmonių. Neitas registratūroje, nes nuolatiniai darbuotojai streikuoja. Paryžiuje visada kas nors streikuoja; anksčiau ar vėliau to reikėjo laukti. Džošas piešia Rašmi portreto eskizą, o ji kalbasi telefonu su tėvais hindi kalba, Senkleras su Meredith uždavinėja vienas kitam klausimus iš testo apie vyriausybę. Aš tikrinu elektroninį paštą. Krūpteliu pamačiusi, kad vienas laiškas nuo Bridžitos. Ji man nerašė beveik du mėnesius.

Žinau, kad nenori manęs girdėti, bet pamaniau, kad pamėginsiu paskutinį sykjį. Atleisk, kad nepasakiau tau apie Tofą. Aš bijojau, nes žinojau, kaip jis tau patinka. Tikiuosi, kada nors suprasi, kad nenorėjau tavęs įskaudinti. Ir dar tikiuosi, kad antrasis semestras Prancūzijoje tau klostosi gerai. Jaudinantis dalykas, liko tik du mėnesiai iki mokyklos baigimo, ir aš negaliu sulaukti išleistuvių šokių vakaro. Ar jūsų mokykloje būna išleistuvių šokių vakaras? Ar su kuo nors eisi į jį? Kaip baigėsi su tuo angliu vaikinui? Man atrodė, kad tarp judviejų daugiau nei draugystė. Šiaip ar taip, aš atsiprašau ir tikiuosi, kad tau viskas gerai. Daugiau tavęs nebekankinsiu. Matei, nevarčiau jokių įmantrių žodžių, žinau, kad to nemėgsti.

– Ar viskas gerai, Ana? – klausia Senkleras.

– Ką? – staigiai uždarau nešiojamojo kompiuterio dangtį.

– Tu atrodai tarsi pamačiusi, kad „Motušės ir tėtušio mylimiausio basethaundo kino teatras“ uždarytas, – sako jis.

Bridžita ir Tofas eina į išleistuvių šokių vakarą. Kodėl mane tai liūdina? Niekad anksčiau išleistuvės man nerūpėjo. Jie turės tas nuotraukas, kurias vėliau nešiosis pinigineje. Jis bus su smokingu, kurį pankroko stiliumi prismaigstys žiogelių, o ji vilkės nuostabią senovišką suknelę ir jis kaip nors keistai laikys rankas jai ant liemens, ir jie visą amžinybę liks drauge. O aš niekad nenuėisiu į išleistuvių šokių vakarą.

– Ne, nieko. Viskas gerai.

Tebesėdžiu nugara į jį ir nusišluostau akis. Senkleras atsisėda.

– Nemanau, kad nieko. Tu verki.

Atsidaro lauko durys ir pasigirsta triukšmas, kai pro jas įvirsta Deivas, Maikas ir trys vienuoliktokės. Jie kažkur išgėrinėjo ir dabar garsiai juokiasi. Emilija Midlstoun, Mergina su Rausva Sruoga, įsitvėrusi Deivo rankos. Kita ranka jis apkabinęs ją per liemenį. Išleistuvių šokių vakaro vaizdelis. Mane nustebina, kad pajuntu pavydo dilgtelejimą.

Emilijos skruostai įraudę ir ji juokiasi garsiau nei kiti. Mer baksteli man bato nosimi. Kiti, net Džošas su Rašmi, labai susidomėję stebi situaciją. Aš vėl atsidarau savo kompiuterį, kad neatrodyčiau taip sumautai, kaip jaučiuosi.

– Ana! – Deivas stipriai, perdėtai pamojuoja man. Emilija susiraukia. – Tu kai ką pražiopsojai! – Jis palieka Emiliją stovėti ir svirduliuoja manęs link, o jo rankos kabo kaip skudurai. Atrodo lyg ką tik išperėtas viščiukas su neapsiplunksnavusiais sparneliais. – Ar žinai tą kavinę su mėlyna vitrina? Mes pavogėm jų lauko staliukus ir kėdes ir sumetėm į fontaną. Būtum mačiusi padavėjų veidus, kai jie surado savo baldus. Tai buvo nuostabu!

Žiūriu į Deivo pėdas. Jos iš tiesų šlapios.

– Ką veiki? – jis klesteli šalia manęs. – Tikrini paštą?

Senkleras prunkšteli.

– Duok vyrukui medalį už jo puikius seklio įgūdžius.

Mano draugai šypsosi. Aš ir vėl jaučiuosi sutrikusi, ir dėl Deivo, ir dėl savęs. Bet Deivas net nežvilgteli į Senklerą, jis vis dar išsišiepęs.

– Na, pamačiau kompiuterį, pamačiau žaviai surauktus antakius, o tai reiškia, kad ji labai susikaupusi, ir sudėjau šiuos du komponentus...

– NE, – nutildau Senklerą, kuris žiojasi dar kažką sakyti. Jis nustebeš nutyla.

– Nori ateiti pas mus į viršų? – klausia Deivas. – Mes šiek tiek pasilinksminsime mano kambaryje.

Ko gero, turėčiau. Jis lyg ir mano vaikinai. Be to, mane erzina Senkleras. Vien jau priešiškas jo žvilgsnis verčia mane apsispręsti.

– Žinoma.

Deivas iš džiaugsmo šūkteli ir, trūktelėjęs už rankos, pastato mane ant kojų. Praeidamas jis užkliudo Senklero vadovėlį, ir šis atrodo taip, lyg būtų pasirengęs nužudyti.

– Tai tik vadovėlis, – nuraminu aš.

Jis pasibjaurėjęs susiraukia.

Deivas nusiveda mane į penktą aukštą. Senklero aukštą. Užmiršau, kad jie kaimynai. Pasirodo, jo kambarys yra... labiausiai amerikietiška vieta, kokią tik man teko matyti Paryžiuje. Sienos nukabinėtos bjauriais plakatais – „99 alaus buteliai ant sienos“, „Marihuanos rūkymo beprotybė“, moteris didžiulėmis krūtimis su baltu bikiniu. Jos tarpas tarp krūtų pilnas smėlio, o ji susiraukusi, tarsi sakytų: „Ar galite patikėti? Smėlis! Paplūdimyje!“

Merginos suvirsta ant nepaklotos Deivo lovos. Maikas griūva ant jų, jos spiegia ir muša jį. Aš stoviniuoju tarpduryje, kol Deivas įsitempia mane į vidų ir pasisodina ant kelių. Mudu sėdime ant jo kėdės prie stalo. Ateina dar vienas vaikinai. Polas? Pitas? Kažkas panašaus. Viena iš vienuoliktokių, mergina juodais plaukais ir aptemptais džinsais, išsiriečia, kad pasipuikuotų prieš Polą/Pitą savo žiedeliu bamboje. Oi, tik nereikia.

Visi susiskirsto poromis ir ima glamonėtis. Emilija neturi partnerio, todėl išeina, bet prieš tai perveria mane bjauriu žvilgsniu. Deivo liežuvis mano burnoje, bet aš negaliu atsipalaiduoti, nes jis šįvakar seilėjasi. Jo ranka įslysta man po marškinius ir sustoja ant liemens. Žvilgtelį į kitą ranką ir suprantu, kad ji ne didesnė už manąją. Jo rankos mažos kaip berniuko.

– Man reikia nusičiurkšt, – atsistoja Maikas Reinardas, nustumdamas šio vakaro partnerę ant grindų. Tikiuosi, kad išeis iš kambario, tačiau jis pasielgia pasibaisėtina. Atsisega kelnių užtrauktuką – tiesiai prieš mus visus – ir šlapinasi į Deivo dušinę.

Ir niekas neištaria nė žodžio.

– Ir tu jo nesustabdysi?

Bet Deivas net neatsako į mano klausimą. Jo galva atkraginta, o burna pražiota. Ar jis užsnūdo?

– Visi varo į dušinę, – Maikas žiūri į mane sučiaupęs lūpas. – Ką, ar tu stovi eilėje prie tualetų?

Lėkdama laiptais žemyn į savo aukštą tramdau pasibjaurėjimą. Ir ką aš sau galvojau? Galėjau pasigauti krūvą gyvybei pavojingų ligų. Deivas turbūt NIEKAD nėra valęs savo kambario. Pagalvoju apie tvarkingą, malonią Senklero kambario erdvę, ir mane apima visiškai naujas pavydas Elei. Senkleras niekad nepasikabintų plakato su alaus buteliais, nerengtų išgertuvių vakarėlių savo kambaryje ir jau tikrai nesinaudotų dušine kaip tualetu.

Kaip aš susidėjau su Deivu? Tai niekad nebuvo mano sprendimas, tiesiog taip atsitiko. Ar aš su juo todėl, kad pykstu ant Senklero? Nuo šios minties pasidaro nyku. Jaučiuosi apsijuokusi ir kvaila. Siekiu ranka pakabuko ir vėl mane ištinka panikos priepuolis.

Raktas. Neturiu rakto.

Kur jį palikau? Keikiuosi, nes jokių būdu nenoriu grįžti į Deivo kambarį. Gal jis apačioje? O gal jo net nepasiėmiau? Ar tai reiškia, kad turiu eiti į registratūrą? Bet – aš vėl nusikeikiu – jie juk streikuoja. O tai reiškia, kad turiu eiti pas Neitą ir pažadinti jį vidury nakties. Ir jis velniškai ant manęs supyks.

Mer durys atsilapoja. Tai Senkleras.

– Labanakt, – sako jis, užtrenkdamas duris.

Ji sušunka „labanakt“ iš vidaus. Jis žvilgtelį į mane ir aš krūptelį. Jis žinojo, kad manęs čia nebuvo.

– Ar judu su Higenbaumu puikiai praleidot laiką? – nusišiepia jis.

Nenoriu kalbėti apie Deivą. Noriu tik surasti savo prakeiktą raktą ir kad Senkleras eitų iš čia.

– Taip. Puikiai. Ačiū tau.

Senkleras sumirksi.

– Tu verki. Jau antrą kartą šį vakarą. – Jo balso intonacija pasikeičia. – Ar jis tave įskaudino?

Nusišluostau akis.

– Ką?

– Nudėsiu tą prakeiktą...

Jis jau puola prie laiptų, vos spėju jį nustverti.

– Ne! – Senkleras žiūri į mano ranką, kuria jį laikau, ir aš skubiai ją atitraukiu. – Aš negaliu įeiti į kambarį. Nusiminiau, nes pamečiau savo kvailą raktą.

– Ak.

Kuri laiką stovime, nežinodami, kaip elgtis.

– Einu žemyn. – Vengiu jo žvilgsnio. – Gal palikau jį ten.

Senkleras seka paskui mane, o aš per daug pavargusi prieštarauti. Sunkūs jo žingsniai aidi laiptinėje. Klomp, klomp, klomp. Vestibiulyje tamsu ir tuščia. Kovo vėjas barškina lauko durų stiklą. Jis apgraiptom suranda jungiklį ir uždega šviesą. Tai „Tiffany“ lempa, jos gaubtas papuoštas raudonais laumžirgiais su išsprogusiomis žalsvai melsvomis akimis. Pradedu kilnoti sofos pagalvėles.

– Bet tu nebuvai atsisėdusi ant sofos, – sako jis.

Pagalvoju, taip, jis teisus. Jis parodo į krėslą.

– Padėk man jį pakelti. Gal kas paspyrė raktą po juo?

Pastumiame jį į šoną. Rakto nėra.

– Ar galėjai jį palikti viršuje? – Jis jaučiasi nesmagiai, suprantu, kad jis turi galvoje Deivą.

– Nežinau. Aš labai pavargau.

– Gal galėtume patikrinti? – Jis dvejoja. – Arba... gal aš patikrinsiu?

Papurtau galvą ir man palengvėja, kad jis neįkalbinėja manęs.

Regis, jam taip pat palengvėja.

– Neitas?

– Nenoriu jo žadinti.

– Tu galėtum... – Senkleras pradeda graužti nykščio nagą. Jis nervinasi. – Galėtum miegoti mano kambaryje. Aš miegosiu ant grindų, o tu gali įsitaisyti mano lovoje. Mums nebūtina miegoti, e, kartu. Vėl. Jeigu tu nenori.

Tai tik antras kartas, išskyrus vieną elektroninį laišką per Kalėdas, kai kuris nors iš mūsų užsimena apie tą savaitgalį. Aš apstulbusi. Pagunda tokia didelė, kad visą mano kūną sukausto troškimas, bet yra šimtai priežasčių, dėl kurių šis sumanymas niekam tikęs.

– Ne. Geriau jau... geriau sutvarkyti viską dabar. Nes vis tiek turėčiau eiti pas Neitą iš ryto ir pasiaiškinti, kodėl... kodėl buvau tavo kambaryje.

Ar jis nusivylęs? Jis kiek patyli.

– Tada eisiu su tavim.

– Neitas gali pašėlti. Geriau jau eik miegot.

Bet jis nužingsniuoja prie Neito durų ir pasibeldžia. Po minutės Neitas atidaro duris. Jis basas, vilki senus marškinėlius trumpomis rankovėmis ir trumpikes. Sumišusi nusuku akis į šalį. Jis pasikaso savo skustą galvą.

– Kas?

Žiūriu į rombais papuoštą jo kilimėlį.

– Negaliu patekti į kambarį.

– A?

– Ji užmiršo raktą, – paaiškina Senkleras. – Gal galėtų pasiskolinti atsarginį?

Neitas atsidūsta, bet mostu pakviečia mus į vidų. Jo kambarys kur kas erdvesnis nei mūsų, su atskira vonia, svetaine, normalaus dydžio (nors pagal Amerikos standartus mažyte) virtuve ir atskiru miegamuoju. Svetainėje jis pasirausia medinėje spintelėje. Joje ant kabliukų pilna žalvarinių raktų, virš kiekvieno geltonais dažais užrašytas numeris. Jis paima 408 ir ištiesia man.

– Noriu jį atgauti prieš pusryčius.

– Žinoma. – Suimu raktą taip stipriai, kad net suskausta delną. – Labai atsiprašau.

– Lauk, – sako jis ir mes nešdinamės į koridorių. Prabėgomis pastebiu jo prezervatyvų dubenį, dar vieną liūdną Padėkos dienos prisiminimą.

– Matai? – Senkleras išjungia lempą su laumžirgiais. – Nebuvo taip baisu.

Vestibiulis vėl panyra į tamsą, vienintelė šviesa sklinda iš registratūros kompiuterio ekrano. Atsargiai pajudu pirmyn, prisilaikydama sienos. Senkleras atsitrenkia į mane.

– Atsiprašau, – sako jis.

Jaučiu jo alsavimo šilumą ant kaklo. Bet jis neatsitraukia. Lieka visiškai šalia manęs, kol klupinėdami įveikiame koridorių.

Ranka pastumiu laiptinės duris. Atidarau jas ir mes prisidengiame akis nuo ūmios šviesos. Senkleras uždaro duris, bet mudu nelipame laiptais. Jis vis dar prisiglaudęs prie manęs. Atsisuku. Jo lūpos nuo manųjų tik per atodūsį. Mano širdis daužosi, beveik sprogs, bet jis sudvejoja ir atsitraukia.

– Vadinasi, judu su Deivu esate?..

Žiūriu į jo rankas, atremtas į duris. Tai ne mažo berniuko rankos.

– Mes buvome, – sakau. – O dabar jau nebe.

Jis lukteri, tada vėl žengia žingsnį pirmyn.

– Ir negaliu tikėtis, kad tu pasakysi, kokį ten elektroninį laišką gavai?

– Ne.

Dar vienas žingsnis artyn.

– Bet jis tave nuliūdino. Kodėl nenori man pasakyti?

Žingteliu atgal.

– Nes tai nemalonu, ir ne tavo reikalas.

Senkleras susirūpinęs suraukia kaktą.

– Ana, jeigu tu negali savo geriausiam draugui pasakyti, kas tau kelia rūpesčių, kam dar gali pasakyti?

Ir štai, jau trečią sykį šiandien turiu tramdyti ašaras. Kadangi nepaisydamas visų keistenybių ir priešiškumo jis tebelaiiko mane savo geriausia drauge. Išgirdus šią naujieną man palengvėja kur kas labiau, nei įsivaizdavau. Aš pasiilgau jo. Nekenčiu pykti ant jo. Nespėju net susivokti, o žodžiai jau liejasi apie Bridžitą, Tofą ir išleistuvių šokių vakarą, o jis klausosi atidžiai, nenuleisdamas nuo manęs akių.

– O aš taip ir nenuėisiu į šokių vakarą! Kai tėtis įrašė mane į šią mokyklą, jis atėmė iš manęs ir išleistuves.

– Bet... išleistuvės juk šlamštas. – Senkleras sutrikęs. – Maniau, tu patenkinta, kad pas mus jų nėra.

Abu atsisėdame ant apatinio laiptelio.

– Buvau patenkinta. Iki šiol.

– Bet... Tofas šunsnukis. Tu jo nekenči. O Bridžita! – Jis dėbteli į mane. – Mes vis dar nekenčiame Bridžitos, tiesa? Ar ką nors pražiopsojau?

Papurtau galvą.

– Mes vis dar nekenčiame jos.

– Gerai, vadinasi, tai derama bausmė. Tik pagalvok, ji pasipuoš viena iš tų atlasinių bjaurių suknelių, kurios nė viena mąstanti mergina niekad nevilketų, ir jiedu pozuos kažkokiai klaikiai nuotraukai...

– Nuotrauka, – sudejuoju.

– Ne. Jos bjaurios, Ana. – Ir jis atrodo tikrai pasibjaurėjęs. – Nenatūralios pozos ir siaubingi užrašai. „Nakties atsiminimui.“ „Stebuklinga akimirka“...

– „Iš ko nuaustos svajonės.“

– Taigi. – Jis baksteli man alkūne. – Ir dar atsimink raktų pakabuką su atminimo nuotrauka. Bridžita tikrai jį nusipirks. Ir tai sunervins Tofą ir jis ją paliks, ir viskas bus baigta. Išleistuvių vakaro nuotrauka bus visiška jų pražūtis.

– Bet jie vis dar bus pasipuošę.

– Tu nekenti puoštis.

– Ir jie šoks.

– Tai šok čia! Tu šokai vestibulyje ant stalo per Padėkos dieną. – Jis juokiasi. – Bridžita nė už ką neišdrįs šokti ant stalo per išleistuvių šokių vakarą.

Stengiuosi išlikti nusiminusi.

– Nebent ji prisisiurbtų.

– Būtent.

– Ko gero, ji taip ir padarys.

– Čia negali būti jokio „ko gero“. Jai tiesiog stogą nuraus.

– Ir jai bus be galo nesmagu, kai savo vakarienę...

Jis iškelia aukštyn rankas.

– Siaubingas išleistuvių vakarėlio maistas! Kaip galėjau jį pamiršti? Guminė vištiena, keptos mėsos padažas iš butelio...

– ...atpils Tofui ant batų.

– Gėdinga, – sako jis. – Ir tai atsitiks kaip tik tuo metu, kai bus fotografuojama, garantuoju.

Galiausiai išlaužiu šypseną, jis taip pat nusišypso.

– Taip jau geriau.

Mudu žiūrim vienas kitam į akis. Jo šypseną švelnėja, jis vėl baksteli man alkūne. Padedu galvą ant jo peties, ir tuo metu užgęsta laiptinės lempos. Jos turi laikmačius.

– Ačiū, Etjenai.

Jis įsitempia išgirdęs savo vardą. Tamsoje paimu jo ranką ir pasidedu sau į sterblę, ir spusteliu ją. Jis irgi spusteli manąją. Jo nagai kaip ir anksčiau nukramtyti, bet man patinka jo rankos.

Jos tinkamiausio dydžio.

trisdešimt aštuntas skyrius

Dabar žinau, kodėl žmonės visą laiką tauškia apie Paryžių pavasarį. Ką tik išsprogę lapai šviesiai žali, kaštainiai aplipę rožiniais pumpurais, o palei šaligatvius auga geltonos kaip citrinos tulpės. Kur tik pažiūriu, visur matau besišypsančius paryžiečius. Jie jau nusimetę vilnonius šalikus ir dabar ryši plonesnius, lengvesnius, švelnesnius. *Jardin du Luxembourg*, Liuksemburgo sodas, šiandien pilnas žmonių, bet tai maloni minia. Visi laimingi, nes šiandien pirmoji šilta diena šiomet. Keletą mėnesių nematėme saulės.

Bet aš džiaugiuosi dėl ko kito.

Šį rytą Etjenas sulaukė telefono skambučio. Suzana Senkler nebus Džeimso Ešlio romano veikėja. Jos pozitronų emisijos tomografija sėkminga – jokių vėžio požymių. Ją vis dar tikrins kas trys mėnesiai, bet dabar, šiuo metu, jo motina gyva tikrąja šio žodžio prasme.

Taigi mes švenčiame mieste.

Mudu su Etjenu drybsome priešais *Grand Bassin*, aštuoniakampės formos baseiną, kuriame labai mėgstama plukdyti žaislinius laivelius. Uždaramė stadione kitapus gatvės Meredithė žaidžia lygos futbolo varžybas, o Džošas su Rašmi žiūri. Mes taip pat kurį laiką žiūrėjome. Ji nuostabi, bet mudu negalime ilgai žiūrėti grupinio sporto varžybų. Po penkiolikos minučių Etjenas jau šnabždėjo man į ausį ir pakėlęs antakius ragino mane nešdintis iš ten.

Manęs nereikėjo ilgai įtikinėti. Prieš pabaigą mes ten sugrįšim.

Keista, kad aš čia pirmą sykį, nes sodas šalia Lotynų kvartalo. Vis neturėjau progos. Etjenas man parodė bitininkų mokyklą, vaismedžių sodą, lėlių teatrą, karuselę ir kiemą, kuriame džentelmenai pasinėrę į žaidimą *boules*, vejos boulingą. Jis sako, kad mes esame geriausiame parke Paryžiuje, bet aš manau, jog tai geriausias parkas visame pasaulyje. Norėčiau čia atsivesti Šoną.

Mažytis burlaivis pralekia pro mus ir aš laiminga atsidūstu.

– Etjenai?

Mes gulime greta, pasidėję galvas ant baseino krašto. Jis pasisuka ir jo kojos patogiai atsiremia į mane. Mes abu užsimerkę.

– A? – klausia jis.

– Tai yra kur kas geriau nei futbolo varžybos.

– Hm, argi ne taip?

– Kokie mes bjaurūs, – sakau.

Jis tingiai plekšteli man ir mudu tyliai juokiamės. Kiek vėliau išgirstu, kad jis šaukia mane vardu.

– Kas?

Ko gero, buvau užsnūdusi.

– Tavo plaukuose burlaivis.

– A?

– Sakau, tavo plaukuose burlaivis.

Mėginu pakelti galvą, bet ji už kažko užkliuvusi, traukia atgal. Jis nejuokavo. Atbėga susijaudinęs maždaug Šono amžiaus berniukas ir tarška prancūziškai. Etjenas juokiasi, kai aš mėginu išplėšti žaislo bures sau iš plaukų. Lavelis apvirsta, o mano plaukai panyra į baseino vandenį. Berniukas

šaukia ant manęs.

– Alio, padėk man! – piktai dėbteliu į Etjeną, kuriam dabar jau užėjo juoko priepuolis. Etjenas sukrunta, kai berniukas pamėgina iš mano plaukų ištraukti susipainiojusias virveles.

– Ai!

Etjenas rikteli ant jo ir berniukas paleidžia plaukus. Etjeno pirštai naršo po mano plaukus ir švelniai traukia juos iš drobės, virvelių ir medinių detalių raizgalynės. Jis ištisia laivą berniukui ir dar kažką pasako, šį sykį švelnesniu balsu, ko gero, perspėdamas jį plukdyti laivą toliau nuo nekaltų poilsiautojų. Berniukas stveria žaislą ir nubėga.

Išgrėžiu plaukus.

– Fui!

– Čia labai švarus vanduo, – šypsosi jis.

– Na, žinoma.

Bet man patinka, kad jis supranta, apie ką galvoju.

– Eime.

Jis atsistoja ir ištisia ranką. Paimu ją, jis padeda man atsistoti. Tikiuosi, kad jis paleis ją, bet jis nepaleidžia. Jis lydi mane nuo baseino į saugią vietą.

Taip smagu laikytis už rankų. Jauku.

Norėčiau, kad draugai laikytųsi už rankų daug dažniau, kaip vaikai, kuriuos kartais matau gatvėje. Nesuprantu, kodėl turime suaugti ir gėdytis to. Mes sėdime ant žolės po rausvų žiedų skliautu. Žvalgausi Žolės Policininkų su mažomis konduktorių kepuraitėmis – jie nuolat vaiko miestiečius nuo vejų, bet niekur jų nematau. Etjenas yra tarsi talismanas, kai atsitinka kas nors panašaus. Nuo plaukų man laša ant nugaros, bet kažkodėl nesijaučiu labai jau blogai.

Mes vis dar laikomės už rankų.

Gerai, jau turėtume jas paleisti. Dabar kaip tik būtų visai normalu jas paleisti.

Kodėl mes vis dar laikomės už rankų?

Įsmeigiu akis į *Grand Bassin*. Jis taip pat. Mes nežiūrimė į laivelius. Jo ranka liepsnoja, bet jis jos neištraukia man iš delno. Ir staiga – jis pasislenka arčiau. Vos vos. Žvilgteliu žemyn ir matau, kad jo marškiniai pasikėlė aukštyn ir atsidengė nugaros ruoželis. Jo oda lygi ir balkšva.

Pats seksualiausias dalykas, kokį tik man teko matyti.

Jis dar sykį sujuda ir mano kūnas atsako tuo pačiu. Mudu susiglaudę rankomis ir kojomis. Jis spusteli man ranką, skatindamas pažiūrėti į jį.

Pažvelgiu.

Tamsios Etjeno akys tiriamai žvelgia į mane.

– Ką mes darome? – Jo balsas įsitempęs.

Jis toks gražus, toks tobulas. Man svaigsta galva. Širdis daužosi, pulsas kaip pašėlęs. Pakreipiu galvą į jį, o jis atsako lygiai tokiu pat judesiu. Jis užsimerkia. Mudu vos vos liečiamės lūpomis.

– Jeigu paprašysi, kad tave pabučiuočiau, taip ir padarysiu, – sako jis.

Jo pirštai perbraukia man per vidinę riešo pusę ir mane nutvilko liepsna.

– Pabučiuok mane, – sakau.

Jis pabučiuoja.

Mes bučiuojamės kaip bepročiai. Tarsi nuo to priklausytų mūsų gyvenimas. Jo liežuvis švelniai, bet reikliai įsigauna į mano burną, nieko panašaus dar nesu patyrusi ir staiga suprantu, kodėl žmonės bučiavimasi lygina su tirpimu, nes kiekvienas mano kūno kvadratinis centimetras ištiktas tokio pojūčio. Pirštais suimu jo plaukus ir prisitraukiu arčiau. Mano venos tvinkčioja, o širdis sprogs. Dar nieko taip netroškau anksčiau. Niekada.

Jis stumteli mane ir mudu atsigulame, glamonėjamės, nors mus mato vaikai su raudonais balionais, seniai su savo šachmatų lentomis ir turistai su laminuotais žemėlapiais, bet man tai nerūpi, man visiškai niekas nerūpi.

Aš noriu tik Etjeno.

Taip keista jausti ant savęs jo kūno svorį. Jaučiu jį – visą jį, – prisiglaudusį prie manęs, traukiu į save jo skutimosi kremo, šampūno kvapą ir tą ypatingą skonį, kuris būdingas tik... jam. Pats skaniausias kvapas, kokį tik galiu įsivaizduoti.

Noriu alsuoti jo kvapu, noriu laižyti jį, valgyti, gerti jį. Jo lūpų skonis kaip medaus. Jo skruostai apžėlę ir šereliais drasko man odą, bet man tai nerūpi, man niekas nerūpi. Jo glamonės nuostabios. Jo rankos visur, ir nesvarbu, kad jo burna jau apžiojusi manąją. Noriu jo arčiau, arčiau, dar arčiau.

Ir tada jis sustoja. Jo kūnas sustingsta.

– Kaip tu galėjai? – surinka mergina.

trisdešimt devintas skyrius

Pirmiausia pagalvojau: Elė.

Elė pamatė mus ir dabar ji mane ims smaugti plikomis rankomis, tiesiog čia, parke, o lėlininkai, karuselės arkliukai ir bitininkai bus liudytojai. Mano gerklė pamėls, aš nebegalėsiu kvėpuoti ir mirsiu. O ji sės į kalėjimą, ir Etjenas visą likusį gyvenimą gaus iš jos pamišėliškus laiškus, parašytus ant pergamento iš džiovintos odos.

Bet tai ne Elė. Tai Meredithė.

Etjenas atšoka nuo manęs. Ji nusuka galvą į šalį, bet spėju pamatyti, kad ji verkia.

– Mer!

Ji nubėga ir aš nespėju nieko daugiau pasakyti. Žiūriu į Etjeną, o jis kasosi galvą, negalėdamas patikėti.

– Šūdas, – sako jis.

– Šūdas teisingas žodis, – pritaria Rašmi. Krūpteliu pamačiusi, kad jiedu su Džošu taip pat čia.

– Meredithė, – sudejuoju aš. – Elė.

Kaip mes galėjome sau tai leisti? Jis turi merginą ir dar abu turim draugę, kuri jį įsimylėjusi – tai akivaizdi, visiems seniausiai žinoma paslaptis.

Etjenas pašoka ant kojų. Jo marškiniai aplipę sausa žole. Ir tada jis nubėga. Lokia paskui Meredithę, šaukdamas ją vardu. Jis pradingsta už miškelio, Džošas su Rašmi šnekasi, bet aš nepajėgiu suprasti jų žodžių.

Ar Etjenas mane metė? Dėl *Meredithės*?

Negaliu nuryti seilių. Man užspaudė gerklę. Negana to, kad buvau nutverta bučiuojantis su tuo, su kuriuo negalima bučiuotis, – ir negana to, kad tai buvo puikiausios mano gyvenimo akimirkos, – jis dar ir metė mane.

Visų akivaizdoje.

Matau priešais save ištiestą ranką, apstulbusi slenku akimis per jos riešą, alkūnę, per išstatuiruotą kaukolę su sukryžiuotais kaulais, per petį, kaklą, veidą. Džošas. Jis suima mano ranką ir padeda atsistoti. Mano skruostai šlapi, bet net neatsimenu, kada pradėjau verkti.

Lydėdami mane iki suoloelio Džošas ir Rašmi nesikalba. Jie leidžia man žliumbti ir lementi, kad nežinau, kaip tai galėjo atsitikti, kad nenorėjau nieko įskaudinti ir, prašau, nepasakykit Elei. Kad negaliu patikėti taip pasielgusi su Mer ir kad ji niekad os nebesikalbės su manimi, ir manęs nestebina tai, kad Etjenas pabėgo, nes aš labai, labai siaubinga. Pati blogiausia.

– Ana. Ana, – įsiterpia Džošas. – Jeigu gaučiau eurą už kiekvieną padarytą kvailystę, galėčiau nusipirkti Moną Lizą. Viskas bus gerai. Jums abiem viskas bus gerai.

Rašmi susineria ant krūtinės rankas.

– Juk ne tavo vienos lūpos darbavosi.

– Meredithė, ji tokia, – veblenu kūkčiodama, – ji tokia miela. – Štai, ir vėl tas žodis. Toks neadekvatus. – Kaip galėjau taip su ja pasielgti?

– Taigi. Ji tokia, – sako Rašmi. – Ir tai buvo ganėtinai bjauru, kad judu taip pasielgėt kaip tik dabar. Ką jūs sau galvojote?

- Aš negalvoju, tai tiesiog atsitiko. Viską sugrioviau. Ji nekenčia manęs. Etjenas nekenčia manęs!
- Senkleras tikrai nejaučia tau neapykantos, – paprieštarauja Džošas.
- Bet jeigu būčiau Mer, aš jo nekęščiau, – susiraukia Rašmi. – Jis per ilgai ją vedžiojo už nosies. Džošas pasipiktina.
- Jis niekad jai nesuteikė progos manyti, kad laiko ją kuo nors daugiau nei drauge.
- Taip, bet jis niekad jos ir nenuvylė!
- Jis pusantrų metų susitikinėjo su Ele. Manai, kad tai nėra pakankamas nuvylimas... ak. Atleisk,

Ana.

Kūkčioju dar smarkiau.

Jie sėdi su manim ant suolo, kol saulė panyra už medžių, o tada iš *le jardin* palydi mane į Lambero rezidenciją. Kai grįžtame, vestibulis tuščias. Visi dar mėgaujasi puikiu oru.

– Man reikia pasikalbėti su Mer, – sakau.

– Ak, ne, nereikia, – prieštarauja Rašmi. – Duok jai laiko.

Išbarta nusėlinu iki savo kambario ir išsitraukiu raktą. Tą vakarą, kai maniau, kad jį pamečiau, buvau jį tik palikusi kambaryje. „The Beatles“ muzika aidi iš už sienos, skiriančios mane ir Mer, ir aš prisimenu pirmąjį savo vakarą čia. Ar daina „Revolution“ turi užgožti jos verksmą? Įsikišu raktą atgal po marškinėliais ir šlepteliu ant lovos. Vėl pašoku ant kojų ir vaikštinėju po kambarį, paskui vėl atsigulu.

Nežinau, ką daryti.

Mereditė manęs nekenčia. Etjenas pradingo ir nebežinau, ar jam patinku, ar jis manęs nekenčia, ar mano padaręs klaidą? Ar turėčiau jam paskambinti? Ir ką gi turėčiau pasakyti? „Sveikas, čia Ana. Mergina, su kuria glamonėjaisi parke, o paskui metei ją. Ar norėtum susitikti?“ Bet man reikia žinoti, kodėl jis pabėgo. Man reikia sužinoti, ką jis galvoja apie mane. Kai renku jo numerį, mano rankos virpa.

Atsiliepia balso paštas. Žiūriu į lubas. Ar jis ten? Sunku pasakyti. Mer muzika per garsi, kad išgirsčiau jo žingsnius viršuje, taigi man teks užlipti į viršų. Pasižiūriu į veidrodį. Akys pabrinkusios ir raudonos, o mano plaukai atrodo kaip pelėdos išvamos.

Kvėpuok giliai. Ir viską pamažu iš eilės.

Nusiprausk veidą. Susišukuok. Išsivalyk dantis, nepakenks.

Įkvėpk dar sykį. Atidaryk duris. Lipk laiptais. Jaučiu, kad suka vidurius, kai pasibeldžiu į jo duris. Jokio atsako. Priglaudžiu ausį prie piešinio, kur jis vaizduojamas su Napoleono kepure, mėgindama išgirsti, kas viduje. Tyla. Kur jis? Kur jis YRA?

Grįžtu į savo aukštą, kimus Džono Lenono balsas vis dar aidi koridoriuje. Einant pro jos duris, mano žingsniai sulėtėja. Turiu atsiprašyti, man nerūpi, ką sako Rašmi, bet Meredith atidaro duris įsiutusi.

– Puiku. Tai tu.

– Mer... aš labai atsiprašau.

Ji pikta nusijuokia.

– Tikrai? Kaip tik taip ir atrodė, kai savo liežuvį sukišai jam į trachėją.

– Atleisk man. – Jaučiuosi visiškai bejėgė. – Tiesiog taip atsitiko.

Mereditė sugniaužia kumščius, be žiedų jos rankos atrodo keistai. Ji ir be jokio makiažo. Visiškai

netvarkinga. Niekad jos nesu mačiusi nesusitvarkiusios.

– Kaip tu galėjai, Ana? Kaip galėjai taip su manim pasielgti?

– Aš... aš...

– Ką tu? Juk žinėjai, ką jaučiu jam! Negaliu patikėti, kad taip pasielgei!

– Aš atsiprašau, – vėl pakartoju. – Nežinau, ką mes sau galvojom...

– Taigi, tiek to, vis tiek tai nesvarbu. Mudvi jam nereikalingos.

Mano širdis apmiršta.

– Ką? Ką turi galvoje?

– Jis mane pasivijo. Pasakė, kad jo nedominu. – Jos veidas išrausta. – Ir tada nuėjo pas Elę.

Dabar jis pas ją.

Viskas pasidengia migla.

– Jis nuėjo pas Elę?

– Kaip ir visada, kai tik prispiria kokia bėda. – Jos balse pasigirsta pasitenkinimo gaidelės. – Ir kaip dabar jautiesi? Nebe taip seksualiai, ar ne?

Ir tada ji užtrenkia duris man prieš nosį.

Elė. Jis pasirinko Elę. Ir vėl.

Nubėgu į tualetą ir pakeliu klozeto dangtį. Laukiu, kol mano pietūs išlėks lauk, tačiau paširdžiuose jaučiu tik spazmus, todėl nuleidžiu dangtį ir atsisėdu. Kas man darosi? Kodėl nuolatos įsimyliu ne tą vaikina? Nenorėjau, kad Etjenas būtų dar vienas Tofas, bet jis kaip tik toks. Tik viskas dar blogiau, nes Tofas man tik patiko.

O Etjeną aš myliu.

Negaliu jo daugiau matyti. Kaip aš galėčiau vėl su juo pasimatyti? Noriu atgal į Atlantą, noriu mamos. Nuo šios minties susigėstu. Aštuoniolikmečiai neturėtų šauktis mamos. Nežinau, kiek laiko sėdėjau tualete, bet staiga suvokių, kad iš koridoriaus sklinda kažkokie susierzinimo garsai. kažkas beldžia į duris.

– Viešpatie, ar ketini ten tupėti visą naktį?

Amanda Spiterton-Vats. Tarsi ir taip jau nebūtų viskas blogai.

Žvilgteliu į savo atvaizdą. Akys atrodo taip, tarsi „Visine“ lašus būčiau supainiojusi su spanguolių sultimis, lūpos ištinusios tarsi vapsvų sugeltos. Pasuku čiaupą, pažymėtą *froid*, ir apsišlakstau veidą šaltu vandeniu. Nusišluostau šiurkščiu popieriniu rankšluosčiu ir sprukdama į savo kambarį ranka prisidengiu veidą.

– Sveika, bulimike, – sako Amanda. – Žinai, aš tave girdėjau.

Man nugara pašiurpsta. Atsisuku, o ji nekaltai išplečia balkšvas akis, perskirtas kumpos nosies. Su ja ir Nikolė, ir Rašmi sesuo Sandžita, ir... Ailė Martin, mažytė raudonplaukė vienuoliktokė. Ailė stovi nuošaliau, ji ne iš šios grupuotės, tiesiog laukia eilėje prie vonios kambario.

– Ji išvėmė visus savo pietus. Pažiūrėkit į jos veidą. Ji šlykšti.

Nikolė sukikena.

– Ana visada atrodo šlykščiai.

Nuraustu, bet nereaguuju, nes Nikolė kaip tik to ir nori. Bet negaliu ignoruoti jos draugės.

– Tu nieko negirdėjai, Amanda. Aš nesergu bulimija.

– Ar girdėjot, *Le Moufette* pavadino mane melage?

Sandžita pakelia ranką su dailiai sutvarkytais nagais.

– Aš girdėjau.

Norėčiau pliaukštelėti Rašmi seseriai, bet nususuku. Velniop jas. Amanda kosteli.

– Tai kas ten tarp judviejų su Senkleru?

Aš sustingstu.

– Nes kol tu vėmei, girdėjau Rašmi kalbančią su lesbiete per jos duris.

Vėl atsisuku. Ji TO nepasakė.

Jos balsas kaip nuodingas saldainis, saldus, bet mirtinas.

– Kažką apie tai, kad judu užmezgėt romaną, ir dabar didžiulė išsigimusi lesbietė baigia išverkti akis.

Man atkara žandikaulis. Netenku žado.

– Vis tiek ji neturėjo jokių šansų su juo, – sako Nikolė.

– Nesuprantu, kodėl Ana mano, kad ji turi kokių nors šansų. Deivas teisus. Tu kekšė. Tu net jo neverta, ir tu jau tikrai neverta Senklero. – Amanda kresteli plaukus. – Jis iš aukščiausios lygos. O tu nevykėlė.

Mano smegenys net nepajėgia apdoroti šios informacijos. Mano balsas virpa.

– Nedrįsk dar sykį taip pavadinti Merediths.

– Ką, lesbiete? Merediths Chevaljė yra didžiulė išsigimusi LESBIETĖ!

Trenkiu jai taip stipriai, kad mudvi išlekiame pro vonios kambario duris lauk. Nikolė šaukia, Sandžita juokiasi, o Ailė maldauja mus liautis. Iš savo kambarių išbėga mokiniai, apsupa mus, šūkaudami kursto. Ir tada kažkas mane atplėšia nuo jos.

– Kas, po velnių, čia vyksta? – sako Neitas, laikydamas mane. Kažkas varva mano smakru.

Brūkšteliu delnu ir pamatau, kad tai kraujas.

– Ana užpuolė Amandą! – sako Sandžita.

Prabyla Ailė:

– Amanda ją erzino...

– Amanda tik gynėsi! – įsiterpia Nikolė.

Amanda paliečia savo nosį ir susiraukia.

– Manau, kad ji sulaužė man nosį. Ana sulaužė man nosį.

Ar aš tai padariau? Ašaros nutvilko mano skruostus. Turbūt kraujas teka iš nudrėskimo, kurį paliko Amandos nagai.

– Mes laukiame, panele Olifant, – sako Neitas.

Aš tik purtau galvą, o Amanda pratrūksta kaltinimais.

– Gana! – šūkteli Neitas. Ji nutyla. Nesam girdėję, kad jis kada pakeltų balsą. – Ana, dėl Dievo meilės, kas atsitiko?

– Amanda pavadino Mer... – sušnabždu.

Jis piktas.

– Negirdžiu tavęs.

– Amanda pavadino...

Bet aš nutylu, kai minioje virš galvų pamatau besisukiojančią šviesiai garbanotą Merediths galvą. Negaliu ištarti to žodžio. Tik ne po to, kaip pasielgiau su ja šiandien. Žiūriu nudelbusi akis į savo

rankas ir sukukčioju.

– Aš atsiprašau.

Neitas atsidūsta.

– Gerai, žmonės, – jis mosteli būreliui koridoriuje. – Pasirodymas baigtas, grįžkite į kambarius. O jūs trys, – Neitas parodo į mane, Amandą ir Nikolę, – liekate.

Niekas nepajuda iš vietos.

– Marš atgal į kambarius!

Sandžita skubiai žengia laiptais žemyn, visi kiti irgi išsinešdina. Liekame tik Neitas ir mes trys. Ir dar Ailė.

– Aile, grįžk į kambarį, – sako jis.

– Bet aš buvau čia, – jos švelnus balsas darosi tvirtesnis. – Mačiau, kas atsitiko.

– Puiku. Visos keturios į direktorės kabinetą.

– O kaipgi gydytojas? – suinkščia Nikolė. – Jinai juk sulaužė Amandai nosį.

Neitas pasilenkia ir apžiūri Amandą.

– Ji nesulaužyta, – galiausiai ištaria.

Lengviau atsikvepiu.

– Ar jūs įsitikinęs? – nerimsta Nikolė. – Ji tikrai turėtų eiti pas gydytoją.

– Madmuazele, prašyčiau susilaikyti nuo šnekų, kol nueisime į direktorės kabinetą.

Nikolė užsičiaupia.

Negaliu tuo patikėti. Niekad nebuvo siūsta į direktoriaus kabinetą! Klermonto vidurinės direktorius net nežinojo mano vardo. Amanda klibikščiuoja lifto link, aš klumpinu iš paskos, jausdama, kaip auga baimė. Kai Neitas nusisuka nuo mūsų, ji atsitiesia, primerkia akis ir vien tik lūpomis pasako: *Tau galas, kale.*

keturiasdešimtas skyrius

Direktorė mane nubaudė – paliko po pamokų.

MANE. PO PAMOKŲ.

Amandą nubaudė tik vienam savaitgaliui, o aš gavau dvi savaites.

– Aš nusivyliau tavimi, Ana, – pasakė direktorė, masažuodama savo balerinos kaklą. – Ką pasakys tavo tėvas?

Mano tėtis? Kam rūpi mano tėtis? Ką pasakys mama? Ji nužudys mane. Ji bus tokia pikta, kad paliks mane čia, įkalintą Prancūzijoje visiems laikams. Ir baigsiu savo dienas kaip tie benamiai prie Senos, dvokiantys prakaitu ir kopūstais. Turėsiu virtis savo batus, kad pavalgyčiau, kaip Čarlis Čaplinas „Aukso karštinėje“. Mano gyvenimas SUGRIAUTAS.

Bausmė paskirta neteisingai, nes aš atsisakiau atskleisti, ką pasakė Amanda. Nes nekenčiu to žodžio. Tarsi būti gėjumi gėdinga. Jeigu jau Mer mėgsta sportą, tai iš karto virsta lesbiete. Ši užgaulė apskritai beprasmiška. Jeigu Meredith būtų homoseksuali, argi būtų taip nusiminusi dėl manęs ir Etjeno?

Nekenčiu Amandos.

Kai direktorė paklausė Ailės, kas nutiko, ji gynė mane, tik dėl to manęs nenubaudė iki pat mokslo metų pabaigos. Ji elgėsi kaip ir aš; nepasakė direktorei, kaip Amanda pavadino Mer. Aš jai padėkojau žvilgsniu.

Kai grįžome į Lambero rezidenciją, visi būriavosi vestibulyje. Žinia apie mūsų peštynes jau buvo pasklidusi, ir mūsų bendraklasiai stengėsi pamatyti mėlynės. Jie garsiai klausinėjo mūsų, tarsi tai būtų gėdą užsitraukusių įžymybių spaudos konferencija, bet aš nekreipiau dėmesio ir tylėdama pro juos prasibroviau. O aplink Amandą susibūrė grupelė mokinių, ir ji išdėstė jiems savą istorijos versiją.

Na ir tegul. Aš per daug įtūžusi, kad kapstyčiausi po šį mėšlą.

Ant laiptų prasilenkiu su Maiku ir Deivu. Maikas tyčia stumteli mane petimi, kad prarasčiau pusiausvyrą.

– Kas, po velnių, tau yra? – rikteliu.

Maikas su Deivu nustebę susižvalgo ir patenkinti išsiviepia.

Nulekiu į kambarį. Visi manęs nekenčia. Etjenas mane metė dėl savo merginos. VĖL. Meredith manęs nekenčia, o Rašmi su Džošu irgi akivaizdžiai manimi nepatenkinti. Deivas ir Maikas nekenčia manęs. Ir Amanda su savo draugais, ir visi kiti, susirinkę vestibulyje. Jeigu tik būčiau paklausiusi Rašmi patarimo. Jeigu būčiau likusi savo kambaryje, Mer nebūtų manęs apšaukusi. Būčiau nežinojusi, kad Etjenas vėl nuėjo pas Elę. Nebūčiau užpuolusi Amandos. Ir nebūčiau gavusi bausmės dviem savaitėms.

KODĖL ETJENAS PASIRINKO ELEJ? KODĖL?

Etjenas. Jo puikios lūpos ir nuostabūs bučiniai. Jų skonis tarsi medaus. Jis niekad, niekad, NIEKADA nepaliks savo kvailos merginos! Krūpteliu nuo beldimo į duris. Esu tokia įsiutusi, kad net negirdėjau žingsnių.

– Ana? Ana, ar tu kambaryje?

Man suspaudžia širdį. Angliškas akcentas.

– Ar tau viskas gerai? Amanda vestibulyje kalba visiškai nesąmones. Ji sako, kad tu trenkei jai. – Jis vėl pasibeldžia, jau garsiau. – Prašau, Ana. Mums reikia pasikalbėti.

Atlapoju duris.

– *Pasikalbėti?* Ak, dabar tu jau norėtum pasikalbėti?

Etjenas apstulbęs žiūri į mane. Mano akių baltymai vis dar paraudę, ant mano skruosto penkių centimetrų įdrėskimas, o aš visa įsitempusi, lyg pasirengusi pulti.

– Ana?

– Ką, ar nepagalvojai, kad sužinosiu, jog nuėjai pas Elę?

Jis priblokštas.

– K-ką?

– Na? – suneriu rankas ant krūtinės. – Tai ar buvai pas ją?

Jis nesitikėjo, kad aš tai sužinosiu.

– Taip, bet... bet...

– Kas bet? Turbūt manai, kad aš visiškai idiotė, ar ne? Kad aš kaip kokia mazgotė, kuri kantriai ir amžinai lauks tavęs? Kad tu gali bėgti pas ją, kai tik tau pasidaro sunku, o aš tai ramiausiai pakęsiu?

– Viskas visai ne taip!

– VISADA viskas kaip tik taip!

Etjenas prasižioja, bet paskui užsičiaupia. Skausmą jo veide bent tūkstantį kartų keičia įsiūtis. O paskui jo veidas suakmenėja. Ir jis nueina.

– MANIAU, KAD NORĖJAI PASIKALBĖTI! – rikteliu pavymui.

Užtrenkiu duris.

keturiasdešimt pirmas skyrius

Pažiūrėkim. Vakar aš (A) bučiavausi su geriausiu draugu, nors prisiekiau sau niekad taip nedaryti, (B) išdaviau draugę, vykdydama minėtąją bučiavimosi akciją, (C) susimušiau su mergina, kuri tyčia mane provokavo, (D) užsidirbau dvi savaites po pamokų ir (E) taip užsipuoliau savo geriausią draugą, kad jis net pabėgo.

Pataisa. Jis *ir vėl* pabėgo.

Jeigu vyktų varžybos, kas gali padaryti daugiau žalos sau per vieną dieną, esu įsitikinusi, kad laimėčiau. Mano motina, sužinojusi apie muštynes su Amanda, ėmė spjaudytis ugnimi, ir dabar visą vasarą turėsiu kiurksoti namie. Aš netgi negaliu žiūrėti į akis draugams. Man gėda dėl to, ką padariau Meredithi, nes Rašmi ir Džošas akivaizdžiai palaiko ją, o Senkleras... jis net nežiūri į mane.

Senkleras. Ir vėl jis jau nebe Etjenas, *mano* Etjenas.

O tai skaudina labiau nei visa kita.

Rytas bjaurus.

Pusryčiauti neinu, o į anglų kalbos pamoką įsmunku pačią paskutinę akimirką. Draugai nepripažįsta mano egzistavimo, o visi kiti šnabždasi ir spokso. Spėju, kad palaiko Amanda. Viliuosi, kad nežino apie mudviejų su Senkleru padėtį, nors tai mažai tikėtina, turint galvoje, kaip garsiai vakar koridoriuje ant jo šaukiau. Visą pamoką slapta dirščioju į jį. Jis toks išvargęs, kad jo akys nuolat merkiasi, ir nemanau, kad šį rytą prausėsi po dušu.

Bet jis vis dar gražus. Nekenčiu to. Nekenčiu savęs, desperatiškai trokštančios, kad jis į mane pažvelgtų, ir tai dar labiau nepakenčiama, kai Amanda pastebi mane žiūrinčią, nes ji kvailai išsiviepia, tarsi sakytų: „Matai? Juk sakiau, kad jis ne tavo nosiai.“

Ir dar Mer. Jai net nereikia nosisukti nuo manęs, kaip tai daro Senkleras, – nors jie abu nosisuka, – nes jos priešiško bangos trankosi į mane be paliovos, visą pamoką. Per matematiką kančios tęsiasi. Kai *Professeur* Babino gražina mūsų namų darbus, Senkleras perduoda popierių šūsnį net nežvilgtelėdamas į mane.

– Ačiū, – sumurmu.

Jis sustingsta, bet tik akimirką, paskui vėl panyra į griežtą, mano buvimą ignoruojančią būseną.

Daugiau nebemėginu jo prakalbinti.

Per prancūzų kalbos pamoką blogai, kaip ir buvo tikėtasi. Deivas atsisėda kiek tik įmanoma toliau nuo manęs, tačiau jis manęs vengia keistai ir apgalvotai. Kažkoks devintokas klausinėja manęs apie tai, bet aš nežinau, kokios bėdos kamuoja Deivą, vien apie jį pagalvojus mane pradeda pykinti. Įkyriam mokiniui pasakau, kad atsiknisti, o Madam Giljotina supyksta ant manęs. Ne dėl to, kad pasakiau, jog atsiknisti, o dėl to, *kad pasakiau tai ne prancūziškai*. Kas čia per mokykla?

Per pietus einu į tualetų kabiną, visai kaip pirmą dieną čia.

Vis tiek neturiu apetito.

Per fiziką džiaugiuosi, kad nėra laboratorinių darbų, nes bijau net pagalvoti, kad Senkleras susiras naują partnerį. *Professeur* Veikfildas tauškia apie juodąsias skyles, o įpusėjęs jo paskaitai Amanda dirbtinai pasiražo ir sau už nugaros numeta sulankstytą popierių. Jis nukrenta prie mano kojų.

Perskaitau jį po suolu.

MERGAITE SKUNKE, DAR KARTĄ PALIESK MANE IR GAUSI DAUGIAU NEI ĮDRĖSKIMĄ.
DEIVAS SAKO, KAD TU PALEISTUVĖ.

Oho. Negaliu sakyti, kad anksčiau manęs niekas taip nebuvo pavadinęs. Bet kodėl Deivas apie mane pasakoja Amandai? Jau antrą sykį Amanda man sako kažką panašaus. Negaliu patikėti, kad esu vadinama kekše tik už tai, jog su kažkuo pasibučiauvau! Suglamžau raštelį ir metu jai į pakaušį. Nežinau, gerai tai ar blogai, bet visiškai nepataikau ir popieriaus gniužulėlis atsitrenkia į jos kėdės atkalnę. Tada atšoka ir įstringa ilguose jos plaukuose. Ji net nejaučia. Pasijuntu truputėlį geriau. Raštelis vis dar įstringęs jos plaukuose.

Kol kas.

Kol – oi. Ji sujuda ir raštelis nukrenta ant grindų, o *Professeur* Veikfildas kaip tik šiuo metu nusprendžia žingsniuoti mūsų praėjimu. O ne. Kas bus, jeigu jis pamatys raštelį ir garsiai jį perskaitys? Man tikrai visiškai nereikalinga dar viena pravardė šioje mokykloje. Šalia manęs sėdintis Senkleras taip pat mato raštelį. *Professeur* Veikfildas jau beveik prie mūsų suolo, kai jis lyg netyčia kyšteli koją ir užmina raštelį. Jis lukteri, kol mokytojas nueina, ir tik tada paima popiergalį. Girdžiu, kaip jis išlanksto jį, ir mano veidai išrausta. Jis žvilgteli į mane – pirmą sykį šiandien. Bet vis dar nieko nesako.

Džošas irgi tylus per istorijos pamoką, bet jis bent jau nepersėda į kitą vietą. Ailė šypsosi man, neįtikėtina, tačiau ši reta jautrumo akimirka padeda. Apytikriai trisdešimt sekundžių. O tada į krūvą susispiečia Deivas, Maikas ir Emilija, girdžiu tariamą savo vardą, jie žiūri į mane ir juokiasi. Padėtis, kad ir kokia ji būtų, tik blogėja.

La Vie pamoka laisva. Rašmi ir Senkleras paišo eskizus dailės pamokai, o aš apsimetu įsikniaubusi į namų darbus. Už nugaros pasigirsta skambus juokas.

– Jeigu tu, Mergaite Skunke, nebūtum kekšytė, gal vis dar turėtum draugų.

Amanda Spiterton-Vats, didžiausia mokyklos banalybė. Daili, bjauri mergina. Puiki oda, puikūs plaukai. Ledinė šypsena, ledinė širdis.

– Kas tau nepatinka? – klausiu.

– Tu.

– Nuostabu. Ačiū.

Ji kresteli plaukus.

– Ar nenori sužinoti, ką žmonės apie tave kalba? – Neatsakau, nes žinau, kad ji vis tiek pasakys man. Ji taip ir padaro. – Deivas sako, kad tu permiegojai su juo vien norėdama sukelti Senklero pavydą.

– KA?

Amanda vėl nusijuokia ir išdidžiai nueina.

– Deivas teisingai pasielgė, mesdamas tave, nes tu apgailėtina mulkė.

Aš priblokšta. Tarsi būčiau kada miegojusi su Deivu! Ir dar jis visiems sako, kad metė mane? Kaip jis drįsta? Ar taip visi apie mane ir galvoja? O Dieve, taip galvoja ir Senkleras? Ar Senkleras mano, kad miegojau su Deivu?

Likusią savaitės dalį blaškausi tarp visiškos nevilties ir kunkuliuojančio įniršio. Kiekvieną popietę

lieku po pamokų, ir kiekvieną sykį, kai einu koridoriais, girdžiu tyliai, pašnibždom tariamą savo vardą. Laukiu savaitgalio, bet kai jis ateina, tik dar blogiau. Namų darbus padarau likusi po pamokų, taigi neturiu ką veikti. Leidžiu savaitgalį kino teatruose, bet aš tokia nelaiminga, kad negaliu džiaugtis net filmais.

Mokykla sunaikino kiną. Tai faktas. Nebeliko dėl ko gyventi.

Pirmadienio rytą mano nuotaika tokia bjauri, kad turiu drąsos stoti akistaton su Rašmi eilėje prie maisto.

– Kodėl nesikalbi su manimi?

– Atsiprašau? – nustemba ji. – Tai tu nesikalbi su manimi.

– Ką?

– Niekad nepavariau tavęs nuo mūsų stalo. Tu nebeateini prie jo. – Jos balsas įsitempęs.

– Bet tu buvai įsiutusi ant manęs! Dėl... dėl to, kaip pasielgiau su Mer.

– Visi draugai pykstasi.

Rašmi susineria rankas ir aš suprantu, kad ji cituoja mane. Praėjusį rudenį taip pasakiau, kai ji susipyko su Senkleru dėl Elės.

Elė. Aš atstūmiau Rašmi visai kaip Elė.

– Aš atsiprašau. – Man suspaudžia širdį. – Nieko negaliu padaryti teisingai.

Rašmi rankos atsileidžia, ir ji timpteli vieną iš savo ilgų garbanų. Ji jaučiasi sutrikusi, tai jai nebūdinga.

– Pažadėk man, kad kai kitą sykį pulsį Amanda, iš tikrųjų jai ką nors sulaužysi.

– Aš juk nenorėjau!

– Atsipalaiduok, – ji žvilgteli į mane susirūpinusi. – Nežinojau, kad tu tokia jautri.

– Žinai, aš dar vieną savaitę palikta po pamokų už tas muštynes.

– Tai žiauri bausmė. Kodėl nepasakei direktorei, ką leptelėjo Amanda?

Man vos padėklas neiškrenta iš rankų.

– Ką? Iš kur tu žinai, ką ji pasakė?

– Aš nežinau, – Rašmi susiraukia. – Bet tai turėjo būti kažkas iš tiesų bjauraus, kad tu taip sureaguotum.

Su palengvėjimu nusuku akis.

– Tiesiog Amanda užklupo mane netinkamu laiku. – Ir tai nėra visiška netiesa. Paimu iš *monsieur* Buteno užsakymą – didelį dubenį jogurto su javainiais ir medumi, mėgstamiausio savo maisto – ir vėl pasisuku į ją. – Klausyk, jūs juk... netikite, ką Amanda ir Deivas pasakoja, ar ne?

– Deivas mulkis. Jei manyčiau, kad miegojai su juo, mes dabar nesikalbėtume.

Taip stipriai suspaudžiu padėklą, kad net mano krumpliai pabąla.

– Vadinasi, hm, Senkleras žino, kad aš su juo nemiegojau?

– Ana. Mes *visi* manome, kad Deivas mulkis.

Tyliu.

– Tau reiktų pasikalbėti su Senkleru, – sako ji.

– Nemanau, kad jis nori su manim kalbėtis.

Ji pastumia padėklą.

– O aš manau, kad nori.

Vėl viena valgau pusryčius, nes vis dar negaliu pažiūrėti Mer į akis. Pavėluoju penkias minutes į anglų kalbos pamoką. *Professeur* Koul sėdi ant savo stalo, siurbčioja kavą. Ji prisimerkia žiūrėdama, kaip slenku į savo vietą, bet nieko nesako. Jos oranžinė paplūdimio suknelė siūbuoja kartu su jos linguojama pėda.

– Žmonės. Atsibuskit, – sako ji. – Mes ir vėl kalbame apie techninius vertimo aspektus. Ar aš viena turiu viską nuveikti? Kas man gali pasakyti, su kokia problema susiduria vertėjas?

Rašmi pakelia ranką.

– Na, daugelis žodžių turi ne vieną reikšmę.

– Gerai, – sako *Professeur* Koul. – Daugiau. Detalizuokit.

Senkleras sėdi šalia Rašmi, bet nesiklauso. Jis kažką pikta keverzoja knygos paraštėje.

– Na, – sako Rašmi, – vertėjo darbas nuspręsti, kuri reikšmė svarbi autoriui. Ir ne tik tai, nes gali būti ir kitų reikšmių, susijusių su kontekstu.

– Vadinasi, jūs teigiate, – sako *Professeur* Koul, – kad vertėjas turi daug ką nuspręsti. Kad bet kuris žodis, bet kuris sakinytis gali turėti daug reikšmių. Kaip ir bet kuri situacija.

– Kaip tik taip, – patvirtina Rašmi. Ir pašnairuoja į mane.

Professeur Koul juokiasi.

– Neabejoju, kad ne vienas iš mūsų yra klaidingai supratęs kito žmogaus posakį ar poelgį, tiesa? Nors visi kalbame ta pačia kalba. Patys galite įsitikinti, kaip kartais viskas komplikuojasi, kai... prisideda kalbos figūros. Kai kurie dalykai tiesiog neišverčiami dėl kultūrų skirtumo.

Nesusipratimai jaukia man protą. Tofas. Rašmi. Senkleras?

– Arba štai toks dalykas. – *Professeur* Koul nužingsniuoja prie aukšto lango. – Kad ir kiek vertėjas manytų esąs ištikimas tekstui, vis dėlto versdamas jis pasitelkia savo patirtį ir asmenines nuostatas. Galbūt *nesąmoningai*, bet kas kartą pasirinkimą tarp galimų reikšmių lemia dar ir jo *tikėjimas*, kad pasirinkimas teisingas ir kad jį lemia asmeninė patirtis temos atžvilgiu.

Asmeninė patirtis. Pavyzdžiui, remdamasi tuo, kad Senkleras nuolat bėga pas Elę, aš nusprendžiau, kad jis taip pasielgė dar sykį. Ar taip ir yra? Ir ar iš tiesų jis taip pasielgė? Aš jau nebesu tikra. Visus savo abitūros metus praleidau blaškydamasi tarp geismų ir sielvarto, ekstazės ir išdavystės, ir dėl to tik dar skaudžiau suprasti tiesą. Kiek sykių mes emociškai susisiegame su kuo nors – kiek sykių tos emocijos traukomos, plėšomos, draskomos, – kol galiausiai visiškai nutrūksta? Kol nieko jau nebegalima atitaisyti?

Pamoka pasibaigia ir aš visiškai atsijungusi vėžlinu į matematikos pamoką. Jau beveik prieinu kabinetą, kai išgirstu tai. Labai tyliai, tarsi kažkas mėgintų kostelėti.

– Kekšė.

Sustingstu.

Ne. Eik toliau. Stipriau suspaudžiu glėbyje knygas ir vėl judu koridoriumi.

Šį sykį kiek garsiau.

– Kekšė.

Ir kai atsisuku, blogiausias dalykas yra tai, kad nė nenumanau, kas tai gali būti. Dabar manęs nekenčia labai daug žmonių. Šį sykį tai Maikas. Jis vaiposi, bet aš žiūriu ne į jį, o į Deivą. Deivas krapšto galvą ir žiūri į šalį.

– Kaip tu galėjai? – klausiu jį.

- Kaip *tu* galėjai? – atkerta Maikas. – Visada sakiau Deivui, kad tu jo neverta.
- Tikrai? – Mano žvilgsnis vis dar įbestas į Deivą. – Ką gi, aš bent jau nesu melagė.
- Tu melagė.

Bet Deivas šiuos žodžius ištaria pašnibždom.

- Kaip? Ką tu pasakei?

– Tu girdėjai, – sako Deivas garsiau, bet jis jaučiasi nesmagiai, mirkčioja žiūrėdamas į savo draugą. Mane nupurto pasibjaurėjimo banga. Ištikimas Maiko šunytis. Be abejo. Kodėl aš to nepastebėjau anksčiau? Mano kumščiai susigniauzia. Dar bent vienas jo žodis, dar bent vienas...

- Kekšė, – sako jis.

Ir tada Deivas teškiasi ant grindų.

Bet ne nuo mano kumščio.

keturiasdešimt antras skyrius

– Aaa! – krato ranką Senkleras.

Maikas metasi prie jo, bet aš greitai šoku tarp jų.

– Ne!

Deivas ant grindų suaimanuoja. Maikas nustumia mane į šalį, tada Senkleras bloškia jį į sieną, jo balsas kupinas įniršio:

– Neliesk jos!

Maikas priblokštas, bet greitai atsipeikėja.

– Tu psichas! – ir jis vėl puola prie Senklero, bet tada *Professeur* Hansenas stoja tarp jų, prisidengdamas nuo galimų smūgių.

– Ei, ei, EI! Kas čia dabar VYKSTA? – istorijos mokytojas žiūri į savo mylimiausią mokinį. – Mesjė Senklerai. Prašyčiau į direktorės kabinetą. TUOJAU PAT.

Deivas ir Maikas sutartinai pareiškia esą nekalti, bet *Professeur* Hansenas juos nutildo.

– Judu užsičiaupkit, arba eisite paskui Etjeną.

Jie užsičiaupia. Senkleras nepažvelgia man į akis, nueina ten, kur jam liepta.

– Ar tau viskas gerai? – mokytojas Hansenas klausia manęs. – Ar tie idiotai nenuskriaudė tavęs?

Aš priblokšta.

– Senkleras gynė mane. Jis – jis dėl to nekaltas.

– Šioje mokykloje mes nesiginame kumščiais. Tu tai žinai, – jis ironiškai žvilgteli į mane ir nueina laiptais žemyn paskui Senklerą į direktorės kabinetą.

Kas čia ką tik atsitiko? Tiesa, žinau, kas atsitiko, bet... kas gi atsitiko? Ar tai reiškia, kad Senkleras nejaučia neapykantos man? Pajuntu pirmąjį vilties antplūdį, nors gali būti ir taip, kad jis tiesiog labiau nekenčia Deivo ir Maiko.

Tą dieną mokykloje jo nebematau, bet kai ateinu atlikti bausmės po pamokų, jis taip pat sėdi galinėje eilėje.

Senkleras atrodo išvargęs. Turbūt jis čia tūnojo visą popietę. Budinčio mokytojo dar nėra, tik mudu. Atsisėdu į savo įprastą vietą – liūdna, kad turiu čia įprastą vietą, – kitoje klasės pusėje. Jisai spokso į savo rankas. Jos išteptos angliniu pieštuku, vadinasi, jis piešė.

Kosteliu.

– Ačiū. Kad užstojai mane.

Jokio atsakymo. Gerai. Atsisuku atgal į mokyklinę lentą.

– Nedėkok man, – prabyla jis po minutės. – Seniausiai turėjau duoti Deivui į galvą.

Jo batai subilda į marmuro grindis.

Vėl žvilgteliu į jį.

– Kokiam laikui tave paliko po pamokų?

– Dviem savaitėm. Už kiekvieną šiknių po vieną.

Prunkšteliu ir jis kilsteli galvą. Jo veido išraiška pripildo mane vilties. Bet ji dingsta beveik akimirksniu. Ir tai skaudu.

– Žinok, kad tai netiesa, – sakau piktai. – Tai, ką šneka Deivas ir Amanda.

Senkleras užsimerkia. Jis nieko nesako keletą sekundžių. Kai jis vėl atsimerkia, negaliu nepastebėti, kad jam labai palengvėjo.

– Aš žinau.

Jo pavėluota reakcija suerzina mane.

– Ar esi tikras?

– Taip. Esu. – Jis pažvelgia man į akis pirmą sykį šią savaitę. – Bet vis tiek miela išgirsti tai iš tavęs, sutinki?

– Taip, – nosisuku. – Galiu tik įsivaizduoti.

– Ir ką tai turėtų reikšti?

– Užmiršk.

– Ne. Geriau neužmirškim to. Aš pavargau ir man jau bloga nuo bandymų užmiršti, Ana.

– *Tu pavargai nuo bandymų užmiršti?* – suvirpa mano balsas. – Tai aš nieko kito neveikiau, tik stengiausi užmiršti. Manai, lengva kiekvieną vakarą sėdėti kambaryje ir galvoti apie tave ir Elę. Manai, kad man visa tai buvo lengva?

Jo pečiai nusvyra.

– Atsiprašau, – sušnabžda jis.

Bet aš jau verkiu.

– Tu sakei, kad aš graži ir kad tau patinka mano plaukai ir šypsena. Kino teatro tamsoje sėdi priglaudęs koją prie maniškės, o kai šviesos užsidega, apsimeti, kad nieko neįvyko. Tris naktis iš eilės *miegi su manim mano lovoje*, o paskui tiesiog... visą mėnesį nekreipi į mane dėmesio. Kaip turėčiau tai suprasti, Senklerai? Per mano gimimo dieną tu sakei, kad bijaisi likti vienas, bet juk aš buvau šalia visą tą laiką. *Visą laiką.*

– Ana, – jis atsistoja ir žingteli manęs link. – Labai atsiprašau, kad įskaudinau tave. Aš pridariau krūvą kvailysčių. Ir suprantu, kad nesu vertas tavo atleidimo, nes taip ilgai delsiai. Bet nesuprantu, kodėl nesuteiki man galimybės. Tu aną savaitę net neleidai man pasiaiškinti. Tiesiog užsipuolet mane, tikėdamasi iš manęs paties blogiausio! Bet *vienintelis dalykas*, dėl kurio neabejoju, yra mano jausmai, kai mudu kartu. Maniau, kad tu tiki tais jausmais. Maniau, tiki manimi, maniau, kad pažįsti mane...

– Bet tai ir svarbiausia! – pašoku iš kėdės ir staiga pamatau, kad jis visiškai šalia manęs. – Aš nepažįstu tavęs! Senklerai, papasakojau tau viską. Apie savo tėtį, apie Bridžitą ir Tofą, apie Metą ir Šerę. Prisipažinau tau esanti nekalta, – apsižvalgau susigėdusi, kad pasakiau tai garsiai. – O ką tu man papasakojai? Nieko! Nieko apie tave nežinau. Nei apie tavo tėvą, nei apie Elę...

– Tu pažįsti mane geriau nei bet kas kitas. – Jis įtūžęs. – Ir jeigu pasistengtum būti nors kiek atidesnė kitiems, suprastum, kad dabar mano santykiai su tėvu beviltiškai šūdini. Ir negaliu patikėti, kad tu tokios prastos nuomonės apie mane, nejaugi manai, kad visus metus laukčiau, kada galėsiu tave pabučiuoti, o kai tai įvyktų, aš... aš palikčiau tave. *ŽINOMA*, kad tą vakarą buvau pas Elę. *Po velnių, aš nutraukiau su ja santykius!*

Stoja kurtinanti tyla.

Jie išsiskyrė? O Dieve. Negaliu kvėpuoti. Negaliu kvėpuoti. Negaliu...

Jis žiūri tiesiai man į akis.

– Sakai, kad bijau likti vienas, ir tai tiesa. Bijau. Ir tuo nesididžiuoju. Bet tau irgi reikia atidžiau į

save pažiūrėti, Ana, nes aš ne vienintelis šioje patalpoje, kenčiantis nuo tokios problemos.

Jis stovi taip arti, kad jaučiu, kaip greitai ir piktai kilnojasi jo krūtinė. Atsiliepdama mano širdis irgi daužosi kaip pašėlusį. Jis susitvardo, aš taip pat. Jis neryžtingai palinksta, mano kūnas išduoda mane ir atsiliepdamas jam taip pat palinksta jo pusėn. Jis užsimerkia. Ir aš užsimerkiu.

Atsilapoja durys ir mudu atšlyjame vienas nuo kito.

Į klasę įeina Džošas ir gūžteli pečiais.

– Paliko po pamokų. Nenuėjau į matieką.

keturiasdešimt trečias skyrius

Tas likusias valandas, kurias turim atsėdėt po pamokų, negaliu į jį pažvelgti. Kaip galiu bijoti būti viena, jeigu pastaruoju metu tik viena ir būnu? Aš juk visus metus neturėjau vaikino, o jis merginą turėjo. Nors ir buvau įsikibusi minčių apie Tofą. Laikiau jį kaip – apie tai pagalvojusi net krūpteliu – rezervą. O dar Deivas. Ką gi. Jis buvo po ranka, ir aš, jis to norėjo, aš taip pat. Man buvo neramu, kad susidėjau su Deivu tik dėl to, kad pykau ant Senklero, bet galbūt... galbūt pavargau būti viena.

Bet ar tai labai blogai?

Ar reiktų suprasti, jog tai, kad Senkleras nenorėjo likti vienas, irgi nėra taip jau blogai? Jis bijo pasikeitimų, bijo svarbių sprendimų, bet aš taip pat bijau. Metas sakė, kad jeigu būčiau pasikalbėjusi su Tofu, būčiau apsisaugojusi nuo tiek laiko trukusio sielvarto. Bet aš bijojau sugadinti santykius, kuriuos mes *galėtume* užmegzti, ir nedrįsau analizuoti, kokie tie santykiai yra iš tiesų. Ir jeigu būčiau atidžiau įsiklausiusi, ką man sakė Metas, galbūt mudu su Senkleru būtume apie tai pasikalbėję daug anksčiau.

Bet ir Senkleras turėjo ką nors pasakyti! Tai ne vien tik mano kaltė.

Minutėlę. Ar ne tai jis ką tik ir sakė? Kad mudu abu kalti? Rašmi sakė, kad tai aš lioviausi bendrauti su ja. Ir ji teisi. Juk tai ji su Džošu padėjo man tądien parke, o aš juos atstūmiau. O dar Mer.

O Dieve, Meredithė.

Kas man darosi? Kodėl nemėginau dar sykį atsiprašyti? Ar aš nesugebu išsaugoti draugų? Turiu su ja pasikalbėti. Šiandien. Dabar. Nedelsiant. Kai *Professeur* Hansenas paleidžia mus, lekiu prie durų. Bet kai išeinu į koridorių, kažkas mane priverčia sustoti. Stabteliu po freska su nimfomis ir satyrais. Atsisuku.

Tarpduryje stovi Senkleras ir žiūri į mane.

– Turiu pasikalbėti su Meredithė, – pasakau ir prikandu lūpą.

Senkleras lėtai linkteli.

Už jo išdygsta Džošas. Jis kreipiasi į mane su neįprastu atvirumu.

– Ji pasiilgo tavęs. Tau pasiseks. – Jis žvilgteli į Senklerą. – Jums abiem viskas bus gerai.

Jis tą sakė man ir anksčiau.

– Tikrai? – paklausiu.

Džošas kilsteli antakį ir nusišypso.

– Tikrai.

Dar nenuėjusi pagalvoju, ar „abiem“ reiškia Meredithėi ir man, ar Senklerui ir man? Tikiuosi, kad abiem reiškia *abiem*. Grįžtu į Lambero rezidenciją ir, trumpam užsukusi į savo kambarį, pasibeldžiu į jos duris.

– Mer? Ar galim pasikalbėti?

Ji praveria duris.

– Labas. – Jos balsas ganėtinai švelnus.

Žiūrim viena į kitą. Laikau rankose du puodelius.

– *Chocolat chaud*?

Atrodo, kad ji gali pravirkti kiekvieną akimirką. Ji įleidžia mane į vidų, padėdu puodelį ant jos stalo.

– Atleisk man. Aš labai atsiprašau, Meredith.

– Ne, tai aš atsiprašau. Aš buvau kvaiša. Neturėjau teisės ant tavęs supykti.

– Tai netiesa, žinojau, ką jauti jam, ir vis tiek su juo bučiavausi. Ir tai buvo neteisinga. Turėjau pasakyti tau, kad ir man jis patinka.

Sėdime ant jos lovos. Ji sukinėja ant piršto blizgantį žvaigždės formos žiedą.

– Žinojau, ką judu vienas kitam jaučiate. Visi žinojo apie judviejų jausmus.

– Bet...

– Aš tik nenorėjau tuo patikėti. Šitiek laiko aš vis dar... kvailai vyliausi. Žinojau, kad jiedu su Ele turi problemų, ir maniau, kad galbūt... – Meredithi užspaudžia gerklę ir kokią minutę ji negali kalbėti.

Pajudinu savo karštą šokoladą. Jis toks tirštas, beveik kaip padažas. Ji mane gerai išmokė jį gaminti.

– Mes visą laiką vaikštinėdavome kartu. Senkleras ir aš. Bet kai atvykai tu, aš jo beveik nebematydavau. Jis sėdėjo šalia tavęs per pamokas, per pietus, kine. Visur. Ir nors man kilo įtarimų, pirmą sykį supratau išgirdusi, kad vadini jį Etjenu, – supratau, kad įsimylėjai jį. Supratau tai ir iš jo elgesio – jo akys išsižiebdavo kiekvieną sykį, kai jis tai išgirdavo, – supratau, kad ir jis tave įsimylėjęs. Bet aš nepaisiau to, nes nenorėjau patikėti.

Man vėl sukyla abejonės.

– Nežinau, ar jis mane myli. Ar myli, ar apskritai mylėjo. Viskas labai painu.

– Akivaizdu, kad jis nori daugiau nei draugystės. – Mer paima iš manęs virpantį puodelį. – Argi nematei jo? Jis kenčia kiekvieną sykį, kai tik pažvelgia į tave. Niekad gyvenime nesu mačiusi tokio apgailėtino vaizdo.

– Tai netiesa. – Prisimenu jį sakantį, kad pastaruoju metu jo santykiai su tėvu labai prasti. – Jam ramybės neduoda kiti, daug svarbesni dalykai.

– Kodėl judu vis dar ne kartu?

Klausimo tiesumas sutrikdo mane.

– Nežinau. Kartais pagalvoju, kad yra ne tiek jau daug galimybių... būti su kuo nors kartu. O mes abu tiek kartų susimovėme... – mano balsas darosi tylesnis, – ir jau praleidome savo progą.

– Ana. – Mer patyli. – Tai kvailiausias dalykas, kokį tik man teko girdėti.

– Bet...

– Bet kas? Tu myli jį, ir jis myli tave, ir judu gyvenate romantiškiausiame pasaulio mieste.

Papurtau galvą.

– Ne taip viskas paprasta.

– Gerai, leisk pabandyti pasakyti kitaip. Tave įsimylėjęs žavus vaikinai, o tu net nepamėginsi tuo pasinaudoti?

Buvau pasiilgusi Merediths. Grįžau į kambarį ir nusiraminsi, ir nuliūdusi. Jeigu šiandien mudu su Senkleru palikti po pamokų nebūtume susiginčiję, ar būčiau mėginusi dar kartą atsiprašyti? Tikriausiai ne. Mokslo metai pasibaigtų, mes išsiskirstytume kas sau, o mūsų draugystė nutrūktų visiems laikams.

Ak, ne. Mane persmelkė baisi tiesa.

Kaip galėjau tai pražiopsoti? Juk tai tas pats. Visiškai tas pats dalykas!

Bridžita negalėjo atsispirti. Masalas buvo panosėje, o manęs ten nebuvo, ir jiedu susiėjo, o ji negalėjo atsispirti. Ir aš ją visą laiką kaltinau. Verčiau jaustis kalta dėl to, ko ji negali kontroliuoti. Net nebandžiau jos išklaudyti; nė karto neatsiliečiau į telefono skambutį, neatsakiau nė į vieną elektroninį laišką. O ji vis tiek nesiliovė mėginusi. Vėl prisiminiau, ką man sakė Metas ir Rašmi. Aš tikrai pati atsisakau draugų.

Išsitraukiu lagaminą ir atsegu priekinę kišenę. Jis vis dar čia. Šiek tiek apsilamdęs nedidelis paketas, suvyniotas į raudonai ir baltai dryžuotą popierių. Žaislinis tiltas. Ir tada sukuriu sudėtingiausią laišką, kokį tik esu rašiusi. Tikiuosi, ji man atleis.

keturiasdešimt ketvirtas skyrius

Likusias savaitės dienas ramu. Išsiunčiu Bridžitai siuntinį, vėl valgau su draugais prie mūsų stalo, o mano bausmė sėdėti po pamokų baigiasi. Su Senkleru iki šiol taip ir nepasikalbėjom. Na, mes pasikalbam šiek tiek, bet tik ne apie svarbius dalykus. Dažniausiai mudu sėdim greta ir nervinamės, o tai absurdiška, nes mudu nervinamės kaip tik dėl to. Kad nepasikalbame.

Bet atsikratyti senų įpročių nelengva.

Palikti po pamokų mes sėdime per vieną eilę vienas nuo kito. Jaučiu, kad jis visą valandą, visą savaitę mane stebi. Aš taip pat jį stebiu. Bet į bendrąbutį kartu negrįžtame; jis savo daiktus susideda lėtai, kad leistų man išeiti pirmai. Manau, mudu padarėme tą pačią išvadą. Net jeigu mes sumanytume ką nors pradėti, vis tiek nieko gero neišeitų. Mokslo metai beveik baigiasi. Kitais metais aš lankysiu Valstybinį San Fransisko universitetą, studijuosiu kino teoriją ir kritiką, o jis vis dar nepasakė, kur ketina stoti. Penktadienį, pasibaigus mano bausmei, paklausiau jo tiesiai šviesiai, bet jis tik sumikčiojo kažką, kad nenori apie tai kalbėti.

Na, bent jau ne man vienai sunku išgyventi pokyčius.

Šeštadienį „Motušės ir tėtušio mylimiausio basethaundo kino teatras“ rodo mano mėgstamą Sofijos Kopolos filmą „Pasiklydę vertime“. Pasisveikinu su oriu šeimninuku ir Nykščiu ir įsmunku į savo įprastą vietą. Pirmą sykį nuo tada, kai atvykau į Paryžių, žiūriu šį filmą. Šios istorijos ir mano gyvenimo panašumai gana akivaizdūs.

Filmas apie du amerikiečius, vidutinio amžiaus vyrą ir jauną moterį, jie abu jaučiasi vieniši Tokijuje. Jie stengiasi suprasti juos supančią svetimą aplinką, bet kartu mėgina suvokti tarp jų dviejų užsimezgiusius romantiškus santykius, kuriems lemta sužlugti. Jie susitinka, ir tai dar vienas išbandymas – susidomėjimas vienas kitu auga, bet abu žino, kad santykiai neįmanomi.

Filmas apie atskirtį ir vienatvę, bet kartu ir apie draugystę. Būti tokiam, kokio tavęs nori kitas žmogus. Vienu metu mergina klausia vyro: „Ar gyvenant darosi lengviau?“ Iš pradžių jis atsako „ne“, paskui „taip“, ir tada „darosi lengviau“. O paskui dar pasako jai: „Kuo labiau suvoki, kas esi ir ko nori, tuo labiau stengiesi elgtis taip, kad nenusiviltum.“

Ir aš suprantu... kad tai gerai. Gerai, jeigu mudu su Senkleru niekad nebūsim daugiau nei draugai. Vien tik jo draugystė sustiprino mane taip, kaip niekas daugiau. Jis ištraukė mane iš kambario ir parodė, kaip galima būti nepriklausomam. Kitaip tariant, jis buvo kaip tik tai, ko man reikėjo. Aš to neužmiršiu. Ir aš tikrai nenoriu to prarasti.

Kai filmas baigiasi, pamatau savo atvaizdą kino teatro tualetų veidrodyje. Mano sruoga nebuvo dažyta nuo to laiko, kai motina ją nubalino per Kalėdas. Turiu išmokti nusidažyti pati. Aš noriu tai išmokti daryti pati. Įsmunku į greta esančios „Monoprix“ parduotuvės duris – tai tarsi maža „SuperTarget“ – nusipirkti plaukų baliklio, o kai išeinu į gatvę, kitapus bulvarų pamatau pažįstamą siluetą.

Negaliu patikėti. Tai Senkleras.

Rankas susikišęs į kišenes ir žvalgosi į šalis, tarsi ko nors laukytų. Mano širdis suplaka stipriau. Jis žino, kad Sofija – mano mėgstama režisierė. Jis žinojo, kad ateisiu čia, ir laukia manęs pasirodančios. Galiausiai mums metas pasikalbėti. Vos liesdama kojom žemę lekiu pėsčiųjų perėja pas jį į kitą

gatvės pusę. Jaučiuosi laiminga, kokia seniai nebuvau. Ir jau ketinu pašaukti jį vardu, kai suprantu, kad jis ne vienas.

Jis susitiko su vyresniu džentelmenu. Vyras dailus, o jo laikysena keistai pažįstama. Senkleras kalba prancūziškai. Negirdžiu jo, bet kai jis kalba prancūziškai, lūpos juda kitaip. Gestikuliacija ir kūno judesiai pasikeičia, atrodo grakštesni. Pro šalį eina grupelė verslininkų ir trumpam jį užstoja, nes Senkleras žemesnis už juos.

Minutėlę. Vyras taip pat neaukštas.

Krūpteliu supratusi, kad žiūriu į Senklero tėvą. Įsižiūriu atidžiau. Apsirengęs nepriekaištingai, labai paryžietišškai. Jų plaukai tokios pat spalvos, nors tėvo jau su sidabro sruogelėmis, trumpesni, tvarkingesni. Ir abiem būdinga ta pati pasitikėjimo išraiška, nors dabar Senkleras atrodo kiek išmuštas iš vėžių.

Man pasidaro gėda. Ir vėl susimoviau. Vėl galvojau tik apie save. Pasislepiu už metro ženklą, bet netyčia priartėjau prie jų tiek, kad galiu girdėti pokalbį. Vėl nusmelkia kaltės jausmas. Turėčiau nueiti sau, bet... tai didžiausia Senklero paslaptis. Tiesiai priešais mane.

– Kodėl tu dar neužsirašei? – sako jo tėvas. – Tai reikėjo padaryti jau prieš tris savaites. Man bus sunku juos įtikinti, kad priimtų tave.

– Nenoriu likti čia, – atsako Senkleras. – Noriu grįžti į Kaliforniją.

– Tu nekenti Kalifornijos.

– Aš noriu mokytis Berklyje!

– Tu pats nežinai, ko nori! Tu visai kaip ji. Tingus ir egocentriškas. Niekaip negali pats nieko nuspręsti. Nori, kad kas nors nuspręstų už tave, ir aš sakau, kad turi likti Prancūzijoje.

– Aš neliksiu sumautoje Prancūzijoje, aišku? – pratrūksta Senkleras jau angliškai. – Aš neliksiu čia su tavimi! Kad visą laiką alsuotum man į pakaušį!

Ir tada staiga suprantu neįtikėtiną dalyką. Aš supratau visą jų pokalbį. Prancūziškai.

Ak! Velniai griebtų.

– Kaip drįsti taip kalbėti su manimi? – įniršta tėvas. – Viešai! Tu nusipelnei antausio...

Senkleras vėl prabyla prancūziškai.

– Norėčiau pamatyti tave tai darantį. Čia, visiems matant. – Jis baksteli pirštu sau į skruostą. – Na, kodėl tau to nepadarius, tėve?

– Kodėl tu...

– Mesjė Senklerai! – kitapus bulvaro šūkteli maloni moteris, vilkinti suknelę su gilia iškirpte, ir Senkleras su tėvu nustebę atsisuka.

Mesjė Senklerai. Ji kreipiasi į jo tėtį. Ir tai taip keista.

Ji prieina ir pabučiuoja jo tėvą į abu skruostus. Jis irgi ją bučiuoja maloniai šypsodamasis. Jo manieros visiškai pasikeičia, kai jis supažindina ją su sūnumi. Išgirdusi apie jį, jinai atrodo nustebusi, ir Senkleras – Etjenas – susiraukia. Tėvas plepa su moterimi, Senkleras lieka užmirštas nuošaly. Jis susineria rankas ant krūtinės. Paskui vėl jas nuleidžia. Baksnoja batu šaligatvį. Susikiša rankas į kišenes ir vėl jas ištraukia.

Jaučiu gerklę kylantį gumulą.

Jo tėvas vis dar plepa su moterimi. Ji liečia jam petį ir linksta prie jo. Jis pražysta nuostabia, svaiginama šypsena – Senklero šypsena, – ir gana keista ją matyti kito žmogaus veide. O tada

suprantu, kad Mer ir Džošas sakė tiesą. Jo tėvas žavus. Jis apdovanotas natūralia charizma kaip ir sūnus. Moteris vis dar flirtuoja, ir Senkleras nužingsniuoja šalin. Jie net nepastebi. Ar jis verkia? Palinkstu į priekį, kad geriau matyčiau, ir tada jis mane pastebi.

Ak, ne. Ak ne, ak ne, ak NE.

Jis sustoja.

– Ana?

– Hm. Labas.

Mano skruostai liepsnoja. Noriu atsukti šią juostą, išjungti, sunaikinti.

Sutrikimą jo veide pakeičia pyktis.

– Ar tu klauseisi?

– Aš atsiprašau...

– Negaliu patikėti, kad slapta klauseisi!

– Tai įvyko atsitiktinai! Ėjau pro šalį ir... pamačiau tave. Tiek daug girdėjau apie tavo tėvą, mane apėmė smalsumas. Atleisk man.

– Ką gi, – sako jis. – Tikiuosi, kad tai, ką matei, patenkino didžiausius tavo lūkesčius.

Jis nori praeiti pro mane, bet aš stveriu jį už rankos.

– Palauk! Juk aš beveik nekalbu prancūziškai, pameni?

– Ar gali prisiekti, – sako jis lėtai, – kad tu iš mūsų pokalbio nesupratai nė vieno žodžio?

Paleidžiu jo ranką.

– Ne. Aš girdėjau jus. Viską girdėjau.

Senkleras stovi nejudėdamas. Jis žiūri į šaligatvį, bet neatrodo įsiutęs. Jis sutrikęs.

– Nagi, – paliečiu jam ranką. – Viskas gerai.

– Ana, visa tai nėra gerai, – jis mosteli galva į tėvą, kuris vis dar flirtuoja su moterimi. Kuris iki šiol dar nepastebėjo, kad jo sūnaus nebėra.

– Ne, – pritariu jam, greitai galvodama. – Bet tu kartą sakei man, kad niekas nepasirenka savo šeimos. Žinok, kad tai tinka ir tau.

Jo žvilgsnis toks sunkus, kad imu bijoti, jog tuoj nebegalėsiu kvėpuoti. Sukaupiui drąsą ir paimu jį už parankės. Nusivedu jį. Mes nueiname kvartalą, pasodinu jį ant suolo šalia kavinės su šviesiai žaliomis langinėmis. Berniukas, sėdintis viduje, praskleidžia užuolaidas ir stebi mus.

– Papasakok man apie tėvą.

Jis sustingsta.

– Papasakok man apie savo tėvą, – pakartoju.

– Nekenčiu jo, – kalba jis tyliai. – Nekenčiu jo kiekviena savo egzistencijos skaidula. Nekenčiu, ką jis padarė mano motinai ir ką padarė man. Nekenčiu, kad kiekvieną sykį, kai mes susitinkame, jis vis su kita moterimi, nekenčiu, kad jos visos mano, jog jis nuostabus, žavus vyrukas, kai iš tiesų yra žiaurus šunsnukis, kuris verčiau mane pažemins, negu racionaliai svarstys apie mano išsilavinimą.

– Jis tau išrinko koledžą. Ir dėl to tu nenori apie tai kalbėti, tiesa?

– Jis nenori, kad būčiau šalia jos. Nori laikyti mus atskirai, nes kai mudu kartu, mes stipresni už jį.

Paimu ir spusteliu jo ranką.

– Senklerai, tu ir dabar stipresnis už jį.

– Tu nesupranti. – Jis ištraukia ranką. – Mudu su mama priklausomi nuo jo. Visiškai! Jo rankose

visi pinigai, ir jeigu mes jį suerzinsim, mama gali atsidurti gatvėje.

Aš sutrinku.

– O kaip jos menai?

Jis prunkšteli.

– Ji nieko neuždirba. O jeigu ką ir uždirbo, viską kontroliuoja tėvas.

Kurį laiką tyliu. Daug kartų dėl mūsų problemų kaltinau jo nenorą kalbėti, bet tai buvo nesąžininga. Nes tiesa ganėtinau siaubinga. Kaip jam kalbėti apie tai, jeigu tėvas visą gyvenimą kabinėjosi prie jo.

– Tu turi atsilaikyti prieš jį, – sakau pagaliau.

– Lengva tau pasakyti...

– Ne, man nelengva tai pasakyti! Ir man nelengva matyti tave tokį. Bet tu negali jam leisti laimėti.

Turi būti gudresnis už jį, turi jį nugalėti pagal jo paties taisykles.

– Pagal jo taisykles? – Jis paniekinamai nusijuokia. – Ne, ačiū. Aš nežaisiu pagal jo taisykles.

Mano protas veikia padidintomis apsukomis.

– Paklausk manęs, tą akimirką, kai pasirodė moteris, jis visiškai pasikeitė...

– Ak, ir tu tai pastebėjai, tiesa?

– Užsičiaupk ir klausyk, Senklerai. Štai ką turi daryti. Dabar pat grįžk pas juos, ir jeigu ji vis dar su juo, pasakyk jai, koks tu laimingas, kad tėvas tave siunčia mokytis į Berklį.

Jis mėgina įsiterpti, bet aš neleidžiu.

– Ir tada tu nueisi į jo meno galeriją ir visiems darbuotojams pasakysi, koks esi laimingas, kad jis tave siunčia į Berklį. Tada paskambinsi seneliams ir jiems pasakysi, koks esi laimingas, kad jis tave siunčia į Berklį. Tada pasakysi tai jo kaimynams, jo bakalėjininkui, vyrui, kuris parduoda jam cigaretes, VISIEMS, kurie jį pažįsta, koks esi laimingas, kad jis siunčia tave į Berklį.

Jis kramto nykščio nagą.

– Jis įsius kaip velnias, – sakau, – ir aš nė akimirksniai nesikeisčiau su tavimi vietomis. Bet jis akivaizdžiai toks žmogus, kuriam labai svarbu išlaikyti įvaizdį. Taigi, ką jis darys? Jis išsiųs tave į Berklį, kad išgelbėtų savo reputaciją.

Senkleras mąsto.

– Tai beprotiška, bet... tai taip beprotiška, kad net gali suveikti.

– Žinok, kad tu neprivalai visą laiką spręsti savo problemų vienas. Dėl to žmonės ir kalbasi su draugais. – Nusišypsau ir pabrėžtinai žvilgteliu jam į akis.

Jis purto galvą, mėgindamas ką nors pasakyti.

– EIK, – sakau aš. – Greičiau, kol ji dar su juo!

Senkleras vis dar dvejoja, ir aš jį pakeliu.

– Eik. Eik, eik, eik!

Jis pasikaso sprandą.

– Ačiū tau.

– Eik.

Ir jis nueina.

keturiasdešimt penktas skyrius

Grįžtu į Lambero rezidenciją. Labai trokštu sužinoti, kaip jam sekėsi, bet Senkleras turi pats susitvarkyti su tėvu. Jis turi pats pasipriešinti. Mano dėmesį patraukia stiklinis banano formos karoliukas ant tualetinio staliuko ir aš paimu jį į delną. Šiemet jis pridovanojo man tiek dovanų – karoliuką, užrašų knygelę kairiarankiams, Kanados vėliavėlę. Labai smagu galiausiai ir jam ką nors padovanoti. Tikiuosi, kad mano sumanymas suveiks.

Nusprendžiu padaryti namų darbus. Vartydama popierius randu anglų kalbos užduotį. Paskutinis skyrius, poezija. Nerudos knyga. Ji guli lentynoje virš stalo, toje pačioje vietoje nuo pat Padėkos dienos. Nes tai buvo tik kaip vadovėlis, tiesa? Dar viena dovana?

Blogai. Labai, labai blogai.

Turiu galvoje, taip, tai knyga, reikalinga pamokoms, bet kartu ir meilės poezija. Tikra, seksuali meilės poezija. Kodėl jis būtų man ją dovanojęs, jeigu tai nieko nereikštų? Jis galėjo padovanoti man Bananos Jošimoto knygą. Ar vieną iš vertimo vadovėlių.

Bet jis nupirko man meilės poezijos knygą.

Vėl atsiverčiu titulinį puslapį, antspaudas priekaištingai žiūri į mane. *SHAKESPEARE AND COMPANY, Nulinis kilometras, Paryžius*. Ir vėl jaučiuosi sugrįžusi ant žvaigždės, kaip tą pirmą naktį. Įsimylėjusi jį. O štai aš ir vėl ant žvaigždės per Padėkos dienos atostogas. Įsimylėjusi jį. O dabar štai vėl esu savo kambaryje, žiūriu į šią nesavalaikę knygą – kodėl jis man tiesiog nepasakė? Kodėl aš jos neatsiverčiau, kai jis klausė manęs apie ją per Kalėdas? – ir mane pribloškia suvokimas, kad turiu grįžti į Nulinį tašką.

Man liko vos kelios savaitės Paryžiuje, o aš iki šiol dar nebuvo Dievo Motinos katedros viduje. Ką aš veikiu bendrabutyje šeštadienio popietę? Apsiaunu batus, išlekiu iš pastato ir nuskuodžiu bulvarais garso greičiu. Negaliu ten nukakti taip greitai, kaip noriu. Bet turiu ten būti. Dabar. Ir negaliu paaiškinti kodėl.

Miestas įsmeigęs akis į mane, kai kertu Seną ir pasiekiu *Île de la Cité*, bet šį sykį man tai nerūpi. Katedra kaip ir visada atima amą. Grupė turistų susispietusi aplink Nulinį tašką, pasigrožiu žvaigžde lėkdama pro šalį, bet nelaukiu, kol galėsiu prie jos priėti, tik braunuosi, braunuosi, braunuosi pro žmones, kol pagaliau patenku į vidų.

Ir vėl Paryžius sukelia man pagarbios baimės jausmą.

Aukšti lubų skliautai, įmantrūs vitražai, paausutos ir marmurinės skulptūros, subtilūs medžio drožiniai... Dievo Motinos katedra užburianti. Mane supa vargonų muzika ir daugiakalbis murmesys. Oras sklidas degančių žvakių kvapo. Ir man neteko matyti nieko mielesnio už brangakmenių spalvos šviesą, krentančią pro rozečių formos langus.

Entuziastingas turistų gidas praeina už manęs, mojuodamas rankomis.

– Jūs tik įsivaizduokite! Devyniolikto amžiaus pradžioje ši katedra buvo tokios prastos būklės, kad miestas nusprendė ją nugriauti. Mūsų laimė, Viktoras Hugo sužinojo apie šį sumanymą ir parašė „Paryžiaus katedrą“, siekdamas sudominti žmones šlovinga šios bažnyčios praeitimi. Ir, laimė, tai suveikė! Paryžiečiai organizavo jos gelbėjimo kampaniją, pastatas buvo suremontuotas, sutvarkytas ir įgavo pavidalą, kokį matote dabar.

Nusišypsau ir einu toliau spėliodama, kokį pastatą mano tėtis mėgintų išgelbėti savo kūriniais. Ko gero, beisbolo stadioną. Arba „Burger King“ užkandinę. Apžiūriu aukštą altorių ir Mergelės Marijos skulptūras. Jos visiškai taikios, bet aš nerimstu. Pasitikrinu turistinį vadovą ir mano dėmesį patraukia žodžiai *Galerie des Chimères*.

Chimeros. Pabaisos ant stogvamzdžių. Na, žinoma!

Man reikia užlipti į viršų, turiu pamatyti miestą, kol dar galiu. Įėjimas į bokštus – ant katedros stogo – kairėje prie pagrindinių durų. Kol moku už įėjimą, galiu prisiekti, girdžiu kažką šaukiant mane vardu. Atidžiai nužvelgiu kiemą, bet nepastebiu jokių pažįstamų žmonių.

Taigi lipu laiptais.

Iš pirmos laiptų aikštelės galima patekti į suvenyrų parduotuvę, bet aš nesustojau. Lipu aukštyn. Aukštyn. Uf. Čia daugybė laiptelių. Bet tai ne problema. Niekai, palyginus su tuo, su kuo man teko susidurti Paryžiuje. Aš geros formos.

Viešpatie šventas, ar šitie laiptai KADA nors pasibaigs?

IR DAR LAIPTAI??

Tai jau juokinga. Niekad nepirksiu namo su laiptais. Nebus net laiptelių prie pagrindinių durų, tik laipsniškas nuolydis. Sulig kiekviena pakopa neapkenčiu chimery vis labiau ir labiau, kol galiausiai pasiekiu išėjimą ir...

Esu tikrai aukštai. Einu siauru taku, kuris veda iš Šiaurinio bokšto į Pietinį. Štai ir mano rajonas! Panteonas! Jo didžiulis kupolas atrodo įspūdingai net ir iš čia, bet mane supantys turistai fotografuoja stogvamzdžių pabaisas.

Ne. Ne pabaisas. Chimeras.

Kartą Senkleras sakė, kad žmonės tas lietvamzdžių pabaisas laiko chimieromis. Bet iš tiesų tie styrantys padarai naudojami tik lietui nutekėti. Neprisimenu, kam reikalingos chimeros. Ar jos saugojo katedrą? Gąsdino demonus? Jeigu jis būtų čia, papasakotų dar sykį. Svarstau, gal jam paskambinti, bet jis, ko gero, vis dar turi reikalų su tėvu. Nereikia dabar jo trukdyti dėl kažkokių žodžių.

Galerie des Chimères atrodo gana prašmatni. Skulptūros, vaizduojančios pusiau žmones, pusiau gyvulus, groteskiškos fantastinės būtybės su snapais, sparnais ir uodegomis. Man labiausiai patinkanti skulptūra laiko savo galvą rankose, iškišusi liežuvį mėgaujasi miestu. O gal ji tiesiog nusivylusi. Liūdna. Žvilgteliu į varpinę. O ten... didelis varpas.

Ką aš čia veikiu?

Prie dar vienos laiptų sekcijos stovi apsaugininkas. Giliai įkvepiu.

– *Bonne soirée*⁶, – sakau.

Jis šypsosi ir įleidžia mane. Įsispraudžiu į vidų. Čia siauri spiraliniai laiptai, lipant darosi vis siauriau ir siauriau. Šaltos akmeninės sienos. Iš pradžių mane apima paranojiškos mintys, kad nukrisiu. Džiaugiuosi, kad esu viena. Jeigu kas nors leistųsi žemyn, kas nors bent truputį už mane stambesnis, nežinau, kaip mes prasilenktume. Mano širdis plaka smarkiau, ištempusi ausis klausausi, ar neišgirsiu žingsnių, ir jau pradėdau baimintis, kad padariau klaidą, kai...

Pagalčiau aš čia. Aš virš Paryžiaus.

Kaip ir chimery galerija, varpinė aptverta viela, kad žmonės nenukristų arba nenušoktų. Dabar aš taip aukštai, kad beveik jaučiu palaimą. Aš čia visiškai viena, atsisėdu ramiam akmeniniame kampe

ir stebiu miestą.

Greitai iš čia išvažiuosiu. Galvoju, ką pasakytų tėtis, jeiigu mane matytų, liūdnai atsisveikinančią su šiuo miestu, kai aš taip atkakliai priešinausi, norėdama likti Atlantoje. Jis norėjo man gero. Matydama Sena ramiai slystančius laivus ir išdidų Eifelio bokštą, kyšantį virš Marso lauko, dabar tai suprantu. Mane išgąsdina triukšmas ant laiptų – riksmas, lydymas kojų trypimo. kažkas bėga laiptais aukštyn. O aš viena.

Atsipalaiduok, Ana. Esu tikra, kad tai tik turistas.

Bėgantis turistas?

Pasiruošiu atakai ir laukti ilgai netenka. Į apžvalgos aikštelę išleikia vyras. Jis mūvi trumpas bėgimo kelnaites ir avi sportbačiais. Ar jis užkopė laiptais dėl smagumo? Jis manęs net nepastebi, pasitampo, pabėgėja vietoje apie trisdešimt sekundžių ir vėl nubilda laiptais žemyn.

Viskas atrodo gana keistai.

Kai susiruošiu leistis žemyn, išgirstu dar vieną riksmą. Suklūstu ir įsitempiu. Kodėl bėgikas turėtų rėkti? Ten kažkas kitas, išgąsdintas bėgiko, bijantis nukristi. Klausausi, ar išgirsiu žingsnius, bet nieko negirdžiu. Kad ir kas tai būtų, jis sustojo. Galvoju apie Senklerą, apie tai, kaip jis bijo aukščio. Tas žmogus gali būti užstrigęs. Jausdama augančią baimę, pagalvoju, kad galbūt kas nors nukrito.

Žvilgteliu žemyn.

– Alio? *Bonsoir? Ça va?* – Niekas neatsako. Nusileidžiu keletą įvijų žemyn, spėliodama, kodėl tai darau aš, o ne apsaugininkas. – Ar čia yra kas nors? Ar jums reikia pagalbos?

Apačioje kažkoks keistas judėjimas, ir aš leidžiuosi labai atsargiai.

– Kaip jūs?

Jis turbūt nekalba angliškai. Girdžiu jį šnopusiant. Tas kažkas tiesiai po manimi, jau už šio posūkio...

Surinku. Ir jis surinka.

⁶ Labas vakaras (pranc.).

keturiasdešimt šeštas skyrius

– Ką, po velnių, čia veiki? Jėzau, Senklerai! Tu mane mirtinai išgąsdinai.

Jis pasilenkęs, įsikibęs laiptų ir atrodo labiau išsigandęs, nei kada nors man teko jį matyti.

– Tai kodėl tu leidaisi žemyn? – atšauna jis.

– Mėginau padėti. Girdėjau riksmą. Maniau, kad kas nors susižeidė.

Jo balkšva oda skaisčiai išraudusi.

– Ne. Aš nesusižeidžiau.

– Ką tu čia veiki? – vėl klausiu, bet jis tyli. – Bent jau leisk tau padėti.

Jis atsistoja, o jo kojos virpa kaip ką tik gimusio ožiuko.

– Man viskas gerai.

– Niekas tau negerai. Akivaizdžiai negerai. Duok man ranką.

Senkleras priešinasi, bet aš nutveriu jo ranką ir pradėdau tempti jį žemyn.

– Palauk. – Jis žvilgteli aukštyn ir sunkiai nuryja seiles. – Noriu užlipti į viršų.

Žvilgteliu į jį su nepasitikėjimu.

– Na, žinoma, kad nori.

– Ne, – atšauna jis neįprastai ryžtingai. – Noriu pamatyti vaizdą iš viršaus.

– Puiku, eik.

Paleidžiu jo ranką. Bet jis stovi nejudėdamas. Vėl paimu jį už rankos.

– Nagi, eime kartu.

Mudu lipame sunkiai ir lėtai. Džiaugiuosi, kad niekas nelipa mums iš paskos. Mes nekalbam, bet jis taip spaudžia man pirštus, kad, atrodo, tuoj sutraiškys.

– Jau beveik atėjom. Tau puikiai sekasi, puikiai.

– At-šok.

Turėčiau varyti jį į apačią.

Galiausiai mes užlipame į viršų. Paleidžiu jo ranką, ir jis susmunka ant grindų. Keletui minučių palieku jį ramybėje.

– Kaip jautiesi?

– Gerai, – atsako jis liūdnai.

Ir aš nebežinau, ką daryti. Kiurksau virš stogų mažytėje apžvalgos aikštelėje Paryžiaus centre su geriausiu draugu, kuris: (A) bijo aukščio, (B) akivaizdžiai pyksta ant manęs. O svarbiausia, visiškai nenumanau, kodėl jis apskritai čia. Atsisėdu, įbedu žvilgsnį į upe plaukiančius laivus ir trečią sykį paklausiu:

– Ką tu čia veiki?

Jis giliai įkvepia.

– Atėjau pas tave.

– Ir kaipgi tu, po galais, sužinojai, kad aš viršuje?

– Mačiau tave. – Jis nutyla. – Atėjau sugalvoti noro, stovėjau Nuliniame taške, kai pamačiau tave, įeinančią į bokštą. Šaukiau tave, tu apsižvalgei, bet nepamatei manęs.

– Ir tada tiesiog nusprendei... užlipti?

Suabejoju, nors įrodymai priešais mane. Jam reikėjo antžmogiškų galių įveikti pirmą laiptakį visiškai vienam.

– Aš privalėjau. Negalėjau laukti, kol tu nusileisi, nebegalėjau ilgiau laukti. Turėjau pamatyti tave tuoju pat. Turiu sužinoti...

Jis nutyla, o mano pulsas padažnėja. Ką, ką, ką?

– Kodėl tu man melavai?

Klausimas apstulbina mane. Visiškai ne tai, ko tikėjausi. Ar vyliausi. Jis vis dar ant grindų, bet žiūri į mane. Jo rudos akys didžiulės ir sielvartingos. Aš sutrinku.

– Atleisk, nesuprantu, ką tu...

– Lapkričio mėnesį. Blyninėje. Aš paklausiau, ar mudu kalbėjomės apie ką nors keisto tą naktį, kai buvau girtas tavo kambaryje. Ar aš ką nors pasakiau apie mūsų santykius ar mano santykius su Ele. Ir tu atsakei „ne“.

O Dieve.

– Kaip tu sužinojai?

– Džošas man pasakė.

– Kada?

– Lapkričio mėnesį.

Aš apstulbusi.

– Aš... aš... – Man išdžiūsta burna. – Jeigu tik būtum matęs savo veido išraišką tą dieną.

Restorane. Kaip aš tau galėjau pasakyti? Kai tavo motina...

– Bet jeigu būtum pasakiusi, nebūčiau sugaišęs visų tų mėnesių. Maniau, kad tu mane atstumi.

Maniau, kad aš tau nerūpiu.

– Bet tu buvai girtas! Tu turėjai merginą! Ką gi aš turėjau daryti? Dieve, Senklerai, aš juk net nežinojau, ar tu iš tiesų taip manai.

– Žinoma, kad maniau. – Jis atsistoja, ir jo kojos ima linkti.

– Atsargiai!

Žingsnelis. Žingsnelis. Žingsnelis. Jis tipena manęs link, paimu jį už rankos, kad prilaikyčiau. Mudu labai arti krašto. Jis atsisėda greta ir stipriau suspaudžia mano ranką.

– Aš taip maniau, Ana. Maniau kaip tik taip.

– Aš nesup...

Jis susierzina.

– Sakau, kad myliu tave! Mylėjau tave visus šiuos prakeiktus metus!

Mano galvoje chaosas.

– Bet Elė...

– Buvau neištikimas jai kas dieną. Mintyse. Galvojau tik apie tave, galvojau taip, kaip nederėjo, bet vis tiek galvojau ir galvojau. Ji tau toli gražu neprilygsta. Aš dar niekam to nejaučiau anksčiau...

– Bet...

– Pirmą mokslo metų dieną. – Jis pasislenka arčiau. – Mes neatsitiktinai tapome partneriais per fizikos pamoką. Pamačiau, kad *Professeur* Veikfildas paskiria partnerius pagal jų sėdėjimo vietas, todėl tinkamu metu pasilenkiau į priekį pasiskolinti iš tavęs pieštuko, kad jis pamanytų, jog mudu sėdime greta. Ana, aš norėjau būti tavo partneris jau pirmą dieną.

– Bet... – Nebegaliu logiškai mąstyti.

– Nupirkau tau meilės poezijos knygą! *Myliu tave, kaip mylimos tamsios paslaptys, vogčiomis, tarp šešėlio ir sielos.*

Nesuprasdama sumirkčioju.

– Neruda. Pažymėjau pastraipą. Dieve, – jis suaimanuoja. – Kodėl tu jos neatsivertei?

– Nes tu pasakei, kad ji skirta *pamokoms*.

– Aš sakiau, kad tu graži. Miegojau tavo lovoje!

– Niekad nesiėmėi jokių veiksmų! Tu turėjai merginą.

– Nesvarbu, kad buvau visiškai beviltiškas vaikinys, bet niekad jos neapgau. Tik maniau, kad tu žinotai. Būdama su manimi, maniau, kad žinotai.

Ir abu kalbam vienas per kitą:

– Kaip galėjau žinoti, jeigu nieko man nesakei?

– Kaip aš galėjau žinoti, jeigu *tu* nieko nesakei?

– Tu turėjai Elę!

– O tu Tofą! Ir Deivą!

Netenku žado. Žvilgteliu į Paryžiaus stogus.

Jis paliečia mano skruostą, kad atsisukčiau į jį. Giliai įkvepiu.

– Ana. Atleisk man už tai, kas nutiko Liuksemburgo sode. Ne dėl bučinio – dar niekad gyvenime taip nesibučiavau, – bet dėl to, kad nepasakiau, kodėl pabėgau. Aš vijausi Meredithę dėl tavęs.

Paliesk mane dar sykį. *Prašau, paliesk dar sykį.*

– Tuo metu galvojau tik apie tai, ką tas šunsnukis iškrėtė tau per Kalėdas. Tofas niekad nė nebando pasiaiškinti ar atsiprašyti tavęs. Kaip galėjau taip pat pasielgti su Mer? Ir aš turėjau paskambinti tau prieš eidamas pas Elę, bet taip nekantravau užbaigti visa tai, visiems laikams, kad negalėjau blaiviai mąstyti.

Iš tiesiu ranką.

– Senklerai...

Jis atsitraukia.

– Ir štai dar kas. Kodėl nebevadini manęs Etjenu?

– Bet... niekas tavęs taip nevadina. Tai buvo keista. Tiesa?

– Ne. Nebuvo. – Jis nuliūsta. – Kiekvieną sykį, kai sakai „Senklerai“, jaučiuosi lyg dar sykį atstumtas.

– Niekad tavęs neatstūmiau.

– Atstūmei. Dėl Deivo, – ištaria pagiežingai.

– O tu mane atstūmei dėl Elės per mano gimimo dieną. Nesuprantu. Jeigu aš tau taip patikau, kodėl neišsiskyrei su ja?

Jis žvilgteli į upę.

– Buvau sutrikęs. Buvau kvailas.

– Taip. Toks ir buvai.

– Aš to vertas.

– Taip. Vertas. – Patyliu. – Bet ir aš buvau kvaila. Tu teisingai sakei. Apie... apie tą vienišumą.

Sėdime tylėdami.

– Neseniai galvojau, – pagaliau prabyla jis. – Apie savo mamą ir tėtį. Kaip ji pasiduoda jam. Kad negali palikti jo. Labai ją myliu, bet nekenčiu jos už tai. Nesuprantu, kodėl ji negali apsiginti, kodėl nedaro to, ko nori. Bet aš elgiausi lygiai taip pat. Aš visiškai kaip ji.

Papurtau galvą.

– Tu ne toks kaip tavo mama.

– Toks. Bet nebenoriu toks būti, noriu to, ko aš noriu. – Jis vėl pasisuka į mane, jo veidas susirūpinęs. – Pasakiau tėvo draugams, kad kitais metais studijuosiu Berklyje. Suveikė. Jis labai, labai įsiutęs ant manęs, bet tai suveikė. Patarei man pasinaudoti jo savigarba. Ir buvai teisi.

– Vadinasi... – Aš atsargi, nedrįstu net patikėti. – Tu kraustaisi į Kaliforniją?

– Turiu tai padaryti.

– Teisingai. – Man užspaudžia gerklę. – Dėl mamos.

– Dėl tavęs. Iki tavo mokyklos man tebus dvidešimt minučių traukiniu, ir aš galėsiu susitikti su tavimi kiekvieną vakarą. Aš dešimt kartų ilgiau važiuočiau, kad tik galėčiau kiekvieną vakarą būti su tavimi.

Jis kalba taip nuostabiai. Turbūt tai koks nors nesusipratimas, tikrai ko nors nesuprantu...

– Tu pati nuostabiausia mergina, kokią tik pažinojau. Tu žavi ir protinga, ir tu prajuokini mane kaip niekas kitas. Ir aš galiu su tavim pasikalbėti. Žinau, kad po visko, kas nutiko, nesu tavęs vertas, bet noriu pasakyti vienintelį dalyką, aš myliu tave, Ana. Labai myliu.

Man užima amą. Negaliu kalbėti, bet mano akys pritvinksta ašarų.

Jis tai supranta neteisingai.

– O Dieve. Aš ir vėl susimoviau, ar ne? Nenorėjau taip staiga užsipulti tavęs. Na, taip atsitiko, bet... na gerai. – Jo balsas suvirpa. – Aš eisiu. Arba tu gali leistis žemyn pirma, o paskui aš, ir pažadu daugiau niekad tau neįkyrėti...

Jis mėgina stotis, bet aš stveriu jį už rankos.

– Ne!

Jis sustingsta.

– Atleisk man, – sako jis. – Niekad nenorėjau tavęs įskaudinti.

Perbraukiu pirštais jam per skruostą. Jis visiškai ramus.

– Prašau, liaukis atsiprašinėti, Etjenai.

– Ištark mano vardą dar sykį, – sušnabžda jis.

Užsimerkiu ir palinkstu į priekį.

– Etjenai.

Jis paima mano ranką į savo delną. Tos puikios rankos, kurios atitinka manąsias.

– Ana?

Mudviejų kaktos susiliečia.

– Taip?

– Ar gali pasakyti, kad myli mane? Nes aš čia jau mirštu.

Ir tada mudu imame juoktis. Paskui jis apkabina mane ir mes bučiuojamės, iš pradžių paskubom – atsigriebdami už prarastą laiką, – paskui lėtai, nes dabar mums priklauso visas pasaulio laikas. Jo lūpos švelnios ir saldžios kaip medus, ir iš to, kaip atsargiai, aistringai jis bučiuoja manąsias, galima suprasti, kad jis mėgaujasi kaip ir aš.

O tarp bučinių pasakau jam, kad myliu jį.
Dar ir dar, ir dar kartą.

keturiasdešimt septintas skyrius

Rašmi kosteli ir rūsčiai dėbteli į mus.

– Rimtai, – sako Džošas. – Mes tokie niekad nebuvom, ar ne?

Mer sudejuoja ir meta į jį pieštuką. Džošas ir Rašmi išsiskyrė. Tam tikra prasme, keista, kad jie tempė taip ilgai. Tai atrodo neišvengiama, kita vertus, buvo ir dar šis tas. Ir tas šis tas šiek tiek užsitęsė.

Jie išsiskyrė kiek tai įmanoma draugiškai. Nemanė, kad su tuo reikia ilgai terliotis. Atrodo, abu jaučia palengvėjimą. Rašmi džiūgauja dėl Brauno universiteto, o Džošas... jis vis dar mėgina susitaikyti su faktu, kad mes išvykstame, o jis lieka. Jis lieka mokykloje. Nors vos neiškrito. Jis pasinėręs į piešimą, o jo rankas nuolat traukia mėšlungis. Tiesą sakant, aš nerimauju. Žinau, ką reiškia būti vienam. Bet Džošas patrauklus, linksmas vaikinąs. Jis susiras naujų draugų.

Mano kambaryje ruošiamės egzaminams. Už lango prieblanda, šiltas vėjelis judina užuolaidas. Vasara jau čia pat. Greitai vėl pamatysiu Bridžę. Neseniai iš jos gavau elektroninį laišką. Kol kas mudviejų santykiai migloti, bet mes stengiamės juos atkurti. Aš tuo pasirūpinsiu.

Sėdime su Etjenu greta. Mudviejų pėdos persipynusios. Jis pirštų galiukais ant mano rankos švelniai brėžia apskritimus. Įsikniaubiu į jį, įkvepiu šampūno, skutimosi kremo ir dar kažkokio kvapo, kurį skleidžia tik jis ir kurio man vis negana. Jis pabučiuoja mano sruogą. Pakreipiu galvą ir mudviejų lūpos susitinka. Perbraukiu ranka per jo nuostabius susivėlusius plaukus.

MYLIU jo plaukus ir dabar galiu liesti juos, kada tik noriu.

O jis net nesuserzina. Beveik niekada.

Mereditė susitaikė su mudviejų santykiais, bet nepakenks ir tai, kad ji mokysis koledže Romoje.

– Įsivaizduokite, – pasakė ji po to, kai buvo priimta. – Miestas pilnas žavių italų vaikinų. Jie gali pasakyti man bet ką, ir tai jau skambės erotiškai.

– Tu būsi lengvas grobis, – sako Rašmi. – „Ar norėtumėt-a užsakyti-a spa-ghe-ti?“ „O, Markai, paimk mane!“

– Įdomu, ar Markui patinka futbolas? – svajingai paklausė Mer.

O jeigu kalbėsime apie mus, Etjenas buvo teisus. Mudviejų mokyklas skiria tik dvidešimt minučių trukiniu. Savaitgalį jis galės būti pas mane, o šiokiadieniais galėsime kuo dažniau vienas kitą lankyti. Mes būsim kartu. Mudviem abiem išsipildė Nulinio taško norai – mes gavome vienas kitą. Jis sakė, kad kiekvieną sykį norėjo manęs. Toks pat jo noras buvo ir tada, kai pamatė mane įeinančią į bokštą.

– Mmm, – sakau aš. Jis bučiuoja man kaklą.

– Užteks, – sako Rašmi. – Nešdinuosi iš čia. Mėgaukitės savo hormonais.

Džošas ir Mer išeina paskui ją, ir mudu liekam vieni. Man tai labiausiai patinka.

– Cha! – sako Etjenas. – Man tai labiausiai patinka.

Jis prisitraukia mane sau ant kelių, ir aš apsiroveju kojomis jam aplink liemenį. Jo lūpos švelnios kaip aksomas, mudu bučiuojamės, kol gatvėje išsižiebia žibintai. Kol operos dainininkė pradeda savo įprastinę vakaro programą.

– Aš jos pasiilgsiu, – sakau.

– Aš tau padainuosiu. – Jis nubraukia mano sruogą už ausies. – Arba nusivesiu tave į operą. Arba

atskraidinsiu tave čia, kad aplankytum ją. Kaip tu norėsi. Ko tik norėsi.

Suneriu savo pirštus su jo pirštais.

– Noriu likti čia, dabar, šią akimirką.

– Ar tik tai ne paskutinio Džeimso Ešlio romano pavadinimas? „Šią akimirką“?

– Saugokis. Kada nors susitiksi su juo, ir jis toli gražu nebus panašus į linksmą vyruką.

Etjenas šypsosi.

– Ak, o gal jis bus bent maloniai linksmas? Manau, galėčiau sutikti su maloniai linksmu variantu.

– Aš rimtai! Turi tuojau pat man pažadėti, štai šią akimirką, kad jį sutikęs nepaliksi manęs.

Daugelis žmonių pabėgtų.

– Aš ne daugelis.

Šypsausi.

– Žinau. Bet vis tiek turi prižadėti.

Jis žiūri man į akis.

– Ana, pažadu, kad niekad tavęs nepaliksiu.

Mano širdis suplaka stipriau. Ir Etjenas tai žino, nes jis paima mano ranką ir prisideda sau prie krūtinės, kad pajusčiau, jog ir jo širdis plaka stipriau.

– O dabar tu, – sako jis.

Aš vis dar apsvaigusi.

– Ką aš?

Jis juokiasi.

– Pažadėk, kad nepaspruksi, kai supažindinsiu su savo tėvu. Ar dar blogiau, mesi mane dėl jo.

Patyliu.

– Manai, kad aš jam nepatiksiu?

– Ak, neabejoju, kad nepatiksi.

Ką gi. Tikėjau ne tokio atsakymo.

Etjenas pastebi mano sutrikimą.

– Ana. Juk žinai, kad mano tėvas nemėgsta visko, dėl ko jaučiuosi laimingas. O su tavim aš laimingesnis nei su bet kuo kitu. – Jis šypsosi. – O taip. Jis nekęs tavęs.

– Vadinasi, tai... gerai?

– Man nerūpi, ką jis manys. Svarbu tik tai, ką tu manai. – Jis apkabina mane stipriau. – Pavyzdžiui, kad turėčiau liautis kramtęs nagus.

– Savo mažylius nugraužei ligi gyvuonies, – sakau linksmi.

– Arba kad turėčiau pradėti lyginti savo lovatiesę.

– AŠ NELYGINU SAVO LOVATIESĖS.

– Lygini. Ir man tai patinka. – Aš nuraustu ir Etjenas pabučiuoja mano šiltus skruostus. – O žinai, mano mamai tu patinki.

– Tikrai?

– Visus metus tik apie tave aš jai ir tepasakojau. Ji apimta ekstazės, kad mudu drauge.

Mano šypsena persmelkia mane visą.

– Negaliu sulaukti, kada ją pamatysiu.

Jis taip pat nusišypso, bet paskui jo veide atsiranda nerimo išraiška.

– Vadinasi, aš tavo tėvui nepatiksiu? Kadangi aš ne amerikietis? Turiu galvoje, nevisiškai amerikietis? Gal jis nėra vienas iš tų pamišėlių patriotų, ką?

– Ne. Tu jam patiksi, nes aš su tavim laiminga. Jis ne visada toks blogas.

Juodi Senklero antakiai pakyla.

– Žinau! Bet aš pasakiau „ne visada“. Didžiąją laiko dalį jis toks. Bet vis dėlto... jis nori gero. Jis manė, kad elgiasi teisingai, siūsdamas mane čia.

– Ir ką gi? Ar tai buvo gerai?

– Pažiūrėk į save, kaulijanti komplimentų.

– Neprieštaraučiau gauti komplimentų.

Žaidžiu su jo plaukų sruoga.

– Man patinka, kaip tu tari „bananas“. Ba-nah-nas. O kartais tavo „r“ vibruoja. Man tai patinka.

– *Grrra*žumėlis, – sušnabžda jis man į ausį. – Nes aš sugaišau daugybę laiko treniruodamasis.

Mano kambaryje tamsu, Etjenas apsiveja mane rankomis. Mudu klausomės operos arijos visiškoje tyloje. Nustembu, kad taip pasiilgsiu Prancūzijos. Atlanta buvo mano namai pirmuosius aštuoniolika gyvenimo metų, ir nors Paryžių pažįstu tik pastaruosius devynetą mėnesių, jis pakeitė mane. Kitais metais man teks susipažinti su nauju miestu, bet aš nebebijau.

Nes buvau teisi. Mudviem namai nėra vieta. Tai artimas žmogus.

Ir galiausiai mudu namie.

padėka

Būčiau vis dar įstrigusi pirmuose trijuose skyriuose, jeigu ne Paula Davis. Paula, ačiū tau už tai, kad parašiau romaną. Ačiū, kad buvai pirmoji, patikėjusi Ana ir Etjenu. Ačiū tau, kad tikėjai manimi. Jei galėčiau, tavo vardu pavadinčiau mėnulį, planetą ar net visą galaktiką.

Ačiū Kate Schafer Testerman, svajonių agentei, kuri tapo mano Tikra Agente. Nedažnai gyvenime taip pasitaiko, kad gauname tai, apie ką svajojame. Vis dar žnaibau save, ar nemiegu.

Jaučiuosi pagerbta, galėjusi dirbti su Julie Strauss-Gabel, kurios redaktorės karjera jau seniai žavėjasi. Julie, ačiū tau už kantrybę, už svarbius patarimus. Negaliu patikėti, kad tu ne tik perskaitei mano romaną, bet dar ir norėjai dirbti su juo. Esu be galo dėkinga. Ir laiminga. Ir pakerėta. Iš visos širdies noriu padėkoti ir visiems kitiems „Penguin“ leidyklos žmonėms. Atskirai apkabinu Lisą Yoskowitz, Lauri Hornik ir Scottie Bowditch.

Dėkoju savo tėvams, kurie tik padrąsino, kai pasakiau, kad pagrindiniu dalyku pasirenku kūrybinį rašymą. Ar jūs suprantate, kokie išskirtiniai esate? Myliu jus.

Galiausiai noriu padėkoti Laini Taylor ir Sumner Smith. Laini, ačiū ne tik už tavo puikius patarimus, bet taip pat už tavo nuostabius elektroninius laiškus. Ačiū tau už konsultacijas (ir už apkiutėlį keistuolį). Sumner, tu šaunčiausia skaitytoja, kokios tik galėčiau pageidauti. Ačiū tau už romantišką išmintį ir užkrečiantį entuziazmą.

Vivervilio bibliotekininkai buvo tikai nuostabūs. Ačiū jums, kad nusukdavot akis į šalį, kai tik aš darbo metu į „Google“ paiešką įvesdavau „Dievo Motinos katedra“. Ir ypač ačiū Lauren Biehl, kad leido man visus metus laikyti savo disertaciją.

Merci beaucoup mano seseriai Karai, kad buvo šaunuolė, kai aš negalėjau tokia būti.

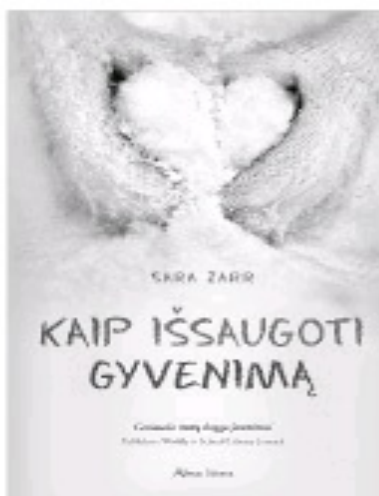
Merci, merci, merci Manningui Krullui, amerikiečiui paryžiečiui superherojui.

Ir ačiū tau, Kiersten White, kad nuolat buvai šalia. Tai labai paprasta: nebūčiau ištvėrusi pastarųjų metų be tavęs. Man garbė keliauti šiuo keistu taku drauge su tavimi.

O visi šie žmonės padėjo atsakyti į kylančius klausimus ir teikė neišmatuojamą moralinę paramą: Jimas Di Bartolo, Marjorie Mesnis, Nort Ašvilio bibliotekininkai, Taiyo la Paix, Fay ir Rogeris Perkinsai, Mary ir Dave'as Prahleriai, The Tenners, Staci Thomas, Natalie Whipple, Thomas Whitterspoonas, Sara ir Jeffas Zentneriai ir visi, kurie skaitė mano tinklaraštį. Ypač dėkoju Amandai Reid, dažniausiai mano plaukus mėlynai, ir puikiems kino kritikams Kenui Hankei ir Justinui Southeriui. Chrisas Prahleris pateikė man keletą versijų, kaip turėtų būti padėkota jam. Štai trumpiausia iš jų: „Ačiū mano mieliausiam svainiui.“ Chrisas tik svainis, bet padėka jam nuoširdi.

Ši istorija užsimezgė dalyvaujant Nacionaliniame romano rašymo mėnesio renginyje. Ačiū Chrisui Baty ir kolektyvui už viską, ką nuveikėt, kad įkvėptumėt rašytojus.

Ir pagaliau ačiū tau, Jarrodai Perkinsai. Tu visą laiką buvai pirmasis mano skaitytojas. Traukei mane iš lovos, įpildavai kavos ar arbatos tiesiai man į gerklę ir įgrūsdavai į darbo kambarį. Tu gaminai pietus, nešdavai juos ant mano stalo, paskui surinkdavai nešvarius indus. Niekad neabejojai mano sėkme. Šluostei mano ašaras, juokeisi iš mano pokštų ir rimtai susirūpindavai dėl mano dažniausiai užduodamo klausimo: „Ar vaikinai pakankamai erotiškai?“ Be galo tave myliu. Ačiū, kad esi savimi, nes tu pats geriausias.

SARA ZARR

Kaip išsaugoti gyvenimą

„Mergaitės istorijos“ autorės knyga.

Geriausia metų knyga jaunimui

Publishers Weekly ir School Library Journal

Mendei Kalinovski – septyniolika, ji puikiai žino, ką reiškia jaustis nereikalingai. Todėl netyčia pastojusi tiksliai žino, ko nori savo vaikui, – kad jo gyvenimas būtų geresnis.

Mendės bendraamžė Džilė Maksvini taip pat norėtų, kad gyvenime atsirastų daugiau šviesos, – ji negali atsigausti po tėvo mirties ir nuo visų užsiklendžia.

Abiejų merginų keliai susitinka, kai Džilės motina Robina nusprendžia įsivaikinti kūdikį ir susipažįsta su Mende, savo būsimam vaikui ieškančia geresnės, nei ji pati įstengtų būti, motinos...

Šis susitikimas pažers daug išbandymų ir iš pagrindų pakeis ne tik abiejų paauglių, bet ir Džilės motinos gyvenimą...

Nuostabiai sudėliotas pasakojimas apie sielvartą ir meilę, pateikiamas dviejų labai skirtingų paauglių mergaičių akimis... Šioje jausmingai papasakotoje istorijoje nėra klišių, jos veikėjai – ryškūs ir tikroviški. Skaitant knygą gniaužia širdį.

The Daily Mail

CARMEN RODRIGUES

34 tavo dalys

Turiu tiek daug paslapčių, bet jų tau neišduosiu.

1. Esu nematoma. Manęs iš viso nėra.
2. Jaučiu, kad daug ką turiu nutylėti.
3. Aš niekada nenorėjau tavęs įskaudinti. Ar tu irgi šito nenorėjai?
4. Aš netikiu, kai laikai mano ranką ir tvirtini jos niekad nepaleisianti.
5. Negi nesupranti, kaip jaučiuosi tave liesdama?

Elė vaikščiojo bedugnės kraštu, turėjo savų paslapčių, buvo nenusipėjama, tačiau tuo pat metu mėgavosi būdama dėmesio centre. Priversdavo aplinkinius jai atsiverti, kartais pasielgti blogai.

Elė buvo tikra mįslė. O vieną tragišką naktį jos gyvenimas dramatiškai nutrūko.

Džeikas, Sara ir Džesė savaip jaučia kaltę dėl Elės mirties. Kiekvienas turi savų paslapčių. Pradėję dėlioti Elės paliktas žinutes, jie supranta, kad ši apie juos žinojo labai daug, tiktai kruopščiai slėpė... Knygos autorė amerikietė Carmen Rodrigues (Karmen Rodrigues) romane „34 tavo dalys“ taikliai ir nepagražindama parodo šiuolaikinių paauglių pasaulį, kuriame susipina meilė, draugystė, liūdesys, nesutarimai, anoreksija, kvaišalai. Į šį tragišką įvykį žvelgiama ne vieno personažo akimis, o autorė meistriškai, žingsnis po žingsnio apnuogina savo veikėjų sielas.